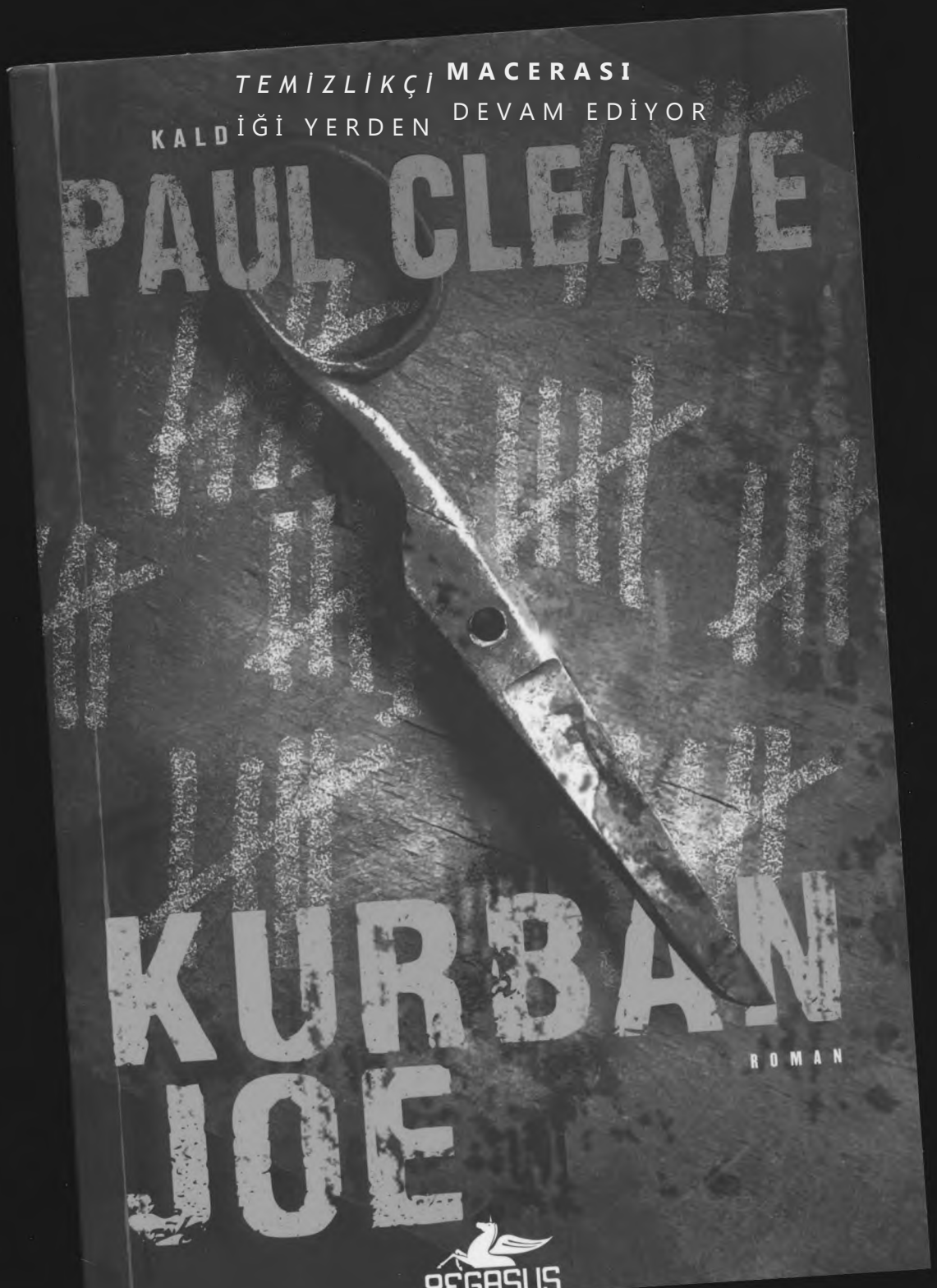

TEMİZLİKÇİ MACERASI
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR
PAUL CLEAVE
KURBAN JOE
ROMAN
PEGASUS

KURBAN JOE

Pegasus Yayınları: 1432
Bestseller Roman: 630

KURBAN JOE
PAUL CLEAVE
Özgün Adı: Joe Victim

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2016

ISBN: 978-605-343-965-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Paul Cleave, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Gregory and Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PAUL CLEAVE

KURBAN JOE

İngilizceden Çeviren:
ZEYNEP HEYZEN ATEŞ

PEGASUS YAYINLARI

Stephanie ile Leo Giencross'a...
Türkiye'yi her zaman hatırlayacağız.

Giriş

Pazar Sabahı

Ne demişler, yaşa ve öğren.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyor, tüm gücümle tetiğe asılıyorum.

Dünya patlayıveriyor.

Işıkla, sesle ve acıyla dolu bir patlama. Böyle olmamalıydı, patlamanın karanlık olması gerekirdi. Karanlık beni sarıp sarmalamak, bütün bunlardan uzaklaştırmalıydı. Kontrol bende. Yavaş Joe gerçek bir galiptir. Ve gözlerimin önünden geçmeye başlayan hayatım da bunun delili. Karanlığa saniyeler kaldı ama önce annemin, babamın, çocukluğumun film şeridi gibi gözümün önünden geçmesine, teyzemle geçirdiğim zamana dair imgelerin akıp gitmesine izin vermeliyim. Hayatım dediğim saatler ve saatler süren kaydın, şipşak karelere bölünüp iki saniyelik bir film olacak şekilde sıkıştırılmış halini izliyorum. Eski film makinelerinde olduğu gibi kareler birbiri üstüne biniyor. Görüntüler hızlanıyor. Zihnimde belirip kayboluyorlar.

Ama hepsi bu değil.

Aklıma Sally geliyor. Hayır, aslında aklıma gelmiyor da gözümün önünde beliriyor. Tam karşımda, bana dayanmış, balıketli vücudunu hep yapmak istediği gibi vücuduma yaslamış.. Bir ses bombardımanının altındayım.

Kaldırıma düşüyorum, kolum diğer tarafa savruluyor. Sally'nin gövdesi biri onu bana doğru ittirmiş gibi yuvarlanıp üzerimden geçiyor ve yumuşacık bir kanepe gibi beni yutmaya çalışıyor. Henüz ölmedim ama çoktan cehennemi boyladım. Tetiğe rastgele asılıyorum, ne yazık ki herhangi bir başan elde edemiyorum çünkü silah artık elimde değil. Sally beni öyle bir eziyor ki nefes alamıyorum ve hâlâ neler olup bittiğini kavrayabilmiş değilim. Dünya altüst oldu, omzumun altında bir paket kedi maması var. Kanla ıslanan yüzüm yanıyor. Kulağımın dibinde birileri tiz perdeden hiç bitmeyecekmiş gibi gelen çığlıklar atıyor. Sally'yi üstümden çekiyorlar, o ortadan kayboluyor ama yerini Dedektif Schroder alıyor. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Schroder beni kurtaracak; Schroder, Sally'yi alıp umarım onun gibi şişman kızların kapatılmayı hak ettiği bir yerlere kapatacak.

"Ben..." diyorum. Kulaklarım öyle çınlıyor ki kendi sesimi duyamıyorum. Neler olduğunu çözemiyorum. Kafam karıştı. Dünyanın dengesi bozuldu.

"Kes sesini!" diye bağırıyor Schroder, onu güçlükle duyuyorum. "Beni duyuyor musun? Kafana bir kurşun sıkmamı istemiyorsan kes sesini!"

Schroder'in böyle konuştuğunu hiç duymamıştım; Sally'yle bu şekilde konuştuğuna göre üzerime abanmasına gerçekten çok ama çok kızmış olmalı. Bir anda ona kendimi her zamankinden yakın hissediyorum. Ama acı içindeyim, hele Şişko Sally'nin pis vücudunu üzerime yığdığı gerçeğini düşündükçe tehdidini savurduğu kurşunu bana sıkmasını istiyorum. Tatlı karanlığı ve ona eşlik edecek sessizliği arzuluyorum ama sesimi pek çıkarmıyorum.

"Ben Joe!" diye bağırdığım zaman hariç. Herkesin kulaklarının çınlaması ihtimaline karşı bağırmakta karar kılmıştım. "Yavaş Joe!"

Biri bana vuruyor. Kim olduğunu bilmiyorum ve yumruk mu, yoksa tekme mi emin değilim ama aniden beliriveriyor ve kafam yana savruluyor. Schroder o an ortadan kayboluyor, yerini apartmanımın görüntüsü alıyor. En üst katı, su oluklarını, kirli pencereleri, çatlak camları görebiliyorum. Benim dairem de oralarda bir yerlerde ve tek istediğim içeri girip uzanmak, neler olduğunu çözmeye çalışmak. Bütün görüntüler bulanıklaşıyor ve galiba toprağa karışıyor. Sanki suluboya bir resmin ortasındayım ve ıslandığı için bütün boyalar akıp gidiyor ve geriye yalnızca kırmızılar kalıyor; beni zorla ayağa kaldırdıklarında hiç değişmeyen tek şey bu. Giysilerim ıslak çünkü kaldırım ıslak. Bütün gece yağmur yağdı.

"Çantamı unuttum," diyorum. Doğruya doğru. Aslında onu nerede bıraktım hiç bilmiyorum.

"O pis çeneni kapa Joe!" diyor birisi.

Anlamıyorum. Bu insanlar Sally'ye değil de bana mı kızgın?

Ellerim hissizleşti, kollarım arkamda ve öyle sıkı bağlamışlar ki hareket ettiremiyorum. Bileklerim acıyor. Sürükleniyorum, ayaklarım yere sürtüyor ve hem neler olduğuna hem yere odaklanmaya çalışıyorum ama ikisini de yapamıyorum, Sally'yi ve onu kontrol altında tutmak için çabalayan erkekleri görene kadar parçalar zihnimde oturmuyor; Sally'nin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış... Ve aniden barajlar açılıyor, son altmış saniye zihnime akıyor. Eve yürüyordum, mutluydum, hafta sonunu Melissa'yla geçirmiştim. Derken Sally sokağın ortasmda önümü kesti. Beni ona yalan söylemekle, Christchurch Kasabı olmakla suçladı. Derken polis geldi ve ben... kendimi vurmayı denedim.

Ve Sally üstüme atladığı için başarılı olamadım.

Kulaklarımdaki çmlama yavaş yavaş geçiyor ama her şey hâlâ kıpkırmızı. İleride, birkaç dakika önce Sally yolumu kestiğinde orada olmayan bir polis arabası var. Siyah giysili adamlardan biri arka kapıyı açıyor. Siyah giysili bir sürü adam, hepsi de silahlı.

zt
v
b

Binleri ambulanstan bahsediyor, başka biri "katiyen" gibi şeyler söylüyor. Üçüncü bir kişi, "Vursaruza şu lanet olası heri; diye özetliyor konuyu.

"Tanrı aşkına, koltuğun her yerine kan bulaştı!" diyor bi

Bakışlarımı aşağı çeviriyorum. Gerçekten de koltukta ve ye; benim gibi iyi bir temizlikçiyi bile saatlerce meşgul edecek kadı kan var. Bayağı kan varmış bende de ha! Kan damlaları silahı; kadar gidiyor. Artık kimsenin tutmadığı Sally, silahın tepesi: dikilmiş. Yüzü ve giysileri kan damlalanyla kaplı. Benim kanımla, Yüzünde, kendimi tasvir bile edemeyeceğim kadar iğrenç hissi meme yol açan ağlak bir ifade var. Bana bakıyor, muhtemele; arabanın arka koltuğuna ulaşmanın ve yemden bana saldırmanı; bir yolunu bulmaya çalışıyordun Birkaç dakika önce atkuyruğı olan saçları artık özgürce sallanıyor ve önüne düşen tellerin bi kısmım parmağına yuvarlayıp çiğnemekten kendini alamadığını görüyorum. Gerginliğini dışa vuran tiplerden sanırım. Veya iki tarafındaki polis memurlarını bu işveli hareketle baştan çıkarmayı umuyor... Belki onu görürlerse onlar da benim yaptığım gibi beyinlerini uçurmayı deneyebilirler.

Gözlerimi kırpıştırıp kızıl noktacıklardan kurtuluyorum ama saniyeler geçmeden görüntü yine bozuluyor.

Ön kapılardan arabaya iki tip biniyor. Biri Schroder. Direksiyonun başına geçmiş. Kafasını çevirip bana bakmıyor. İkinci kişi baştan aşağı siyah giyinmiş. Azrail gibi. Ötekiler gibi. Ateşlenirse çok hasar verebileceği belli olan bir silah taşıyor ve ne kadar hasar verebileceğini görmek için onu ateşlemeyi isteyecek biri olduğunu ima eden bir bakış fırlatıyor bana. Schroder arabayı çalıştırıyor, sirenler çalışıyor. O güne dek duyduğum bütün sirenlerden daha güçlü. Sanki onun sirenlerinin söyleyecek sözü var. Bana emniyet kemeri taktırmıyorlar. Schroder yol kenarından ayrılıp öyle bir hızla ileri atılıyor ki neredeyse koltuğumdan uçacağım. Başımı çevirip arkamıza yanaşan araba var mı diye bakıyorum, tahminimde haklıyım, koyu renkli bir minibüs. Apartmanımın ve dairemin

zaklarda kalıp gittikçe ufalaşım izlerken eve döndüğümde ne ır bir kaosla karşılaşacağımı merak ediyorum.

Ben masumum," diyorum ama kendi kendime konuşmaktan [arksız bu. Konuştuğumda kan ağzıma giriyor, tadını seviyorum ■e eminim ki eve gitseydik Sally'nin parmaklarını yaladığını gördük çünkü o da kan tadını sever. Zavallı Sally! Bir kafa kaışıklığı anında bu adamları bana getirdi ve hayatının en güzel Lafta sonunun başlangıcı olabilecek bir gün, en kötü macerasına dönüştü. Eylemlerimi açıklayıp onları masumiyetime ikna etmem ne kadar zamanımı alacak? Ne kadar zamanda Melissa'ya geri dönebileceğim?

Kan tükürüyorum.

"Lanet olası, yapma şunu!" diyor ön koltuktaki adam.

Gözlerimi kapıyorum ama sol gözüm tam anlamıyla kapanmıyor. Sıcak ama acı yok. En azından şimdilik. Doğrulup dikiz aynasında kendime bakıyorum, yüzüm ve boynum kan içinde. Göz kapağım düştü düşecek. Başımı iki yana salladığımda gözümün üstünde yaprak gibi sallanıyor. Gözlerimi kırpıştırarak göz kapağımı yerine oturtmayı deniyorum ama oturmuyor. Eh, daha kötülerini de görmüştüm, çok daha kötülerini... Yeniden Melissa'yı düşünüyorum.

"Ne bok yemeye gülümsüyorsun?" diye soruyor siyahlar içindeki adam.

"Ne?"

"Ne demeye..."

"Kes sesini Jack!" diyor Schroder. " Onunla konuşma."

"O orospu çocuğu..."

"Pek çok şeydir..." diye lafını kesiyor Schroder. "Onunla konuşmayı kes!"

"Hâlâ arabayı kenara çekmemiz ve bu herif kaçmaya çalışmış gibi yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Haydi ama Cari, kimsenin umurunda olmaz."

"Benim adım Joe," diyorum. "Joe iyi biridir."

"Zırvalamayı kes!" diyor Schroder. "İkiniz de kesin sesinizi!"

Ötekiler bize yetişiyor. Polis arabalarının siren sesleri, yanıp sönen ışıklar... Galiba hakkımda zaten bildikleri şeyleri bir an evvel ispatlamamı bekliyorlar: Ben, Yavaş Joe'yum; dostlarıyım, arkadaş canlısıyım, kafam iyi çalışmaz ama sıcakkanlıyımdır, dünyayı döndüren çarklardan biriyim. Diğer arabalardaki insanlar trafiği tıkayan konvoyumuzdan kopmaya çalışıyor ve yanımızdan geçmeyi başarırlarsa dönüp bize bakıyorlar. Sanki şehre sirk geldi. İçimden el sallayıp onları selamlamak geçiyor. Christchurch Kasabı kelepçelenmiş ama kimse gerçekten o mu, bilmiyor. Bilemezler. Nereden bilsinler!

Şehre ulaşıyoruz. Polis karakolunun yanından hiç yavaşlamadan geçiyoruz. Can sıkıntısından yapılma on katlı bir bina; yakın bir zamanda daha az sıkıcılaşacağına dair herhangi bir ipucu da yok. Yarın buradan çıkmış, Melissa'yla yeni hayatıma başlamış olurum. Arabaya atlar, yolumuza devam ederiz. Kimse konuşmaz. Kimse abuk sabuk melodiler mırıldanmaz.

Derken Schroder'in fikrini değiştirdiği ve gerçekten beni kaçmaya çalışmışım gibi gösterecekleri hissine kapılmaya başlıyorum. Ancak beni kimsenin infaz edildiğimi göremeyeceği, şehir dışmda bir yere götürdükten sonra yapacaklar bunu. Giysilerimin kan içinde olması kimsenin umurunda değil. Temizlenebileceklerinden şüpheliyim. Kırmızı ışık yandığında duruyoruz. Jack bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi dikiz aynasından bana bakıyor. Bakışlarımı kaçırmadan önce ben de bir süre ona bakıyorum. Bacaklarım kan damlalarıyla kaplı. Göz kapağım artık fena acıyor. Gözüme iğneler batırılıyormuş gibi ızdırap içindeyim. Hastaneye varınca duruyoruz. Devriye araçlarının bir bölümü etrafımızda yarım çember oluşturuyor. Yağmur bastırmış. Kışa bir ay kaldı ama içimden bir his bana kışı göremeyeceğimi söylüyor. Jack tam bir centilmen gibi davranıp inmem için kapıyı açıyor. Siyah kıyafetli diğer herif ise daha az centilmence olan bir hareket ya-

pıp silahın namlusunu kafama doğrultuyor. Doktorlar, hastalar ve ziyaretçiler kapının önünde durmuş bizlere bakıyorlar. Kimse yerinden kıpırdamıyor. Evlere şenlik bir manzara sergilediğimizden eminim. Biraz destekle araçtan iniyorum. Her şey yolunda diye düşünüyorum ama hiçbir şey yolunda değil. Otururken her şey iyi gibiydi ama ayağa kalkınca işler değişti. Ayağa kalkınca tüm dünyam kelepçelerin, tabancaların ve kan kaybınm dünyası oldu. Hafifçe sallanıyorum. Dizlerimin üstüne kapanıyorum. Yüzümden fışkıran kanlar yerleri kırmızıya boyuyor. Başlangıçta Jack daha fazla çırpınmama engel olacakmış gibi öne çıkıyor ama sonra bunun akıllıca olmayacağına kanaat getirerek geri çekiliyor. Öne doğru savruluyorum. Ellerimi birleştiremediğim için düşüşümü engelleyemiyorum. Tek yapabileceğim başımı yana çevirip hasarlı göz kapağımın yukarı gelmesini sağlamak. Ama bunu yapacağım sırada her nedense kafam karışıyor. Belki de birkaç dakika önce dikiz aynasına baktığım içindir. Böylece korumam gereken tarafın üstüne düşüyorum. Gözümün önünde botlar ve arabaların tekerlekleri var. Salyaları akan polis köpekleri kayışlarının ucunda güçlükle zapt ediliyor. Biri bana dokunup yuvarlanmamı sağlıyor. Göz kapağım ıslak kaldırımda kaldı, etrafı kan içinde. Birinin ayağıyla basıp öldürdüğü sülüklere benziyor, bir böcek katliamı... Yakında başka vıcık vıcık yaratıklar da ne olduğunu görmeye gelecektir.

Ama o ıslak et parçası bana ait. "O benim," diyorum. Gözümdeki yaranın zonklamasını bütün vücudumda hissedebiliyorum. Gözüm sulanıyor ama gözümü kırpıştıramıyorum. Elimden geleni yapsam da kalan küçücük parça, gözümü perdelemek için fazla kısa.

"Bu mu?" diye soruyor Jack. Suratını buruşturup üstüne basıyor ve sigara söndürürcesine ayağını iki yana oynatıyor. "Senin miydi?"

Şikâyet etmeme fırsat kalmadan beni yaka paça götürüyorlar. Hava kapalı ama dünya parlak ve gözlerimi kırpıştırarak o

parıltıyı perdeleyemiyorum. Sol tarafım hep aydınlık. Bir ekip dolusu adam etrafımı sardı, kendi aralarında konuştuklarını duyuyorum. Ahlaki kurallar tam aksini söylerken beni hastaneye götürmelerini gerektiren yasalara küfredişlerini duyuyorum. Kötü biri olduğumu sanıyorlar ama yanılıyorlar.

Bir doktor yaklaşıyor, ürkmüş gibi. On iki silahlı adam üstüme yürüse ben de ürkerdim. Hayatımda ilk kez on dakika önce başıma geldi. Geri kalan herkes kapının iki yanında ya elleriyle ağızlarını örtmüş duruyor ya da cep telefonlarını çıkarmış olay anını çekiyorlar. Televizyon kanalları o çekimlerden bazılarını bütün ülkeye yayınlayacaktır. Acaba annem nasıl etkilenecek, diye düşünüyorum ama bu hayali fazla geliştiremiyorum çünkü doktor dikkatimi dağıtıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor doktor. İyi bir soru bu ama ellili yaşlarda papyon takan birinden geldi ve böyle tiplerden uzak durmak gerekir.

"Bu..." diye söze başlıyor Schroder. Sonraki kelimeyi seçmekte belli ki güçlük çekiyor. "Adamın..." diyor dişlerinin arasından. "Tedaviye ihtiyacı var... Hemen!"

"Neler oldu?"

"Kapıya çarptı," diyor biri ve bir grup erkek gülmeye başlıyor.

Başka bir adam, "Evet, çok hantaldır," diyor. Kahkahalar artıyor. Aralarında bir kardeşlik bağı oluşuyor. Benim onlara tattırdığım bir zevk bu. Schroder, Jack ve doktor hariç; onlar ölümüne ciddi.

"Ne oldu?" diye soruyor doktor yeniden.

"Silahla kendini yaralamış, sıyrık derin," diyor Schroder.

"Sıyrıktan fazlasına benziyor," diyor doktor. "Gerçekten ortalıkta bu kadar polisin olması gerekli mi?"

Schroder önce başını çevirip adamları sayıyor. Birkaç polisle idare ederiz, diyeceğini sanıyorum ama demiyor. Takımın geri kalanına yerlerinde kalmalarını işaret ediyor. Beni kelepçelerle tekerlekli sandalyenin kollarma bağlayıp yukarı götürüyorlar. Bir

koridordan geçiriliyorum, bir sürü insan Bay Popüler yarışmasını kazanmışım gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor, oysa hiç kimse kim olduğumu bilmiyor. Hiçbir zaman bilmeyecekler. Başka bir gün olsa evlerine dönerlerken peşlerine takılmayı düşüneceğim kadar güzel hemşirelerin önünden geçiyoruz. Yatağa yatırılıp demirlere kelepçeleniyorum. Hareket edememem için ayaklarımı bağlıyorlar. İpler, kelepçeler, hepsi öylesine sıkı ki beton bloğa gömülmüş gibiyim. Herhalde bende kurt adam gücü olduğunu samyorlar.

"Dedektif Schroder, neler olduğunu anlamıyorum," diyorum.

Schroder yanıt vermiyor. Doktor geri geliyor. "Bu biraz acı verecek," diyor. Hem haklı hem haksız. *Biraz* kısmında yanılmış ama *acı verecek* bölümünde turnayı gözünden vurmuş. Yarayı temizliyor, inceliyor, bir fener tutuyor ona. Göz kırpma becerim olmadığı için güneşe bakmaktan farksız.

"Birkaç saatten çok daha uzun sürecek bir çalışma bu," diyor. Aslında kendi kendine konuşuyor ama diğerlerinin duyacağı kadar yüksek sesle. "Kenarlarda ciddi bir işlem yapmam ve göz kapağının fonksiyonel olması için bütün kasları doğru bağlamam gerek. Yara izini en aza indirmek için..." diye devam ediyor. Ardından parçaların fiyatlarını sıralamaya başlayacağını zannedersiniz. Sanki her birine ne ödeneceğini sayacak. Umarım bana gereken parçadan ellerinde vardır çünkü bendekini o lanet otoparkta bıraktık.

"Yara izi umurumuzda değil," diyor Schroder.

"Benim umurumda ama," diyorum.

"Benim de umurumda," diyor doktor. "Olamaz, göz kapağı tamamen kopmuş."

"Tamamen denemez."

"Ne kastediyorsun?"

"Arabanın arka tarafında, yerde düşürdüm."

Doktor, Schroder'e dönüyor. "Göz kapağı dışarılarda bir yerde mi?"

"Ondan geriye ne kaldıysa tabii..." diyorum Schroder'den önce davranıp. O ise omuz silkiyor.

"Bu adamın bir an evvel taburcu edilmesini istiyorsanız o göz kapağı şart!"

"Getiririz," diyor Schroder.

"O zaman git getir! Aksi halde başka birinden göz kapağı bulmamız gerekecek. Öylesi de çok daha uzun sürer. Göz kırpamayan birini hastaneden çıkaramayız."

"Gözünü kırpıp kırpmaması önemli değil," diyor Schroder. "Gözünü yakıp üzerine siyah bir bant örtseniz yeter."

Doktor, Schroder'e çizgiyi aştığını söylemek ve onunla tartışmak yerine en sonunda o kadar polisin, bütün o gerilimin ve bütün o öfkenin özel bir durumdan kaynaklandığım çözüyor. Tek, kanlı gözümle surat ifadesinin değiştiğini görüyorum. Kaşları çatılıyor, sonra yavaşça başım sallıyor, meraklı bir ifade beliriyor suratında. Ne soracağını adım gibi biliyorum.

"Kim bu adam?"

Schroder, "Christchurch Kasabı," diye yanıtlıyor.

"İmkânsız!" diyor doktor şaşkınlıkla. "Bu adam mı?"

İltifat mı hakaret mi, emin değilim. "Ben masumum," diyorum. "Ben Joe'yum." Doktor yüzümün yan tarafına bir iğne batırıyor, dünya çarpılır gibi oluyor ve acılar kaybolup gidiyor.

ON İKİ AY SONRA

1

Melissa arabasını evin önüne yanaştırıyor. Arkasına yaslanıp rahatlamayı deniyor. Hava sıcaklığı on iki dereceye düştü. Christchurch soğuğu. Dün ılıktı, şimdi yağmur yağıyor. Şizofrenik bir hava. Melissa tir tir titriyor. Eğilip kontağı kapıyor, çantasını alıp arabadan iniyor. Yağmur sırılsıklam ediyor saçlarını. Çabucak kapıya gidiyor ama anahtarı deliğe sokmaya çalışırken biraz güçlük çekiyor.

Mutfak tarafından girmeyi tercih eder genellikle. Derek üst katta. Melissa duştan gelen gürültüleri ve Derek'in şarkı söylediğini duyabiliyor. Onunla sonra ilgilenecek. Şimdi bir kadeh içki içmesi lazım. Buzdolabının kapağı, ülkenin dört bir yanındaki boktan şehirlerden alınma mıknatıslarla kaplı. Hamilelik oranları yüksek, alkol tüketim oranları yüksek, intihar oranları da Christchurch gibi yerler. Buzdolabının kapağını açtığında kendisini bekleyen yarım şişe birayı görüyor. Elini önce biranın üstüne koyuyor, duraksıyor, sonra portakal suyunda karar kılıyor. Mührünü açıp doğrudan kutudan içiyor. Derek buna aldırmaz. Ayakları sızlıyor ve sırtı acıyor. Bu yüzden bir dakika kadar masanın başmda oturup duştan gelen melodileri dinlerken meyve suyunu yudumluyor ve kaslarının yavaş yavaş gevşemesinin tadını çıkarıyor.

Uzun bir haftanın upuzun bir günüydü. Portakal suyuna bayıldığı söylenemez, tropikal meyve sularını tercih eder ama tek seçeneği portakaldı. Her nedense içecek üreticileri insanların dişlerine yapışan meyve parçalarıyla dolu meyve sularını sev-

diğini zannediyorlar ve hangi nedenle bilinmez Derek de o t meyve sularından hoşlanıyor.

Kapağım kapayıp meyve suyunu *buzdolabına geri koydukta* sonra gözüne pizza *dilimi ilişiyor. Kapaktaki gözde çikolata gofretler var.* Birinin *paketini açıp* ısırdıktan sonra *kalan* dördünı *cebine atıyor. Teşekkürler Derek. Elindeki gofreti çantasıyla birlikte üst kata* çıkarken bitiriyor. Yatak *odasındaki* müzik seti, tanıdık bir şarkı çalıyor. Bambaşka, dertsiz tasasız biriyken dinlerdi onları: The *Rolling* Stones. Şarkıların sırasına bakılırsa *Greatest Hitâ* albümü. Tam o sırada Mick Jagger, güneşi karartmakla *ilgili* biri şeyler haykırıyor. Dünyanın siyah olmasını istiyormuş. Melissa'yal göre hava hoş. Adam kış ortasında saat beşte Yeni Zelanda'da şarkı! söylüyor sanki. Melissa da melodiye eşlik ediyor. Derek de duşta || şarkısını söylemekle meşgul, çıkardığı ses, kızınkini bastırıyor. I

Melissa *yatağa* oturuyor. Isıtıcı çalıştığı için oda ılık. Mobilyalar I bu eve çok uygun, birinin evi döşerken büyük özen gösterdiği I belli oluyor. Yatak yumuşacık, içinden bir ses ayaklarını hafifçe I yukarı kaldırıp yastığı da arkasına alarak şekerleme yapmasını I söylüyor ama bunu yaparsa yastık kılıfındaki bakterilerle yüzü I fazlasıyla haşır neşir olacak.

Çantasım açıp gazeteyi çıkarıyor. Beklerken manşetleri okuyor, i Şehre korku saçan bir adam hakkında bir makale var. *Kadınlan | öldürdü. İşkence etti. Tecavüz etti. Cinayet işledi. Christchurch Kasabı, foe Middleton. On iki ay önce tutuklandı. Mahkemesi pazartesi başlaya- \ cak.* Makalede Melissa'dan da bahsedilmiş. *Melissa X.* Makalede gerçek adı olan Natalie Flovvers geçse de Melissa kendini yalnızca Melissa olarak görüyor. Yıllardır sahiplendiği tek isim bu.

Birkaç dakika geçiyor. Derek saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıktığında içerisi buharla ve tıraş kreminin kokusuyla doluyor. Bir havluyu da beline bağlamış. Havlunun altından görünen bir dövmesi var. Omzuna kadar uzanıp boynuna yaklaşırken ısıracakmış gibi dilini çıkaran bir yılan. Yılanın bazı bölümleri çok detaylı çizilmiş. Bazı bölümleriyse ileride içi doldurulacak aslaklar. Derek gibi bir erkek söz konusu olduğunda yarasız bir ücut beklenemez, iyi günlerden ve kötü günlerden kalma izler irbirine karışıyor. Derek için iyi günler demek, başkaları için kötü günler demektir.

Melissa gazeteyi aşağı indirip gülümsüyor.

"Ne halt ediyorsun sen burada?" diye soruyor adam.

Melissa evrak çantasını açıp ona doğru çevirdikten sonra müzik setinin *Stop* düğmesine basıyor. Çantanın gerçek sahibi Joe Middleton. Gidip de bir daha dönmediği gün onu kadına bırakmıştı.

"Ödemenin kalanını getirdim," diyor Melissa.

"Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

Nerede oldukları düşünülürse bu çok saçma bir soru ama Melissa bu detayın altım çizmiyor. "Kiminle iş yaptığımı bilmek isterim."

Adam beline sardığı havluyu çözüyor, bunu yaparken gözleri bir saniye bile çantadaki nakit paradan ayrılmıyor. Saçım kurutmaya giriştiğinde cinsel organı sağa sola sallanıyor.

"Hepsi tamam mı?" diye soruyor saçını kurutmaya devam ederken. Yüzü havluyla örtülü, sesi boğuk.

"Kuruşu kuruşuna hem de! Emanet nerede?"

"Burada."

"Burada" olduğunu biliyor Melissa. îki gün önce, ona ödemenin yansım teslim ettiği andan beri takip ediyor Derek'i. Emaneti daha bir saat önce aldığım biliyor. Çantasında şartlı tahliye memurunun görmekten memnun olmayacağı eşyalarla eve dönerken hiç mola vermedi.

"*Burada* nerede?"

Derek otel havlusunu beline doluyor. Melissa'ya kalsa içeri girip onu öldürmeyi, evi arayıp işi tek başına halletmeyi tercih eder ama şimdilik adama ihtiyacı var. Emanetleri bulması zor olmazdı. Yatak odasmda duran birine nerede oturduğumu biliyor

musun, diye soracak kadar aptal bir adamın eşyalarını ya çatıyı ya parkelerin altına saklayacak biri olduğunu kestirmek kolay.

"Önce para," diyen Derek çantayı işaret ediyor.

Melissa para dolu çantayı yatağın üzerinden adama doğrt kaydırıyor; elli ve yirmi dolarlık banknotlarla hazırlanmış yirm bin dolar. Her biri düzgün rulolar halinde sarılmış, etraflarına lastik bant takılmış. Önceki yıllarda gelirinin büyük bölümü yapüğı şantajlardan veya soygunlardan, öldürdüğü adamlardan gelirdi. Ama birkaç ay önce eline yüklü bir miktar para geçmişti. Kesin konuşmak gerekirse kırk bin dolar. Adam başparmağım paraların arasında dolaştırıp paranın tam olduğuna karar veriyor.

Gardırobuna yürüyor. Giysi dolu bir kutuyu dışarı ittiriyor. Ardından halıyı kaldırıp tornavidayı parkelerin arasına sokuyor. Gözlerini deviren Melissa, Derek gibilerin diğer suçlarının yanı sıra budala olmakla da suçlanmaları gerektiğini düşünüyor. Adam parkeleri birer birer söküyor. Kolu büyüklüğünde bir alüminyum kasa çıkarıyor. Melissa, Derek'in kasayı yatağa koyabilmesi için yataktan kalkıyor. Alüminyum kasanın kapağı açılıyor. Üçe bölünmüş bir tüfek çıkıyor içinden. Her bir parça, köpüklerin içine yerleştirilmiş.

"AR-15. Hafiftir, hızlı ateş eder, ufak kalibre kurşun kullanılır, çok isabetlidir. Talep edilirse dürbünü de var."

Melissa etkilendiğini belli edercesine başını sallıyor. Derek aptal bir herif olabilir ama aptal olmanız işe yaramayacağınız anlamına gelmez. "Bu yarısı," diyor Melissa.

Derek deliğin başına dönüyor. İçeri uzanıp kırmızı çizgili siyah bir torba çıkarıyor. Yatağa koyup açıyor. "C-4. İki blok, iki tetik mekanizması, iki telsiz alıcısı. Bir evi uçurmaya yeter. Daha fazlasına yetmez. Kullanmasını biliyor musun?"

"Göstersene."

Bloklardan birini eline alıyor. Sabun büyüklüğünde. "Güvenlidir. Ateş et, yere düşür, yak, hiçbir şey olmaz. Hatta mikrodalga

fırına bile atabilirsin." Ardından hamuru sıkmaya başlıyor. "Ona istediğin şekli verebilirsin. Bunlardan birini alıp saplarsın." Uzamp ucundan kablolar çıkan metal kalemi eline alıyor. "Diğer ucunu şu telsizlerden birine bağla. Şimdi tetik mekanizmasına bağlandı. Üç yüz metrelik menzilin olacaktır."

"Alıcının bataryası ne kadar dayanır?"

"En fazla bir hafta."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Derek uzaktan kumandayı işaret ederek, "Evet. Onları birbirine karıştırma," diyor. "Kenara yapıştırdığım sarı bandı görüyor musun? Bu mekanizmaya yapıştırdığımla aynı renk." Kenarmda bant olan cihazı havaya kaldırıyor. "Yani bu, bununla gidiyor." Sonra tekrar uzaktan kumandayı işaret ediyor.

"Tamam."

"Bu kadar," diyen Derek hepsini yeniden torbaya koyuyor.

"Bir konuda daha yardımın gerekecek,"

"Neymiş?"

"Birini vurmanı istiyorum."

Derek kadına bakıp başım iki yana sallasa da bu sorunun onu şaşırtmadığı belli. Paketleme işini yaparken hiç duraksamıyor. "Tarzım değil."

"Emin misin?" Gazeteyi kaldırıp adama Christchurch Kasabı olarak bilinen Joe Middleton'ın fotoğrafını gösteriyor. "Onu vurursan ne istersen öderim."

"Olmaz. Adam tutuklu. Bunu yapmak imkânsız."

"Mahkemesi haftaya başlayacak. Yani hapishaneden mahkemeye götürüp getirilecek. Haftanın beş günü. Demek ki haftada beş kere polis arabasından inip adliyenin basamaklarını çıkacak ve beş kere aynı basamakları inip polis arabasına binecek. En iyi nereden vurulabileceğini dahi tespit ettim. Kaçış yolunu hesapladım."

Derek başını yine iki yana sallıyor. "Bazı şeyler her zaman dışarıdan göründüğü gibi değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sence onu her gün aynı saatte aynı kapının önünde mi indirecekler? Nişan almak için seçtiğin yer kapıya bakıyor, haksız mıyım?"

Melissa bunu düşünmemişti. "Eee?"

"Yolu değiştirecekler. Onu gizli yollardan getirmeye çalışacaklar. Transferi normal bir araba veya minibüsle yapabilirler."

"Ciddi misin?"

"Bu büyüklükte bir davada mı? Evet, her iddiasına varım! Bu yüzden ne tür bir plan yaparsan yap işe yaramaz. Fazla değişken var. Binanın içine saklanıp rastgele ateş edemezsin ki... Ayrıca hangi bina? Hangi yönden geleceğini biliyor musun?"

"Adliye binası uçacak değil ya! Denklemin sabitlerinden biri bu."

"Ya tabii. Hangi girişi kullanacaklarını düşündün mü? Farklı farklı seçenekleri değerlendireceklerdir. Bu yüzden hangi noktadan onu vurabileceğini hesaplamış olursan ol, muhtemelen işe yaramayacaktır."

"Ya hangi yoldan geleceğini öğrenirsem? Onu mahkemeye hangi yönden getireceklerini çözersem?"

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Kendime has yöntemlerim var." Derek'in böylesine olumsuz olması tadını kaçırıyor.

"Bir önemi yok. İş fazlasıyla zor. Kimse Joe gibi birini vurup paçayı sıyıramaz."

"Bu işi başka kime sorabilirim?"

Derek elini yüzüne götürüp çenesinin altını kaşıyor. Ciddi ciddi düşünüyor. Ardından bulabildiği tek yanıtı söylüyor: "Aklıma kimse gelmiyor."

"Öyle birini bulacak kişiye de iyi bir meblağ öderdim," diyen Melissa çaresizliğini gizlemek için elinden geleni yapıyor. Ancak gerçekler ortada, çaresiz. Bir keskin nişancı ayarlamıştı ama yattı. Artık zamanı kısıtlı.

"Kimse yok... Silah temin etmek ayrı işti. Defterimde binlerini öldürtmek gerekirse aranacak kişilerin listesi yok... O bölüm sana kalmış."

"Lütfen..."

Derek iç çekiyor. Böylesine güzel bir kadım eli boş yollamaya kalp mi dayanır! "Dinle, belki arayabileceğim biri vardır. Tamam mı? Ama biraz zaman alır..."

"O isme birkaç gün içinde ihtiyacım var."

Derek ağzını sonuna kadar açıp katıla katıla gülüyor. Bu şekilde arka azı dişlerinden bir iki tanesinin eksik olduğu belli oluyor. Böyle şeyleri görmek onu her zaman tiksindirir. Eksik dişli insanlardan da nefret eder, kendisine gülünmesinden de...

"*Hanımefendi*diyor Derek. Melissa, kendisine hanımefendi denmesinden de hoşlanmaz. Ne etkileyici, Derek üçte üçü tutturdu.

"Bu işler beş dakikada olmaz. Adamım işi yapabilecek olsa bile hemen evet demeyecektir. Birini öldürmek bol bol ev ödevi yapmayı gerektirir. Bir de para meselesi var ama bence bunları konuşmak için çok geç."

"Yani onu aramayacaksın, öyle mi?"

"Deneyebilirim ama işe yaramaz. Üzgünüm."

"Tamam, o zaman bana tüfeği yeniden nasıl birleştireceğimi göster."

"O kolay!" diyor Derek. Parçaları birer birer eline alıp düzgünce birleştiriyor, metal metale kilitlenirken her parçadan tatmin edici bir *tık* sesi yükseliyor. Bunlar olurken karşısındakine, her parçaya ne ad verildiğini birer birer sayıyor. Ve birkaç saniyede tamamlıyor silahı.

"Yeniden yap. Ama bu sefer daha yavaş. Daha önce silal kullanmadığımı unutma." Ama elbette daha önce silah kullandı ve yakında yine kullanacak. Hem de çok yakında. Derek göstermeyi tamamlar tamamlamaz.

Derek silahı parçalara ayırıyor, birleştiriyor. Bu sefer hepsi üç dakikasını alıyor. Nasıl kurşun sürüleceğini öğretiyor. Sonra parçalara ayırıp kutusuna koyuyor, ana kilidi indirip yan kilitleri kapatıyor.

"Başka?"

"Cephane."

Derek, C-4'ü koyduğu çantanın ön gözünün fermuarım açıyor.] Elini içine sokup kutular dolusu mühimmat çıkarıyor. "Arkadaki çantada bir bu kadar daha var. Remington kurşunlar..."

"Teşekkürler!"

Komşuları huylandırıp kavga çıkmasını ve dolayısıyla polisi 1 çağırmalarını engellemek için Derek'i gazetenin içine sakladığı I susturuculu tabancayla iki kere göğsünden vuruyor. Silah satıcısını vurmanın fazlasıyla klişe olduğunun farkında ama klişelerin klişe olmasının bir sebebi vardır. Ona kalırsa silah tüccarları da helikopter pilotları veya taksi şoförleri gibi asla emekli olamayacaklarını bilirler. Olduğu yere yığılıyor Derek. Suratındaki ifadeyi daha önce görmüştü; şaşkınlık, öfke ve korkunun tuhaf bir bileşimi. Tabancayı gazeteyle beraber çantaya kaldırıyor. Adamın silahları çıkardığı deliğe elini soktuğunda bir çanta daha buluyor. Ona yaptığı ön ödemenin büyük bölümü yerli yerinde. Demek kalam silah ve patlayıcı almakta kullandı. *Kısa günün kârı.*

"Sana inanıyorum," diyor Derek'e tepeden bakarak. Eğer ağzı kan rengi köpükler saçmaktan başka bir işe yarayabilse belki kendisine hak verdiği için Melissa'ya teşekkür ederdi. "Joe'yu para için vuracak birini bulamasam da belki başka sebeplerle vuracak birilerini bulabilirim. Her şey için teşekkürler! Çanta bende kalacak, rengi hoşuma gitti."

Tahminine göre adam en fazla birkaç dakika daha hayatta kalacak. Cebinden çikolatalı gofretlerden birini çıkarıp çiğnemeye koyuluyor. Çikolatayı mideye indirmekten, ölümü izlerken aldığı kadar zevk alıyor. Dolu dolu bir zevk. Derek'in dünyasına ait müzik setinin düğmesine basıyor; tıpkı Rolling Stones'un önceden söylediği gibi: "Bu gece kapkara bir gece olacak."

2

"Testi geçtin." Son iki aydır duyduğum ve işin aslı, kulaklarımı; tıkamaya alıştığım zırvalıklara eklenecek bir yenisi daha. Anlaşılan insanlar kararlarını vermiş. Bu etme bulma dünyası her nasılsa beni daha tanımadan mahkûm etmeyi görev bellemiş.

Oturduğum yerden kalkmaksızın başımı çevirip konuşmayı yapan adama bakıyorum. Yüzünde kafasındakinden çok kıl var. Favorilerini tutuştursam ne kadar çabuk yanacağını merak ederken buluyorum kendimi. Sanki bir yanıt bekliyor ama neden bahsettiği konusunda pek bir fikrim yok. Hapse atıldığımda kısa süreli hafızam pilisini pırtısını toplayıp beni terk etti ama uzun vadeli hedeflerim hâlâ yerinde.

"Ne testi?" diye soruyorum. Beni ilgilendirdiği için değil ama bir saniyeliğine bile olsa can sıkıntımı azaltacağı için. *"Joe testi hatırlamıyor mu* testi. Başka ne olabilir!" diye ekliyorum iş olsun diye. Ama kelimelerim bana bile biraz ukala geliyor ve pişman oluyorum.

Adamın adı Benson Barlow, züppe bir isim. Bu kadarı nasıl bir tip olduğunu anlamanıza yetmediyse ceketinin dirsek yerlerinde deri yamalardan olduğunu da ekleyebilirim. Sahte gülümsemesi mide bulandırıcı. Eski güzel günlerde olsak o gülümsemeyi suratından keser, alıp parmaklarına takar, kanlar içindeyken nasıl göründüğünü bizzat kendisine gösterirdim. Ne yazık ki o güzel günler geçmişte kaldı. Artık feci günlerdeyiz.

"Test," diye tekrarlıyor. Kendini beğenmiş. *Biz senin bilmediğin şeyler biliyoruz* afra tafrasına bürünen insanların can sıkıcı hali

var üzerinde. Bilirsiniz işte, size anlatmak için sabırsızlandıkları halde bilen tek kişi olmanın zevkini çıkarmak için iyice uzatırlar. Oysa söylemek için yanıp tutuşuyorlardır. Öylelerinden *ağzınızı açın, ayağınızı koyun* diyen tiplerden nefret ettiğim kadar nefret ederim. Ama dürüst olalım başkalarından da nefret ediyorum. Kimseye ayrıcalık tanınmamasından yanayım. "Yarım saat önce girdiğiniz test."

"Joe teste mi girdi?" diye soruyorum ama elbette testi hatırlıyorum. Tam dediği gibi, yarım saat önceydi. Kısa süreli hafızam son günlerde harika sayılmaz ama her gün bir öncekinin aynısı ve ben de aptal değilim.

Psikiyatr öne eğilip parmaklarını birbirine kenetliyor. Eminim televizyonda başka psikiyatrları bu hareketi yaparken görmüştür veya belki psikiyatriye giriş dersinde deri parçalarını dikmeyi öğretmeden hemen önce onlara nasıl bu pozisyonda duracaklarım öğretiyorlardır. Her nereden öğrenmişse bu duruşun zannettiği kadar başarılı olmadığını bilmeli. Bu yaşadıklarımız onun için büyük bir şov... Herkes için büyük bir şov... Kendisi beni hapse atmak isteyen insanlar tarafından Christchurch Kasabı'm sorgulamakla görevlendirildi ve gerçekte ne kadar deli olduğumu anlamaya çalışıyor. Öğrendiği ise koca bir gerzek olduğum.

"Bir teste girdin. Otuz yedi dakika önceydi. Bu odadaydı."

Bu oda dediği yer, başta Benson Barlow'unkiler olmak üzere kimin standartlarına göre değerlendirirseniz değerlendirin korkunç bir mekân. Yine de şu dönemde içinde yaşadığım hücreden daha hoş. Betonarme duvarları, beton zemini ve beton tavanı var. Bomba sığmaklarından tek farkı, vurulacak olsamz bu sığmağın üzerinize yıkılacak olması. Dürüst olmak gerekirse bu iyi bir son olurdu. Bir masa ve üç iskemle var. Başka hiçbir şey yok. Şu anda iskemlelerden biri boş. Benim iskemlem yere çivilenmiş, oturduğumda ellerim ona kelepçeleniyor. Sebebini bilmiyorum. Beni tehdit unsuru olarak görüyorlar ama değilim. Ben iyi biriyim. Herkese aynı şeyi söylüyorum. Kimse bana inanmıyor.

"Burada mı?" diye soruyorum etrafa donuk bakışlar fırlatarak "Hatırlamıyorum."

Ağzı kulaklarına varıyor, bu yanıtı vereceğimi biliyormuş j gibi görünmeyi deniyor. Belki de biliyordu. "Görüyorsun ya Joe, ortada bir sorun var. Dünyayı akli dengenin yerinde olmadığına] inandırmak istiyorsun ama özürlü değilsin. Sen hasta, çarpık ruhlu bir adamsın. Kimse o kadarını sorgulamıyor. Ama bu test..." dedikten sonra önceden doldurduğum beş sayfalık soru cevap kitapçığını havada sallıyor. "Bu test deli olmadığının ispatı."

Yanıt vermiyorum. İçimde kötü bir his var, buradan bir yerlere varacak. Suratındaki sırıtışa bakılırsa gitmek istemeyeceğim yerlere doğru gidiyoruz.

"Buradaki soru," diyor ve sesi yükselince söylediği şey kulağa yorumdan çok soru gibi geliyor. Kolayca yanıtladığım sorulardan birini işaret ediyor. Bazı sorular çoktan seçmeliydi, bazılarında boşlukları doldurdum. Soruyu yüksek sesle okuyor. "*Bu köpek ne renk?* Neyi işaretlemişsin? Sarıyı işaretlemişsin. Bu köpek kırmızı Joe. Ama sen sarıyı işaretlemişsin."

"Sarımtırak," diyorum.

"Ya şuradaki soru? *Eğer Bob, Greg'den uzunsa ve Greg de Alice'ten uzunsa en uzun kimdir?* Steve yazmışsın ve sonra Steve ibnenin tekidir demişsin!" diyor ve bunu öyle bir söylüyor ki neredeyse güleceğim. Ama tüm bunları art arda sıralaması ve bir sonuca ulaşacağını bilmek beni endişelendiriyor. Bu yüzden içimdeki duygu çalkantılarını bastırıp ifadesiz gözlerle ona bakıyorum.

"Steve uzundur," diyorum.

"Steve yok burada."

"Steve'le ne gibi bir meselen var?"

"Altmış soruluk bir test bu. Bakıyorum da her bir soruyu yanlış yanıtlamayı başarmışsın! Bunu yapabilmek için gerçek bir çaba harcamak gerekir Joe. Kırk tanesi çoktan seçmeli. İstatiksel olarak dörtte birini tutturman gerekirdi. En azından bir iki tane-

sini... Ama sen hiçbirini tutturamadm. Hepsi yanlış yapabilmenin yegâne yolu doğru yanıtları bilmen ve özellikle yanlış yanıtları seçmen."

Karşılık vermiyorum.

"Joe, bu test senin hiç de aptal olmadığını ispatlıyor," diye nutuk atmaya devam ediyor. Isınma turlarını atlattı, zafer vuruşunu yapmaya hazır. Hatta birbirine kenetlediği parmaklarını bile ayırıyor. "Test tam tersini ispatlıyor. Zeki olduğunu... Testin tasarımı bu şekilde yapılmıştır. Bu yüzden aptalca sorularla doludur." Pis sırıtışı, dişlerini sergilediği bir gülümseye dönüşüyor. "Akıllısın Joe. Dâhi değilsin ama mahkemede yargılanmana yetecek kadar akıllısın."

Evrak çantasını açıp soru kitapçığım içine koyuyor. Acaba başka neler var orada? Bir zamanlar benim kullandığımdan çok daha hoş bir çanta.

"Joe akıllıdır," diyorum ve en budala sırıtışımla, dişlerimin ortaya çıktığı, yüzümün aydınlandığı bir ifadeyle ona bakıyorum. Gerçi bugünlerde yüzümün aydınlandığı söylenemez. Yan taraftaki yara izi ve gözümün hali fiyakamı bozdu.

"Bu zırvalıkları kesebilirsin artık Joe. Test zannettiğin kadar akıllı olmadığını ispatladı işte."

Suratım asılır gibi oluyor.

"Ne?"

Deli doktoru öyle bir gülümsüyor ki galiba yaptığı espriyi anlamadığımı sanıyor ve samimi olmak gerekirse anlamıyorum. Çünkü buna espri denmez. "Bu bir zaman testiydi. Özürlü numarası yapmayı beceremeyecek kadar akıllı olanları elememizi sağlar. "

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Bugün söylerken dürüst olduğun tek şey..." diyor bana. Ayağa kalkıp kapıya gidiyor.

Sandalyemi o tarafa çeviriyorum ama ayağa kalkmıyorum. Kelepçeler yüzünden kalkamam.

Kapı koluna uzanıyor ama bir saniye bekliyor. Kapıyı açma yerine bana dönüyor. Kafamın karıştığı suratımdan da anlaşılıyor olmalı ki durmayıp detayları açıklıyor. "Bu bir zaman testiydi Joe. Altmış soru. Yanıtlamak on beş dakikanı aldı. Dakika başına dört soru eder. Hepsini yanlış yaptın."

"Hâlâ anlamıyorum." O kadar kısa sürede o kadar aptal ol-1 mayı başarmam neden kötü olsun ki?

"Soruları fazla hızlı yanlış yanıtladın Joe. Eğer inanmamız istediğin kadar aptal olsaydın hâlâ testi çözüyor olman gerekirdi. I Kâğıtların üstüne salyalarını akıtır veya kâğıtları yalardın. Yamtlar bulmak için beynini zorlardın. Sen yanıtları aramadın bile. Her birini saniye sektirmeden yamtladm. Yaptığın hata buydu. Aptal değilsin Joe ama neler olduğunu çözemeyecek kadar budalasın. Mahkemede görüşürüz."

"Siktir git!"

Yeniden gülümsüyor. Jüri karşısına geçip konuşmaya baş- i lamadan önce ayna karşısında bolca antrenmanını yaptığı bin dolarlık gülümseme... Ben buradan çıkıp nerede oturduğunu öğrendiğimde ve hoş görünüşlü çantasım aldığımda bir sent bile değeri kalmayacak bin dolarlık gülümseme... "Herkesin göreceği Joe işte bu Joe olacak!" diyor ve kapıyı tıklattığında dışarı çıkması için gelip ona eşlik ediyorlar.

Tutuklanalı neredeyse bir yıl oldu. Daha uzunmuş gibi geliyor. Yaklaşık bir ay boyunca her gece manşetlerdeydim. Ülkenin dört bir yanındaki gazeteler, fotoğraflarımı birinci sayfadan giriyorlardı. Dünya gazetelerinin birinci sayfalarına çıkmayı bile başardım. Birinde iş için çekilmiş vesikalık fotoğrafım, bir diğerinde gittiğim okullardan elde ettikleri gençlik fotoğraflarım ve tutuklanırken ya da hastaneden çıkarken çekilmiş fotoğraflarım kullanıldı. Tutuklanmamı gösteren fotoğraflar cep telefonlarıyla çekilmiş, hastanedekileri ben daha ameliyattayken gelen gazeteciler fotoğraflamıştı. Elbette sürekli televizyondaydım. Aynı görüntüler dönüp duruyordu.

Röportaj yapmak için yanıp tutuşanlar çoktu ama bana kabul veya reddetme şansı tanınmadı. Ameliyattan bir hafta sonra mahkemedeki yerimi aldım, suçlu olmadığımı beyan ettim ve kefalet talebim reddedildi. Bana mahkeme tarihinin belirleneceği söylendi. Orada da fotoğraflarımı ve filmimi çektiler. Yüzüm gözüm şişmişti, her tarafım kıpkırmızı, göz kapağım mosmordu. Yara izleri ve dikişler düşünüldüğünde ben bile kendimi tanıyamıyordum.

Ardından haftada bir benimle ilgili haberleri yayımlamaya başladılar. Başka katiller gelip geçti, şehirde kan akıtan yeni caniler manşetlere çıktı. Bir de baktım dünün haberiyim, ayda bir bahsim ya geçiyor ya geçmiyor!

Şimdi ise mahkemeye bir haftadan daha az vakit kaldı ve yeniden manşetlerdeyim. Tutuklanmam bir dizi olayı tetikledi. Aslında bu olaylar dizisi ben tutuklanmadan iki gün önce, po-

lisin kimi aradıklarını çözmesiyle başlamıştı. Elbette zarlarır Melissa'yla tanıştığım gece atıldığını da söyleyebilirsiniz. Onunla barda tanıştım. İyi anlaştık. Ona evine kadar eşlik ettim. Onıı | çıplak görmenin ne kadar hoş olacağını düşünüyordum, beli bacağını kırmanın, biraz kanını akıtmanın da... Sorun şu ki ol da beni bağlayıp kerpetenle testislerimi sıkmanın ne kadar hoş olacağını düşünüyormuş. Dileğine kavuşan o oldu çünkü bardayken kim olduğumu çözmüştü. Beni parktaki ağaca bağladı ve testislerimi sıkıp durduğu sırada ölmeyi diledim. Ama önce onun ölmesini.

Fakat olaylar öyle gelişmedi. Öldürmek yerine bana şantaj yapmaya kalktı. Ben de onun Dedektif Calhoun'u öldürmesir filme aldım. Derken bir baktık ki âşığız. Zıt kutuplar birbirini çeker, başkalarını incitmeyi seven insanlar da...

Evime döndüm. Melissa o hafta bana yardım etmek için daireme gelip durdu. En azından bana yardıma gelenin o olduğunu zannediyorum. Çoğunlukla dışarıdaydım, hafiften kafayı i sıyırmıştım. Çoğunlukla kafam korkunç rüyalarla doluydu ve uyandığımda daha da kötülerini görüyordum. Sonuçta bana ki-1 min yardım ettiği konusunda yanılmışım. Daireme gelen Melissa ; değil Sally'ymiş. Şişko Sally. Vasat Sally. Ve bana yardım ettiği sırada vasat, şişko Sally veya "The Sally", görmemesi gereken şeyler görmüş. Sally sakladığım bir park cezasına dokunmuştu, o park cezası sayesinde cinayet suçunu Dedektif Calhoun'a atacaktım. Ne yazık ki onda Sally'nin parmak izleri de vardı. Bu yüzden polis onun evine gitti ve gerisi, tam da dedikleri gibi... lanet olasıca tarih!

Böylece olaylar birbiri ardına gelişiverdi. Polis cuma gecesi daireme girdi ama beni bulamadı. Melissa'yla birlikteydim. Daireyi araştırdıklarında beni zor durumda bırakacak bir sürü şey buldular. Sonra gelmemi beklediler ve daireme dönmediğimi görünce kaçtığıma karar verdiler. Kaçmamıştım. Pazar sabahı eve döndüğümde devriye arabası beni kapının önünde bekliyordu.

Telsizle geldiğim bildirildi. Bir veya iki dakika sonra polislerin sayısı on ikiye çıkmıştı. Silahımı çektim, kendimi vurmayı denedim. Sally bunu yapmama engel oldu. Üstüme atladı ve silahı elimden aldı.

Sonra hastaneye götürüldüm, haberlere çıktım. Ve kayıplar başladı. Özgürlüğümü kaybettim. İşimi kaybettim. Kedimi kaybettim. Dört hafta önce bir araba ezip kaçtığında sahiplendiğim kediydi bu. Yeniden haberlere çıktı. Kediye bakan veteriner beni tanımış. Gelip kedimi aldılar. Dairemi kaybettim. Annem röportaj teklifleri almaya başladı. Ağzından her tür tuhaf sözün çıktığını duyabileceğiniz tiplerdendir. Dışarıda herkes için hayat devam ediyor ama bu duvarların içinde hayat donup kalmış. Biri on iki ay nasıl on iki yıl gibi gelir sorusunun yanıtını bulmak isterse tek yapması gereken cinayetten tutuklanmak.

Hapishanedeki hücremle kıyaslandığında eski dairem bir otel, annemin eviyse saray sayılır. Sorgu odası, sorgu odasına benziyor. Geri kalan her yeri özlüyorum. Odanın büyüklüğü yatağın iki katı, uzunlukları neredeyse aynı ve yatak çok da büyük bir yatak değil. Bir emlakçıya sorsanız samimi bir havası var diyebilir. Cenaze evi yöneticisine sorsanız uygun bir dinlenme yeri diyecektir. Dört betonarme duvarla çevrelendim. Birinin ortasında metal bir kapı var. Kimseyi görmüyorum, konuşacak kimsem yok. Tek manzaram kapının altındaki ufak delikten dışarı baktığımda (doğru açıyla bakabilirsem) gördüğüm diğer kapı delikleri. Arkadaş canlısı bir yer diyebilirim çünkü solumdaki ve sağımdaki hücrelerde birileri var ve hiç susmuyorlar. Benden çok daha uzun süre burada kalmış ve ben suçsuz bulunup gittikten sonra da kalmayı sürdürecek tipler.

Bir tarafımda Kenny Jefferies var. Kenny Jefferies üç hayatı olan bir adam. Hayatlarından birinde *heavy metal* grubunda gitaristmiş. Kendilerine Tampon of Lamb diyorlarmış. İki albüm yapmışlar, çiğ ve kanlı müzikten hoşlanan tiplerden seyircileriyle birlikte turneye çıkmışlar. Derken en iyi şarkılarını içeren derleme

bir albüm yayınlamışlar ve o zaman dinleyiciler Jefferies'in gizli hayatını keşfetmiş. Turneler ve albümler bitmiş. Onu herkesin tanıdığı bir isme dönüştüren de bu ikinci hayatıymış. Medya ona "Santa Kenny" lakabını takmış çünkü Noel Baba kılığına girip çocukları ailelerinden uzaklaştırdıktan sonra onlara tecavüz ediyormuş. Hapishanedeki gardiyanlardan biri, "Jefferies'in iki işten hangisini daha iyi yaptığını ancak çocuklar söyleyebilir," diye kötü bir espri yapmıştı. Gardiyana kalırsa herifin nasıl bir tecavüzcü! olduğunu bilmiyordu ama her açıdan berbat bir şarkıcıydı.

Jefferies'in üçüncü hayatı, mahkûm olarak geçirdiği hayat. Bazen anlamadığım parçalar mırıldanır veya söyler, bazen var olmayan bir gitarı çalar. Gırtlağını yırta yırta işkenceyle ve acıyla ilgili şarkılar söyler. *Heavy metal* müzik bana kalırsa insanoğlunun evrimde zirve yaptığının ve artık yokuş aşağı gidip yeniden maymunlaştığının ispatı.

Diğer komşum Roger Harwick. Ona Küçük Dick deriz. İri yarı birine *Ufaklık* lakabı takılması gibi bir ironiden bahsetmiyorum. Harwick, kurbanlarını boğazlardı. Onları becermek istemediği için değil, malzemesi yetmediğinden. Bana sorarsanız çocuklara yönelmesinin nedenleri arasında uyum sorunu da sayılmalı. Medyanın onu meşhur etmesinin başlıca nedeni başarısız girişimleridir. Herkesin alay ettiği birine, bir tür şakaya dönüştü. Komik bir çocuk tacizcisiydi (bir çocuk tacizcisi ne kadar komik olabilirse). Buradakilere kalırsa hali içler acısı. Anlayacağınız etrafım meşhur pedofillerle çevrelenmiş, bundan daha güvende olamazdım. Bu amaçla beni buraya koydular. Boynumu kırmaktan büyük zevk alacak binlerce tutuklunun yer aldığı genel bölümden uzağa hapsedildim. Tutulduğum yerde bütün hücreler Jefferies ve Harwicklerle dolu. Sabahları hücrelerimizden çıkarılmıyoruz ama saat on iki olduğunda otuzumuzun birlikte dışarı çıkmasına izin veriliyor. Bazılarımız kendi başımıza takılıyoruz, bazılarımız ucu sivriltilmiş diş fırçalarıyla birbirlerini şişlemeyi deniyor, vücutlarını birbirlerine sürtenler oluyor. Mutfağı ve banyoyu paylaşıyoruz.

Dışarıdaki kafesli bölüme geçme hakkımız var. Ölü bir köpeği sallandıracak kadar büyük ama ölü bir fahişeyi ayak bileklerinden asıp sallandıramayacağınız kadar küçük bir kafes. *Küçük* yerine emlakçilik dilinde "sevimli" derler. Öyleyse bir emlakçı, hücrelerin yer aldığı bütün bölümü gönül rahatlığıyla sevimli olarak tarif edebilir.

Hücremde yapabileceğim pek bir şey yok ama yine de seçeneklerim var. Yatağın kenarına oturup duvara bakabilirim veya tuvalete bakabilirim ya da tuvalete oturup yatağın kenarına bakabilirim. Sancılı bir on iki aydı. Psikiyatr ara sıra görüşmeye gelir ama bu sabahki gösteriden sonra onların da biteceğini sanıyorum. Annem her hafta, haftada iki kere ziyaretime geliyor. Pazartesileri ve perşembeleri. Çoğu açıdan bakıldığında hapishane can sıkıntısından ibarettir. Diğer suçlularla bir arada olsaydım daha az sıkılırdım ama ölmüş olurdum. Odamın köşesinde birkaç kitabım, yüksek sesle mastürbasyon yapmadan duramayan komşularım var. Yan komşum Santa Kenny, "Kraliçenin kalçasmı çimdikliyorum," diye mırıldanır. İlk albümlerinin adı buymuş ve kraliçenin kalçasına çimdik şarkısıyla meşhur olmuşlar. Ayağını duvara vurup duruyor. Aşk romanlarından birini alıp kapağını açıyorum, kelimeler birbirlerine karışıyor ve benim için hiçbir çekiciliği yok. Belki kendi kitabımı yazmalıyım diye düşünüyorum. Aptalca bir fikir. Kimse okumazdı veya belki Christchurch Kasabı tarafından yazılmış her şeyi herkes okurdu. Belki de yaptığımı söyledikleri şeyleri yapmış olsaydım nasıl yapacağıma dair bir kitap yazmalıyım. Elbette bütün iddiam gerçekse ve hiçbir şey hatırlamıyorsam olası bir sürü boş sayfadan bahsettiğimiz düşünülebilirdi. Her detayı, bütün kadınları, bütün konuşulanları hatırlıyorum. Sık sık onları düşünüyorum. Boğazına çarşafları sarıp kendinizi asmamanızın nedeni anılar.

Aşk romamnı bir köşeye fırlatıyorum. Hâlâ burada olduğumuz sürece bir anlamı yok. Ben bundan daha zekiyim. Schroder ve cellatları peşimdeyken buradan çıkmanın bir yolunu bulamamam

hiç mantıklı gelmiyor. Kodeste yirmi yıl geçirdiğimi hayal ediy ' rum. Son birkaç yıldır numarasını yaptığım kadar deli olma haftalar kaldı. İşin en berbat yanı ise o kahrolası testi düşünmek! ten kendimi alamamam. Apaçık ortadaydı. Ana fikri kaçırdır Acaba Barlow'un söylediği gibi, zeki olmamam mümkün mü? !

Santa Kenny sessizleşti ve ne yaptığını bildiğime eminir Küçük Dick veya buralardaki adıyla Küçük D, yan hücrede] adamla sohbete daldı. Boktan bir sohbet çünkü havadan suda konuşuyorlar. Pencere olmadığı için dışarıda havanın nasıl oldu ğuna dair en ufak fikirleri yok. Ama o ikisi hiç durmadan havada sudan konuşuyor. Birbirlerini tanıyınca başka ortak noktalarda bahsederler sanmıştım; içeri atılmalarının nedenlerinden. Am anlaşılan konuşma becerileri pek gelişmemiş. Anılar onlar içir fazlasıyla heyecan verici. Saf adrenalin gibiler. Sanki onlara do-1 kunacak olsalar yeniden duvarları tırmalamaya başlayacaklar.

Koridorun ucundaki kapının açıldığını duyunca bloktaki! herkes sessizleşiyor. Ayak seslerini duyuyoruz, dışarıdan sesler | geliyor ve sonra ayak sesleri benimkinden az ötedeki hücrenin önünde duruyor. Delikten dışarı bakıyorum, eminim diğerleri de j aynısını yapıyordur. Üç kişiler. İkisini tanıyorum.

İki gardiyandan biri olan Adam, "Hanımlar ve beyler," diyor. "Favori hücre arkadaşınızın dönüşünü alkışlarla kutlayalım. Hapiste on beş yıl, dışarıda altı hafta ve intihar gözetiminde geçirdiği son üç haftanın ardından aramıza katıldı. Onu tanıyorsunuz, onu seviyorsunuz, işte eşi benzeri olmayan Bay Caleb Cole!"

Kimse alkışlamıyor. Çıt çıkmıyor. Hiçbirimiz onu şahsen tanımıyoruz. Umurumuzda değil. Caleb Cole bizim hücre bloğumuzda değildi. Onu televizyonda gördük ama kimin umurunda ki!

"Haydi hanımlar, bir arkadaş böyle mi karşılanır? Caleb artık diğerlerinin arasına salınamayacağı için küçük grubunuza katılacak. Onun... Ne diyorlardı? Hah evet, birtakım sorunları var. Eee, sen ne diyorsun Caleb? Utangaç olma, mahkûm arkadaşla-

rina söyleyecek bir sözün yok mu? Onlarla paylaşmak istediğin sorunlar yok mu?"

Caleb'in söylemek istediği bir şey varsa bile kendine saklıyor. Daha önce bana da aynı muameleyi yapmışlardı. îki gardiyan eşliğinde buraya getirilmiş ve kendi tabirleriyle "yeni ailemle" tanıştırılmıştım. İnsanlar alkışlarken gerçekten korktuğumu hatırlıyorum, birkaçı ıslık da çaldı ama neyse ki sonu bir yere varmadı. Söyleyecek bir şeyim olup olmadığı sorulduğunda Caleb'le aynı tepkiyi vermiştim. Bir iki kere bu törene şahit oldum; kimse hiçbir zaman hiçbir şey söylemez. İlk getirildiğim dönemde bırakın mahkemeye kadar olan on iki ayı, daha o geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Belki yüzlerce kez zihnimde intihar etmişimdir, aklım o seçenekleri değerlendirir, sonucu gözümde canlandırırım, her seferinde kimsenin umursamayacağını kavrarım. Belki Melissa hariç.

Caleb'i kullanarak daha fazla eğlenemeyeceklerine karar veren yetkililer benimkine yakın olmayan bir hücrenin kapısını açıp onu içeri tıktılar. Otuz saniye sonra kapı kapandı, artık Caleb de içerideydi. Caleb Cole bir katildir. Cinayet işlediği için hapisteydi, serbest bırakıldı, birkaç cinayet daha işledi. Bazılarının içinde vardır. Bazıları seri katillerin değişemeyeceğini söyler. Gardiyan, intihar gözetiminde bir süre geçirdiğini söylediğinde bunun sebebini merak ettim. İntihar gözetimindeyken seninle neler paylaşıyorlar ki ölmeyi istemeyi bıraktırabiliyor, hapishane sisteminin üretken bir parçası olmanı sağlıyorlar?

Hücresine kadar Caleb'e eşlik eden gardiyanlar şimdi benim hücremin önündeydi. Kapı açıldı. Demek beni bir yere götürecekler. Neresi olursa olsun buradan ilginçtir. Hücreme girdiler. Adam günde iki saatini spor salonunda geçiren ve akşamları iki saat ayna karşısında kendini inceleyen tiplere benziyor. Diğer gardiyan Glen ise sürekli Adam'm peşinde dolaşan bir tipe benziyor. Belki haftada bir veya iki kere birbirlerini beceriyor, sonra da eşcinsellerden ne kadar nefret ettiklerinden bahsediyorlardı.

Üniformasından taşan kaslarıyla adam tam önümde. Hapisteki»! lerden bazıları, kapatıldıktan sonra kendini dine verir. İsa'nın! ne isterseniz vereceğini söylerler. Etrafa bakınıyorum ama îsa Adam'a saplayabileceğim keskin bir tornavida temin etmiyor I bana. Tek verdiği, o pisliklerde de olan kaslar ve o pisliklerir buraya getirildiğimden beri her gün o kasları kullanarak camı okuması. Duvara ittirilmek. Yere yapıştırılmak. Kapıya fırlatılma

"Gidiyoruz," diyor Adam.

"Nereye gidiyorum?"

Başını iki yana sallıyor. Öfkeli görünüyor. "İ-na-m-lır şey değil!" diyor. "Eve gidiyorsun Joe."

Kalbim hızlı hızlı çarpıyor, gözlerim kararıyor, duvarlar yok I oluyor, tek görebildiğim Adam. Sonra, sadece o da değil. Dairemin kapısından içeri girişimi ve yatağıma yaüşımı görebiliyorum. Geleceğimde kadınlar görebiliyorum. Geleceğimde ölüler de gö- j rebiliyorum. Örneğin Adam, örneğin Barlow, örneğin Glen. Konuşamıyorum. Ağzım açık, gözlerim fal taşı gibi açılmış. Yüzümde şapşal bir gülümseme beliriyor ama bir türlü konuşamıyorum.

"Bütün suçlamalar düşürüldü," diyor Glen. Ekşi bir limon ısırmış gibi suratını buruşturuyor.

"Lanet olasıca teknik bir hata yüzünden yırtmışsın," diye ekliyor Adam.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Tek yapabildiğim gülümsemek.

"Git bakalım!" diyor Adam. Kelimeleri suratıma tükürür gibi söylüyor ve böylece hapishane tecrübem sona eriyor.

Günler kısalmaya başladı. Soğumaya da... Çoğu gün hava durumu raporları, ertesi gün için kar yağacağını söylüyor ama henüz o aşamaya gelmedik. Ve Schroder, hava durumu sunucusunu mu, yoksa tabiat anayı mı suçlaması gerektiği konusunda kararsız. Geçen yıl yaz hiç bitmeyecekmiş gibi gelmiş, ılık günler mayıs sonuna kadar sürmüştü. Bu yaz da birkaç hafta öncesine kadar aynı şekilde ilerliyordu. Yılın ortalarına doğru sıcak dalgası şehri kavurmuş ve ölümlere yol açmıştı. Böyle havalarda diğer zamanları hatırlamak zordur. Soğuğun güzel tarafı serserileri içeride tutmasıdır, dışarı çıkıp birilerini soymaya kalkışmazlar. Kış geldiğinde suç oranları her zaman düşer. İnsanlar buzdolabına dönen evlerinin kapısını açık bıraksa bile hırsızlar girip eşyaları çalmaya kalkmaz. Kısacası polis olmak için yılın en iyi zamanıdır. Sorun şu ki Cari Schroder artık polis değil. Yaklaşık üç hafta önce o kadını öldürdüğü gece rütbesi, silahı ve rozetiyle ve onlarla gelen ne tür boktan emeklilik yardımı vesaire varsa ondan alındı. İşini kaybettiğinden beri her gün kendini hâlâ polis gibi hissediyor. Çok can sıkıcı. İlk iki hafta sabahın köründe uyanıp rozetini takmak istedi. Oysa eşofmanlarını, ceketini giyip evde takılarak bütün günü karısına yardım etmekle geçirdi. Vurduğu kadın hâlâ giriyor rüyalarına. O seçimi yapmak zorunda olmaktan nefret ediyor çünkü yine olsa aynısını yapardı. Üçüncü hafta işe girdi. Yeni işinde kimseyi vurması gerekmeyecek.

Yeni işindeki ikinci haftası bu. Aracı hapishaneden dışarı sürmek tam anlamıyla bir külfet. Uyandığında yağmur yağıyordu, kahvaltısını ettiğinde yağmur yağıyordu, dışarı çıkması söylendiğinde yağmur yağıyordu ve hava durumu ertesi gün havanm açılacağım söylese de yağmur yağacağına emin. Öndeki silecekler, yağmur her şeyi yeniden bulanıklaştırmadan önce bir saniye için bile olsa berrak bir dünya görüntüsüne kavuşmasını sağlıyor. Çamurda duran inek sürüleri, yünleri ıslanmış koyunlar ve hayat çemberi denen şeyin oluşması için canlarım dişlerine takan çiftçiler... Bilirsiniz işte; yemek yapmak, süt yapmak, para kazanmak, yağmur altında traktörle bir ileri bir geri gitmek. Yolun iki yanındaki yeşillikler suyla donmuş. Küçük otlar tepelerine kadar suyun içine batmış. Kuşlar, birikintilerin etrafında uçuşuyor. Silecekler yağmura yetişmek için bütün güçleriyle çırpınıyor. Her üç kilometrede bir yorgunken araba kullanmamak, hız yapmamak ya da sarhoşken direksiyon başına geçmemekle ilgili uyarı levhaları asılı.

Birinde, *ne kadar hızlı gidersen cenazendeki kalabalık o kadar büyük olur* diyor. *Süpermen* bu fikre katılmazdı. Ne kadar hızlı giderse o kadar insan kurtarıyordu çünkü. Bir keresinde o kadar hızlı gitmişti ki zamanı tersine çevirmiş ve felaketler daha başlamadan bitirmişti. Christchurch'ün de onun gibi birine ihtiyacı var.

Ona doğru gelen bir kamyon, yolun gölete dönmüş bölümüne dalınca sıçrattığı çamurlu su Schroder'in camlarını mahvediyor. Sileceklerin de altından kalkamayacağı bir çamur deryası bu.

Bu yüzden iki saniye kadar hiçbir şey görmüyor, otobanda yaşanan iki saniyelik körlük ürkütücüdür. Ayağım frene kaydmyor ve cam temizlenene kadar ayağını frende tutuyor. İşi bittiğinde manzara değişmemiş. Daha fazla yağmur, daha gri bir gökyüzü.

Araba kullanırken genellikle radyoyu açıp ulusal sohbet kanallarından birini dinler. Bugün de insanlar sohbet edip sunucuyla konuşuyor. Güncel konu, idam cezası. Tartışmalar aylardır sürüyor. Ulusal bir münazara bu. Bazıları idama sıcak bakıyor, bazıları ise

karşı. Güçlü duygular. Saflar net. Nefret de... Ortak nokta yok. İnsanlar diğerlerinin bakış açısını anlayamıyor. Ülkeyi, komşuları, aileleri, hatta arkadaşları ayıran bir konu idam. Schroder şahsen idam cezasından yana. Katillerin şehre yaptıklarının katillere yapılmasında bir sakınca görmüyor. Arayanların yarısı onunla aynı fikirde. Yarısı karşı. Her koşulda seslerini duyurmak istiyorlar.

Adının Stewart olduğunu söyleyen Auckland'den bir adam, "Mesele adalet değil," diyor. "Mesele ceza!" Yağmur öyle bir şiddetleniyor ki neredeyse tufana dönüşecek.

Hapishaneye gitmek normalde yirmi dakikasını alır ama bu havada otuz beş dakika sürüyor. Düzinelerce farklı bakış açısı dinliyor. Sunucu taraf tutmamaya çalışıyor. Schroder isterse kanalı değiştirebilir ama diğer kanallarda duyacağı tartışma da aynı. İyi haber ise yakında referandum yapılacak olması. Konu oylamaya sunulacak. Schroder'in hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa bir vali, halkın tercihlerine kulak verecek. En azından vereceğini söylüyor, ne de olsa seçim yılı. Başbakanın ve onu destekleyenlerin ilk sorusuysa şu: Bir sonraki hükümet halkın iradesine uyacak mı? Ve yanıt *evet*. Yani teknik olarak yıl sonuna doğru idam cezası yeniden yürürlüğe girebilir, eğer halkm isteği buysa. Acaba idam cezası ülkeyi ne yöne götürecek? Karanlık çağlara mı? Yoksa kimsenin kimseyi öldürmediği bir geleceğe mi?

Kestirmek zor ama oylama gerçekleştirilirse yanıtı hep birlikte öğrenecekler.

Schroder radyoyu kapatıyor. Gelecek hafta Joe Middleton'm mahkemesi başladığında hayatı kâbusa dönüşecek. Savcılık makamının, idam cezası yeniden yasalaşırsa idam cezası talep edeceğini duydu. Mahkemenin dışı insanlarla dolacak. Ellerinde tabelalarla... İdam karşıtları... İdam yanlıları... İnsan hakları savunucuları...

Hapishane sonunda beliriyor. Aracı yavaşlatıp virajı dönüyor, az kalsın hızla gelen minibüsle çarpışacaklar. Bir dakikada nöbetçi kulübesine ulaşıyor. Kimliğini suratı asık görevliye uzatıyor. Giriş biraz daha ileride. Onun da ötesinde inşaat işçileri,

hapishanenin yeni kanadını inşa ediyorlar. Yağmura rağmen çalı. I şıyorlar, içeriyi yeni suçlularla doldurmak için sabırsızlanıyorlar. Suç karın doyurmaz diyen kişi her kimse suç sanayisinin baştan I başa milyar dolarlık bir endüstri olduğunu eklemeyi unutmuş, I Yeni hapishaneler, yargıçlar, cenaze evleri, sigortalar... Katlanal katlana büyüyen bir sektör. Otoparkta hemen arkasına başka bir I araç yanaşıyor. Aracın kontağını kapatıp bir süre öylece bekliyor. Keşke şemsiyesi olsaydı ama olsa bile muhtemelen kullanmazdı. Park eden diğer arabaya bakıyor. Tek başına bir kadın. Kadın motoru kapıyor. Schroder kadının tam olarak ne yaptığını göremiyor ama çantasına bir şey koyduğunu veya çantasından bir şey çıkardığını tahmin edebilecek kadar uzun zamandır tanıyor kadınları. Bu kadar basit bir işi halletmek karışırım beş dakikasını alır çünkü çantası zaman kapsülü gibidir. Kadın kapıyı açıyor. Hamile. Görünüşüne bakılırsa arabaya güçlükle sığmış, en az bir yıldır hamileymiş gibi bir hali var.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor aracından inerken. Yağmur yüzünden bağırmak zorunda kalıyor. Cümlesini bitiremeden sırılsıklam oluyorlar ve kadın da sırılsıklam. Bu yüzden yalnızca yüzü ve göbeği dikkat çekiyor.

"Teşekkürler," diyen kadın elini uzatıp Carl'ın elini sıkıyor ama o da dengesini kaybedince düşecek gibi oluyorlar. Schroder sırtını esnetip mide kaslarına yükleniyor ama kontrolü eline geçiremiyor. Kadın öne doğru yalpalıyor, kollarını onun etrafına doluyor, tam düşecekken arabanın koluna tutunuyor.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diyor toparlanırken.

"Birini ziyaret etmek için kötü bir gün seçmişsiniz."

Kadın gülüyor, hoş bir kahkaha; erkek arkadaşı veya sevgilisi buna bayılıyor olmalı. "Sizce yarın, bugünden iyi mi olacak?"

"Güneşli olacakmış... Ama geçen hafta yağacak dedikleri kar belki bu hafta yağıverir." Kadının kimi ziyaret ettiğini merak

ediyor. Belki sevgilisi veya kocası burada hapistir. Tabii bunu sormuyor.

"Acaba... Zorda kalmasam istemezdim ama benim için çantamı alabilir misiniz?"

"Elbette." diyor Cari. Kenara çekilip arabanın içine uzanıyor ve yolcu koltuğundan kadının çantasım alıyor. "Şemsiye yok mu?"

Başını iki yana sallıyor kadın.

Cari kapıyı kadının arkasından kapıyor. "Fırtına ve yağmur," diyor. Artık acele etmesine de gerek kalmadı, daha fazla ıslanamaz ya!

Kadın gülümsüyor. "Yağmuru severim. Yağmur... romantiktir sanırım." Derin bir nefes alıyor. "Bir de bu koku yok mu... Bu kokuya bayılırım!"

Cari derin bir nefes alıyor. Burnuna gelen tek şey, ıslak çimenlerin kokusu. Birlikte ana kapıya yürüyorlar, yol boyunca kadının eli kanunda. Her an çıkmasından korktuğu şeyi yakalamak istiyorsa elin çok daha aşağıda olması gerektiğini düşünüyor. Geçebilmesi için kadına kapıyı tutuyor.

"Tanıdık geliyorsunuz," diyor ama çıkaramıyor. Daha çok tanıdığı birine benzeyen biri gibi. Gür, dalgalı, kızıl saçlarına ve tutamların omzuna dökülüşüne bakılırsa kadının şampuanlarla ve nemlendiricilerle çokça zaman geçirdiği ortada. Açık kahverengi göz farı sürmüş, açık kahverengi kalem çekmiş. Ruju kırmızı. "Sizi bir yerden tanıyor muyum?"

"Böyle söyleyen çok olur." Artık içeride, yağmurdan uzaktalar. "Bunlar olmadan önce bir oyuncuydum," diyor karnını işaret ederek.

"Gerçekten mi? Ben de daha yeni televizyon endüstrisine bulaştım."

"Yoksa oyuncu musunuz?"

Başını iki yana sallıyor Cari. "Yo, damşmanım. Sizi hangi filmde görmüş olabilirim?"

"Aslında utanç verici..." diyor kadın. "Ama kötü şeyler değil. Çoğunlukla şampuan, otel reklamları. Genellikle resepsiyonda, havuz başında veya duşta gördüğünüz kız benim. Kariyerim aldı başını gidiyor anlayacağınız," dedikten sonra sırıtıyor. "Aslında bebek yüzünden birkaç yıl beni göremeyeceksiniz, tabii bebek bezi reklamlarıyla ilgili teklif gelmezse. Şey... kabalık etmek istemem ama doğanın çağrısı bu," dedikten sonra birkaç metre ötedeki tuvaletleri işaret ediyor. "Sizin çocuğunuz var mı?"

"Evet," diyor Cari. Ayaklarının dibinde su birikintisi oluşmaya başladı.

"Bu da benim ilk çocuğum. Bence şakacının teki olacak. On dakikada bir banyoya koşmamı çok komik buluyor. Her şey için teşekkürler..."

"Ne demek, lafı mı olur!"

Arkasında şişko mu şişko bir kadının olduğu tezgâha doğru yürüyor Cari. İkisini birbirinden ayıran bir panel var. İnsana bankadaymış gibi hissettiriyor bu durum. Buraya en son yazın, Theodore Tate serbest bırakıldığında gelmişti ve o zaman tek yapması gereken otoparkta beklemek olmuştu. Tate, önceleri polis olan ama sonradan suç dünyasına atılan bir arkadaşının dostuydu. Ardından özel dedektif olmuş, sonra yeniden hüküm giymiş, ardından da tekrar polis olmuştu. Yani aslında ne olduğu tam olarak kestirilemiyordu. Ona son uğrayışımn üzerinden de günler geçmişti.

"Joe Middleton için gelmiştim," dedikten sonra kimliğini uzatıyor Cari. Joe'yu görmeye geldiğini duyduğunda kadının suratı asılıyor. Yıllar boyunca o kaypak herif aralarında çalıştı, yerleri temizledi, çöpleri boşalttı ve polis kaynaklarını kullanarak her zaman soruşturmanın bir adım önünde oldu. Joe Middleton. Cari, onu tutukladığı için takdir almıştı ama bütün süreç baştan aşağı rezaletti. Aslında onu çok daha önce yakalamaları gerekirdi. Çok kişi ölmüştü. Kendini sorumlu hissediyordu. Davaya bakan

polislerin çoğu böyle hissederdi. Zaten hissetmelilerdi de... Bir katilin aralarında dolaşmasına izin vermişlerdi.

"Beş dakikası var," diyor kadın. Ve Cari, kadın ne söylerse söylesin kuralların belli olduğunu zaten biliyor. Başınızı belaya sokmayı isteyeceğiniz bir tip değil kendisi. Görünüşüne baksanız tek başına bütün hapishaneyi idare edebileceğini zannedersiniz.

"Otur!" diyen kadın koltukları işaret ediyor. Cari prosedürü biliyor. Daha önce orada bekledi. Ama sivil olarak hiç beklememişti. Yani bu kez farklı. Rozetinin olmamasına alışmak zorunda kalması ise en kötüsü.

Koltuklar arasında dolaşıyor. Belli ki tek ziyaretçi o. Hamile kadın hâlâ tuvalette. Kendi eşinin, hamileliğin son dönemlerinde banyodan otuz saniye bile uzak kalamadığım hatırlıyor. Oturuyor Cari, ıslandığı için kıyafetleri vücuduna yapışmış. Sandalye metal ayaklı, tek parça plastik tasarımlardan. Üzerinde dergiler olan bir masa var. Öksüren insanlar ve ağlayan bebekler de eklense burası doktor muayenehanesine benzeyebilirdi. Arkadan gelen şırıltıları duyuyor. Gardiyan ona bakıp ortalığı ıslattığı için kendini suçlu hissetmesine yol açıyor. Ona *otur* diyen kadının her an kendisine havlu fırlatabileceğini düşünüyor, hatta paspas verip *temizle* diyeceğinden...

Beş dakika... Ve şimdi, bir yıl önce tutukladığı adamla yüzleşmek zorunda.

Christchurch Kasabı.

Herkesi aptal yerine koyan adam.

5

Herhalde lotoyu kazanmak, daha doğrusu loto bileti almadığın halde lotoyu kazanmak böyle bir şeydir. İki gardiyan da hastalanacakmış gibi duruyor. Adam elinde olsa beni yumruklar. Glen ise sanki sarılmaya hevesli. Haberler duyuluyor ve Yavaş Joe oyunumun şekillendiğini hissediyorum. On iki ay önce dengesi bozulan dünya şimdi eski dengesine dönüyor. Kontrol dışında olan neyse artık yeniden kontrol altında. Doğa kendini düzeltti. Fizik kanunları düzeldi. Yavaş Joe gülümsüyor, kendini harika hissediyor ve Barlovv'la birlikteyken hissettiğinden çok daha zinde. Tüm dişlerimi sergileyecek şekilde gülüyorum, kendimi tutmazsam ağzım ortadan ikiye yarılacak. Gülümsediğimde yara izim acıyor, rahat bir pozisyon arıyorum ama bulamıyorum. Yine de acı umurumda değil. Şimdilik. Eve döneceğim. Sevdiğim işleri yapmaya devam etme şansım olacak. Yeni bir süs balığı edineceğim. Keskin bıçaklar satın alacağım. Bir de kaliteli bir buzdolabı.

Gardiyan Adam, Glen'e bakıyor ve sonra gülmeye başlıyor. Boyun kasları neredeyse gömleğinden dışarı fırlayacak. O gülmeye başladığında Glen de kahkahalar atıyor. İki saniye birbirlerine, sonra da birlikte bana bakıyorlar. "Bu muhteşem dostum!" diyor Adam, bana bakıyor ama erkek arkadaşıyla konuşuyor. "Surat ifadesini gördün mü?"

"İşe yarayacağını zannetmezdim," diyor Glen. "Gerçekten zannetmezdim... Herif numarayı yuttu."

"Sana söyledim," diyor Adam. "Herkesin zannettiğinden çok daha gerzek olduğunu söyledim, değil mi?"

"Ne?" diyorum ama jeton geç düştü tabii. Eşek şakası yaptılar. İdeal bir dünyada yaşıyor olsaydık beni aptal durumuna düşürdükleri için bu iki herifi analarından doğduklarına pişman ederdim ama ideal bir dünyada yaşamıyoruz işte!

"Hâlâ anlamadı," diyor Glen. Sesi azıcık yükseliyor, sanki kahkahayı güçlükle bastırıyor. Esprinin altını çizmeye öylesine hevesli ki! Espri neyse artık! "Bir gün seni bırakacaklarına gerçekten inanıyorsun, değil mi?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak. "Haydi ama pislik, seni görmeye gelen biri var!"

Onlara doğru bir adım atıyorum. "Acaba... Acaba kitaplarımı getirmeli miydim?" diye soruyorum ve öyle klas bir numara çekiyorum ki... İşimde çok çok iyiyim.

"O da ne! Hâlâ anlamamış," diyor Adam. Neredeyse gülmekten yerlere yatacak. "Hâlâ anlamamış!"

"Bu kadar salak olmayı kes, haydi gidelim!" diyor Glen. Kolumdan tutuyor. Ses tonu sert, heves ve heyecan geçti. Şimdi sinirli. Bir şey yapmayı denemem ihtimaline hazırlıklı, daha doğrusu bir şey yapmayı denememi ve böylece kafa kol yaparak insanın kafatasının kırılıp kırılmayacağını kanıtlamamı çok istiyor.

"Ben... eve gitmeyecek miyim?"

"Gerçekten öldüreceksin sen beni!" diyor Adam. Glen de başını sallıyor.

Beni deli doktoruyla konuşurken aldıkları odaya alıyorlar. Masanın diğer tarafına oturuyorum, kelepçelerimi takmıyorlar. Bunun anlamını biliyorum. Anlaşılan beni pestile çevirebilecek biriyle konuşacağım. Gardiyanlar odadan çıkıyor. Ayağa kalkıp odayı hırlamaya başlıyorum. Hapishanede insana sunulan iki temel seçimin ortasında sıkışıp kalıyorum: Bir, otur ve hiçbir şey yapma. İki, odayı turla. Beton duvarları inceliyorum. Harika mimari. Kaliteli. Uzanıp dokunuyorum. Geçen yüzyıldan gelecek yüzyıla kadar hapishanenin duvarları hep aym olacak. Önümüzdeki binlerce yılda bile tasarımında değişiklikler yapılacağından

şüpheliyim. O kadar mükemmel bir tasarım yani. Kapı açılıyor. İçeriye Cari Schroder giriyor. Sırılsıklam. Hücreme döndüğüm zaman havadan sudan konuşmayı seven dostlarıma bu gelişmeyi[1] bildireceğim.

"Bir iskemle seç Joe," diyor Schroder.

İskemlemi seçiyorum. O da ceketini çıkarıp iskemlesinin ar-1 kasma asıyor. Gömleğinin önü ve yakası ıslak ama kolları kuru; kollarını kıvırıyor. Eliyle saçını geriye atıp suları parmaklarıyla silkeliyor. Saçları son gördüğümden bu yana uzamış. Kâkülümsü 1 bir tutam neredeyse alnına yapışacak. Burnunun ucundaki yağ- mur damlasını siliyor. Sonunda oturuyor. Yanında hiçbir şey ge- ■ tirmemiş. Yalnızca ceketi var. Cüzdanı, anahtarları ve telefonu muhtemelen dışarıda bir tepsidedir. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve derken gülümsüyorum. Yavaş Joe gülümsemesi, bütün dişleri sergileyen gülümseme.

"Zor zamanlar geçiriyormuşsun duyduğuma göre," diyor Schroder.

Gülümsemem kayboluyor, ziyan etmeye değmez. "Asıl sen zor zamanlar geçiriyormuşsun, duyduğuma göre," diyorum vurgulayarak. "Joe işten atıldığını duydu. Olay yerine sarhoş geldiğin için kovulmuşsun. Acaba senin gibiler, benim gibiler yüzünden mi içmeye başlıyor, ne dersin?" Sorun şu ki olay mahalline sarhoş gelmek işten atılmayı gerektiren bir suç değil. Rütbenizin alınmasına kadar gider belki. Ama atılmak? Hayır... Hem de polis kuvvetleri, yeni polis adayları bulmakta bu kadar güçlük çekerken... Schroder başka bir nedenle işten atıldı. Ama iç çekip arkasına yaslanacağını, *evet Joe, aslında şöyle oldu,* diye anlatacağını sanmam.

"Joe pek çok şey duyuyordur eminim," diyor Cari Schroder. "Ve Joe aynı zamanda kendisini boktan bir geleceğin beklediğini de biliyordur. Paçayı sıyıramayacaksın. Bu yüzden bu saçma numaraları kes!"

"Joe oyuncuları sever. Joe televizyon programlarını sever."

Carl gözlerini devirdikten sonra burun kemiğini ovalıyor.

"Bak Joe, bu saçmalıkları keselim, tamam mı? Zamanının bol olduğunun farkındayım ama kendiminkini ziyan etmeye gelmedim. Sana bir teklifim var. Duruşman dört gün içinde başlayacak. Sen..."

"Sen artık polis değilsin. Burada ne arıyorsun? Geçen yıl kaç defa ziyaretime geldin? Kaç defa Melissa'yı sordun? Sana söylüyorum..."

"Burada olma nedenim başka," diyen Cari elini uzatıyor.

Tutuklandığımdan beri konuşmam için her zaman çeşitli teşvikler sunuldu ama her seferinde bir daha güneşi görmeyeceğim de hatırlatıldı. "Öyleyse niçin buradasın?" diye soruyorum.

"Dedektif Calhoun'un nerede gömülü olduğunu bilmek istiyorum."

Benim zamanımda, tutuklanmamdan çok önce bana atfedilen kurbanlardan biri de Daniela Walker diye bir kadındı. Onu ben öldürmedim. Öldüren kişi, kadını sanki Christchurch Kasabı öldürmüş gibi düzenledi sahneyi. Buna canım sıkıldı. İşin aslı o kadar sıkıldım ki kadının ölümünü araştırdım ve müfettiş Robert Calhoun tarafından öldürüldüğünü keşfettim. Calhoun, kadınla konuşmak için evine gitmiş, onu kocasının kendisini dövdüğüyle ilgili ifade vermeye ikna etmeye çalışmıştı. Nasıl olduysa kadını döven Calhoun olmuştu. Asıl plamm bütün cinayetleri onun üstüne yıkmaktı ama işe yaramadı. Calhoun'u öldüren ben değildim. Onu kaçırdım. Onu bağladım. Ama bıçağı saplayan Melissa'ydı.

"Kendisi bir oyuncu mu?" diye soruyorum.

"Polis. Öldürülüşünü filme aldığın bir polis."

"Öyleyse bir oyuncuydu?" Şimdi Carl'ın yumrukları belli belirsiz sıkılır gibi oldu.

"Sana nasıl geldiğini bilemem ama bana sorarsan zaman uçup gidiyor. Sanki Christchurch'teki suç oranı birden düştü. İnsanlar

sokaklarda parti yapıyor. Tutuklandığından beri cinayet oranımız yerlerde. Ben artık polis değilim ve şehrin eskisi kadar polise ihtiyacı yok."

"Hepsi saçmalık!" diyorum ona. "Haberleri ben de izliyorum. Dışarıda hâlâ korkunç şeyler oluyor. Ama ben bunun bir parçası değilim. Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Aslında mı? Bu sandalyeyle kafatasım parçalamak tabii. Ancak birbirimizin yardımına ihtiyaç duyduğumuz için buradayım." j

"Yardım mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun!"

"Buraya seninle dalga geçmeye gelmedim Joe."

"Öyleyse neden avukatım yanında değil?"

"Çünkü avukatlar işi bozar Joe. Ayrıca senden istediğim yardım için bir avukata gerek yok."

"Ben masumum," diyorum. "Dava başladığında insanlar hasta olduğumu öğrenecek. Ben kurbanım. Yaptığımı söyledikleri şeyler... O ben değildim. Mahkemeler kurbanları cezalandırmaz."

Schroder gülmeye başlıyor. Etrafında çalışmaya başladığım yıllar içinde bunun gerçekleştiğine ilk kez şahit oluyorum. Koltuğuna yaslanıyor ve aniden hapşırıyor. Sanki kısır döngüye kapıldı, gülmesi durumu daha da komik bir hale getirdi ve üstüne bir de ağlamaya başlamıyor mu! Yüzü kıpkırmızı oldu, başını kaldırıp bana baktığında biraz daha gülüyor. İçimden bir his kahkahalarına eşlik edecek olsam beni yere yapışürıp dizini enseme dayayacağını ve kolumu arkaya çevirip kırıvereceğini söylüyor. Kahkahaları biraz duruluyor. Ardından sona eriyor. Avuçlarıyla yüzünü siliyor. Gözyaşları mı yoksa yağmur damlaları mı, emin değilim.

"Tanrı aşkına Joe! Çok iyiydi. Gerçekten iyiydi. Gerçekten buna ihtiyacım vardı çünkü bombok bir hafta geçiriyordum."

Derin bir nefes alıp hızla dışarı veriyor, yavaşça başım sallıyor. "Masumsun demek..." diyor ve tekrar gülümsüyor. Bir an için yine gülme krizine tutulmasından endişeleniyorum ama şimdi kontrollü. "Bunu böylesine..." Doğru kelimeyi arıyor. "İkna edici

bir tonla söylediğine inanamıyorum. Kürsüye çıkarıldığında da lütfen aynen böyle söyle. Pek çok kişiyi mutlu edeceksin."

"Niye geldin Cari?"

"Şu işe bak! Büyük sürpriz oldu. Yıllarca adımı unutmuş numarası yapmanın ardından iyi geldi bu. Hakkını vermeliyim, çok başarılıydın."

"Ben *çok* başarılı olmasaydım bu senin tam bir moron olduğun anlamına gelirdi," diyorum. Niyetim onu kızdırmaktan başka bir şey değil, herEıangi birini kızdırmaya çalışmaktan farkı yok. "Benden ne istiyorsun?"

Carl'ın gülümsemesi kayboluyor, öne eğiliyor. Kolunu masaya yaslayıp dirseğini hafifçe büküyor. "Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Eğer ben, olduğumu düşündüğün kişiysem senden akıllı olduğumu çoktan ispatladım. Ama hayır, o adam değilim. Bu da daha zeki olduğumu gösterir."

"Evet, tabii bu sabah psikoloji testinde de pek zeki davranmışsın. Yüzde sıfır tutturmak nasıl bir his? Niye öyle olduğunu biliyorsun, değil mi? Egon yüzünden. Sürekli birilerine ne kadar zeki olduğunu ispatlama ihtiyacında olduğunu biliyorsun ve sonuçta seni haklayan yine kendi egon oldu Joe."

"Her neyse!" diyorum. Testten haberdar olması canımı sıktı. Laf çabuk yayılıyor burada demek ki.

"Gerçek şu ki özürlü biriymiş gibi konuştuğun zamanlarda seni dinlemekten hoşlanıyorum. Öyle rahat çektiğin bir numara ki! Düşünsene, hepimizi kandırdın Joe. O rolü ne harika oynadın!"

"Evet, tabii. Anlıyorum, tamam mı Cari? Benimle dalga geçmeye, açık vermemi sağlamaya çalışıyorsun, bu yüzden avukatımın büroda olmasını istemiyorsun, değil mi?"

Psikiyatrın aksine parmaklarını birbirine kenetlemiyor. Belki psikiyatrlar konusunda benimle aynı sonuca vardı.

"Yardıma ihtiyaç duyduğunu söyledin," diye hatırlatıyorum. Kelimeler onu incitmiş gibi suratı asılıyor. "Şu işe bak Cari! Betin benzin atmış, iyi misin?"

"Yirmi bin dolar," diyor.

"Ne?"

"Teklifim bu, yirmi bin dolar."

Az önce onun güldüğü gibi şimdi de ben gülüyorum. Ama benimki zoraki, hiç gerçek değil ve işe yaramıyor. Öksürük krizine tutuluyorum, burnumdan akan sümükler masaya bulaşıyor. Göz kapağım açılıp yukarı bakıyor ve elimle kapamam gerekiyor. Cari tek kelime etmeden oturmuş beni izliyor, arada bir ıslak giysilerini çekiştirmek için kıpırdanıyor hepsi bu.

"DNA'n elimizde," diyor. "Kurbanın evinde yiyip içtin. Dedektif Calhoun'un silahı şendeydi. Konferans salonlarında kaydedilmiş ses kayıtları var, araştırmanın hangi aşamada olduğunu biliyordun. Bir zamanlar senin olan ve başka bir cesedin bulunmasını sağlamış otopark cezası var."

"Kendini yeniden polis zannetmeye mi başladın?"

"DNA'n her yerde Joe. Aleyhine o kadar delil var ki..."

"Hâlâ biz diye konuşuyorsun," diye uyardım.

"Delilik iddianla kendini küçük düşürüyorsun. Kendini kontrol edemeyen hiç kimse senin öldürdüğün kadar inşam, senin öldürdüğün kadar uzun sürede öldürüp yakalanmamayı başaramaz."

"Eğer polis kuvvetleri bir grup maymun ve morondan oluşmuyorsa... Görüşme bitmiştir Cari, yoksa bana yirmi bin dolann nereden çıktığını hemen söyleyecek misin?"

"Senin de bildiğin üzere artık polis kuvvetlerinde çalışmıyorum... Hiçbir görevim yok."

"Deme ya! İş bulabilmene şaşırdım. Olay yerine sarhoş gelişinin kaydım televizyonda gösterdiler. Kovulmayı hak etmişsin."

"Artık bir televizyon programı için çalışıyorum."

"Ne?"

"Medyumlar Eıakkında bir şov."

Yavaş yavaş başımı sallayıp söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum, bir şeyler konuşuldu da ben mi atladım yoksa? Medyum mu? Para mı? Bu ne saçmalık!

"Cari, sen neler zırvalıyorsun!"

"Medyumların, vakaların çözülmesine yardım ettiği bir televizyon programından..."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Vakana bakmak istiyorlar."

"Vakam mı? Benim vakam yok Cari. Ben kimseyi incitmedim."

Cari Schroder başım sallıyor. Bu yanıtı beklediği belli. "Tamam, teorik konuştuğumu varsay," diyor. "Diyelim ki sen Dedektif Calhoun'un nerede olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim öldüğü."

"Ama teorik konuşuyoruz Joe."

"O söylediğinin ne anlama geldiğinden emin değilim. *Teo* ne? Süslü kelimelerden anlamam ben."

Schroder gözlerini kapatıp yine birkaç saniye burun kemiğini ovuşturuyor. "Bak Joe, bu program..." diyor kendi kendine konuşmayı sürdürerek. "Cesedin nerede olduğunu bilmen ihtimaline karşı yirmi bin dolar ödemeye razı." Ardmdan ellerini birleştiriyor.

"Bize cesedin yerini söylemen, suçlu kabul edilmen anlamına gelmeyecek. Hem sen hem de televizyon programı, bu bilginin senden geldiğini hiçbir koşulda kabul etmeyeceğinizi gösteren belgeler imzalayacaksınız. Şimdi, teoride cesedi bulacak olursak orada polisin Melissa'yı yakalamasını sağlayacak bir şeyler bulunabilir mi?"

Konuyu düşünüyorum. Calhoun'un cesedini yaktım ve gömdüm. Polislerin bulabileceği hiçbir şey yok. Yalmzca küller, birkaç kemik, toz toprak, belki giysi parçaları.

"Dinle Joe, onu Melissa'nın öldürdüğünü biliyoruz. Cesedi ser» sakladın. Onu nereye sakladığını söylemekle kaybedecek hiçbir şeyin yok ama kazanacak çok şeyin var, iyi düşün."

"Şovun niye cesede ihtiyacı var?" diye soruyorum ama kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce yanıtı biliyorum. Cesedi bulan program olmak istiyorlar. Belki medyumlardan biri, merhum Dedektif Calhoun'la öteki dünyadan bir görüşme bile yapar, sonra dedektifin ruhu onları mezarına götürür. İzleyiciler buna bayılacaktır. Şovun reytingleri tavan yapar, dikkatleri çeker, medyumlar yeni dizilere konu olur, hatta bu konuda bir kitap bile yazılır.

"Bekle," diyorum ona. "Olayı çözdüm. Medyum cesedi yemek istiyor."

"Evet Joe, aynen öyle."

"Yirmi bin dolarla ne yapacağım?" diye soruyorum.

"Kendini rahat ettirebilirsin. Para, dışarıda olduğu kadar hapishanede de rahat ettirir. Kim bilir, belki daha iyi bir avukat bile tutabilirsin."

"Öncelikle para dışarıda önemli, burada bir işlevi yok. İkincisi de ölü adamın yerini bilmiyorum." Ve Schroder elini kaldırıp beni durdurmadan önce sözlerime devam ediyorum: "Ama bir gece oturup düşüneyim. Yine de yirmi binlik kafamı çalıştırmaz. Benim telepatik yeteneklerim de... ufukta elli bin dolar olduğunu söylüyor."

"İmkânsız!" diyor Schroder.

"Gayet mümkün. Şöyle diyelim Cari... Ben tutuklandığımda Sally elli bin dolar ödül almadı mı?"

Yalan değil bu. Geçen yıl beni yakalayana elli bin dolar ödül vereceklerini duyurmuşlardı ve aşırı kilolu, dindar Sally bu ödüle kavuştu. Bir sürü tesadüfi çuvallamanın ardından Sally onca polisin yapamadığını yapıp onları kapıma kadar getirdi.

"Bu yüzden parayı şeker gibi dağıtacaksanız ben de payıma düşeni istiyorum."

Cari karşılık vermedi.

"Teoride miydi, işte her ne diyorsan onda, o kontratlardan bir tane getirebiliyorsan elli bin dolarda anlaşmamız halinde Dedektif Calhoun'un nerede olabileceğine dair bir tahmin yürütürüm."

"Yani yapacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Teoride yapabilirim."

"Zaman akıp gidiyor Joe. Karar vermek için yarma kadar vaktin var."

"Ben bu konuyu düşüneyim, sen de yarın kontratlarla uğraş."

Cari Schroder ayağa kalkıyor, ıslak ceketini giymektense koluna atıp kapıya doğru yürüyor. Kapıyı yumrukluyor. Açıkmış zaten. Vedalaşmıyoruz. Hoşça kal bile demeden çekip gidiyor. Bu arada beni hücreme götürecek gardiyanların gelmesini bekliyorum. Hayatım beklemekten ibaret, yegâne eylemim bu ve şimdi bir de elli bin doların böyle bir mekânda ne gibi güçlere kavuşmamı sağlayacağını düşünmeliyim...

İşin aslı şu ki bir planı vardı. Harika bir plan. İki kişilik bir plan. Kendisi vardı ve bir de o iki kişilik planın ikinci kişisi. Sam Winston adında bir adam. Sam kızı yarı yolda bırakmıştı. Belki kız ismi taşıyan erkekler bunu sıklıkla yapıyordu. Sam eskiden ordudaydı. Kız onunla yazın, Sam gizlice evine girmeye çalışırken tanışmıştı.

Sam, kızı az kalsın öldürecekti ama kız onda bir şeyler gördü. İnsanın yaralı kedi yavrularını veya üç bacaklı köpekleri gördüğünde hissettiği yardım etme arzusu gibi bir şeydi bu. Zaten kızın evine girmeye de çalışmıyordu aslında; sonradan öğrendiğine göre bütün parasmı uyuşturucuya harcamadan önce adam o evde oturuyormuş. İşler çığırından çıkınca karısı onu paketlemiş. Anlaşılan hafızasının bir bölümü de kullandığı uyuşturucularla eriyip gitmiş. Ve işte tüm bu sebepler yüzünden *eve* geri gelmişti, sarhoştu ve anahtarının kilide uymamasına öfkeliydi.

Christchurch'ün alışılageldik yanlarından biri budur; tesadüflerle dolu küçük bir dünyadır ve herkesin yolu herkesle kesişir.

Sam ordudan atılalı beş yıl olmuştu. Savaşa gitmişliği yoktu, bir keresinde kafayı bulup benzin tankerini toplantı salonuna sokmuş ve kazada yarım düzine askeri yaralamıştı ama *kimse ölmedi* diyordu gururla. Sam dünyaya öfkeliydi, hayata öfkeliydi ama kıza hiçbir zaman tam olarak neden öfkelendiğini açıklamadı. Peşinde dolaşıp kızın dediklerini yapmaktan memnundu. Gerçekten üç bacaklı bir köpek, evcil bir hayvan gibiydi. Ta ki kızın kim olduğunu çözmeye başlayana kadar. O noktada en az iki aydır Joe'yu nasıl vuracaklarıyla ilgili planlar yapıyorlardı. O zaman adamın gözünde dolarlar uçuşuyordu sanki. Kadın o anı gördü. Haberler açıktı ve polis, kadının gerçek adını bulmuştu. Ekranda kadımn fotoğraflarım yayınlıyorlardı ve Sam, bir ekrana bir de yambaşındaki kadına bakıyordu. Gözleri, arkalarında parayla dolu kasalar varmış gibi kocaman açılıvermişti.

O günden sonra Sam'le işler yürümedi. Bu bir hafta önceydi. Kadının onu bırakıp yoluna devam etmesi gerekti. Ve bütün altm kalpli evcil hayvan sahiplerinin yapacağı gibi adamı nazikçe uyuttu.

Mahkeme pazartesi başlıyor. Bugün perşembe. Joe'nun, savcılığın reddedemeyeceği bir teklif yapmasından ötürü kendisinden bahsetmeye başlamasından korkuyor kadın. Onu salı veya çarşamba vurmak istemiyor. Hatta davanın ilk ayında da. Onu pazartesi vurmak istedi fakat plan suya düştü. Yine de plan pazartesiye uyarlanabilir.

Şimdilerde insanlar ona baktıklarında Melissa'yı görmüyor. Doğurmak üzere olan kamı burnunda hamile bir kadın görüyorlar. *Müstakbel anne.* Onu şöyle bir süzüp katil olabilir mi acaba, diye merak etmiyorlar. İnsanları kandırmak ne kadar kolay! Yıllardır onları izliyor. Perukların, saç boyamanın, sahte kirpiklerin ve dokuz aylık hamile olmanın inşam kime isterse ona dönüştürebileceğini öğrendi. Eski toprak Dedektif Schroder bile onu tammadı. Tanımaya çalışır gibiydi ama hiç şansı yoktu. Şişko, hamile kadınla karşılaştılar mı bunun ötesini göremez erkekler. Oyunculuk hikâyesi iyi oltaydı, şüphe kıvılcımlarını anında söndürdü. Dün olduğundan farklı biri olabilirdi ve bugün bambaşka biri olarak karşısına çıkardı. Bunca yıldır yapmak istediği ne varsa hepsini yapmakta özgürdü. Onun hayatta kalma tarzı bu.

Şimdi ise tek istediği *kuru* olmak. Yağmur bütün giysilerine, hatta iliklerine kadar işledi. Schroder anahtarlarının kaybolduğunu fark eder diye beş dakika bekledi ama dedektifin işini kaybetmesinin nedenlerinden biri de muhtemelen dikkatsizliği. Schroder'in arabası tahmin ettiği gibi karmakarışık. Yerler yemek artıklarıyla kaplı. Bira kutulan, çocuk kıyafetleri, bebek koltuğu...

Kimse onu izlemiyor. Hava, herhangi birinin A noktasından B noktasına gitmekten fazlasını düşünemeyeceği kadar kötü. Konuşurlarken Schroder'e yağmurdan hoşlandığını söylemişti ama aslında nefret eder. Hâlâ bu şehirde oturduğuna inanamıyor. Burada doğdu, burada büyüdü, burada tecavüze uğradı, kız kardeşi de burada doğdu. Yetiştirildi. Tecavüze uğratıldı. Öldürüldü. Christchurch ile ilgili ne çok anısı var ama... Tabii çoğunluğuna iyi demek zor. Otoparkta başka arabalar da var ama birilerinin yanlış zamanda gelip kendisini görmesinden korkmuyor. Buradaki işi neredeyse bitti. Ve Schroder şimdi dışarı çıkıp onu yakalayacak olsa adamı bıçaklayıp arka koltuğa atar ve sürücü koltuğuna geçip arabayla çıkar gider. Öylesi yazık olurdu çünkü son birkaç dakikada Schroder'in geleceğiyle ilgili çok detaylı planlar yaptı.

Schroder'in polis olmayan biri için artık fazla bilgi sahibi olduğu söylenebilir. Daha fazla insan öldürmek istemiyorum dedikten sonra Derek, Joe'nun mahkemeye götürüleceği yolun, kadının düşündüğü yol olmayabileceğini açıklamıştı. Esas bilgiyi herhangi bir kaynaktan edinebilir ama Kasap DavasTnın başdedektifi Schroder olduğuna göre bu bilgiye sahip olacaktır. Adamı izlemek çok kolay. Melissa, onun nerede yaşadığını ve nerede çalıştığını biliyor. Bilmediği ise ne diye işten atıldığı... Resmî gerekçe işe alkollü gelmesi (bir ay önce bir sürü polis olay yerine alkollü gelmişti) ama işin içinde bundan fazlasının olduğunu inanıyor. Ne olduğuna emin değil. Umurunda da değil. Önemli olan tek şey Joe ile Schroder'in Joe hakkında bildikleri ve Joe'nun adliyeye nasıl ulaştırılacağı.

Arka koltukta Joe'nun dava dosyalarını içeren bir kutu var. Olay yeri raporlarının kopyaları, sürüsüyle fotoğraf, en ince detaylarına kadar incelenmiş deliller... Başka biri olduğu zamanlardan kalma fotoğrafı bile var. Melissa fotoğrafı havaya kaldırıp başparmağım kenarında dolaştırıyor. Üniversiteye başlamasından birkaç yıl önce çekilmişti. Sanki binlerce yıl önceydi. O zamanlar farklı biriydi. Yeni bir görünüş, yeni bir kişilik, fotoğraftan

ona bakan kişi bir yabancıydı. O fotoğraftaki kızın umutları ve hayalleri vardı. Gerçek dünyanın nasıl olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Masumdu, henüz kendi potansiyelini fark etmemişti. Her şeye rağmen o fotoğrafın çekildiği anı hatırladığında gülümsüyor. Bugünkünden tamamen farklı bir gündü. Güneşli, masmavi gökyüzü... Mevsimlerden yazdı. Güzel zamanlardı. En yakın arkadaşı Cindy çekmişti fotoğrafı. Arabanın arkasına yaslanmış, yüzünde gülümseme, rahat bir havası var. Cindy'yle plaja gideceklerdi. Cindy o gece kumların üzerinde iki erkekle sevişmiş ve kendinden iğrendiği için ağlaya ağlaya eve dönmüştü. Cindy üniversiteden ayrıldığı günden beri görmediği Melissa'nın nasıl bir insana dönüştüğünü merak etti ama araştırmaya gerek duyacak kadar değil.

Fotoğrafı katlayıp ceket cebine kaldırdı.

Aradığı şeyi ikinci kutuda buldu. Polisin adliyede izleyeceği rota. Şöyle bir tarıyor. Derek haklıymış. Detayları ezberliyor. Ardından cep telefonuyla fotoğrafı çekiyor. Kutuyu yerine kaldırıp dosyaları karıştırmayı sürdürüyor. İstediği bir şey daha var. Ona yardım edecek olan adamın cep telefonu numarası ve adresi. Aradığını buluyor ve onun da fotoğrafını çekiyor. İyi ki buraya geldi. Az kalsın nereye geldiklerini görünce arkasım dönüp gidecekti ama pes etmek doğasında yok. Ayrıca yeniden polisin arabasına bakma fırsatı bu kadar kolay karşısına çıkar mıydı? Vakit nakittir. Elbette Schroder yeni planının bir parçası. C-4'ü çıkarıyor. Direksiyonun alüna, müzik setinin arkasına yerleştiriyor. Yerine oturtmaya çalışırken hamur hafifçe şekil değiştiriyor ama aşağı uzanıp detonatörü artık şekli bozulan plastiğe iliştirdiğinde sorun çıkmıyor. Alıcı, patlayıcıya yerleştirildi.

Kendi arabasına dönüyor. Birkaç saniye uzun uzun esniyor. Önceki gecenin büyük bölümünde gözüne gram uyku girmedi, şimdi ise tek istediği uyumak ama yapamaz. Nöbetçi kulübesinin yanından geçerken görevlinin dediği gibi içeride kimsenin saklanmadığını göstermek için bagaj kapağını açıyor, otoyola

çıktığında arabayı kenara yaklaştırıyor ve hamile kostümünden kurtuluyor. Artık ne dokuz aylık hamile ne aşırı kilolu ne on beş dakikada bir tuvalete gitmesi gerek. Hepsini arka koltuğa fırlatıp kırmızı peruğu da çıkarıyor.

Cep telefonunun GPS uygulamasına yeni adresi giriyor. **Her** zamanki gibi GPS programıyla anlaşmaları birkaç dakika sürüyor ama sonuçta doğru adreste anlaşıyorlar. Ve Melissa, Joe Middleton'ı vurmasına yardım edecek adamın evine giden yolun tarifini alıyor. Joe'yu vurabilmek için yeni bir yer bulmalı.

Aklına çoktan harika bir fikir geldi.

Hapishane görevlisinin gözleri kan çanağına dönmüş. Sanki her gece uyurken kirpikleri kaşlarım tırmalıyor. Schroder'e eşyalarım koyduğu tepsiyi uzatıyor. Anahtarları, cüzdam, telefonu, bozuk paraları... Aslında araba anahtarlarında eksik var. Boş tepsiye bakıyor, ceplerini yokluyor.

"Anahtarlarım orada değil," diyor.

Polis memuru endişelenmiş görünmüyor. Suçlanmış insanlar nasıl karşılık verirse öyle karşılık veriyor.

"Bana araba anahtarı vermedin."

"Vermişimdir."

"Versen orada olurlardı," diyor görevli. Kaşları çatılınca derin bir V şekli beliriyor alnında.

"Ben de onu diyorum... Verdim, demek ki orada olmalılar."

"Ben de diyorum ki verseydin orada olurlardı. Belki bir yerde düşürmüşsündür. Belki kilidin üzerinde duruyorlardır. Belki de arabanın kontağında bırakmışsındır. Belki de anahtarları evde bıraktın ve buraya kadar yürüdün..."

Schroder başım iki yana sallıyor. "Hiç sanmam, söylediklerin mantıklı değil."

"Hayır. Asıl mantıklı olmayan benim onları saklamam veya çalmam. Mantıklı olmayan onları içeride hapis yatan adamlara şöyle bir dolaşsınlar diye vermem. Bak ne diyeceğim, şöyle bir dolaş, arabana bak. Orada değillerse gelirsin ve birlikte güvenlik kayıtlarını izleriz."

Masaya bakan kamerayı işaret ediyor. "Yüz dolarına iddiaya varım, tepsiye araba anahtarı koymadın."

Schroder kameraya bakıyor, bir daha ceplerini yokluyor. Arabasının kapısını kilitledi mi? Evet, elbette. Her zaman kilitler. Hamile kadın dikkatini dağıtmıştı ama dikkati, onları kontakta unutacak kadar dağılmış mıydı? Belki. Ceplerini boşaltırken tepsiye koymayacak kadar dikkatinin dağılmış olduğu kesin. Ama bu hiç başına gelir mi? Ne zaman hapishaneye gelse bu onun için havalimam güvenliğinden geçmek gibidir: Ceplerinden neler çıkardığına bakmaz, sadece ceplerini boşaltmaya odaklanır.

"Tamam, arabama bakacağım."

"Buyurun."

Schroder geldiği koridordan dışarı çıkıyor, bekleme salonuna geçiyor, tuvaletlerin ve gelip giden ziyaretçilerin oluşturduğu su birikintisinin ardından kapının eşiğinde durup ceketini giyiyor ve yağmura balıklama dalıyor. Önceden ne kadar araba varsa şimdi de aynı sayıda araba var. Birileri gitmiş, birileri gelmiş... Hamile kadının arabası gitmiş... Her kimi görmeye gelmişse çok uzun kalamamıştır... Bebeğin idrar kesesine sürekli baskı yapması görüşmeyi sona erdirmiştir.

Arabasının kapıları kilitli. Anahtarları hamile kadının arabasının olduğu yerde. Herhalde kadım yakaladığmda anahtarlarını düşürdü. Kendini aptal gibi hissediyor. Bir parçası içeri dönüp hapishane görevlisinden özür dilemesi gerektiğini söylüyor ama sesi çıkmayan bir parça bu; dedektifi harekete geçirecek kadar gürültücü değil. Bunu yapamayacak kadar büyük bir egosu var.

Arabaya binip ıslak ceketi çıkardıktan sonra onu da Kasap Davası dosyalarıyla dolu kutuların durduğu arka koltuğa fırlatıyor. Ceketin kolu, kutulardan birinin üzerine takılıyor ve dedektif arkaya eğilip dosyaya su kaçmasın diye ceketi düzeltiyor. Sahip olmaması gereken dosyalar bunlar. Son yıllarım Kasap Davası'yla geçirdi, dosyalar onunla eve gitti; odalarını, ofisini, hayatını işgal

etti. Çalışma odası o kadar kötü durumdaydı ki eşi bir daha asla o odaya girmeyeceğine yemin etmişti çünkü o odadaki fotoğraflar kâbuslar görmesine yol açıyordu. Bir bakıma evliliğini bile işgal etmişti bu dosyalar. İşteyken çalışır, evdeyken çalışır, boş vakti olduğunda (çocuklar yüzünden pek boş vakti yoktu) yine çalışırdı. Derken her şey değişti. İşini kaybetti, eve götürdüğü tüm belgeleri ve fotoğrafları geri vermesi gerekecekti. Ama önce her birinin kopyasını aldı, işte şimdi o kopyalar arabasındaki kutularda duruyordu. Vaka onun değildi ama mahkeme yaklaşırken karşısına çıkacak her şeye hazırlıklı olmak niyetindeydi.

Karşısına çıkmasını istediği şey aslında Joe'yu boğazlama fırsatıydı. Defalarca parmaklarını onun boynuna doladığını hayal etmişti. Onu vurduğunu, kasaturayla delik deşik ettiğini... yaktığını... İşte bunları hayal etti. Ve Joe Middleton için kötü son anlamına gelecek daha pek çok şeyi... Şehrin her tarafında pek çok kişinin aynı kötü son hayallerini kurduğundan emindi.

Bütün dürüstlüğüyle konuşması gerekirse Schroder'in kendinden nefret etmediği tek bir gün bile yoktur. Seri katil kucaklarındaydı. Haftada beş gün onu görüyorlardı. Piç kurusu onlara kahve bile getiriyordu. Schroder polis olmayı hak etmiyordu, hiçbiri polis olmayı hak etmiyordu. Toplasalar kaç saat ederdi? Joe kaç dakika boyunca hepsini enayi yerine koymuştu?

Hapishaneden dönüş yolu, hapishaneye gidiş yolundan çok da farklı değil. Aynı manzara. Aynı hayvanlar. Traktörlerine binmiş, onun polis olarak kazanacağından çok daha fazla para kazanan ama sabah kalkmak isteyeceğinden de çok daha erken kalkan çiftçiler. Yağmur dur durak bilmiyor. Arabanın çatısından gelen seslere bakılırsa kışı çıkaramaz. Yeni iş, istediği gibi gitmezse belki şehri terk eder. Aileyi toplayıp Nelson'a, Yeni Zelanda'nın güneşli cennetine taşınır. Orada oturan bir kız kardeşi var. Nelson öylesine hoş bir şehirdir ki herkesin muhakkak orada oturan bir akrabası vardır. Şarap bağlarında çalışabilir. Üzüm toplayıp

şarap yapar. Tur otobüsü sürücüsü olur ve turistleri şarap tadımı turlarına çıkarır, sarhoş olmalarım izler.

Joe. Kahrolası Joe! Nelson hayalleri kayboldu ve yerini her zamanki gibi Joe aldı. Belki mahkeme bittiğinde hayatına devam etmenin yolunu bulur. Yolda pek araba yok ama hava koşullan yüzünden trafik çok ağır ilerliyor. Şehir merkezine yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor. Dedektif HuttonTa öğle yemeği için randevulaşmışlardı. Schroder biraz gecikecek. Arabayı kenara çekip on beş dakika gecikeceğini haber vermek için eski meslektaşını arıyor ama kendisi numarayı çeviremeden telefon çalıyor. Arayan Hutton.

"Ben de tam seni arayacaktım..." diyor hemen.

"Dinle Cari, özür dilerim ama öğle yemeğini iptal etmemiz gerekecek."

"Dur tahmin edeyim... Yeni bir cinayet mi?" Aslında espri yapmıştı ve Hutton'm hayır demesini bekliyordu ama kelimeler ağzından dökülür dökülmez bu işin espri yapılacak bir yanı ol madiğini anladı. Kasvetli ruh hali en kötü ihtimali düşünmesine yol açtı. Zaten insanların ölmesinde nasıl bir komik yan olabilir ki? Bunu söylediğine bin pişman.

"Evet, sabah bir ceset bulundu."

"Hay lanet!"

"En azından kötü adamlardan Cari, o kadar üzülme."

Eh, söylediği gibiyse Schroder kendini kesinlikle kötü hissetmiyor. Dünyadan bir pislik daha eksilmiş. Niye üzülsün ki?

Cari, "Detaylar ne peki?" diye soruyor ve arabasının camından kavşaktaki afişe bakıyor. Afişte Schroder'in bu yıl yapamadığını yapmayı, yani işini elinde tutmayı başarmak isteyen başbakanın fotoğrafı var.

Ona oy vermek demek Yeni Zelanda'nın geleceğine oy vermek demektir, yazıyor afişte ama kastedilenin daha iyi mi, yoksa daha kötü mü bir gelecek olduğu açıklanmıyor. Başbakan özgüven dolu görünüyor, gerçi son anketlere bakılırsa şans rüzgârları ondan yana esmiyor. Seçimlere birkaç ay kaldı. Cari ise kime oy vereceğini bilmiyor, muhtemelen kavşaklara sürücülerin dikkatlerini dağıtacak afişler asmayan birine...

"Özür dilerim Cari, biliyorsun, sana detayları açıklayamam."

"Haydi ama Hutton..."

"Tek söyleyebileceğim kötü olduğu."

"Ne kadar kötü?"

"Senin ilk aklına gelen kadar kötü değil. Dinle, anlatabileceğim bir şey çıkarsa ararım."

"Bu gece bir içki içmeye ne dersin?" diye soruyor Schroder.

"Niçin? Senin şu yeni televizyon şovu için bilgi koparmayı mı umuyorsun?"

"İnsanlar medyumlara inanır diyen sen değil miydin?"

"Zamanım olursa sana telefon açarım, tamam mı? Sonra görüşürüz Cari," deyip telefonu kapıyor. Schroder telefonu yan koltuğa, *Cesetleri Bulmak* başlıklı dosyanın yanma fırlatıyor. Hutton'm ne demek istediğini merak ediyor. Çok sık kötü şeylerin yaşandığı bir şehirde işler ne kadar kötüye gitmiş olabilir ki?

Artık öğle yemeğini atlayacağına göre doğrudan televizyon istasyonuna gidecek. Ruhunu satıyormuş gibi hissetmekle beraber gururunu bir kenara bırakıp yağmura adım atıyor ve Jonas Jones'la buluşmak için binamn yolunu tutuyor.

8

Adam ve Glen gelene kadar birkaç dakika görüşme odasında tek başıma oturuyorum.

"Seçim senin," diyor Adam. "Avukatın birazdan burada olur. Ya yarım saat burada beklersin ya da seni hücrene postalarız."

Bana göre hava hoş. Yani neredeyse... Tek fark, bu odanın biraz daha büyük olması ve diğer mahkûmlara kulak asmamın gerekmemesi. "Burada beklerim."

Adam başını iki yana sallıyor. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diyor.

"Neyi?"

"Seçme hakkın yok. Bugün bir testten çoktan çuvalladın ve şimdi İkincisinden de çaktın. Haydi, geri dönüyoruz."

Beni hücreme geri götürüyorlar. Bir sürü kapıdan ve diğer hapishane gardiyanlarının önünden geçiyoruz. Beton duvarları beton duvarlar izliyor. Gün ışığı yok, kaçış yok, gelecek yok. Yol boyunca benimle şakalaşıyorlar; masumane şakalaşmalar, özellikle de avukatım beni buradan çıkardığında benim onlara yapmayı planladığım şakalarla kıyaslandığında... Haksız yere tutuklandığımda en yakın arkadaşım olmak isteyen avukatlardan akıl almaz teklifler yayılıyordu. Beni savunmayı ve beni savunmakla gelecek ünü ve müşterileri istiyorlardı. Mahkemem bu ülkenin görüp görebileceği en büyük dava olacak ve beni kim savunursa herkesin parmakla gösterdiği birine dönüşecek. Avukat tutmaya param yetmez ama bunun bir önemi yok. İlk avukatımın adı Gabriel Gabel'dı. Gabel, Wiley & Dench firmasının kırk altı yıllık ortağıydı. Bahtsız bir isme sahip olmasına rağmen aldığı ölüm tehditleri haberlerde yayınlandığında Gabel henüz altı gündür avukatımdı. Yer yarılıp içine girmeden önce altı gün daha avukatlığımı yapacaktı.

Ondan sonra ikinci bir avukat beni savunma fırsatını havada kaptı. Vakam, Gabel'ın kayboluşundan beri daha da meşhur olmuştu. Aym şekilde ölüm tehditlerinin yağmaya başlaması altı gün sürdü ve bu sefer avukat öylece ortadan kaybolmadı, kafası çekiçle ezilmiş halde otoparkta bulundu. Polis, o avukatın katilini bulmak için ne kadar uğraştı, emin değilim. Özel kuvvet görevlilerinin, karakolun konferans salonuna toplanıp fikir yürüttüklerini nedense gözümde canlandıramıyorum. Eminim hiçbirinin uykusu kaçmamıştır.

Artık hiçbir avukat benimle canciğer kuzu sarması olmak istemiyordu. Mahkeme bana bir avukat atadı ve ölüm tehditleri kesildi. Avukatım beni savunmak istemeyen ama başka çaresi olmayan bir adamdı ve bunu halkın da bilmesini açıkça sağlamıştı. Halk, katilleri öldürüp dursaydı mahkeme yapılamazdı ve son kertede halk, mahkemeyi ölü bir avukattan daha çok istiyordu.

O günden sonra avukatımı en fazla altı kere gördüm. Benden hoşlanmıyor. Bence beni tanımak için zamana ihtiyacı var. Dava günler içinde başlayacak ve ben on iki aydır hapisteyim. Sanki adaletin çarklarına çomak sokuluverdi ve ancak şimdi tekrar yavaş yavaş hareket etmeye başlıyorlar. Belki *adaletsizliğin çarkları* demeliydim, böylesi daha uygun.

Schroder'in teklifini ve bana uyup uymayacağını düşünüyorum. Hikâyem burada bitecek mi? Hapishanenin bir bölümünde bu hücrede kalmak umut edebileceğim geleceğin en iyisi mi? Elli bin doların hayatımı güzelleştirip güzelleştirmeyeceğini düşünüyorum ve kötüleştirmeyeceği sonucuna varıyorum. İki hapishane gardiyanı, beni son kapıdan geçirip hücrelerin yer aldığı bloğa alıyor. Beni orada bırakıyorlar. Bütün kapılar açık ve aynı bloğu paylaşan otuz mahkûm, dar alanların izin verdiği ölçüde volta

atmakta özgürüz. Sohbet edebilir, herkese açık boş alanda otu. rabilir, kâğıt oynayabilir, hikâyeler anlatabilir veya sevişmek ya da dövüşmek için bir ötekinin hücresine girebiliriz. Hücremde oturup tavana bakıyorum ve artık yalnız değilim.

"Seni bu kadar popüler yapan ne?" diye soruyor Santa Kenny. Kapının eşiğinde durmuş, duvara yaslanmış. Havadan sudan konuşmayı pek sevmem. Ve bu da istisna değil. Soruyu duymazlıktan geliyorum ama birkaç saniye sonra yeni bir soru soruyor. "Ne istiyorlar? Suçlu görünmeni sağlamaya mı çalışıyorlar?"

Aşk romanlarından birini alıyorum. Hepsini birkaç kere okudum çünkü yapacak fazla bir şey yok. Bu seferkini tersten okuyorum, vakit öldürmek için mutlu sonun tadını çıkarıyorum. Kocaman pazuları olan adam ile güzeller güzeli koca memeli kadın daha tanışmadan ayrılıyorlar.

"Anlamıyorlar," diyor Santa Kenny. "Bizi görüyorlar, bütün şehir paranoya içinde. Bizi görüyorlar ve suçları için bizi hedef alıyorlar. Gerçek suçlulan bulamıyorlar ama bizden nefret ediyorlar çünkü her zaman birileri işlenen suçların bedelini ödemelidir." I

Kitabı bırakıp bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bizi suçlu göste- I ren, yaptığımız delilikler." diyorum ona. "Lanet olsun! Buradasın I çünkü üzerinde Noel Baba kıyafetiyle bagajında sekiz yaşında bir oğlanın kilitli olduğu, çalıntı bir arabayı sürerken yakalandın!" [diyorum. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Haklısın," diyor Santa Kenny.

"Aylardan nisan olması da işini kolaylaştırmamıştır. Herhalde I fazla dikkat çektin."

"Kesinlikle. Ne yani, Paskalya zamanı Noel Baba kıyafeti | giymek suç mu?"

"Olmamalı tabii," diyorum ona. "Sence Noel'de Paskalya tavşanı kıyafeti giymek suç mu?"

"Ayrıca bagajda çocuk olduğunu nereden bilecektim?"

"Hayır, bilmene imkân yoktu."

"Üstelik arabayı çalmıyordum. Onu kendi arabam sanmışım. Hava karanlıktı. Benim arabama benziyordu. Herkes hata yapabilir."

"Karanlıkta her şey farklı görünür," diyorum.

"Ben de onu diyorum ya! Çocuk onu kaçıranı ben sanıyor ama gözünü bağlamışsam nereden bilebilir ki?"

"Doğru ya!" diyorum. Birkaç kere aynı sohbeti yaptık, aslında canımı sıkacak kadar fazla yaptık. Belki elli bin doları kullanıp birilerine bu herifi sonsuza dek sustururum.

"İskambil oynar mısın?" diye soruyor.

"Belki birazdan..."

Omuz silkiyor, sanki *birazdan* diyerek ona hakaret ettim. "Yemeğe yirmi dakika var." diyor ve ortadan kayboluyor. Aşk romanını elime alıyorum. Sayfalara bakıyorum. Bazı kelimeleri tekrar tekrar okuyorum. Erkekler ile kadınların âşık oldukları bir kitap yazsaydım gerçek olurdu, Melissa'yla yaşadıklarımız gibi olurdu. Onu özlüyorum. Hem de nasıl!

İki gardiyan yeniden beni almaya geliyor. Bugün canımı sıkmaya epey kararlılar.

"Haberler iyi," diyor Adam.

"Eve mi gidiyorum yoksa?"

"Gördün mü? Bazen ne de çabuk kavrıyorsun," diyor öteki.

Beni koğuşun arka kapısından çıkarıyorlar. Tuhaf ama her zamanki rotamızı değiştirmemize minnettarım. Önümüzdeki günler mahkeme dolayısıyla böyle geçecek. Bir ay önce ve ondan bir ay önce ve daha önceki aylarda her şey bıkkınlık yaratacak şekilde aymydı. Uyanırım. Boş boş bakarım. Yemek yerim. Başka şeylere boş boş bakarım. Işıklar söner. Gelecek hafta jüri karşısına çıkacağım. Beni mahkûm etmeyecekler. Ben Joe'yum. Herkes Joe'yu sever.

Aynı sorgu odasına götürülüyorum. Avukatım çoktan gelmiş, içeride. Bond çantasını masaya koymuş. Bir an için acaba içi

bıçak mı dolu diye merak ediyorum. Neredeyse altmışına gelecek. Züppe görünmesine engel olacak kadar yaşlı ama yıllardır edindiği tecrübe ve bilgelik onu yaşlandırmamış gibi genç bir görünümü var. Adı Kevin. Kevin, ben olsam asla giymeyeceğim hoş bir takım elbise giymiş ve midemi bulandıran bir parfüm sıkmış. Asla parmağımı sürmeye tenezzül etmeyeceğim tombul bir eşi var. Çantanın iç tarafına kadının bir fotoğrafını iliştirmiş, belki ağırlığı çanta kadar vardır.

Gardiyanlar beni sandalyeme kelepçeliyor, kelepçeledikten sonra koşar adım çıkıyorlar.

"Sana haberlerim var," diyor Kevin.

"Zannedersem iyi haberler bunlar."

Başını iki yana sallıyor, kaşları çatılıyor. "Kötü haberler..."

"Önce iyi haberi alsam?"

"Şey... ana fikri ıskalıyorsun Joe. Haber gerçekten kötü, çok kötü."

"O zaman ilk önce kötü haberi alayım."

"Savcılık bir teklifte bulundu."

"Ne güzel haber, beni serbest mi bırakacaklarmış?"

"Hayır Joe, seni serbest bırakmayacaklar. Ama işleri hızlandırmak ve vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamamak için dava tam bir sirk gösterisine dönmeden önce sana şartlı tahliye şansı olmadan ömür boyu hapis seçeneğini öneriyorlar. Sokakların idam cezası taraftarlarınca veya karşıtlarınca dolmasını engellemek istiyorlar."

"İdam cezası mı? Anlamıyorum."

"O da en kötü haber, birazdan o noktaya geleceğim."

"Hayır, hemen o noktaya gel!" diyorum. Ellerimi havada sallamaya çalışıyorum ama kelepçeler engel oluyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sana söyledim, her şey sırasıyla Joe. Önce başka kötü haberler var. Akıl hastalığı savunmasında bir pürüz çıktı."

"Nasıl bir pürüz?"

"Benson Barlow."

"O da kim?"

"Savcılığın seninle konuşması için yolladığı psikiyatr. Resmî raporunu henüz sunmadı ama ilk haberler senin için hiç iyi değil. Kısacası numara yaptığını iddia ediyor."

"Öyleyse onun sözüne karşı benim sözüm olacak."

"Şey Joe, mahkemede bunu deneyebiliriz ama ben olsam pek umut bağlamazdım. Barlow saygın bir psikiyatr, sen ise nefret edilen bir seri katilsin. Sence kimin sözüne inanırlar?"

"Tabii benim, kimse psikiyatrları sevmez, hiç kimse!"

"Planının delilik savunması yapmak olduğunu biliyorum. Sorun şu ki Joe... avukatın olduğumdan beri sana bunu anlatmaya çalışıyorum, bu iyi bir savunma değil. Bu kadınları öldürürken o kadar uzun süre yakayı ele vermedin ki bunu yapabilmen için son derece akıllı olman gerekir."

Schroder de benzer şeyler söylemişti. "Öyleyse neden hiçbirini hatırlayamıyorum?" diye soruyorum. Her birini, suratlarındaki korkuyu, kanı ve seksiliği sırayla hatırlarken... Ne güzel günlerdi! "Suçluymuşum gibi konuşuyorsun," diyorum. "Ben mahkemeye çıkmak istiyorum. Şimdi şu idam cezası da neymiş, bana ondan bahset."

Kravatını öyle bir düzeltiyor ki aklıma öldürdüğüm onca kişi arasından tek birini bile kravatıyla öldürmediğim aklıma geliyor. Yapılacak işler listeme eklemeliyim bunu da.

"Sorun şu ki Joe, sen buraya atıldığından beri bazı değişiklikler oldu. Senin sebep olduğun değişiklikler... Halk Christchurch'ün gidişatından rahatsız ve sen de bu tepkinin sembolüne dönüş-tün. Bütün kötülüklerin nasıl başladığı sorulduğunda herkesin işaret ettiği kişi sensin. Referandum yapılacak. Hükümet vergi mükelleflerinin dokuz milyon dolarım, idam cezasım geri getirme oylamaları için harcıyor."

Burnumdan nefes verdim, neredeyse boğulacaktım. Bunu haberlerde görmüştüm ama bir sonuca varacaklarını düşünmemiştim. Hepsi saçmalık!

"Oy kullanma hakkı olan herkese pusula yolluyorlar. Ülke sesini duyurmak istiyor Joe. Ve on sekiz yaşın üstündeki herkesin şimdi bunu yapma şansı var. Sana karşı dürüst olacağım, şehrin havası düşünülürse senin için iyi haber diyemem. Bu yüzden savcılık sana bir anlaşma sunuyor. Suçlu olduğunu kabul et, hiçbir zaman hapisten çıkmayacağım kabul et..."

"İyi ama ben masumum!"

"Tekrar ediyorum, idam cezası isteyecekler Joe, anlamıyor musun?"

"Ama referandum..."

"Joe, sen İncil'i okudun mu?"

"Sadece son sayfalarını."

"Göze göz," diyor söylediğimi duymazdan gelen avukatım.

"Referandumun temeli bu. Karar geçecek. Bana güvenebilirsin. Ve geçerse de seni sallandıracaklar."

"Sallandırmak mı?"

"Burada öyle yaparlardı Joe. İnsanları asarlardı. 1957'den beri kimse asılmadı ama savcılığın anlaşmasını kabul etmezsen tarihe Christchurch Kasabı olarak geçmekle kalmayacak, idam cezasını geri getiren adam olarak da anılacaksın."

"Ama..."

"Dinle beni Joe..." Bu ses tonu, büyürken duyduğum ses tonuyla aynı ve şimdi de o zaman sevdiğimden fazla sevmiyorum bu sesi. "Dinle beni, insanları asmaya başlamak istiyorlar. Tamam mı? Medeniyete ancak bu şekilde geri dönüleceğini sanıyorlar. Seçim yılındayız. Politikacılar oy verenlerin sesine kulak veriyor. Eğer halk isterse kanunu geçirecekler. Böyle söylüyorlar çünkü halkın oyunu istiyorlar. Tam bir mayın tarlası... Anlaşmayı kabul et. Hayatını kurtarmanın tek yolu bu, bana inan."

"Beni buradan çıkarırsan hayatım kurtulur/' diyorum ona. "Yaptıklarımı yapmamak elimde değildi. Benim suçum değil. Doğru ilaçların ve terapinin yardımıyla..."

Parmaklarım masaya vuruyor, küçük parmakla başlayıp işaret parmağına doğru gidiyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. "Sana dinle diyorum ama beni dinlemiyorsun."

"Ne?" diye soruyorum.

"Senin için durumu basitleştireyim Joe." Parmaklarıyla ritim tutmayı kesiyor; böylece işaret parmağıyla beni gösterebilecek, ben de kimi kastettiğini anlayacağım. "Senin işin... tamamen... bitti," derken her kelimede parmağını sallıyor. "Anlaşmayı kabul et, polise Melissa hakkında ne biliyorsan anlat. Dedektif Calhoun'un nereye gömüldüğünü söyle. Bırak şehir çirkin bir mahkemeden kurtulsun. Yoksa ortalık protestocularla dolacak. Yarısı ölmeni isteyen, diğer yarısı sonsuza kadar hapsedilmeni isteyen insanlar... Tamamı senden nefret eden kişiler Joe. İş çok çirkinleşecek. Burada taraftar bulamayacaksın. Jüride kimse senin tarafını tutmayacak."

"Burada ömür boyu hapis yatamam. Yirmi yıl yatamam," diyorum ve geleceği gözümde canlandırmaya başlıyorum. Ellilerimdeyim, saçlarım babammki gibi hafifçe seyrelmiş. Araba çalmaya çalıştığımı hayal ediyorum. Ağrıyan kalçalarla iyi anlaşamadığım birini bagaja tıkmanın ne kadar zor olacağını hayal ediyorum. Ya romatizmam olursa? Elimde bıçakla ve sırt ağrısıyla, baston kullanmak zorunda kalarak sırf birinin boğazına bıçak dayamak için onlarca basamak çıkmak zorunda kalmam... Dünya, her yıl ziyaret etmek istediğim yirmi beş yaşında kadınlarla doluyor. Her biriyle baş başa vakit geçirmek, banyolarım kullanmak istiyorum. Kadınların korkuyla bana bakmasına alışkınım. Yirmi yıl sonra bana ne gözle bakacaklar? Dalga geçercesine mi?

"Anlaşma yok," diyorum. "Mahkemeye çıkacağım. Orada en azından bir şansım olur. Yirmi yıl ile ölüm cezası arasında bir

fark yok. Ya on sekiz yıl sonra hapiste ölürsem? Hepsi boşuna demektir. Başka seçeneklere ihtiyacım var."

Kevin bu süre boyunca yavaşça başım sallayıp kafasım kaşıyor. Kepek parçaları ceketinin üzerine düşüyor. "Joe, esas meseleyi anlamıyorsun. Tartıştığımız senin hayatın, yirmi veya otuz yıl değil. Ömürden bahsediyorum, bir daha bu duvarların ötesini göremeyeceksin... Ya öneriyi kabul edersin ya da ipin ucunda sallanırsın."

"Kanun tasarısı geçerse tabii," diyorum.

"Teoride her iki yöne de gidebilir ama geçeceğini biliyoruz. Karar senin. Cevabını bildirmek için yirmi dört saatin var."

"Masum birine bunu nasıl yapabilirler?" diye soruyorum.

Avukatım iç çekip arkasına yaslanıyor. Yüzünde inancın kırıntısı bile yok. Canından bezmiş gibi görünüyor, sanki kanallar arasında dolaşıp düzgün bir istasyon bulmaya çalıştı da bir türlü tutturamadı.

"Yirmi dört saate ihtiyacım yok, ben masumum, jüri bunu görecektir."

"Joe..."

"Hasta olduğu için bir insanı mahkûm edemezler. Ben öyleydim, hastaydım, iyi değildim. Bana yaptıkları insan hakları ihlalidir. Başka seçeneklerimiz olmalı."

"Seçeneklerin tükendi Joe. Elinde silahla yakalandığında ve dairende bulunan kasetten sonra şansını büyük ölçüde kaybettin. Bu mahkeme göstermelik. Jüri henüz seçilmedi ama karar çoktan belli. Bütün dünya kararını verdi. Bu teklifi kabul etmezsen bir yıla kalmadan ipin ucunda sallanacaksın."

"Ömür boyu hapis yatmaktansa öylesini tercih ederim. Deli doktorlarını yolla. Bırak, onlar beni değerlendirsin."

"Dinle Joe, son kez söylüyorum, işe yaramayacak."

"Anlaşmayı kabul etmiyorum."

"Pekâlâ, sen bilirsin."

"Başka bir şey söylemeyecek misin?" diye soruyorum.

"Ne gibi?"

"Bilmem, cesaret verici bir şeyler söyleyebilirsin. Tek yaptığm kötü haber getirmek. Beni yıkmaya çalışıyor gibisin."

"Savcılığa teklifi reddettiğini bildireceğim." Saatine bakıyor. "Sabah dokuzda bizim psikiyatrımızla görüşeceksin," diyor sanki saati unutabilirmişim gibi. "Sakın işleri mahvetme."

"Mahvetmem."

"Göreceğiz," diyor ve ayağa kalkıp kapıyı tıklattıktan sonra odadan çıkıyor.

Melissa arabayı evinin önüne park edip kafasını toplamak için iki dakika kadar ön kapıyı seyrediyor. Orta sınıfın oturduğu tipik sokaklardan birinde, sıradan bir ev. Tuğladan. Bahçe, komşularının bahçesine kıyasla bakımsız. Derli toplu bir havası var; sıcak, davetkâr, sıkıcı. Silecekler çalışmıyor, bu yüzden yağmur damlaları camda toplandıkça görüntü daha da bozuluyor. Neler söylemek istediğini yolda gelirken planladı. Şimdi bütün mesele işe yarayıp yaramayacakları. Giydiği hamile kıyafetine bakıyor ve onu giyip giymediğine değeceğini düşünüyor. Değeceğine karar verdi. Kırmızı peruk yerine sarışın olanı kullanacak. Gazeteyi kafasının üstünde tutarak arabadan iniyor. Adamın cevap vereceğinden, evde birinin olup olmadığından emin değil, ne de olsa daha öğleden sonra bir. Yirmi saniye bekledikten sonra tekrar çalıyor kapıyı ve bu sefer ayak sesleri duyuluyor. Zincir şıngırdıyor.

Kapı açılıyor. Kapıyı açan kişi otuzlarında bir erkek. Siyah saçlı ama alnı açılmaya başlamış. Yanaklarından çıkan tüyler siyah ama çenesinde gri bölgeler var. Kadın kahve kokusu alıyor. Adamın teni bembeyaz; sanki yaz aylarını, geçen yazı ve ondan önceki bütün yazı kapalı alanlarda geçirmiş. Kot pantolonundan sarkan kırmızı bir gömlek ve ucuz ayakkabılar giyiyor. Melissa, insanların ucuz ayakkabılar giymesinden nefret eder. Görgüsüzlük timsalidir böylesi. Şimdiden bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor adam.

"Bay Walker," diyor kadın. Soru değil bu, olduğu gibi söylüyor çünkü Walker'in fotoğrafını Schroder'in dosyasında görmüştü.

"Gazeteci misiniz?" diye soruyor adam. "Gazeteciyseniz siktirip gidebilirsiniz."

"Bilgi aramak için çöplerinizin arasında dolaşmış gibi kokuyor muyum?"

"Hayır."

"Öyleyse gazeteci değilim," diyor kadın.

"Öyleyse kimsiniz?"

"Size iş teklifiyle gelen bir kadınım."

Adamın kafası karışıyor, karışması lazım zaten.

"Ne tür bir teklif?"

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor kadın. "Lütfen, söyleyeceklerim çok önemli ve sadece birkaç dakikanızı alacak. Yağmurda beklemekten yoruldum, ayaklarım da çok fena ıslandı."

Adam kadını tepeden tırnağa süzdükten sonra hamile olduğunu fark ediyor. "Bir şey mi satıyorsunuz?"

"Size bebek gibi uyuma şansı satıyorum."

"Hımm! Sattığınız mucize bir ilaç olmalı o zaman," diyor adam.

"Öyle sayılır."

"İş teklifi kılığına girmiş mucize bir ilaç mı?"

"Lütfen, birkaç dakikanızı alacağım, ardından her şey anlam kazanacak."

Walker iç çekip kenara çekiliyor. "Tamam."

"Çocuklar okulda mı?"

"Evet, okulda."

Islak gazeteyi kapının eşiğine bırakıyor. "Lütfen yolu gösterin."

Adam, kadını çocuklarının ve merhum eşinin fotoğraflarının asılı olduğu koridordan geçiriyor. Bir zamanlar yaşadıkları evin bile fotoğrafı var. Melissa o eve daha önce gitti. Bir yıl önce Dedektif Calhoun'u o evde öldürdü. Joe da oradaydı. Nihayetinde orada

bir de video kameranın olduğu ortaya çıktı. Canı istediğinde Joe tam bir pislik olabiliyordu.

"Lütfen oturun," diyen adam, pencerenin altında kalan koltuğu işaret ediyor. "Ne anlatacaksanız çabuk anlatın. Odanın ortasına doğru girip halılarımı kirletmenizi istemem."

Melissa adamın şaka yapıp yapmadığından önce emin olamıyor, ardından da şaka yapmadığına karar veriyor. İşaret edilen yere oturuyor. Şişko kostümünün iki tarafı boş ve boşluklardan birinde tabanca var. Hamile kadınların yaptığı gibi karnını ovalayıp susturucunun ucunun eline değdiğini hissediyor. Walker karşısındaki koltuğa geçiyor. Mobilyaların hepsi yeni. Kanepeler, orta sehpa, televizyon... Walker belli ki kendine yeni bir hayat yaratıyor. Ama bu hayat biraz düzensiz. Melissa oturduğu yerden içeri girdikleri koridoru görebiliyor ve takvimde geçen aym sayfası var. Halılar uzun süredir süpürülmemiş; kanepelerin, minderlerin arası yiyecek kırıntılarıyla dolmuş. Masada boş kahve fincanları var ama kimse altlık kullanmadığı için bir sürü yuvarlak leke kalmış. Her şey yeni görünüyor olabilir ama burası yorgun bir ev, Walker da yorgun görünüyor.

"Sattığınız işten bahsedebilir misiniz?" diye soruyor adam.

"Eşiniz öldürüldü," diyor Melissa.

"Dinleyin..."

"Joe Middleton tarafından..."

Adam kalkacak gibi oluyor. "Eğer bu..."

"Kız kardeşimi öldürdü."

Adam bir an otursa mı kalksa mı bilemiyor. Bayılmadan önce dengesini bulmaya çalışan insanlara benziyor. Melissa da emin değil; adam oturacak mı, yoksa kalkacak mı? Sonra yavaşça oturuyor.

"Ben... çok üzüldüm," diyor.

"Kız kardeşim kimseyi incitmemişti, tekerlekli iskemleye mahkûmdu," diyor Melissa.

"Hakkında yazılanları okumuştum. Ona yaptıkları öylesine korkunçmuş ki..." cümlesini tamamlayamasa da sesinden onunla özdeşleştiği belli oluyor.

"Öyleydi." Melissa da tekerlekli sandalyedeki kadınla ilgili haberi okumuştu. Hiç tanışmadılar ama kendi kardeşi ile onun ölümü arasında bir benzerlik kurabiliyor. Artık adamla bir iletişim kanalı yakalamış oldu. Her şey yolunda.

"Dinle, canının yandığını biliyorum," diyor Walker. "Ama gmp terapisine hazır değilim. Bunu diğerlerine de söyledim. Beni düşünmeniz çok güzel ama..."

"Onu öldüreceğim."

Adam birden Melissa'ya bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Kanepe rahatsız. Odanın her yanında çocuklarının oyuncakları var; yerler leş gibi ve mobilyanın kalanını mahvediyorlar. Melissa bu yüzden hiçbir zaman çocuk istemedi. Her yeri işgal ederler ve zamanınızı çalarlar. Kanepenin altına bozuk para kaçtığında el altında onu çıkaracak bir çocuk olması iyidir ama bunun dışında tek yaptıkları hayatınızda kötü feng shuili odalar yaratmak. Esnemesini güçlükle bastırıp karnını ovuşturduktan sonra devam ediyor.

"Buraya grup terapisi hakkında konuşmaya gelmedin mi?" diye soruyor adam.

"Yardımını istiyorum."

"Yardım mı?"

"Onu vurmanı istiyorum."

Adam başım hafifçe yana eğiyor. "Neden sen vurmuyorsun?"

"Çünkü kimseyi vuracak durumda değilim, şu halime bak!" diyor Melissa. "Ayrıca planım iki kişilik."

Adam onu şöyle bir süzüyor. "Joe'yu vurmayı nasıl planlıyorsun? Hapishaneye gidip görüşme mi talep edeceksin?"

"Hayır."

"Öyleyse nasıl? Gelecek hafta mahkemede mi vuracaksın?"

"O da değil. Çok daha basit. Silahı buldum bile."

"Dinle..."

"Bekle," deyip elini havaya kaldırıyor. "Yaptıkları için ölmesini istiyorsun, yanılıyor muyum?"

Adam bir saniye bile tereddüt etmiyor. "Elbette ölmesini istiyorum."

"Bunu gerçekleştiren kişi olmak istemez misin?"

"İsterim."

"Öyleyse sana bu şansı verebilirim. Acı çektirmene yardım edebilirim. Bir de bu var..." Çantayı açıp adama doğru çeviriyor.

"Orada kaç para var?"

"On bin dolar."

"Fiyatı bu mu yani? Birini öldürmenin fiyatı bu mu?"

"Bu yalnızca para. Asıl ödül ise alacağın tatmin. Düşünsene, karını öldürdü! Evine girdi, kıyafetlerini parçaladı ve ona..."

"Dur!" diyen adam elini kaldırıyor. "Dur! Anlatmana gerek yok, ne yaptığını biliyorum."

"Sen de hissetmiyor musun? Vücudunu saran sıcaklığı, bu intikam arzusunu hissetmiyor musun? İçin alev alev yanıyor. Geceleri uyuyamıyorsun. Hayatım zindana çeviren ve harap eden bu acı hiç bitmeyecek."

"Elbette hissediyorum, hissetmez olur muyum hiç!" diyor adam.

"Geceleri ter içinde tir tir titreyerek uyanıyorum. Tek düşünebildiğim onu öldürebilmek. Bence bunu yapabiliriz ve kimsenin ruhu bile duymaz." diyor Melissa.

Adam başını iki yana sallıyor. "Ondan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum ama hayatımı onun uğruna çöpe atamam- Bir şeyler yanlış giderse ikimiz birden hapsi boylarız!"

"Her şey yolunda gidecek," diyor Melissa ama artık çok geç. Adamın fazla üstüne gitti ve daha fazla ısrar etmek istemiyor.

Joe'yu tamamen kendi isteğiyle öldürmesi lazım. Aslında kapıda belirip *Joe Middleton'u vurmak istiyorum,* dediğinde adamın, *ben varım, nasıl yapacağımı göster, planın ne olursa olsun uyarım,* diyeceğini ummuştu. Belki önceki fikri, para verip birilerini tutma fikri daha akıllıcaydı. Acı çeken birini işe katmanın avantajlı olacağını zannetmişti, böylece silahı ve planı teslim edip sonucu garantilerdi. Ama şimdi iki kişilik planın, tek kişilik bir plana dönüşmesinin gerektiğinin farkındaydı. Sorun şu ki tek kişilik plan yapmamıştı.

"İntikam almak istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum ama hapse girme riskine değmez. Üzgünüm, bakmam gereken bir ailem var."

"Yardım etmeyeceksin yani?"

Adam başını iki yana sallıyor.

O zaman çantayı kapayan Melissa ayağa kalkıp karnını ovuşturuyor. "Gitmeden önce bir terapi grubundan bahsetmiştin, biraz daha anlatsana."

"Orada sana yardım edecek birilerini bulacağını mı umuyorsun?"

"Neden olmasm, denemeye değer."

"Her perşembe akşamı buluşan bir grup var."

"Perşembe mi?"

"Evet, bugün. Cinayet kurbanlarının aileleri ve arkadaşları. Ben hiç gitmedim ama duyduklarıma bakılırsa Carver yüzünden birilerini kaybedenler katlıyormuş çoğunlukla. Aralarından istediğini seçebilirsin. O kadar çok gönüllü çıkacaktır ki teklifleri geri çevirmen gerekecek."

"Ne zaman ve nerede?"

"Yedi buçukta, belediyede toplanıyorlar."

"Hangi binada?"

"Bilmem, şehir merkezinde bir yerlerde."

"Polise haber verecek misin?"

"Kesinlikle hayır. Sana iyi şanslar! Birinin o pisliği haklamasından başka bir şey istemiyorum. Ama o kişi ben olamam, özür dilerim."

Kadını ön kapıya kadar geçiriyor. Melissa, Joe'nun bu adam hakkında anlattıklarım, karısını nasıl dövüp durduğunu hatırlıyor. Eşi kapılara çarpıp durduğunda Tristan VValker'ın her zaman yakınlarda olduğunu ilk fark eden Dedektif Calhoun'du.

Bu hayatta karısını döven erkekten daha aşağılık bir yaratık yoktur.

"Bana yardım etmeyeceğinden emin misin?" diye soruyor ıslak gazeteyi eline alırken.

Ancak adam, "Tek istediğim yalnız kalmak," demekle yetiniyor.

Sokağa adım attığında kamını ovuşturmayı sürdürüyor, Tristan Walker'ı tam da istediği gibi yapayalnız bırakıyor.

19

Televizyon istasyonundaki havalandırma sistemi belli ki bir mevsim geriden geliyor, en azından ona söyledikleri bu. Ve Schroder de buz gibi soğuk havaya katlanmak zorunda kalınca bu söylenene inanıyor. Hiç şüphesiz bahar geldiğinde ve hatta mevsim yaza döndüğünde makine de sıcak hava üflemeye başlayacak. Televizyon istasyonu büyük medya gruplarından birine ait, doğumu da Joe Middleton'm haberlerinin düşmesiyle aym döneme rastlıyor. O zamana kadar şehrin yerel televizyon kanallarından biriydi burası, bütün büyük kanallar Auckland'daydı ama Christchurch birdenbire ülkenin suç başkenti olunca gazetecilerin olmayı arzuladığı bir şehre dönüştü. Ayrıca yapımcılar polisiye dizileri burada çekmek istiyordu. Bir keresinde televizyona bir adam çıkarıldı ve bu kişi Christchurch'e iniş yapmanın her yıl daha uzun sürdüğünü, şehrin her yıl cehenneme biraz daha yaklaştığını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Gerçi şu anki hava sıcaklığını bilenler bu teoriye kuşkuyla yaklaşır...

Asansörü yakalıyor. Asansör müziği. Hiç kimsenin hoşlandığım sanmadığı klasik parçalar. O da asansör müziğini hiç sevmez. Ama belki de sorun müzik değildir, belki orada olmak istemediği için müzikten de hoşlanmıyordun Biri daha asansöre biniyor, ikisi birlikte dümdüz karşıya bakıyor, konuşmamak için çaba harcıyorlar. Midesi gurulduyor, kahvaltıyı atladığını unuttu. Bu gidişle öğle yemeğini de yiyemeyecek. Dördüncü katta asansörden inip makyaj odasını, kafeteryayı, ofisleri geçtikten sonra Jonas Jones'un ofisine ulaşıyor. Stüdyo, canlı yayının yapıldığı yer bir

kat aşağıda. Schroder'e sorarsanız bir kat üstte olmak Jones'u memnun ediyor.

Kapıyı çalmıyor. Bir medyumu görmeye gidiyorsanız kapıyı çalmaya gerek yoktur. Kapıyı açıp içeri giriyor. Jones, masasının arkasına geçmiş, masaya koyduğu ayakkabıları cilalıyor.

"Dönmene sevindim," diyor Jonas.

Schroder sevinmedi ama. Bugün polis olmamasının birkaç sebebi var ve Jonas da onlardan biri. Kâbuslarının iyice kötüleşmeyeceğini bilse hiç çekinmeden Jonas'a birkaç kurşun sıkar.

Schroder masanın karşısına otururken, "Onunla konuştum," diyor. Ayaklarını masaya yaslamamak için kendini zor tutuyor. Ofisin duvarlarında Jonas'ın ünlü kişilerle tanışırken çekilmiş fotoğrafları asılı. Pek çok aktör, yazar, yöresel şöhret.. İmza günlerinde çekilmiş fotoğraflarından birinde başbakan bile var. Bu, Schroder'in kime oy vereceğine karar vermesini kolaylaştıracak.

"Eee?" diye soruyor Jonas. "Yoksa beni bekletecek misin?"

"Düşünecekmiş."

"Düşünecek miymiş? Haydi ama Cari, eminim daha iyisini yapabilirdin. Ona yirmi bin dolar önermedin mi?"

"Elbette."

"Ne kadar istedi?"

"Elli."

"Elli de olur," diyor. Schroder, Joe'nun söylediklerini, Sally'ye elli bin dolar ödül verilişiyle ilgili yorumunu hatırlıyor. Geçen yıl oraya ulaşmalarını sağlayan şey polis çalışmasıydı ve Sally de buna dâhildi. Ödülü hak edecek büyük bir parça mıydı? Hayır. Tabii Schroder'e sorarsanız böyleydi bu. Ama para onun cebinden çıkmadı ve bu paranın Sally'ye gitmesine sevindi. Diğerleri gibi bu da bir tür reklam numarasıydı. *Eğer ödül dağıtmanın işe yaradığını keşfederlerse gelecekte başka ödüller de dağıtılacaktır, o zaman kötü şeyler yapanları ihbar etmek için daha fazla insan ortaya çıkar.* Hepsi *Suç Ödüllendirmez Ama Polis Ödüllendirir* kampanyasının bir parçası.

"Tamam, ellide anlaşılır," diyor Schroder.

Jones ona bakmak için duraksadıktan sonra ayakkabılarını cilalamaya dönüyor. "Bütçeyi yüz bine ayarlamıştık," diyor pırıl pırıl görünen ayakkabılarını fırçalarken. "Aklın alıyor mu? Nasıl olacağını bir düşün, Dedektif Robert Calhoun'u bulmuşuz..."

Schroder o am çok düşündü ve bunu yaptıkça daha da midesi bulanıyor. "Niçin medyumluk güçlerini kullanıp cesedin yerini bulmadığım anlamıyorum," diyor daha önce de dediği ve tekrar söyleyeceği gibi. Jonas sürekli ne gibi doğaüstü güçlere sahip olduğunu hatırlatır durur; bu tür sözler Schroder'in medyumluğun bir çeşit dolandırıcılık olduğunu düşündüğünün iması.

Jonas incelemek için elindeki ayakkabıyı havaya kaldırıyor. Belki de parlak derideki kendi yansımasına bakıyordun "Doğaüstü güçlerin öyle çalışmadığım biliyorsun," diyor. "Eğer her şeyi bilseydik bütün medyumlar lotodan köşeyi dönerlerdi! Bu güçler gelip gider, herkeste işe yaramaz. Robert'ı bulmayı deniyorum ama kanım bu işe kaynamadı. Başka bir dünyaya adım atıyoruz, orada kesin kurallar yok, hissederek yolunu bulmalısın..."

"Anladım, tamam," diyor Schroder. Acaba kendisine olan nefreti bir gün zirve yapıp azalacak mı yoksa şimdiki gibi sürekli artarak mı gidecek? Belki kendini içkiye vurur ve evdeki bütün aynaları parçalarsa bu iş sona erer.

"Anlamıyorsun ve anlamayacaksın," diyor Jones. "Ruhlar dünyasındaki herkes konuşmak istemez Cari. Anlamıyorsun çünkü anlamak istemiyorsun."

"Eh, anlasam da anlamasam da teklifi Joe'ya ilettim. Yarın kararını bildirecek. Ama paraya ihtiyaç duyması için geçerli bir sebep düşünemiyorum."

"Belki içeride onu koruyacak birilerini tutabilir," diyor Jonas.

"Sahip olabileceği her türlü korumaya sahip. Hepsi de korunmaya ihtiyaç duyan bir avuç insanla aynı koğuşta."

"O zaman belki daha iyi bir avukat tutar."

Schroder gülümsüyor. "Belki... Ama son birkaç avukatın başına gelenler düşünülürse fazla talip çıkacağını sanmam."

Jonas ayakkabıyı fırçalamayı kesip Schroder'e bakıyor. "Söylesene, ona başka ne teklif edebiliriz?" diye soruyor Belli ki canı sıkıldı.

Schroder omuz silkiyor. Emin değil. "Mahkûm teklifi ya kabul edecek ya etmeyecek. Olayların üst üste gelişi düşünülürse cesedin şu aralar bulunması işine gelmeyecektir."

"Dua edelim de bize yerini söylesin."

"Bu yaptığımız doğru değil," diyor Schroder.

"Öyle çok şey için yargılanacak ki! Üstelik Calhoun'u onun öldürmediğini biliyoruz. Melissa'yı tuzağa düşürmüş olabilir ama Calhoun'u o öldürmedi. Hatta onu kaçıran ve bağlayan bile belki o değildi. Onunla bir daha ne zaman görüşeceksin?"

"Yarın aynı saatte."

"Tamam. Güzel." Ayakkabıyı bırakıp koltuğuna yaslanıyor. "İkramiyenle ne yapacaksın?"

Schroder henüz ne yapacağına karar vermedi. İçinden Jonas'm bu soruyu sormamış olmasını diliyor. İkramiye dedikleri, Joe'ya teklifi kabul ettirirse alacağı on bin dolar. Joe elli kazanıyor, Schroder on ve ikisi birlikte ölü bir dedektifin sırtından zengin oluyorlar. Schroder'in kendine olan nefreti tavan yapmak üzere. "Bilmiyorum," diyor ama bildiğini sanıyor. Para ailesinin işine yarardı ama bu kan parası. Akima gelen birkaç yardım derneği var ama çek geldiğinde ondan ayrılmaya kıyabileceğinden emin değil.

"Eminim bir şeyler düşünmüşsündür," diyor Jonas. "Neden ailene bir iyilik yapmıyorsun? Onları tatile götür, yeni bir araba al..."

"Belki de ev kredimin büyük bölümünü öderim," diyor Schroder. Jonas buna kahkahalarla gülüyor. "İyi para iyi paradır! Her şey yolunda giderse belki gelecekte başka ikramiyeler de olur." Schroder ise susuyor. Son zamanlarda geleceği düşünmekten öyle nefret ediyor ki!

"Söylesene Cari, şu referanduma ne diyorsun?" Jonas belli ki sohbetin yönünü değiştirmek için.

"Bence iyi haber..." diye cevaplıyor Schroder. Kendisini Jonas'ın malı yapan ikramiye fikrinden seve seve uzaklaşır.

"İdam cezasından yana mısın?"

"Kastettiğim bu değildi," diyor o yönde oy kullanacağı halde. "İnsanların fikrinin sorulması iyi demek istemiştim."

"Buna katılıyorum. Ne duydum biliyor musun?"

"Ne duydun?"

"Duyduğuma göre yargı, Joe suçlu bulunursa idamını isteyecekmiş."

"Evet, ben de duydum," diyor Schroder. Pek de sır sayılmaz bu. "Öldürüleceğini bilen bir adama elli bin doları kabul ettirmek kolay iş değil."

"Ama hiçbirimiz sonucun ne olacağını bilemeyiz. Halk idam lehine oy kullansa bile yasalaşması yıllar sürebilir. Joe idam edilene kadar daha da uzun zaman geçebilir. Belki on yıl, belki daha fazla. Eminim onca zaman paraya ihtiyacı olacaktır." Schroder başını sallıyor. Jönes'a hak vermekten hoşlanmıyor ama adam haklı.

"Sence almamız gereken pozisyon ne?" diye soruyor Jonas.

"Ne pozisyonu?"

"Henüz bilmiyorum. Örneğin Joe idam edilirse belki program için iyi olur. Sence referandumdan evet oyu çıkarsa ve idam cezası geri getirilirse, hükümet de Joe'yu örnek ilan ederse idamın kaydını kullanabilir miyiz? Bu programda yani... Düşünüyorum da eğer Joe'nun başka kurbanları da varsa, başka cesetler... Konuşmasını sağlayabiliriz. Ve sonra..."

"Sonra ölür ve diğer taraftan seninle iletişime geçer. Sen de insanlara bu zırvaları anlatırsın, öyle mi?"

"Öyle bir şey, evet. Bilmiyorum. Tam olarak değil. Neler olabileceğine dair bir fikrim var. Potansiyelimi hissediyorum ama her şeyi yerli yerine oturtmadım. Joe'ya ne önerebiliriz, bilmiyorum ama bir şeyler bulmalıyız, belki daha büyük bir ikramiye. Sen ne dersin?"

Schroder, Jonas'a gerçekte ne düşündüğünü söylememeyi terdh ediyor ve bunun yerine, "Eminim bir yolunu bulursun," diyor.

"Umarım bulurum," diyen Jonas gülümseyerek ayakkabı temizlemeye geri dönüyor. "Söylesene, sabahki cinayeti duydun mu?"

"Kulağıma çalındı ama bir şey bilmiyorum."

"Kurban iki kere göğsünden vurulmuş, bir profesyonelin işi olabilir."

"Bak işte, benden fazlasını biliyormuşsun."

"Şu an için evet ama sende daha fazla bilgi edinme becerisi var. Belki programa uyacak bir şeyler çıkar. Araştırmaya ne dersin? Dedektif arkadaşlarını bir ara."

Sorun şu ki Schroder televizyon programında çalışmaya başladığından beri arkadaşları onunla pek içli dışlı değil. "Elimden geleni yaparım, bir saat sonra sette olacağım."

"Öğle yemeği yemek istemez misin?" diye soruyor ayakkabılarını giyen Jonas.

"Çoktan yedim," diyen Schroder de kalkıp asansörün yolunu tutuyor.

11

Aynı manzara. Aynı sesler. Her gün bir öncekinin tekrarı. Sadece bu hafta ziyaretime gelen bütün o insanlar yüzünden her şey biraz daha heyecan verici. Mahkeme bittiğinde eve döneceğim ve bir daha hapishaneyi veya ziyaretçileri düşünüp endişelenmem gerekmeyecek. Elbette bir veya iki yıllığına akıl hastanesine yollanmazsam... O zaman diğer hastalar yüzünden endişelenmem ve pastel renkli odalara alışmam gerekir.

Hücremde tek başıma bekliyorum, hapishanedeki en iyi bekleme yöntemi budur ve bütün hapsedilme deneyimimi özetliyor bu yöntem. Şimdilik kimse bana tecavüz etmeye kalkışmadığı veya beni bıçaklamayı denemediği için şanslıyım. Bir süre sonra bacaklarımı esnetme ihtiyacı duyuyorum, bu yüzden ortak alanın yolunu tutuyorum, eğer anket yapsaydınız burada tutulan otuz masum adamdan biri olduğumu bilirdiniz. Ben Yavaş Joe. İhtiyaçlarımın kurbanıyım. Ben Kurban Joe'yum. Evcil hayvan dükkânım yaktığı için tutuklanan ve hüküm giyen bir mahkûmla sohbet ederek vakit öldürüyorum. Dükkânda kediler, köpekler, kuşlar ve balıklar varmış. Bir sürü balık. Sürekli onu nasıl öldürebileceğimi düşünüyorum. Lanet olasıca balık katili! Şu dünyada daha kötüsü yoktur. Pedofiller ve diğer yüksek riskli mahkûmlar birbirleriyle sohbet ediyor, bazıları kâğıt oynuyor, lanet olasıca hava günün bir numaralı sohbet konusu yine. Diğerleri hücrelerine çekilmiş ve bir tanesi bile yalnız değil. Bazı hücrelerden kahkaha sesleri, diğerlerinden fısıltılar ve yastıkların ısırıldığma işaret eden homurtular yükseliyor.

Günler uzuyor. Her gün biraz daha uzun. Ölene kadar buraya hapsolmaktansa asılmayı tercih ederim derken yalan söylemiyordum. Burası kimsenin hayallerindeki mekân değil.

Bir süre sonra bizi öğle yemeği salonuna götürdüler. Farklı koğuşlar farklı zamanlarda yemek yer. Biz 13.30'da yiyoruz. Öğle yemeği periyodik tablodaki en az kırk farklı elementin karışımı. Renksiz, tatsız, on beş dakika süren bir antrenman. Ama şaşırtıcıdır ki karın doyuruyor. Tepsiler keskin parçalara bölünemeyecek ince metallerden yapılmış, masalar zemine çivilenmiş, paylaştığımız uzun sıralar da... Yarım düzine gardiyan odanın etrafından bizi izliyor. Yemek herkesin çiğnediğini duyabileceğimiz kadar sulu. Başka bir mahkûm, Edward Hunter adıyla bilinen bir adam, yemek yerken bana bakıyor, bıçağını sertçe yemeğe saplıyor. Bense bıçağımı sıkı sıkı tutarken balıkları yakan adama bakıyorum. Ama ona baksam da Melissa'yı ve onu ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Birlikte olabilirdik. Belki de olacağız.

Jüri beni özgür bıraktığında...

Tepsimi alıp Caleb Cole'un masasına gidiyorum. Onun yanına oturuyorum. Kollarında ve ellerinde yara izleri var. Yüzü fiziksel acının tadını bilen birinin yüzü. Onunki gibi bir zayıflık ve ten rengi, kısa zamanda çok kilo veren insanlara özgüdür. Hapishanedeki yemekler de bunu değiştirmeyecek. Önce bana bakıyor, sonra yemeğine...

"Joe, benim adım Joe," diyorum.

Karşılık vermiyor.

"Caleb, değil mi?"

Ses yok.

"Söylesene Caleb, düşünüyordum da... belki seninle arkadaş olabiliriz."

"Arkadaş edinmek istemiyorum," derken bana bakmayıp yemeğine odaklanıyor.

"Burada herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır. On beş yüdır burada olduğuna göre bunu biliyorsundur. Haksız mıyım?"

"Siktir git! Yeni bir arkadaşlığa başlamak için hoş bir yol değil bu."

"Ortak bir arkadaşımız var, Cari Schroder diye biri. Seni o tutuklamamış mıydı?"

"Schroder hakkında konuşamam," diyor yemeğine bakmayı sürdürerek.

"Niye? Seni o tutukladı. Kovulmadan hemen önce. Tek istediğim o gece neler olduğunu anlatman. Bir şey oldu, buna adım gibi eminim."

"Önceden söylediğim gibi, siktir git, tamam mı?"

"Ona borçlu olduğuna inandığın için mi sessiz kalıyorsun?"

"Schroder yüzünden burada seninleyim, diğerlerinin arasında değilim."

"Öyle mi? Öyleyse neden o en iyi arkadaşınmış gibi davranıyorsun?"

Yemek yemeyi kesiyor. Bıçağı ve çatalı bırakıp bana doğru dönüyor çünkü başta söylediği gibi siktirip gitmedim. Ellerini tepsimin iki yanma koyup onu masamn diğer ucuna kaydırıyor. Tepsi büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Yiyecekler etrafa saçılıyor. Herkes bana bakıyor. Çıt yok.

Eğer kadın olsaydı ne yapacağımı bilirdim; onu oracıkta bıçaklardım. Ama kadın değil ve o önceden kızarmış ızgarayla vurmadığım veya sırtından bıçaklamadığım bir adam da değil. Boyumu aşan işlere giriştiğimi hissediyorum.

"Beni görmeye gelmene sevindim," diyor ve sinirlerim iyice geriliyor. "Tutuklandıktan sonra hastanede yattım. Beni intihar gözetimine almışlardı. Ölmek istediğimi düşünmüşler. O zamanlar bu doğruydu. Artık değil. Görüyorsun ya ölmeden önce halletmem gereken şeyler var. İlgilenilmesi gereken konular. Bu yüzden Schroder'den bahsedemem. Bu yüzden önümüzdeki yirmi yıl

boyunca beni yalnız bırakmanız gerekiyor ki dışarı çıkıp hayatıma devam edebileyim."

"Duyduğum kadarıyla birkaç ay önce hayatını yaşıyormuşsun," diyorum ona. "Ancak senin yaşayışın başkalarınmkine pek uymamış. Bu yüzden içerideymişsin."

"Kendini pek komik sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Odanın arka taraflarından bir ses geliyor. Konuşmalar. Artık ilgi odağı değiliz.

"Görüyorsun ya," diyor. "Yirmi yıl daha yatsam bile dışarıda görmeyi istediğim kişiler artık ortalıkta olmayabilir. Bu yüzden yirmi yıla boşu boşuna katlanmış olurum. Sinir bozucu bir düşünce. Tutuklandığımdan beri aklımdan çıkmıyor. Bu yüzden intihar listesindeydim. Atlatmamı sağlayan, diğer konulara odaklanmam gerektiğini çözmekti. Böyle bir mekânda insanın fazla seçeneği olmuyor."

"Seçeneklerinden bir tanesi, bana Schroder'den bahsetmek..." diye hatırlatıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Sana Schroder'den bahsetmeyeceğimi söyledim. Asla! Sana ondan bahsettiğim anda diğerlerinin arasına dönerim."

"Haydi ama! Ne yaptı?"

"Sanırım yeni meşgalem sen olacaksın."

"Ne? Niye? Ne oldu?"

"Çünkü şu anda benimle konuşuyorsun. Çünkü son birkaç haftadır seni düşünüyordum. Şehirdeki herkes seni düşünüyor. Bana mahkemenden bahset. Kulağıma bir şeyler çalındı. Delilik savunması yapacakmışsın."

"Ne olmuş yani?" diyorum.

"On beş yıl önce kızım öldürüldü, duymuş muydun?" diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Başkaları ve başkalarının başına gelen şeyler benimle ilgili olmadığı sürece beni ilgilendirmez.

"Hapiste olması gereken bir adam tarafından öldürüldü. Herif niye hapiste değilmiş biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. Bilmiyorum ve umursamıyorum. Başımı sallamamı devam etme yönünde bir işaret olarak algılıyor.

"Çünkü iki yıl önce başka bir küçük kızı incitip delilik savunmasıyla yırtmış."

Yavaşça başımı sallıyorum. İyi haber. Çok iyi haber. "Yani işe yaradığını mı söylüyorsun?"

Suratımı parçalayacakmış gibi bakıyor bana. Ardından yemek tepsisini ittirip masadan kalkıyor. Benden zayıf. Birazcık daha uzun ama yüzünde insanı ürküten bir şeyler var. Bence diğerlerinin arasına koysalardı bile başının çaresine bakardı.

"Delilik savunması yapmam istemiyorum," diyor. Belki de avukatım o olmalı... "İnsanlar eylemlerinin sorumluluğunu almalı. Doktorların araya girip koşulları değiştirmesi doğru değil."

"Bu yaptıklarım... gerçekten de benim suçum değildi," diyorum ona. "Çoğunu yaktığımı hatırlamıyorum bile."

"Ha ha! Yani bunu kullanacaksın, öyle mi?" diye soruyor parmağıyla beni işaret ederek. "Bu savunmayı kullanacaksın ha? Kızımın öldürülmesine yol açan savunmayı?"

"Kızın kaç yaşındaydı?" diye soruyorum.

Hazırlıksız yakalanıyor ama dosyayı okuduğu için kıvrak davranabiliyor. "On yaşındaydı."

"Öyleyse arkadaş olmamamız için hiçbir sebep yok! Bana yardım etmemen ve Dedektif Schroder'in niye işini kaybettiğini anlatmaman için hiçbir sebep yok!"

"Anlamıyorum."

"Kızın benim tipim olamayacak kadar küçükmüş."

Öfkeyle bakıyor bana ama sebebi ne, bilemiyorum. Kıskançlığına veriyorum. Ben buradan haftalar içinde çıkacağım, o ise yirmi yıl yatacak. Buralardakiler böyle şeylere kolayca sinirlenir.

"Üç gün," diyor.

"Niye üç gün?"

"Mahkemen üç gün içinde başlayacak, bu da seni öldürmek isteyip istemediğime karar vermek için üç gün eder," diyor. "Ne olursa olsun yirmi yıllığına buradayım. Seni öldürmek bir şeyi değiştirmez. Belki cezamdan birkaç yıl bile düşerler, bu konuyu düşüneceğim. Yakında sana haber veririm." Ve böylece yürüyüp gidiyor.

Arkasından bakıyorum. Başka kimse izlemiyor onu. Beni de izleyen yok, herkes yemeklerine döndü. Benim yemeğim yerde ama Caleb'inkinin dokunulmamış olduğunu görünce onunkini yemeye başlıyorum. Üç gün muhabbetini ve söylediğini yapıp yapamayacağını düşünüyorum. Beni öldürmek için üç gün. Bense bunu, onu kazanmak için üç günlük bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Joe'nun çekiciliğinin etkisine bir girsin, o zaman konuşmaya başlayacaktır. En azından öyle görmeyi tercih ediyorum çünkü hayata karşı olumlu bir bakış açısını benimsemişimdir her zaman. İnsanlar beni bu yüzden çok sever. Öyle bile olsa yemeğimi yerken ellerim zangır zangır titriyor.

Perşembe öğleden sonrası geçip gidiyor ve tüm diğer perşembe ve pazartesi günleri gibi bir ziyaretçim var. Bugün sanki insanlar bana doyamıyorlar. Pazartesiden itibaren de ülke tadıma doyamayacak. Ekrana yapışıp beni izleyecekler.

Beni ziyaretçi bölümüne götüren aynı iki pislik gardiyan... j Diğer iki ziyaretçinin benimle konuşulmasına izin verilenden I daha büyük bir odaya almıyorum. Tek seferde on iki mahkûmun | rahatça görüşme yapabileceği büyüklükte bir tür konferans odası. Bugün oda büyük ölçüde boş. Mahkûmlardan bir iki tanesi eşleriyle J görüşüyor, çocukları yanlarında. Sarılmalar, gözyaşları ve bir de *, keskin gözleriyle herkesi izleyen nöbetçiler. Bebek arabasından = sürekli bana bakan bir bebek var. Bir an çocuk sahibi olmanın | hayatımı nasıl değiştireceğini düşünüyorum. Oğlum olsaydı ona İ balık tutmasını, top oynamasını, fahişeyle yatıp para vermeden I kaçmasını öğretebilirdim. Sonra aklıma bebek bezini değiştir- I

mek ve uykusuz geceler geliyor. Birkaç saniye daha bunlara kafa yorduktan sonra dikkatimi, ziyaretime gelen kişiye veriyorum.

Annem.

Kucağında çantası, yanında yaşlı bir adamla bir köşeye oturmuş. Sanki hiç yaşlanmamış. Hatta tam tersine iyiden iyiye gençleşmiş. Daha iyi giyindiği kesin. Daha mutlu görünüyor. Umarım Walt sayesindedir ve en sevdiği oğlu hapse düştüğü için değildir.

Karşısına oturduğum an gülümsüyor. Enteresan. Eğer annem gülümsemeyi başarıyorsa ben de lotoda büyük ikramiyeyi tutturabilirim.

"Merhaba Joe!" diyor. Kucaklamak istercesine öne eğiliyor ve koluma dokunmakla yetinmeyi başarıyor. "Seni iyi gördüm." Bana gülümsediğine ve iltifat ettiğine göre yanlış giden bir şeyler var besbelli. Belki beyninde tümör vardır veya kalp krizi geçirmiştir. Ona nasıl olduğunu sormuyorum.

Walt, oğlu olmadığım halde, "Merhaba evlat!" diyor. Yaşlı insanların alışkanlık haline getirdiği şeyler bunlar. Dişlerini takmayı unutmaları ve kuruması için küçük köpeği mikrodalgaya atmaları gibi.

Ona karşılık vermiyorum, bakışlarını kaçırıyor, kiremit duvarın omzunun üstünde kalan bölümünü ilginç bulmuşçasına gözlerini oraya dikiyor.

"Anne, seni özledim." Hayır, bu pek doğru sayılmaz.

"Sana köfte getirmek istedim ama izin vermediler," diyor.

"Köfteye izin verirler aslında..."

VValt hiçbir şey söylemiyor. Aslında on saniye boyunca hiç kimse hiçbir şey yapmıyor. Derken annem yüzünde beni iyice çileden çıkarmaya başlayan gülümsemesiyle konuya giriyor.

"Harika haberlerimiz var!" Biz deyişinden haberin benimle veya benim buradan çıkmamla bir ilgisi olmadığı sonucuna varıyorum. Kendisi ve VValt hakkında bir şeyler söyleyecek. Eğer

annem adamı yakmaya karar verdiğini falan açıklamayacaksa benim için harika denecek bir yanı olduğundan şüpheliyim.

"Buradan nefret ediyorum!" diyorum. "Söyledikleri şeylerin hiçbirini yapmadım, yaptıysam bile hiçbirini hatırlamıyorum. Ben hastayım. Bunları nasıl düşünebildiklerini..."

"Evleniyoruz!" diyor annem.

"Ayrıca burada beni öldürmek isteyen kişiler var. Bu yüzden ayrı bir koğuşta..."

"İnanabiliyor musun? Evlilik! Hayatım daha güzel olabilir miydi?"

"Olabilirdi, insanlar ölmemi istemiyor olsalardı..."

"Âşığız. Beklemek için bir sebep görmüyoruz. Gelecek hafta evleneceğiz. Fazlasıyla ani ve heyecan verici oldu bu! Düğünümüze katılmanı istiyoruz."

"Sağdıcım olacağım ummuştum," diyor Walt.

"Ne harika bir fikir!" diyor annem. VValt'm kolunu sıkarken ona sevgiyle bakıyor. Bana daha önce hiç böyle bakmadı.

Walt da annem kolunu sıktığı için sevinmiş görünüyor. Umarım tüm yaptıkları bununla sınırlıdır.

"Yani... evleniyorsunuz..." diyorum. Sonunda jeton düşüyor. "Evleniyorsunuz!"

"Evet Joe. Pazartesi. Göklerde uçuyorum!"

"Düğüne gelemeyebilirim."

"Hapishane yüzünden mi? Eminim düğün için bırakılmanı ayarlarlar. Birileriyle görüşürüm."

"Mümkün değil, imkânı yok. Mahkemem aynı gün başlıyor."

"Ne kadar mükemmel!" diyor annem. "Hapishaneden çıkmış olacaksın. Bir saatliğine bize uğramana izin verseler yeter."

"Polislerin buna izin vereceğini sanmam."

"Olumsuz düşünme."

"Niye ben serbest kalana kadar beklemiyorsunuz?"

"Niye her zaman sorun çıkarıyorsun?"

"Sorun çıkarmıyorum!"

"Sorun çıkarıyorsun, bravo sana Joe, harika bir günü mahvetmeyi başardın!"

"Çocuğu rahat bırak hayatım," diyor Walt. "Zamanla durumu kabullenecektir. Yeni bir babaya alışmak onun için kolay değil tabii."

Annem, VValt'ın söylediklerini şöyle bir kafasında tartıyor. Bu numarayı yeni öğrendiği belli çünkü hayatı boyunca hiçbir sözümü iki kere düşünmeye gerek duymamıştır. "Hayır, böyle olmamalı," diyor bana bakıp somurtarak.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Sorun şu ki televizyondakiler, insanlar suçlu olduğumu zannediyor ve onlara güven olmaz." Haberlerin satışla ilgili olduğunu, korkuyu satmakla ilgili olduğunu biliyorum ve ülkenin neler hissettiğini doğru bir şekilde yansıtmamın bununla ilgisi yok. "Ya gazeteler? Hakkımda neler yazıyor?"

"Bilmiyorum," diyor annem.

"Bilmiyor musun?"

VValt, "Okumuyoruz gazeteleri," diye araya giriyor.

"Haberleri takip etmiyoruz, izlemiyoruz ve okumuyoruz." diyor annem de.

"Ama bir numaralı haber benim. Elbette hakkımda ne dediklerine bakıyorsunuzdur."

"Haberler çok bunaltıcı."

"Bunalıyoruz," diye ekliyor Walt.

"Bu yüzden haberleri izlemeyi bıraktık. Niye izleyelim ki?"

"Çünkü haberlerde ben varım da ondan!"

"İyi ama nereden bilecektim?" diye kestirip atıyor annem.

"Televizyonu açtığında abuk sabuk İngiliz dizileri dışında bir şeyler izleseydin haberin olurdu!"

"Ah, sana mutlaka söylemeliyiz," diyen Walt öne doğru eğil}, yor. "Dün gece Karen'ın gerçek babası ortaya çıktı, kim olduğuna inanamayacaksın."

Annem hemen atılıyor: "Ay, çok heyecanlı!"

Bana programı anlatıyorlar, söylediklerini aklıma not ediyorum. Başka bir hayatta süs balıklarım olan Pickell ile Jehovah'yı düşünüyorum, onlara aynı programı anlatırdım ve acaba onlar da benim şimdi düşündüklerimi mi düşünürlerdi? Onları özlüyorum. Beş saniyelik hafızalı, benim küçük hayvanlarım... Öldüklerini bile hatırlamadılar.

Nöbetçilerden biri gelip zamanın dolmak üzere olduğunu söylediğinde annem, "Gerçekten evlendiğimize inanabiliyor musun?" diye soruyor.

"İnanamıyorum," diyorum. İnanmak istemiyorum.

Walt, "Bana baba demek zorunda değilsin, en azından şimdilik," diye belirtiyor.

"Zamanla alışacaktır."

"Elbette alışacaktır, o senin oğlun hayatım..."

Annem ayağa kalkıyor. İçi tıka basa dolu, naylon bir torba taşıyor. Walt, annemin her hareketini izliyor. Annem yanıma gelip sarılıyor bana. Boğacakmış gibi sıkıyor, burnuma yaşlı kadın kokusu geliyor.

"Babandan çok daha iyi biri..." diye fısıldıyor. "Eşcinsel olmadığına çok sevindim Joe. Polis bize neler yaptığını anlattı, eşcinsel bir erkek öyle şeyler yapamazdı."

"Kesinlikle eşcinsel değil," diyor Walt. Annem yüksek sesle fısıldadığı için söylediklerini herkes duyuyor. Annem fısıldamasını beceremez, asla.

"Sen de değilsin..." diyen annem geri çekilip Walt'a bakıyor. Kıkırdıyor. "Ama dün gece denediklerimizden sonra, kimbilir!"

Kahkahalara boğuluyorlar. Bense dengemi kaybedip iskemleye yığılıyorum. Annem gitmeye hazırlanıyor ama son anda elindeki naylon torba geliyor aklına. Bana uzatıyor. "Joe, bu senin için."

"Efendim?"

"Bunlar senin için!" diyor. Neredeyse bağırarak ve her kelimenin üstüne basa basa konuşuyor.

Torbayı ondan alıyorum. Kitap dolu. Harika, kitaba ihtiyacım vardı. Silah kadar olmasa da... Yine de iyi bir hediye.

"Kız arkadaşından bunlar," diyor.

Bir an hapishane kaybolup gidiyor. Ağaca kelepçelenmiş halimi, işkenceyi hatırlıyorum. Sonra Melissa'nın yatağmda yatışımı, vücudunu, hatlarını, çarşaflar arasında yaşananlara konsantre olduğunda gözlerini kapatma şeklini... Kalp atışlarım hızlanıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Neyimden?"

"Çok sevimli bir kız," diyen annem, her zamanki bakışıyla bakıyor bana: dilinin ucunu ısırmış ve suratı acıyla kasılmış gibi.

"Onları size kim verdi?" diye soruyorum.

"Söyledik ya işte!" Çıkışa doğru yürüyorlar. Gardiyanlardan biri kapıyı açmak üzere harekete geçiyor. "Pazartesi görüşeceğiz," diyor annem. "Ufak bir tören. En fazla on kişi. Hapishane müdürüyle bugün görüşmelisin ki katılman için gerekli düzenlemeler yapılsın."

"Ben o sırada..."

"Kuzenin Gregory de gelecek, yeni bir arabası var."

"Mahkemede olacağım."

"Joe..."

"Özür dilerim," diyorum elimi kaldırıp. "Sorun çıkarıyorum."

"Her zaman sorun çıkarıyorsun ama seni yine de severim," diyor ve eğilip bana sarıldıktan sonra çekip gidiyor.

Öğle yemeği aslında büyük bir kahvaltı. Jambon, yumurta, sosis ve kahve... Hepsi çok ama çok lezzetli. Böyle bir kahvaltı insanın güne bakışını değiştirebilir. En azından menünün altındaki *Kalp Durduran* başlığının altına karalanmış slogan bu. Yemeği yarılamışken Schroder hem adın hem de sloganın bu yemeğe yakıştığına karar veriyor.

Tek başma bar tarafında oturmuş, kahvaltıyı kaçırdığından beri gittikçe büyüyen açlığını gideriyor. Yerde kan var, ayağının sağ tarafına tebeşirle bir cesedin dış hatları çizilmiş. Masalardan ikisi ters dönmüş, cam kırıkları etrafa saçılmış. Lokantada on beş kişi var ama yemek yiyen sadece o. Delillerin yerlerini belirleyenler etrafa dağılmış, fotoğrafçılar damlaların, parmak izlerinin, ayak izlerinin fotoğrafını çekiyor. Her taraf parmak izi tozuyla kaplı. Kapıdaysa olay yeri vardı.

Tıpkı bir olay yeri gibi.

Daha doğrusu neredeyse bir olay yeri gibi.

Dedektif Hutton'ı aradı ama sabahki cinayet hakkında yeni bir bilgi edinemedi. Ama o kadarı bile Jonas Jones'un işine yarayacak bir cinayet olmadığını anlamasına yetti. Hutton'ın kötü dediğinde ne kastettiği açıktı. Kurban, ülkeye kaçak silah sokmaktan hapis yatmış eski bir mahkûmdu. Silah kaçakçılığı başlı başma sorundu ama bu silahların niye kullanıldığı apayrı bir sorun teşkil ediyordu. Adam, alıcısının kim olduğuna aldırmazdı. Alıcılar da parlamento binasının etrafına patlayıcı yerleştirdikleri zaman ölecek insanların kimler olacağını düşünüp dertlenmezdi.

Schroder bir sabah uyanıp ülkeden yüz politikacı eksildiğini duysalar insanların üzüleceğine emin değildi ama bu ülkede bu işler böyle yürümezdi. Patlayıcıları satan adam Derek Reeves'ti ve Derek, on iki yıl hapse mahkûm edilmişti. Bir yıl sonra hapisten çıkmış ve bu sabah göğsüne iki kurşun yemişti. Hutton'a göre köpekler Reeves'in patlayıcılarla yakın zamanda içli dışlı olduğunu doğrulamıştı.

"Dolapta bir delik vardı," demişti Hutton telefonda. "Silahları ve patlayıcıları orada depoluyormuş. En iyi tahminimiz malı ondan kim aldıysa aynı kişinin onu vurduğu yönünde. Demek ki biri izlerini kapatıyor. Yani..."

Schroder de, "Yani o patlayıcılarla bir tek şey yapmayı planlıyorlar..." diye cümleyi onun yerine tamamlamıştı.

Reeves'i eski bir vakadan hatırlıyordu. İşe yaramaz herifin tekiydi. Kimse ona bulaşmayı istemezdi. Ama medyumluk malzeme de değildi bu. Yani henüz. Belki birileri bir yerleri patlatıp bir sürü inşam öldürmeye kalkarsa işte o zaman Jonas'a malzeme çıkardı.

Jonas Jones.

Schroder bu kibirli pisliğe güçlükle katlanıyordu. Geçmişte Jonas davaları mahvetmiş, yollarına çıkmış, polis tuzaklarıyla ilgili bilgileri gazetelere sızdırıp insanların yaralanmasına yol açmıştı. Gerçekte medyum diye bir şey yoktur ama her nasılsa Jones'un hayran kitlesi günden güne artıyordu. Ve eğer Jones, Dedektif Calhoun'un cesedini bulursa o hayran kitlesi iyice büyüyüp kemikleşecek, izleyici sayısı artacak ve hiç şüphesiz Jones, bunu boktan bir yeni kitap anlaşmasıyla daha süsleyecekti. Hiç olmadı birkaç harika televizyon programı çıkarırdı.

Joe'nun çenesini kapalı tutmasını umuyor içten içe. Bu arzusuyla çelişen tek şey, Calhoun'un ailesinin bir an önce cesede kavuşmak istemesi!

Arka planda elbette ikramiye de var. Her şeye rağmen paraya muhtaç. Ailesini geçindirmeli. Kötü bir şeyden kâr elde ediyor ama dişçiler de her çürükten para kazanır, çatı onarıcıları da çatılardaki deliklerden ve araba tamircileri kazalardan...

Schroder bazen tüm dürüstlüğüyle bu işi kabul etmekten başka gerçekçi bir seçeneği olmadığını düşünüyor. Ne de olsa işsizdi. Belli yetenekleri var ama yeniden polis olamayacağına ve özel dedektif ruhsatı için başvurduğunda hiçbir açıklama yapılmadan reddedildiğine göre elinden pek bir iş gelmiyor. Lisansının verilmemesinin polis kuvvetleriyle bir ilgisi olduğuna emin. Birileri işine çomak soktu çünkü şehrin yeni bir özel dedektife ihtiyacı olmadığını düşündüler. Restoranlardan birinde aşçılık yapabilir. Araba satamaz. Okula dönebilir. İkinci el eşya işinde çalışamaz. Televizyon stüdyosu, Jonas'm şovu için danışmanlık yapmasını teklif ettiğinde kabul etti. Fazla düşünmedi bile. Daha az çalışacaktı. Daha az naz çekecekti. Ödemesi de daha iyiydi. Tek sorunu Jonas'la muhatap olmak ve adamla her karşılaşmasından sonra baştan aşağı duş alma isteği duymakta. Eğer bütün mesele Jonas'la ilgili olsaydı kendini öldürmeyi tercih ederdi ama öyle değildi. Ailesine bakması, faturaları ödemesi, ev kredisini geciktirmemesi ve yeni bir kariyer planı yapması gerekliydi.

Zaten Jonas'la uğraşmak işin küçük bir bölümüydü ve bu da şu anda işinin parçası bile sayılmazdı.

Temizlikçi dizisinin yapımcılarından biri yanma gelip yemeği bitirmesini söylüyor. On beş dakika sonra çekim başlayacak. Dizinin konusu temizledikleri suç mahallerinin yarattığı duygusal girdaplarla baş etmekte güçlük çeken iki olay yeri temizlikçisi. Başrolü oynayan karakter, senaristlerin söylediğine göre sinir krizinin eşiğinde ve sürekli bir cinayet işlese nasıl yırtacağını, kendi olay mahallini nasıl yok edeceğini kurguluyor. Şu anda altıncı bölümü çekiyorlar, birinci bölüm iki hafta sonra yayına girecek. Şehrin her tarafı dizinin reklamlarıyla dolu. Eleştiriler iyi gelirse dizi devam edecek. Etmesi veya etmemesi Schroder'i

ilgilendirmiyor. Bu dizi veya bir sonraki dizi veya bir sonraki dizi... Onun aldığı para aynı. *Temizlikçi*'nin fena bir konsepti olmadığını tahmin ediyor (televizyon dizilerinden anlamasa da) ama onun görevi olay mahallerinin elinden geldiğince bozulmamış görünmesini sağlamak. Bugün çekim yaptıkları yer gerçek bir lokanta; çekim için kapatılmış ama bu işten iyi para kazanan lokanta sahibi de Schroder'e yemek pişirmeyi teklif etmiş. Schroder, insanları kucaklamaktan hoşlanmasa da o adamı o an kucaklayabilir. Yemeğini bitirip tabağı tezgâhın arkasına saklıyor. Hikâyeye göre iki adam gece vakti içeri dalmış, bilgi almak için lokanta sahibine işkence etmiş, adamın parmaklarını çekiçle ezmişler, kemik parçalan ve kan etrafa saçılmış. Bir de bu havaya uyacak türde bir müzik var.

Oyuncular yerlerini alıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor senaristlerden biri.

Schroder son bir kez seti gözden geçiriyor. "Büyük ölçüde."

"Büyük ölçüde derken?"

"Tebeşir izleri..." diye hatırlatıyor. Üstelik ilk kez değil.

"Biliyorum," diyor senarist.

"Bildiğini biliyorum," diyor Schroder. "Ama polisler tebeşir kullanmaz."

"Ne yazık ki sinema ve televizyon camiası böyle olmasını bekliyor," diyor yazar. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorlar. "İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görmemekten hoşlanmaz. Kafaları karışır."

"İnsanların zekâsını küçümsememelisiniz."

"Gerçekten mi? Kaç yıl polis kuvvetlerindeydin? On beş yıl mı? Yirmi mi? Sence insanlar akıllı muamelesi görmeyi hak ediyor mu?"

Schroder gülümsüyor. Adam haklı. "Çekime hazırsınız," diyor.

Setin kenarına çekilip oyuncuları izliyor. Televizyonda bütün bunların daha iyi görüneceğini umuyor çünkü şu anda izledikleri

kötü oynanan bir piyesten farksız. Otuz dakika bile geçmeden cep telefonu titriyor. Cebinden çıkarıp arayana bakıyor. Hutton. Kameralar o sırada kayıtta olmadığından gürültü yapmayı dert etmeksizin dışarı çıkabiliyor.

"Bir şey oldu," diyor Hutton.

"Eee?"

"Belki bir ilgisi vardır, belki de yoktur. Tristan Walker on beş dakika önce ölü bulundu. Kendi evinde. Göğsüne iki el ateş edilmiş."

Tristan Walker. Daniela Walker'm kocası. Daniela Walker da Joe Middleton'ın kurbanı. Tıpkı Derek Reeves gibi göğsünden iki kurşun yemiş. "Lanet olsun!" diyor Schroder.

"Evet, bu söz durumu özetliyor."

Schroder, "Kafanızdan geçen nedir?" diye soruyor. Çoktan kendi teorisini de üretmeye başladı.

Telefonda bile olsa Hutton'm omuz silktiğini görür gibi oluyor. "Bilmiyoruz. Sabah potansiyel bir bomba vakasını düşünüyorduk, şimdi ise elimizde Carver'ın kurbanlarından birinin kocası var. Joe'nun öldürdüğüne emin olamadığımız bir kurbanın hem de!" diyor Hutton.

O cinayette Joe'nun şemasına uymayan detaylar vardı. Joe'ya sormuşlardı ama bütün cinayetler gibi o cinayet için de hiçbir şey hatırlamadığını söylemekle yetinmişti. Bu yanıtın mahkemede işe yaraması pek mümkün değil. Derken Schroder, senaristin söylediğini, insanlara gereğinden fazla iyi niyetle yaklaştığını düşünüyor. Adalet sisteminde hiçbir sonuç kesin değildir. Schroder arabasına doğru yürümeye başlıyor.

"Buraya gelmeni istiyoruz," diyor Hutton. "Carver vakasıyla ilgili ise burada olmalısın. O senin vakan. Kaçırdığımız bir detayı görebilirsin."

"Çoktan yola çıktım."

13

Jimnastik saati herkese zorunlu. Elbette diğer mahkûmlar tarafından bıçaklanmamışsanız veya tecavüze uğramamışsanız. Hapishanenin "genel" adı verilen ve herkesin bir arada tutulduğu bölümünde bu ikisinden birinin başınıza gelmemesi neredeyse mucize sayılır. Otuzumuzu birden yağmur altına, dışarı çıkarıyorlar. Gardiyanlar dikenli tellerin birleştiği noktalara dikilmiş havaalanındaki trafik kontrol kulelerini andıran kulelerden bizi izliyor. Kaçacak yer yok, koşulacak bir saha var. Sanırım beden eğitimi saatinin amacı bu. Kendimi bu insanlarla bir aradayken *insan gibi* hissediyorum. Schroder buraya gelip beni şimdi görseydi o da bunu fark ederdi, masum bir adam olduğumu görürdü.

Sahanın etrafını dolaşıp yağmur damlalarının yüzüme çarpmasının tadım çıkarıyorum, bırakıyorum giysilerim ıslansın çünkü antrenmandan sonra duş saati var ve perşembe günleri duştan sonra giysilerimiz değişir. Her gün bir saat boyunca bacaklarımı esnetme hakkım var. Tabii hiçbir zaman yetmiyor ve hiçbir zaman onları şehrin sunduğu güzel kadınlara ulaşana dek uzatamıyorum. Duvarların dışından gelen makine sesleri havayı dolduruyor. Silindirler yeni çelik levhaları kestiğinde uçuşan kıvılcımları görüyoruz. Çekiçler tuğlalara büyük delikler açıyor. Hapishaneye yeni bir kanat eklenirken inşaat olanca hızıyla devam ediyor. Artan hapishane nüfusu için daha büyük bir hapishane. Oğlanlardan bazıları futbol topuyla oynamaya başladı. Futbol zaten eşcinsel sporudur ama en eşcinsel kısmı, tişörtleri çıkarıp biri gol attığında birbirlerine sarılmaları. Babam futbola bayılırdı. Mahkûmlardan

bazıları ağırlık çalışıyor, kol kaslarındaki dövmeleri canlandıran ağırlık kaldırma egzersizleri yapıyorlar.

Melissa annemi ziyaret etmiş.

Caleb Cole boş sahanın diğer tarafından beni izlerken tek düşünebildiğim bu. Cole'un bakışları delilik savunmama ısınmasını beklememi söylüyor. Ona bakmamaya çalışıyorum ama birkaç dakikada bir merakıma yenik düşüp hâlâ bana mı bakıyor diye onun durduğu yöne bakıyorum ve hâlâ bana baktığını görüyorum.

Demirlerin ötesinde başka demirler ve bomboş bir arazi var. En son tellerin arkasında ise özgürlük. Kurban Joe'nun özgür olmaya ihtiyacı var. Kurban Joe hiçbir zaman böyle bir yere kapatılmamalıydı. Kurban Joe kanatlarını açıp uçmak istiyor.

Dikkatimi anneme ve Walt'a veriyorum. Ne yazık ki diye devam etmeliyim çünkü ilk olarak aklıma halayına çıktıklarında neler yapacakları geliyor. Midem öyle bulanıyor ki... Walt'm kırış kırış elleri annemin üzerinde dolaşıyor. Annemin Walt dışında başka hiçbir erkeğin görmek istemeyeceği sarkık memeleri ve bu sarkık şeylerin yapboz parçaları gibi bir araya gelişi gözümde canlanıyor. Bu görüntüleri zihnimden atmanın yegâne yolunun avlunun diğer tarafına yürüyüp Caleb Cole'un eline ucu sivriltilmiş bir diş fırçası tutuşturmak olduğunu düşünmeye başlıyorum. Baktım olacak gibi değil, dikkatimi annemin bana getirdiği kitaplara yöneltiyorum.

Kız arkadaşımdan, Melissa'dan gelen.

Gardiyanlar naylon torbayı benden aldı ama kitapları tutmama izin verdiler. Naylon torbayı silahtan sayıyorlar. Kitaplarsa onlara bir şaka gibi geldi. Adam kitapların adlarına bakınca kahkahalara boğuldu. Eminim hâlâ gülüyordun Melissa, annemi ziyaret edip bana getirmesi için ona bir avuç dolusu aşk romanı bırakmış. İyi ama niye? Aklıma iki sebep geliyor. İlki aşk romanlarım gerçekten sevdiğimi bilmesi. Onunla iki gece geçirdiğim ve öncesinde de beni gözetlediği düşünülürse içten içe gerçek bir romantik olduğumu

öğrenmiş olabilir. Bu kitaplar belki de yeniden birlikte olacağımız gün gelene dek vakit öldürmeme yardımcı olacak hediyeler.

İkinci sebep biraz daha detaylı araştırma gerektiriyor. Antrenman saati bittiğinde duş saatinden önce hücreme dönüp gizli mesajları aramaya başlıyorum. İlk kitabı elime alıyorum. Adı *Tutkulu Vücutlar* ve başlangıçta bir aşk romanından fazlası olabileceğini düşünüyorum. Dünya daha fazla başıma yıkılmadan önce Melissa'yla geçirdiğim gecelerin tasvirine yakın sahnelerle karşılaşacağımı sanıyorum ama rastgele birkaç sayfa okuduktan sonra fikrim çabucak değişiyor. İkinci kitabı inceliyorum; kıvrılmış sayfalar, altı çizilmiş cümleler veya herhangi bir işaret arıyorum ama yok.

İkinci kitabı açıyorum. Sayfaların arasından bir zarf düşüyor kucağıma. Kalp atışlarım hızlanır gibi oluyor ama açmak için çevirdiğimde zaten açık olduğunu fark ediyorum. Hiç şüphesiz gardiyanlar uyuşturucu kontrolü sırasında açtı. Yani Melissa benim için ne yazmışsa çoktan gördüler. Açıyorum. Bir davetiye. Melissa'dan değil annemden. Düğün davetiyesi. Üzerinde bir resim var. Fotoğraf yerine çizim kullanmayı tercih etmişler ve tercih ettikleri çizim, kocaman bir bıçakla düğün pastasını kesen iki el. Bana eskiden kullandığım bıçağı hatırlatıyor. Detayları okuyorum ve bunu yaparken elimde olmadan başımı sallıyorum. Davetiyeyi zarfa koyup yeniden kitabı elime alıyorum.

İçinde gizli mesajlar yok. Aynısı diğer kitaplar için de geçerli. Okuduğumda kendimi evimde hissetmemi sağlayan kötü yazılmış, kötü tasarlanmış karakterleri ve kötü başlıkları olan kitaplar... İşaret, mesaj, amaç yok. Zaten gardiyanlar annem kitapları bana vermeden önce bunları didik didik etmiştir. Ama bir şey olmalı. Yoksa Melissa niçin onları bana yollasın? İçlerine gizli mesajlar yazamayacağını veya cümlelerin altını çizemeyeceğini bilirdi, kitapların inceleneceğini tahmin etmiştir. Öyleyse ne? Neyi atlıyorum?

—

KURBAN JOE

Sevilmek İçin Sevmek Gerek adlı kitabı açıyorum, bence bugüne kadar bir kitap için seçilmiş en kötü isim. Ama bu tür kitapların başlıklarının kötü olması normaldir. Çekicilikleri de kısmen buradan gelir. Kapaklarında kötü başlıklar ve giysilerini parçalamış erkek çizimleri, incecik kıyafetler giyinmiş kadınlar vardır. Ama bu seferkinin adı kişisel gelişim kitabı adını andırıyor. Bir iki bölümü okuyorum, Belinda'nın, yani ana karakterin aşkı bulmasının yolunun, aşkını olabildiğince çok sayıda erkeğe sunmaktan geçtiğini öğreniyorum; böylece aralarından birinin kendisine âşık olacağını ve tam bir fahişe gibi davrandığını görmezden geleceğini umuyor.

Kısa bir kitap, ben de hızlı okurum ama zamandan bol bir şeyim olmasa da hızlıca sayfaları tarayarak işe başlıyorum çünkü Melissa'mn mesajım bulmak için yanıp tutuşuyorum. Önce kitapları şöyle bir tarayacağım, eğer mesajı göremezsem sonra satır satır okurum. Böylece Belinda'nın kaderini çabucak öğreniyorum, bir zamanlar jigololuk yapan ama hizmet ettiği yaşlı bir hanımdan on milyon dolar miras kalınca zengin olan bir erkekle evleniyor. Modası geçmeyecek bir klasik.

İkinci kitabı yarılamışken duş saati geliyor. Otuz kişilik grup farklı sosyal sınıflara ayrılıyor. İşlenen suçlara göre kendiliğinden oluşan bir süreçtir bu. Bazı suçlar diğerlerinden daha üstün görülür. Daha sağlıklı belki... Bir şekilde kimileri diğerlerinden daha üstün kabul edilir. Bilmiyorum işte. Tuhaf bir dünya ama işte ben de bu tuhaf dünyanın tam ortasındayım. İçinde on iki kişinin kaldığı bir huzurevini kundaklayan adam, üç çocuğa tecavüz eden ve dördüncüsüne de tecavüz ederken yakalanan Santa Kenny gibi biriyle kıyaslandığında kral muamelesi görüyor. Bu dünya kurallar ve sınırlarla dolu ama hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Hangi çizgiyi geçmem, hangisini geçmemem gerektiğini bilmiyorum. Seri katil olarak ben tek başıma bir sınıfım, gerçi buradaki tek seri katil ben değilim. Edward Hunter da kendine özgü biri. Bir sürü insan öldürdü ama ona kahraman diyorlar

çünkü öldürdükleri kötü insanlardı. Ne var ki bu kadarı özgür kalmasına yetmiyor. Caleb Cole da tek kişilik bir sınıf. Belki birleşip bir kulüp oluşturmalıyız, tişört falan yaptırırız.

Başka erkeklerle çıplak duş almanın hiçbir komik yanı yok. Her nedense kulaklarıma sürekli babamın sesi geliyor ve bana böyle olması gerekmediğini söylüyor. Nelerden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yok ama ne zaman başka erkeklerin önünde soyunmam gerekse sesi kulaklarımda çınlar. Çok küçük düşürücü.

Duşlar spor salonlarındaki gibi, duş başlıklarının sıra halinde dizildiği, musluklar olan kocaman bir alan. Her taraf fayanslarla kaplı, beton zemineyse bir düzine oluk yerleştirilmiş. Hava buhar yüzünden ağırlaşmış ve su fazla sıcak. Az sayıda sabun olduğu için paylaşmak zorundayız. İnanın, size uzatılan sabunun üzerinde bir tomar kıl olması kadar iğrenç bir şey yoktur. Duşa gireli birkaç dakika bile geçmeden solumdaki erkekler iyice sola, sağımdaki erkekler de iyice sağa kayıyor. Duşun ortasında yapayalnız kalıyorum.

Derken... artık o kadar yalnız değilim. Caleb Cole bana doğru geliyor.

"Kararımı verdim," diyor.

Su, sağanak gibi üzerimize akıyor. Buharlar yükseliyor. Hava kurşun gibi ağır ve başım dönüyor.

"Ee?"

"Seni öldüreceğim!" diyor. Yumruğu o kadar hızlı iniyor ki ne olduğunu bile anlamıyorum, karnıma çalışıyor, ciğerlerimdeki hava tükenene kadar durmuyor. Dizlerimin üstüne çöküyorum. Caleb bir adım geri çekilip elini göğsüme götürüyor ve diğer eliyle kanlar içindeki elini tutuyor.

"Hey!" diye sesleniyor gardiyanlardan biri. "Orada neler oluyor?" Buhar içeriyi düzgün göremeyeceği kadar yoğun. Giysilerinin ıslanmasını istemiyor ve gelip kontrol etmeyecek kadar da tembel.

"Ayağı kaydı!" diye bağırıyor Cole. "Duşta insanların ayağı kayar, bilirsin işte."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama hâlâ dizlerimin üstündeyim. Çırılçıplak erkeklere dolu bir odadaysanız o seviyeden dünyayı görmek istemezsiniz.

"Söylediği doğru mu?" diye bağırıyor gardiyan.

"Evet, ayağım kaydı," diyorum.

Gardiyan karşılık vermiyor.

"Sivriltip bıçağa dönüştürebileceğim bir şey bulur bulmaz karnını deşeceğim!" diyor Caleb. Ardından bana pis pis bakarak yıkanmaya başlıyor ve vücudundaki yara izleri sabun köpükleri altında kayboluyor.

"Şimdi ne yapacaksın bakalım?"

"Sanırım ben de keskin bir şeyler bulmalıyım."

"Sana ödeme yapabilirim," diyorum. "Yirmi bin dolar."

Sabunlanmayı kesiyor. Başını bana doğru çevirip gözlerini kısıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni rahat bırakman için sana yirmi bin dolar öderim ve sen de yirmi bin dolara birini tutup halletmek için yirmi yıl bekleyeceğin şu dışarıdaki işi hallettirebilirsin dostum."

Yavaşça başım sallıyor, bunu yaparken dudaklarının kenarlan aşağıya doğru kıvrılıyor.

"Tamam," diyor.

"Tamam mı? Kabul ediyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Tamam, bu konuyu düşüneceğim, böyle bir şey aceleye getirilmez." Bol suyla durulanıyor. "Yarın kararımı söylerim," diyor ve buharların içinde kayboluyor. Duştayım, yapayalnızım, dizlerimin üzerine yığılmış halde mahkemeye kadar sağ kalma şansımın yüzdesini hesaplamaya çalışıyorum.

Î4

Şans ondan yana. Melissa böyle olacağını düşünmemişti, ne Sam Winston'a iki kurşun sıkmak zorunda kaldığında ne de bugün birkaç el daha ateş etmesi gerektiğinde... Ama tüm bunlar onu dayamşma toplanüsma yönlendirdi ve şans ondan yana olmasaydı toplantı bugün değil başka bir gün olurdu. İstatistiksel olarak ihtimal yedide birdi veya diğer açıdan bakılırsa toplanünm bugün olmama ihtimali yedide altıydı. Buna şans denmezse kader denir! Bunca zamandır bedbaht olmaktan sıkılmıştı, hayatı boyunca şansı yaver gitmemişti. Kardeşi, kendisi ve sürekli başlarına gelen felaketler... Arük işler değişmişti. Adliye binasının karşısındaki binanın hâlâ inşaat halinde olduğunu keşfetmesi, günümüzde inşaat şirketlerinin sıkça yaptığı gibi bu inşaat şirketlerinin de iflas edip binadan elini eteğim çekmiş olması gibi. Yarım yamalak bırakılmış ofislerle dolu yedi kat... Bu ofislerin pek çoğu adliye binasını net bir şekilde görüyordu. Böylece Melissa kaderin kendisine başka neler hediye edeceğini görmek için işleri oluruna bırakmaya karar vermişti.

Destek grubunu bulmak zor olmadı. İnternette üç dakika geçirmesi yetti. Grup sadece Joe Middleton'ın kurbanları için kurulmamış. Başka kurbanların da, daha doğrusu kurbanların ailelerinin de olduğu bir grup. Bu insanlar her nedense kendilerini kurban olarak adlandırmışlar. Belfast'ta bir belediye salonunda düzenleniyormuş toplantılar. Şehrin kuzeyindeki banliyölerden biri, kötü günlerde şehir çöplüğü gibi kokar. Diğer kötü günlerdeyse sadece Belfast gibi... Belediyenin önündeki otoparkta

yirmi araba var, Melissa'nınki yirmi birinci araba. Hâlâ şakır şakır yağmur yağıyor, hava hâlâ buz gibi ama hava durumu sunucusunun dediğine göre ilerleyen günlerde hava açacakmış.

Şemsiyesini alıyor. Aslında birkaç saat öncesine kadar VValker'ın şemsiyesiydi bu. Asfalttaki bozuk noktalarda biriken sulara basmamaya özen göstererek belediye binasına doğru yürüyor. Yanı başında aynı yöne ilerleyen kol kola girmiş, aynı şemsiyeyi paylaşan yaşlıca bir çift var. Melissa'yı başlarını sallayarak selamlayıp kibarca gülümsüyorlar. Acaba Melissa oğullarını öldürdüğü için mi toplantıya gidiyorlar? Peruk değiştirdiği iyi oldu. Bu sefer saçları siyah.

İhtiyar adam eşinin geçmesi için kapıyı tutuyor ve Melissa da geçene dek bırakmıyor. Melissa adama gülümseyip teşekkür ediyor. Öldürdüğü veya yaraladığı kişiler arasında adama benzeyen birinin olduğunu zannetmiyor. Düğün yapılabilecek kadar büyük ve yirmi birinci doğum gününü kutlayan birinin tutabileceği kadar çirkin olan salona adım atıyorlar. Duvarlar ahşapla kaplanmış; zemin ıslak ve ayak izleriyle dolu. Bu insanların önünde kayıp düşmek ve erken doğuma giriyormuş numarası yapmak istemediği için adımlarına dikkat ediyor. Isıtıcıların çalıştığını görebiliyor, gürültülerini duyuyor ama içerisi buz gibi. Yeni şemsiyesini kapatıp birbirine benzeyen on on iki şemsiyenin durduğu duvara yaslıyor. Ceketini çıkarıp koluna alıyor. Otuz kişi var. Belki otuz beş. Kimileri ikili üçlü gruplar halinde durup birbirleriyle sohbet ediyorlar. Diğerleri tek başlarına bekliyor. Salonun uzak köşesine çember oluşturacak şekilde iskemleler dizilmiş ve iskemlelerin arkasında Melissa'nın tahminlerine göre ara sıra konser veren grupların çıktığı veya rahiplerin nutuklar attığı bir sahne var. Şu an için sandalye sayısı insan sayısından fazla. İnce, uzun bir masaya kahve ve sandviçler konmuş. Orada toplananların birkaç yıl içinde sosyalleşmeye başlayıp başlamayacağını, toplantıların yaz aylarında parklarda düzenlenip düzenlenmeyeceğini, insanların yiyeceklerini yanlarında getirdikleri pikniklere dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyor. Ölüm ve sefaletten doğmuş hayat boyu süren arkadaşlıklar... Belki farklı katillerin kurbanlarının akrabaları birbirleriyle evlenir ve çocukları da başka kurbanların yakınlarının çocuklarıyla evlenir. Belki hem kendisinin hem Joe'nun buna katkısı olmuştur. Kendileriyle gurur duymalılar.

"Kaç aylık?"

Birkaç adım solundan gelen ses yerinden sıçramasına yol açıyor. Dönüp baktığında kendisine gülümseyen bir kadınla karşılaşıyor: Melissa. Kadının kim olduğunu bilmiyor ve karnının ne kadar şişkin olduğunu gördükleri halde insanların neden hâlâ bu soruyu sorduğunu merak ediyor. Herkes her şeye burnunu sokabileceğini sanıyor günümüzde. Bir kez doğum yapmış bütün kadınlar diledikleri hamile yabancıyla konuşma hakkına sahip sanıyorlar kendilerini.

"Ufaklığı gelecek hafta bekliyoruz," diyor karnını ovalayarak.

Kadın gülümsüyor. Melissa'dan en fazla dört beş yaş büyük. Parmağında bir alyans var. Acaba doğum yaptı mı, yoksa hamile mi kalmak istiyor? Yoksa kendisini hamile bırakmasını istediği erkek artık aramızda değil mi?

"Kız mı, erkek mi?" diye soruyor kadın.

Melissa, "Sürpriz olacak," deyip gülümsüyor çünkü doğum yapsa gerçekten sürpriz olurdu. Onun da parmağında bir alyans var, oynamaya başlıyor alyansla. Evlilerin bunu sık sık yaptığına dikkat etmişti. "İkimiz de sürpriz olsun istedik."

"Tek başınıza geldiğinizi gördüm," diyen kadının gülümsemesi kayboluveriyor. "Eşiniz... Yoksa o... onun yüzünden mi buradasınız?"

"Hayır, neyse ki hayır," diye yanıt veriyor Melissa.

Kadın yavaşça başını sallıyor, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle elini uzatıyor. "Ben Fiona Hayvvard."

"Stella," diyor Melissa. Yolda bu ismi kullanmaya karar verdi. Kadının uzattığı eli sıkıyor, gayet ılık. "Kocanız... Peki siz onun için mi buradasınız?"

Fiona ağlamaklı bir sesle, "Yaklaşık bir ay önce öldürüldü," diyor. Gözleri dolu dolu. "Evindeymiş. Delinin teki peşine düşüp evine girmiş ve onu bıçaklamış."

"Başınız sağ olsun, çok üzüldüm," diyor Melissa.

"Herkes onu çok severdi. En azmdan katili yakaladılar. Ya siz?"

"Kız kardeşim öldürüldü."

"Başınız sağ olsun."

"Herkes onu çok severdi," diye karşılık veriyor Melissa. Ardından kadına gülümsüyor, kadın da gülümseyip başını sallayarak karşılık veriyor. "Uzun zaman önceydi..." diye ekliyor kardeşini, cenazeyi ve bu kaybın aileyi nasıl sarstığını hatırlayarak.

"Buraya ilk kez geliyorum," diyor Fiona. "Kimseyi tanımıyorum, niyeyse burada olmak beni tedirgin ediyor. Eşlik etmeyi öneren arkadaşlarım ve akrabalarım oldu ama yalnız gelmek istedim. Nedenini sorsanız da açıklayamam. Aslında gelene kadar geleceğime bile emin değildim ama..." Gergin bir kahkaha atıyor. "İşte buradayım!"

"Ben de ilk kez geliyorum," diyor Melissa. Kadından kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Hamile kıyafetinin içindeki silah geliyor aklına. Melissa huzuru o silahta buluyor.

"Acaba... yanınızda oturabilir miyim?"

Tabii ya! Silahı çekip kadını vurmak geçiyor içinden. "Elbette," diyor.

İnsanlar yavaş yavaş yerlerine oturuyorlar. Bazılarının elinde kahve var. Bazıları sandalyeleri birbirine yaklaştırıyor. Herkes oturduğunda ellilerinde bir adam boş sandalyeleri toplayıp çemberin dışına taşıyor ve ötekiler de sandalyelerini boşlukları dolduracak şekilde birleştiriyorlar. Adamın birkaç günlük kirli sakalı, pahalı marka bir gözlüğü ve pahalı ayakkabıları var. Çe-

kiri, zevkli, kır saçlı (şimdilik sadece şakaklar kırlaşmış), saçın kalanı koyu kaEıverengi. Marka gözlüklü adam yerine oturana dek herkes fısıldaşmayı sürdürüyor, sonra sessizleşiyorlar. Melissa gözlerini adamdan alamıyor.

Adam genizden gelen sesiyle, "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler!" diyor. Koşullar farklı olsa baştan çıkarıcı bile denebilirdi. Melissa bu adamdan hoşlanıyor. "Bugün aramızda yeni yüzler görüyorum. Umarım geri kalanlarımız size desteğimizi ve arkadaşlığımızı sunabiliriz. Belki biraz umut da... Hepimiz başımıza gelen trajediler yüzünden buradayız. Buradayız çünkü akıl almaz çirkinliklerle yüzleştik. Beni tanımayanlarınız için... adım Raphael." Gülümsüyor. "Annem resim öğretmeniydi," diye ekliyor. "Adımın nereden geldiği belli." Sanki Melissa'nın da umurundaydı. "Ve kızım cinayete kurban gitti. Bu yüzden buradayım." Sonraki cümleleri aynı şeyleri yüzlerce kez söylemiş birinin monoton ses tonuyla dile getiriyor.

"Bu destek grubu kayıplarımızdan doğdu. Kızımın adı Angela'ydı ve geçen yıl Joe Middleton tarafından öldürüldü. Kızımı öldürdü. O, kızım olmasının yanı sıra birinin eşi, annesiydi. Aranızda Joe Middleton yüzünden burada olanlar var. Ya da Joe'ya benzeyen adamlar veya kadınlar yüzünden..." Melissa bir an odadaki herkesin dönüp ona bakacağını sanıyor ama elbette öyle bir şey gerçekleşmiyor. "Ben yas danışmanıyım," diye ekliyor adam. "Neredeyse otuz yıldır insanlara destek oluyorum ama kızımı kaybettiğimde kendimi toparlamak için elimden hiçbir şey gelmedi. Sonunda benim durumumdaki insanlarla bir arada olmam gerektiğini anladım. Birbirimize yardım etmek için buradayız." Tek tek herkesin yüzlerine bakarken gülümsüyor. Melissa'ya geldiğinde fazladan birkaç saniye harcıyor çünkü onda dikkat çeken bir şey var. "Acınızı gidermek için burada değiliz, hiçbir şey acınızı geçiremez. Paylaşmak için buradayız. Acıyı anlamak için. Burada olmamız gerektiği için buradayız."

Melissa esnemesini güçlükle bastınrken seyircilerin yüzlerini inceliyor. Doğru dürüst uyuyacak vakti olmadı ve içten içe toplantının uzun sürmeyeceğini umuyor. Öylesine yorgun ki yirmi dört saat aralıksız uyuyabilir. Yine de dikkati şimdilik yerinde, bu insanlardan biri ona yardım edecek. Bir saatini bu toplantıya ayırmalı veya bu toplantılar ne kadar sürüyorsa o kadar zamanını... Acıdan bahsetmek acıyı geçirmez. Kardeşi öldürüldüğünde bir yıl boyunca her hafta bir deli doktoruyla konuşmak zorunda kalmıştı ve bir gram bile yardımı olmadı. Deli doktorunun tek yaptığı kızın bacaklarını süzmekti.

Herkes Raphael'e bakıyor. Aralanndan dilediğini seçebileceği, onun için yanıp tutuşan bir sürü kadın. Melissa'ya sorarsanız hiçbiri, Raphael'in eşini öldürdüğü için Joe'ya öfkeli değildir.

Melissa'nın istediği ise Joe'ya öfkeli birini bulmak.

15

Schroder'in ilk yapması gereken etrafta mantar gibi biten medya araçlarının arasından geçmek. Sokağın bir ucunu tamamen tıkamışlar, boşlukları da neler olduğunu görmek isteyen mahalleli doldurmuş. Christchurch'ü kasıp kavuran onca cinayetten sonra insanların hâlâ gösteriyi izlemek için evden çıkmalarına şaşıyor, hele bu havada. *Galiba iyi bir cinayet gibisi yok,* diyor içinden. Gerçek dünyada da televizyonda da... Magazinciler ellerinde şemsiyeleri ve arkalarında kameramanlarıyla sıraya dizilmiş. İnsanlar yağmurluklarıyla, kameralar da koruyucu naylonları içinde olay yerini görüntülemeye çalışıyor. Şehrin ihtiyacı olan, hayır şehrin değil... insanlığın ihtiyacı olan gökten yağacak yıldırımlar ya da ona benzer güçlü ve dinsel bir işaret, belki binaların başlarına yıkılması. Jonas Jones'un böyle bir numara ayarlayıp ayarlamayacağım merak ediyor.

Olay yerine makul zamanda ulaşmasının yegâne yolu, gazı kökleyip araçların bovling kukaları gibi iki yana ayrılmalarına yol açacak bir hızla üzerlerine gitmek. Fakat bunu yapması imkânsız. Arabasınm da sireni yok, bu yüzden istemediği tarafa park etmek zorunda kalıyor. Şimdi olay yeriyle arasında hem arabalar hem insanlar hem de yağmur var.

Son birkaç aydır polis olmanın ağırlığım omuzlarında hissediyordu ve silahı ile rozetini teslim ettiğinde ne yazık ki yorgunluk hissi geçmedi. Tam aksine bir türlü atlatamadığı bir grip gibi üstüne yapıştı. Elini cebine sokup son günlerde sürekli el altında tuttuğu Wake-E tabletlerinden birini ağzına atıp çiğniyor, sonra

bir tablet daha yutuyor. Beş dakika sonra yorgunluk geçmiş olmayacak ama yıllardır biriktirdiği diğer yorgunluklar gibi iyice derinlere itilecek.

Arabadan inip yağmura aldırmamaya çalışarak insanların arasından geçiyor. Olay yerini koruyan polisler onlara yaklaştığında tereddüde düşüyorlar. Artık polis olmadığını biliyorlar ama belki bu durum değişmiştir. Açıklama yapmasına fırsat kalmadan Kent elinde şemsiyeyle yanına geliyor. Polislerle konuşup durumu açıklıyor, böylece Schroder olay yeri bandını yukarı kaldırıp altından geçerek olay mahalline adım atıyor. Ev sessiz sakin bir mahallede, Walker ailesinin eskiden yaşadığı yer değil. Orası Dedektif Calhoun'un kaybolduğu gece yanıp kül olmuştu. Hiç şüphesiz Joe tarafından kundaklanmıştı. Sonrasında arazi satıldı. Bu ev ise onun yarısı büyüklüğünde; tek katlı, en fazla beş yıllık bir yapı. Komşu evlerle benzer tonda boyanmış, yağmurda iyice silikleşen pastel kahverengi ve griler.

Kent şemsiyeyi ikisini de örtecek kadar yukarıda tutmaya çalışıyor ama pek beceremiyor. Schroder de girişte galoşları ayakkabısına geçiriyor. Ceset holde, kapının iç tarafında. Sonra Hutton gelip onlara katılıyor.

Schroder kendini tekrar işe dönmüş gibi hissediyor. Kokular, görüntüler ve sesler gerçek bir olay yerinde olduğunu, kimsenin tebeşirle ceset figürü çizmeyeceğini ve kimsenin diyaloglar gerçekçi mi diye sormayacağını biliyor. Üşüyor, ıslak ve perişan halde olması da sahnenin gerçekçiliğini tamamlıyor. Koridorun diğer ucundaki oturma odasım görebiliyor. Koyu kahverengi halı, rahat kanepeler ve sıcak renklere boyanmış duvarlar... Tristan Walker'm yan yatmış cesedini saymazsanız tam bir yuva. Schroder, Tristan Walker'i göreli on iki ay oldu. Walker o dönemde ailesiyle kalıyordu. Schroder katili tutukladıklarını haber vermek için oraya gitmişti.

Kent ile Hutton birbirlerine taban taban zıt tipler. Hutton çok kilolu. Polis kuvvetlerine katıldığında öyle değildi, olamazdı

çünkü öyle olsaydı kabul edilmezdi. Ama artık o kadar çok şeker tüketiyor ki yağmur altmda durmuyorsa nedeni eriyip gitme korkusudur. Hutton hâlâ polis kuvvetlerinde çünkü o kadar büyük ki onu kovmak iki dedektifi kovmaya benzerdi. İroniye bakın, polis kuvvetleri için Schroder'i kovmak daha kolaydı. Caleb Cole, onu birini öldürmeye zorladığı zaman.

Kent ise çekici. Hatta nefes kesici. Başınızı çevirip bakacağınız ve gülümsediğini görmek için ömrünüzden bir haftayı seve seve vereceğiniz bir kadın. Polislerin yarısının ona âşık olduğuna şüphe yok.

"Bu üçüncü kurban," diyor Kent.

"Efendim?"

"Üçüncü kurban."

Bilgiyi sindirmek Schroder'in birkaç saniyesini alıyor. "Bana bunun gibi iki cinayet daha olduğunu mu söylüyorsun?"

Kent gülümsüyor. "Zihninin eskisi kadar keskin olduğunu görmek güzel Cari. Ne çabuk hesapladın."

"Beni bir de elimle tebeşirle göreceksin, çizgiyi hiç taşırmıyorum."

"Bakıyorum uçlarda yaşıyorsun." Birbirleriyle konuşabilmek için üçü, cesedin etrafında dolaşarak bir üçgen oluşturuyor.

"İlk kurban geçen haftadan. Sam Winston adında."

"Gazetede okumuştum. Cesedini terk edilmiş bir binada buldular. Okuduklarıma bakılırsa bir uyuşturucu satıcısı tarafından öldürülmüş."

"Biz de öyle sanmıştık. İsmi bir şeyi çağrıştırdı mı sana?"

Schroder başını iki yana sallıyor.

"Çağrıştırmak mı?"

"Muhtemelen hayır. Beş yıl önce terhis edilene kadar orduda-ymış. Uyuşturucuya sarmış, bu yüzden ölümünün uyuşturucuyla bağlantılı olduğunu düşünmüştük. Uzun süre orduda kalmamış, iki yıl. Sonrası işsizlik çekleriyle geçmiş."

"Ama şimdi aralarında bir bağlantı olduğuna inanıyorsunuz."

"Cesetlerin duruşu aynı. Kurşunlar çıkarıldığında balistiğe yollayıp karşılaştırılmalarını isteyeceğiz."

"Öyleyse şimdilik sadece bir teori mi bu?" diye soruyor Schroder.

Hutton başını hayır der gibi sallıyor. "Bir zaman çizelgesi var. İnsanlar bu şehirde türlü türlü şekillerde öldürülür ama vuruldukları enderdir. Şimdi ise aynı hafta aynı şekilde vurulmuş üç kurbanımız var."

Schroder başını sallıyor. Görmezden gelinecek bir detay değil, "Walker ile Reeves arasında bir bağlantı bulamadınız mı?"

Soruyu Kent yanıtlıyor. "Adamlardan biri silah ve patlayıcı satıyor, diğeri onları kullanmak için eğitim almış ama aralarında bir bağlantı yok."

"Henüz..." diyor Hutton.

"O ikisi ile Winston arasında bağlantı var mı?" diye soruyor Schroder.

"Yalnızca ölüm biçimleri..." diyor Kent.

"Walker uyuşturucu kullanmıyor muymuş?"

"Kullanıyorsa bile iyi gizlemiş. Kullandığını gösteren hiçbir kanıt yok."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye soruyor Schroder.

"Walker konusunda yardımım istiyoruz," diyor Kent. "Adamı tanırdım. Onunla ve ailesiyle vakit geçirmiştim. Walker gibi birinin Reeves ve Winston'la nasıl bir ortak noktası olabilir?"

"Onu tanımıyordun. Sadece birkaç kere sorguya çekmiştin," diye ekliyor Schroder. Bunu yapmasının nedeni Walker'm karısını dövdüğüne dair işaretler görmesi ve bir ihtimal eşinin Joe Middleton tarafından öldürülmemiş olabileceğini hesaba katmasıych Bir süre için Walker şüphelilerdendi. Ne var ki Walker'm sağlam bir şahidi vardı ve cinayet, Middleton'ın listesine eklenmişti.

"Haydi ama Cari," diyor Kent. "Carver soruşturmasında baş dedektif şendin, seni niye çağırdığımı biliyorsun."

Schroder başını sallıyor. Niye çağırıldığını biliyor. Hutton'in söylediği gibi hepsi zaman çizelgesiyle ilgili. Bir haftada üç cinayet, Joe'nun mahkemesinin başlamasına günler kala. Hutton ile Kent, cinayetlerin Carver'la bağlantısı olduğuna inanıyor.

"Pekâlâ, ne düşündüğümüzü söyleyin."

"Bir teorimiz var..." diyor Hutton.

"Hüküm giymiş bir suçlu, eski bir asker ve Walker..." diye devam ediyor Kent. "Birlikte bir şeyler yapmayı planlıyorlardı veya bir şeyler yapmayı planlayan biriyle çalışıyorlardı. Patlayıcılarla ilgili. Adli tıp çeşitli deliller buldu... Kovanlar. Saçlar. Uzun saçlar. Aym sarı saçtan her üç olay mahallinde de bulundu. DNA yok çünkü saçlar yapay."

Schroder, "Yani katil peruk takıyor," diyor.

"Anlaşılan öyle. Büyük ihtimalle kadın. Erkekler omuz hizasına gelen peruklar takmaz. Ayrıca saçlar oturma odasında bulundu. Bu da... eğer bulunan katilin saçı ise... kadının kapıyı çalıp açtığı anda adamı vurmadığı anlamına geliyor. İçeri girmiş. Elbette bağlantısız da olabilir. Belki saçlar konuştuğu birine aittir, onu kapının dibinde vuran kişiyse başkasıdır."

"Peki ya parmak izi?"

"Her taraf parmak izi dolu," diyor Hutton. "Çoğunu eledik. Şimdilik elimizde bir şey yok."

"Melissa'nın bu işte parmağı olup olmadığıyla ilgili düşüncelerimi merak ediyorsunuz yani... Beni aslında bu yüzden çağırdınız. Ne de olsa Joe'nun mahkemesi önümüzdeki hafta başlıyor."

"Bulduğumuz parmak izlerinden hiçbiri onunkilere uymadı." diyor Kent. "Ama sence mümkün mü? Kendini gizlemeyi başarıyor olabilir mi? Görünüşünü değiştirmek için numara yapıyordur. Peruk takması da muhtemel."

"Eh, eğer o ise tarzını tamamen değiştirmiş," diyor Schroder. "İmzası farklı. Bu insanların hiçbiri üniformalı değildi. Hiçbirine işkence edilmemiş. Eğer katil o ise niye bu insanları hedef alsın?"

"Zamanlama..." diyor Hutton. "Joe'nun mahkemesine bir haftadan az zaman kaldı."

"Üçünün de geçmişini araştırıyoruz/' diyor Kent. "Ortak bir noktaları var mı göreceğiz, yolları kesişmiş mi bakacağız. Sorun şu ki kesişmemiş olabilir. Belki birbirlerini tanımıyorlardı ama hepsi aynı kişiyi tanıyordu."

"Tamam. Tamam, durup düşünelim. En baştan başlarsak... Katilin Melissa olduğunu varsayalım. Nasıl bir sebebi olabilir? Teker teker kurbanların üstünden geçelim. Sam Winston'la başlayalım. Niye o?" *Temizlikçi*'nin senaristinin bu vakadan nasıl bir malzeme çıkaracağını merak ediyor. Yeterince gerçekçi bulmaz mıydı? Yeterince akıcı değil miydi? Fazla mı diyalog vardı?

"Hâlâ parçaları birleştiriyoruz," diyor Kent.

Schroder, senaristin bunu duyduğunda hayal kırıklığına uğrayacağını biliyor. "Tamam. Zamanlara odaklanalım. Melissa veya değil, bir şeyi kanıtlamaya çalışan biriyle karşı karşıya olmamız mümkün. Belki adliye bombacısı veya karakola saldırmayı planlayan biri. Melissa insanları öldürmeyi seviyor ama o işi kişiselleştirenlerden. Herkesin öleceği bir bombalama olayı olduğunda onun parmağını göremiyorum. O daha çok işkence etmeyi seviyor."

"Ama bu insanlara işkence etseydi o olduğunu hemen anlardık," diyor Hutton. "Belki kendisi olduğunu gizlemek için bilerek işkence etmemiştir. Bunu saklamaya ihtiyaç duymasının nedeni de daha büyük bir şey planlaması olacaktır. Patlayıcıların ne gibi büyük işlerde kullanıldığını hepimiz biliyoruz."

Başını sallıyor Schroder. Adam haklı. "Peki ya Walker? Adli doktor ne dedi?"

"İki cinayet arasında üç saat olduğunu söyledi," diyor Hutton. "Walker günün ikinci cinayetiydi."

Üçü de sessizleşiyor çünkü cinayetleri birleştiremiyorlar. Olay mahallinin etrafında dolaşan başkaları da var, ipucu arayan diğer polisler. Kimi polisler de sokaklarda hiçbiri hiçbir şey görmemiş komşuları sorguluyor. Çatıya düşen yağmur damlalarının sesi duyuluyor, böylece tatsız bir gece daha da tatsızlaşıyor. Uzaklarda bir yerlerde köpeğin teki havlamaya başlıyor ve susmak bilmiyor.

Yaratın *çocukları* olmayacağını umarak, "Cesedi kim bulmuş?" diye soruyor.

Fakat Kent'in cevabı sarsıcı. "Çocukları... normalde onları okuldan babaları alırmış. Adam geç kalınca öğretmenlerden biri onları eve bırakmış. Öğretmen ve çocuklar eve ulaştıklarında neler olduğunu tahmin edersin herhalde."

Schroder de aynı fikirde. Daha önce annelerini veya babalarını ölü bulan çocukları sorguladı, çocuklarını ölü bulan anne ve babaları sorguladığı kadar sık hem de. Çocuklardan birinin çığlık attığını, bir diğerinin sarsıp babasını uyandırmaya çalıştığını, öğretmenin iki çocuğu cesetten uzaklaştırmayı deneyip polisi arayışını gözünde canlandırabiliyor. O çocuklar şimdi onları nasıl rahatlatacağını bilemeyen akrabaların yanındadır. Bunları düşünmek istemiyor Schroder. Aklının o yöne kaymasına izin veremez. Bunları düşünürse muhtemelen delirir.

"Öyleyse özetlersek... karşımızdakinin Melissa olup olmadığını, hatta mahkeme veya vakayla ilişkili biriyle uğraşıp uğraşmadığımızı bilmiyoruz. Tristan Walker savcılığın şahitlerindendi, belki aralarında bir bağlantı vardır. Ve Reeves... On iki yıl hapis yattı ve Joe şimdi aynı hapishanede; ortak bir hücre arkadaşları var mı bir kontrol edelim."

"Hapishane bağlantılarını ben incelerim," diyor Hutton.

Schroder sesli düşünmeye devam ediyor. "Eğer vakayla bağlantılıysa diğer kurbanların aileleri de hedef alınmış olabilir." Bu ihtimali sindirmeye çalışırken Kent ile Hutton gözlerini dikmiş ona bakıyorlar. Düşüncesi bile mide bulandırıcı. Saatine bakıyor; gün geçip gitti, üstelik çoğunu Temizlikçi'nin setinde harcadı. Üstelik geri döneceğine söz verdi. Kendisine asıl işinin o olduğunu, onu

işten atan ve artık maaş ödemeyen polis kuvvetleri için ipucu peşinde koşması gerekmediğini hatırlatıyor. Eğer yaptığıyla ilgili gerçekler gün ışığına çıkacak olursa kendisini okkanın altına atacaklarını biliyor.

"Kurbanların yakınlarının da katıldığı bir destek toplantısı var," diyor saati kontrol ederken. "Hâlâ devam ediyordur. Joe davasıyla ilgisi olan bir sürü inşam tek bir odada toplanmış olarak bulacaksınız, bir bölümü şahit listesinde de var. Gidip kontrol etmek akıllıca olabilir. En azından herkesle bir seferde konuşmanın bir yolu diyebiliriz."

Kent bu öneriyi kafasında tartıyor. Hutton da aynısını yapıyor ama aklı muhtemelen arabasına sakladığı çikolatalarda.

"Tamam, gidelim," diyor Kşnt.

Schroder soruyor, "Gidelim derken?"

"Evet, sen ve ben. Arabayı kullanmana izin bile verebilirim."

Ilj

"Bir sorum olacak," diyor Melissa.

Bir saattir orada ve tek gelişme daha fazla üşümesi, yaşlanması, daha da çok sıkılması. Gruba yeni katılanlar konuşmak zorunda değil, kendilerini tanıtmak ve ötekilere niye toplanüya katıldıklarını açıklamak zorunda değiller. *Benim adım Jed, kardeşim öldürüleli on beş gün oldu, selam Jed* demek zorunda değiller. Bazıları kendini tanıtıyor, bazıları tanıtmıyor. Konuşanların çoğu düzenli olarak toplantılara katılanlar. Sıradan insanlar kahve alırken arkasında durduğunuz ve bir daha aklınıza bile gelmeyecek kişiler. O kadar çok yakınıp şikâyet etmişlerdi ki Melissa'nın canı sıkılmıştı, niçin kendisi gibi her şeyi bırakıp hayata devam etmediklerini merak ediyordu. *Bir hobi edinsenize!* Fiona Hayvvard konuşmadı. Hiç şüphesiz kocasının cenazesinde yaptığı gibi ellerini birleştirip öylece oturdu.

Bütün kafalar Melissa'ya dönüyor.

"Buyurun," diyor Raphael.

Melissa konuşmaya başlamadan hafifçe öksürüp boğazını temizliyor. "Önümüzdeki referandum..." dediği anda kalabalık fısıldaşmaya başlıyor. Melissa hassas bir konuya dokunduğunu anlıyor ama şu anda salondaki herkesin aynı tarafı tuttuğu bir konu bu.

Raphael ellerini havaya kaldırıp avuçlarıyla aşağı bastırır gibi yaparak kalabalığı susturuyor. "Devam edin lütfen."

"Önümüzde bir referandum var ve hepimiz idam cezasıyla ilgili oy kullanabileceğiz. Kız kardeşim öldürüldü, biliyorsunuz." Kız kardeşi önce ona tecavüz eden, sonra öldüren, ardından da intihar eden bir polis tarafından katledilmişti. İnsanların bu kadarı da olmaz diyeceği türde bir olaylar dizisi. Melissa'ya sorarsanız kötü şansı takip eden berbat şans ve ardından şans... Ama bunlardan bahsetmiyor. "Düşünüyorum da... idam cezasım hak eden biri varsa o da Joe Middleton'dır. Mahkemesi önümüzdeki hafta başlayacak ve gerçekten de bu süreç çok zorlu geçebilir. Demek istediğim, ölmeyi hak ediyor bence..."

Çemberin diğer tarafında oturan yanakları öfkeden kızarmış bir kadın, "Kesinlikle ölmeyi hak ediyor!" diye bağırıyor. Yüzü uzun zamandır makyaj görmemiş, siyah saçları fazlasıyla uzamış ve bir süredir belli ki tarak değmemiş.

"Tam üstüne bastın!" diyor başka biri. Bu seferki birkaç iskemle ötede oturan bir adam. Herkes duraksıyor, başkalarının öfkelerini kusmasını da bekliyorlar ama tek bir kişiden daha ses çıkıyor: *Gebertin herifi* diye bağırıyor iki sıra öndeki bir adam.

Raphael ise Melissa'ya, "Devam edin!" diyor.

"Ya yaptıkları yanma kalırsa? Ya deli olduğunu iddia ederse ve jüri de ona inanırsa? O zaman ne olacak? Özgür kalırsa ne olacak? Hiç adil değil! Bana haksızlık, kardeşime haksızlık, bu odadaki herkese haksızlık. O zaman adaletin yerine geldiğine emin olmak için ne yapacağız?"

"İyi bir soru," diyor Raphael. Melissa zaten biliyor iyi bir soru olduğunu. Tam da bu yüzden sordu.

Çemberin ortalarında oturan bir adam, "Yanıt basit" diyor. "Onu öldürürüz."

Başka bir adam ayağa kalkıyor. "Evet, onu öldürürüz. Peşine düşüp onu vururuz."

Raphael elini kaldırıyor. "Oturun, lütfen. Burada şiddete yer yok."

"Öyleleri için olmalı," diye bağırıyor ilk konuşan kadın. Melissa tek tek ayağa kalkıp konuşan insanları inceliyor ve her birini olası ortaklar listesine ekliyor. Bu gidişle salondaki herkes listede yer alacak. Joe'yu öldürmek için ordu bile kurabilir.

"İşin özünü kaçırıyorsunuz. Bayan... şey, adınız neydi?"

"Stella," diyor Melissa. "Serbest kalırsa yaşayamam."

"Stella, işlediği suçlar yanma kâr kalmayacak." Raphael'in sesi kalınlaşıyor ve o an Melissa geri kalan herkesi unutuyor çünkü Raphael'den yayılan güçlü elektriği hissediyor. Joe Middleton'la bir yıl önce ilk karşılaştığında da aynı şeyi hissetmişti. Üniversitedeki profesörü ona tecavüz ettikten sonra geliştirdiği bir sezgi bu. Aradığı adam Raphael. Bunu hissediyor. Bazıları diğerlerinin içindeki gizli şairi görür, bazıları kimlerin eşcinsel olduğunu bir bakışta anlar. Melissa'nm yeteneği ise başkalarının içinde bastırılmış öfkeyi görmek. Raphael'in kesinlikle karanlık bir yanı var, tam da Melissa'nm bu gece burada bulmayı umduğu türde bir karanlık.

"Ama ya paçayı sıyırırsa? Ya suçlu bulunmazsa?" diye soruyor tekrar.

Çemberin yan tarafından birileri, "O zaman biz onu haklarız," diyor ama Melissa ne sesin geldiği yöne bakıyor ne de kime ait olduğuna dikkat ediyor. Gözleri Raphael'de. Raphael'in mavi gözleri de pahalı gözlüğünün ardından ona bakıyor. Şakaklarında damarlar beliren Raphael... Çene kasları gerilen Raphael... Evet, o parlak mavi gözlerin arkasında vahşi düşünceler saklı. Buna hiç şüphe yok.

"Onu koruma altında tutarlar veya kimsenin bilmediği bir yere yerleştirilir. Kardeşimi kaybetmenin acısı bir türlü geçmiyor. Eğer Joe paçayı sıyırırsa kendimi öldürürüm. Öylece... Öylece kendimi öldürürüm."

Fiona kolunu Melissa'nm omzuna attığında Melissa eli ittirip kadına bağırmamak için kendini zor tutuyor. Salondaki çoğu kişi de teselli etmek istercesine ona dönmüş durumda.

"Stella!" diyor Raphael. Melissa yüzünü eliyle gizliyor ve Fiona onu daha da sıkı tutuyor.

"Yüzümü yıkamalıyım," dedikten sonra Fiona'nın kolundan kurtuluyor ve karnını tuta tuta salonun arka tarafından gidiyor. Salondaki herkes aynı anda konuşuyor. Melissa ayak seslerinden birinin peşinden geldiğini anlıyor. Tuvalete ulaşıyor, yüzünü suyla ıslatıp ağlamış gibi makyajının dağılmasını sağlıyor. Derken Fiona içeri giriyor.

"İyi misin tatlım?"

Bir yandan yüzünü silen Melissa, "İyiyim," diyor.

"Emin misin?"

"Elbette."

"Raphael yavaş yavaş toplanma zamamnın geldiğim söyledi. Herkes senin için endişeleniyor. Sanırım ağlaya ağlaya tuvalete koşan ilk kişi değilsin. Sana kahve getireyim mi? Ah, doğru ya!" dedikten sonra Melissa'nm karnına bakıyor. "Belki biraz su içmek istersin..."

"Ben iyiyim."

Yeni can dostu, "Diğerleri pazartesi bir protesto düzenlemekten bahsediyor," diyerek devam ediyor sözlerine. "İdam cezasını desteklemek için adliyenin önünde toplanacaklar. Ben de gitmek istiyorum ama sanırım gitmeyeceğim. Yapmam gerekir ama... tüm bunlar benim için çok fazla. Bilmiyorum, kulağa mantıklı geliyor mu?" Yanıtı beklemeden bir sonraki soruya geçiyor. "Seni arabana kadar geçireyim mi?"

"Önce temizlenmek istiyorum," diyor Melissa.

"Bekleyebilirim, bir mahsuru yok."

"Ben iyiyim. Gerçekten, lütfen benim için endişelenme. Sanırım benim sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette," diyor Fiona. "Bu hissi iyi bilirim." Kapıyı açıyor, duraksıyor, dönüp Melissa'ya bakıyor. "Toplantının bana bir yararı olup olmadığını bilmiyorum ama sanırım haftaya tekrar geleceğim. Seni görebilecek miyim?"

Melissa başını sallayıp onaylıyor.

"Belki kocanı da getirirsin," diyor Fiona.

"Belki."

"Tamam o zaman, sonra görüşürüz," diyor ve iki kadın birlikte tuvaletten çıkıyorlar.

Kimileri tuvaletlere doğru yürüyor kimileri çıkışa. Raphael sandalyeleri topluyor. Bir iki kişi toplanmış kahve içiyorlar. Yanından geçtiği herkes Melissa'ya iyi olup olmadığım soruyor, birileri pazartesi yapılacak protestodan bahsediyor. Ceketini sandalyenin arkasına asmıştı, bu yüzden sandalyeye ve dolayısıyla Raphael'e doğru yürüyor.

"İyi misin?" diye soruyor Raphael. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor Melissa. Akima babası geliyor. Tabii Raphael onun çok daha yakışıklı bir versiyonu. Bunu fark etmek anne ve babasını ne kadar özlediğini anlamasına neden oluyor.

"Ani çıkışım için özür dilerim," diyor Melissa.

"Kardeşini kaybetmene çok üzüldüm."

"Bende kızını kaybetmene..."

Raphael başını sallıyor. Ne kadar üzgün olduğu yüzünden belli. Sandalyeleri dizmeyi sürdürüyor ama bunu sırtını kadına dönmemeye özenerek yapıyor.

"Onu senden alan adamın canını yakma hayalleri kuruyor musun?" diye soruyor Melissa.

Raphael kapatıp kenara kaldırmaya hazırlandığı sandalyeyi yeniden yerine bırakıyor ve ellerini sandalyenin arkasına yaslayıp Melissa'nm gözlerine bakıyor. "İzin verirsen sana bir şey soracağım... Niçin buradasın?"

"Herkes niçin burada? Olup bitenlere bir anlam verebilmek için... Hesabı kapatabilmek için."

"Hesabı kapatmak diye bir şey yok, bulunacak bir anlam da yok." Gözlerini dikip bakıyor, Melissa da aynı şekilde karşılık veriyor. Adamın içindeki karanlığı saklama becerisine hayran kaldı ama Melissa öfkenin orada bir yerde olduğunu biliyor, bundan hiç şüphesi yok. "Bunlar ihtiyaç duyduğumuz için kendimize söylediğimiz şeyler. Ben özellikle neden buradasın diye soruyorum. Kardeşin kimdi? Joe'nun kurbanı mıydı?"

"Evet," diyor kadın ve hemen o an hata yaptığını anlıyor. Raphael'in kardeşinin adını soracağını biliyor.

"Adı neydi?" diye soruyor Raphael.

"Daniella Walker." Daniella'yı seçti çünkü günün erken saatlerinde Daniella'nm kocasım öldürmüştü. Onu yalancı çıkarabilecek bir kişi dünyadan eksilmiş oldu.

Adam duraksamıyor, yalan söylediğini bildiğini gösteren bir belirti de göstermiyor. "Üzüldüm...."

"Sen bu grubu gerçekte niye kurdun?" diye soruyor Melissa.

Adam bu sefer duraksıyor, sadece bir saniyelik bir duraksama ama söyleyeceklerinden kadının şüphe duyması için yeterli. "İnsanlara yardım etmek için..."

"Sen niye kurduğumu düşündün?"

"İnsanlara yardım etmek için," diyor Melissa da. Keşke oracıkta Joe'yu öldürmek için yardımını isteyebilse. Adam gerçekten de mükemmel aday. Bu kadar basitçe halledebilir mi peki?

"Gelme nedenim mahkemenin sonucu ne olursa olsun Joe'nun hak ettiği cezayı çekeceğini birilerinden duymaktı."

Raphael başını sallarken çene kasları yeniden geriliyor. "Öyle olacak."

"İdam cezası için evet oyu mu vereceksin?"

"Evet. Bir aydır bir protesto gösterisi organize etmek için çalışıyoruz. Sen tuvaletteyken detayları konuştuk. Seni de aramızda görmek isteriz."

"Protesto mu? Yani karşı mısınız?"

"İdam cezasını protesto edenleri protesto ediyoruz. İdam cezasının geri getirilmesini istemeyenler adliyenin önüne toplanacak. Biz de onların karşısında yerimizi alıp sesimizi duyurma niyetindeyiz. Kendilerine hümanist diyen o insanlar acının ne olduğunu bilmiyor."

"Bilmez miyim... Üstelik yasa geçse ve Joe idam cezasına çarptırılsa bile uygulanması on yılı bulabilir."

"Çok doğru."

"Bununla yaşayabilir misin?" diye soruyor Melissa.

Kaşlarını çatan Raphael başını hafifçe yana eğiyor. "Farklı bir alternatif mi öneriyorsun?"

"Tek istediğim defteri kapamak..."

"Peki kocan bu konuda ne düşünüyor?"

"Beni terk etti. Kardeşim öldükten sonra çok değiştiğimi söyledi."

Raphael'in bakışları, hamile kılığındaki Melissa'nın karnına kaydığında kocasının bir pislik olduğunu düşündüğü gözlerinden okünuyor. "Angela öldüğünde Janice de beni terk etti. Evlilikler çoğunlukla böyle şeylerin üstesinden gelemez."

"Eğer bizzat senin yapman gerekse, eğer Joe'yu öldürmek için elektrikli sandalyenin şalterini indirmen gereken kişi sen olsan bunu yapabilir miydin?"

"Hayır," diyen Raphael sandalyeyi yerden alıp katladıktan sonra diğerlerinin yanma kaldırıyor. "Keşke yapabilseydim ama ben öyle biri değilim."

Melissa yeniden kamını ovuşturuyor. Bu tam bir zaman kaybı oldu. Yalnızca üç günü kaldı ve kader onu çok yanlış bir yere sürükledi. Kadere inandığı için hepsi onun hatası! Raphael'in

gözlerinde, belli ki orada olmayan bir şeyi gördüğü için kendini tam bir aptal gibi hissediyor. "Gitsem iyi olacak."

"Seninle tanışmak güzeldi." diyor Raphael.

Melissa ceketini alıp kapının yolunu tutuyor. Çalıntı şemsiyesi çalınmış. Karma dedikleri şey bu mu? İnsanlar yavaş yavaş otoparktan ayrılıyorlar. Kimileri bir köşeye toplanmış sigara içip sohbet ediyor. Hâlâ tuvalette olanlar, hâlâ kahve içenler var. Sağanak var gücüyle devam ediyor. Rüzgâr şemsiyeleri ters çevirecek kadar güçlü. Dikkatli adımlarla arabasına gidip kilidi açıyor ve direksiyonun başına geçiyor. Ceketi vücudunun üst kısmını korudu ama pantolonu sırılsıklam. Hamile kostümü içinde araba kullanmaktan nefret ettiği için yaklaşık yarım dakika süren tuhaf bir merasimle kostümü çıkarıyor. O yağmurda kimse arabanın içini göremez, görseler bile ne yaptığını anlayamazlar.

Şişkin karnını çıkarıp arka koltuğa atıyor. Tam peruğu çıkarmaya hazırlanırken yolcu tarafının kapısı açılıyor ve Raphael arabaya biniyor.

"Söylesene Stella... karnına ve arka koltuktaki şişkinliğe bakıyorum, şişkinliğin içinde de bir silah durduğunu görüyorum. Bana buraya gelmenin gerçek nedenini söyler misin?"

17

Yeni hapishane kıyafetleri fazla sert, gereğinden fazla kola kullanmışlar ve sevgiyle yıkanmadıkları da kesin. Boynum kaşınıyor. Düzeltmeye çalışıyorum ama olmuyor. Duş saati sona erdi. Hücrelerimize götürülmemize bir saat var. Ama ben çoktan benimkine döndüm çünkü Caleb Cole'dan olabildiğince uzakta olmak istiyorum. Ayrıca kafamı dinlemeliyim.

Melissa'mn yolladığı kitaplardan birini elime alıyorum. Gündüz okumaya başladığım kitap değil bu. Toplamda altı kitap var. Kapaklardaki pürüzsüz tenli, kaslı erkeklerin hepsi çok mutlu çünkü hiçbiri idam tehlikesiyle karşı karşıya değil. Melissa'dan mesaj var mı diye kitabı tarıyorum. İşaretlenmiş cümleler yok. Kenarı kıvrılmış sayfalar yok. Üçüncü bir kitabı gözden geçiriyorum, artık hiç okumuyor, yalnızca işaretlenmiş yerler var mı diye bakıyorum. Bunda da kıvrılmış sayfalar, altı çizilmiş cümleler yok. İçinden kâğıt parçası falan düşmüyor. Dördüncü kitap da aynı. Beşinci de... Mesaj yok. Altıncı kitapta da sonuç değişmiyor. Hepsi ikinci el kitaplar. Sırtları kıvrılmış, sayfaları kirlenmiş.

Mahkûmların ortak alanının yolunu tutuyorum. Bu saatte yapmamıza izin verilen tek şey televizyon izlemek. Otuz kişiye bir televizyon önemli bir lütufmuş gibi gelmeyebilir ama can sıkıntısına iyi geldiği kesin. Televizyonun düğmeleri sökülmüş ve uzaktan kumanda ulaşamayacağımız bir yerde. Böylece ne izleyeceğimizle ilgili kavga çıkmıyor. İzlemek isteyeceğimizi düşündükleri bir program olursa gardiyanlardan birinin elinde salona dönüyor kumanda. Ama çoğu zaman özel bir tercihimiz yok.

Bu gece haberler açık ama izlemeye zahmet etmiyoruz. Haberler denilen şey hayatlarımıza veya bizim gibi insanların hayatlarına açılan bir pencereden fazlası değil. Sıkıcı hapishaneyi daha da sıkıcı hale getiren görüntüler. Vurulan, savaşan, ekonomiyi mahveden insanların çeşit çeşit görüntüleri. Ara sıra reklamlar araya giriyor: Diyabet hapları, tansiyon hapları, ereksiyon hapları... O reklamlarda oynayan kadınlara dokunmam gerekse almam gereken haplar yani. Oysa ekrandaki erkeklerin çoğunun uyarılmak için ihtiyaç duydukları tek şey yarı yaşlarında birini köşeye sıkıştırmak.

Haberlerden sonra güncel olaylar üzerine bir program başlıyor. Gri halı serilmiş, mavi duvarlı bir sahne. Ortasında da kürsünün arkasında duran bir adam var. Kameraya baka baka konuşuyor. Bir dakika sonra kendi kürsüleri olan iki adam ona katılıyor. Biri sağma, diğeri soluna geçiyor. Hiç hevesli olmayan alkışlarla karşılandıklarını söyleyebilirim, sanki seyirciler zorla programa getirilmiş.

Sağdaki adam başbakan. Kırklı yaşlarda, kel biri. Kelleri hiç sevmem. Ona oy vermedim. Kimseye oy vermedim ya... Diğer adamın kim olduğunu bilmiyorum ama herhalde başbakan olmak isteyen kişi. İlla birine oy vermem gerekse saçları olduğu için ona oy verirdim. Dünyanın anlamsızlığına bir örnek daha. Kel biri ülke yönetiyor ve beni hapse atıyorlar!

Santa Kenny, Küçük Aletli Roger'la kâğıt oynuyor. Birkaç metre ötemdeler. *Hafıza* diye bir oyun oynuyorlar: Bütün kartlar karıştırılır ve masaya tersine dizilir. Birbirinin eşi olan kartlan bulmak gerekir. Bence ikisinin de hapisten çıkmak isterlerse yapmayı planladıkları şeyin metaforu sayılabilir bu oyun. Çocukları çifter çifter kapmak. Anılarına katmak. Ama ben kimim ki başkasının mahremiyetine karışıyorum! Birinin gözlerini üzerime dikmesi umurumda değilmiş gibi davranmaya çalıştığım sırada Caleb Cole gözlerini dikmiş beni izliyor. Kitap okuyanlar var ama bence çok aptalca. Hücrelerinde de kitap okuyabilirler.

Edward Hunter'a bir yerlerde ilaç pompalıyorlardı^ herhalde mahkemesi yılın ilerleyen aylarında yapılır. Salonun iki tarafında insanların oturup sigara içtiği sıralar var.

Televizyonun sesi kısık ve konu hiç ilgi çekici değil. Derken gür saçlarıyla yakışıklı bir adam olan sunucunun, "İnsanlar suç oranının artmasına öfkeli," dediğini duyuyorum. "Cinayet oranlarındaki kahrolası artış sinir bozucu." Geçtiğimiz yıllarda aynı adamın defalarca televizyona çıkıp *kahrolası* kelimesini sanki ardından gelecek kelimelere hacim katıyormuş gibi kullanmasına şahit oldum. Kendi sesini duymaktan hoşlanan tipler belli ki. Bazen *piç* kelimesini de kullamr. Yavaş yavaş daha galiz küfürlere doğru çıkıyor herhalde.

"Bir sonraki hükümet kanun kuvvetlerine ve hapishanelere daha fazla yatırım yapmaya hazır mı? Daha da önemlisi bu yıl seçilen hükümet halkın sesine kulak verip idam cezasını geri getirecek mi? Neden önce siz yanıtlamıyorsunuz beyefendi?" diyor muhalefet liderine bakarak.

"Öncelikle hükümetin suçu kontrol altına almakta çok kötü bir iş çıkardığını dile getirmeliyim," diyor muhalefet lideri. Ardından kaşlarım çatıp önce sunucuya, sonra kameraya bakıyor. "Başbakan olsaydım ilk iş polis kuvvetlerinin bütçesini artırır, gençleri polis olmaya heveslendirirdim. Şu anda polis kuvvetlerinde çalışan erkekler ve kadınlar hem fazla çalıştırılıyor hem yeterli maaş almıyor hem de yaşadıkları olaylar yüzünden yorgun düşüp polis kuvvetlerini terk ediyorlar."

"Evet, tabii," diyor sunucu. "Ama partiniz daha önce bu vaatlerde bulunmuş ve seçimle iş başına geldiğinde hiçbirini gerçekleştirmemişti. Tıpkı şimdiki hükümetin geçtiğimiz seçimlerden önce benzer vaatlerde bulunup yerine getirmemesi gibi."

"Hükümet hepimizi hayal kırıklığına uğrattı," diyor muhalefet lideri. Tabii ki söylenenlerin ilk bölümünü duymazdan geliyor. "Bu yüzden de bir değişikliğe ihtiyacımız var."

"Ama beş yıl önce polis kuvvetlerinin bütçesini dağıtan sizin partinizdi..." diyor başbakan.

Rakibi ise, "Külliyen yalan!" diye çıkışıyor. Sanki bir bebeğin elindeki şekeri çalmakla suçlandı.

Sunucu başını sallayıp ellerini havaya kaldırıyor. "Beyler, lütfen sıramızı bekleyelim... İnsanlar yeni başbakana oy verirken aynı zamanda..."

"Kelime tercihinize itiraz etmeliyim," diyor başbakan gülümseyerek. "Yeni bir başbakana değil, aym başbakana oy verecekler."

Sunucu başını sallıyor. "Haklısınız, kelime seçimim için özür dilerim ama sonucu hep birlikte yıl sonunda öğreneceğiz, haksız mıyım? Asıl mesele insanların hükümete oy verecekleri gün idam cezası için de oy verecek olmaları... Eğer başbakan olursanız..." diyor muhalefet liderine bakarak. "Kanun tasarısının geçmesine izin verecek misiniz? İdam cezasından yana mısınız?"

Muhalefet liderinin yüzü fabrika ayarlarına geri dönüyor. Karşısındaki; ülke yönetmesini bilen mutlu ve kararlı bir adamın yüzü, muhtemelen kel olmadığı için kazanabileceğini bilen bir adamın yüzü. "Jim, benim ne düşündüğümün bir önemi yok, önemli olan insanların ne karar vereceği."

"Yani kamuoyuna göre hareket edeceğinizi söylüyorsunuz, doğru mu anladım?" diye soruyor Jim.

"İdam cezasını geri getirmemiz yönünde yoğun bir talep olursa o zaman benim kuracağım hükümet kesinlikle bu seçeneği değerlendirecektir."

"Değerlendirecektir derken?"

"Değerlendireceğiz diyorum çünkü dikkatli olmalıyız. Bir referandum yapılsa ve insanlar bir daha asla vergi ödememek yönünde oy kullansa yine de dediklerini yapmamız gerektiğini söyler miydiniz?"

Sunucu Jim başını sallıyor. "Evet, tabii, ne demek istediğinizi anlıyorum. Ya siz sayın başbakan?"

Kel kafası stüdyo ışıklarının altında parlayan başbakan, "Eğer halkın istediği şey cezanın geri getirilmesi ise o zaman geri getiririz. Size söz veriyorum çünkü meslektaşımın vergi referandumu örneğinin aksine idam cezası diye bir gerçek var. Kimse vergi ödemek istemez ama hepimiz ödememiz gerektiğini biliriz. Kimse katillerin ortalıkta dolaşmasını istemez ve bu konuda yapabileceğimiz şeyler var. Biz değerlendirme yapmayacağız. Suç karşısında sert bir tutum sergilememizin zamanı geldi. Halk idam cezasını geri getirme yönünde oy kullanırsa yol sona ermeden cezanın yasalaşmasını sağlayacağız, size söz veriyorum," diyor kameraya bakarak. Tüylerim diken diken oluyor. Adam beni öldürmek istiyor. Söylediklerinin kel insanlar hakkındaki yargımı değiştirmeyeceği kesin. "Ama tutup da bütün suçluları asacağımız sonucuna varmayın. Sadece uç vakalarda bu ceza kullanılabilecek."

Jim, "Joe Middleton gibiler için mi?" diye soruyor.

Etrafındakilerden bazıları bana bakıyor, biri aferin Joe dercesine omzuma vuruyor. Ama bu gidişle Joe'nun sonu idam sehpası olacak. Televizyonu izlerken kanım donuyor.

"Evet, sanırım uygun bir örnek..." diyor başbakan.

"Peki ya çoktan hüküm giymiş olanlar?"

"Verilmiş bir hüküm yeni bir kanuna göre değiştirilemez. Ama tabii gelecekte yargılanacakların cezalarım ağırlaştırabiliriz."

"Yani idam cezası taraftarı ve karşıtı hareketlerin ortak noktasına dönüşen Joe Middleton'ın cezasını..." diyor Jim. "Davası önümüzdeki hafta başlıyor. îki ay sürebilir, öyleyse karar seçim zamanına denk gelecektir. Yasa tasarısı geçene kadar ceza kararının geciktirilmesi ihtimal dâhilinde mi?"

Başbakanın suratında tatsız bir gülümseme beliriyor. "Jim, fazla ileri gidiyorsun ve konudan da uzaklaşıyorsun." Ardından yaramaz öğrenciyi azarlayan öğretmen gibi parmağını sallıyor. "İyi denemeydi ama mahkemenin karar vermesi gereken bir konuda yorum yapmayacağım. Rakibim ve ben ülkeyi ilgilendiren

konuları tartışmak için buradayız. Joe Middleton'ın nasıl yargılanması gerektiğini tartışmak için değil!"

"Bastır Joe!" diye bağırıyor karşı taraftan biri. Başımı çevirip baktığımda sigara içenler arasından biri bana zafer işareti yapıyor. Birkaç kişi beni alkışlıyor. Caleb Cole ise referandum anlamsızmış ve kendisi her koşulda beni öldürecekmiş gibi bakıyor suratıma.

Birden ekonomiye atlıyorlar. Üç kelime etmelerine kalmadan bütün ilgimi kaybediyorum. Ekonomi iyi de olsa kötü de olsa hapishanedeki hayat değişmeyecek. Ülke iflasını ilan ederse bizi sokağa salacak değiller ya! İşler iyiye gittiğinde de kahvaltıda şampanya ikram edilmeyecek.

Kalkıp hücreme dönüyorum. Kapıların kilitlenmesine on beş dakika kaldı. Yatağa uzanıp tavanı izliyor, nasıl olup da hapse düştüğüme kafa yoruyorum. Büyük ölçüde şansımın yaver gitmemesiydi sebep. Dünyanın attığı bir kazık. Bir yıldan öncesini, her şeyin iyi olduğu zamanlan hatırlıyorum. Sally iş yerime sandviç getirirdi ve akşamlarımı hoşlandığım kişilerle geçirirdim. Derken aklıma Sally'nin kapımın önünde belirdiği ve kendimi öldürmeye çalıştığımda üstüme atladığı pazar sabahı geliyor. Bu sahneyi hatırladığımda her zamanki gibi iyi mi yaptı, kötü mü yaptı emin olamıyorum.

Herkes benden nefret ediyor.

Melissa hariç herkes...

Kitapları alıp bana yolladığı mesajı bulmaya çalışıyorum.

18

Silah hâlâ hamile kostümünün içinde. Şu anda Melissa silahsız. Anahtarları kontakta, onları kapıp Raphael'e saplayamaz. Pis ama etkili bir yöntemdir aslında. Yine de muhtemelen göze alamaz çünkü adam çığlık atar, insanlar olaya şahit olur ve birden kendini arzuladığı gibi suç ortağıyla değil de polis arabasının arka koltuğunda oradan ayrılırken bulur. Tek seçeneği bu olursa deneyip her şeyin yolunda gitmesini umacak ama şimdilik başka seçenekleri var. Adamın suyuna gidip konuşmanın nereye varacağını görebilir. İçgüdüleri sağlamdır ve şimdi ona gerçeğin ortaya çıkmasının iyi olabileceğini söylüyor.

"Kostümü açıklayarak başlayabilirsin." diyor parmağıyla arka koltuğu işaret eden Raphael. "Gazeteci misin? Kitap mı yazıyorsun? Gerçekte kimsin?"

"Saydıklarının hiçbiri değilim."

"Kurbanların yakınlarını tanırım. Daniella VValker'ın kocasıyla konuşmuştuk. Gelmek istemedi, çocukları da getirmedi. Ama anne ve babası geldiler. Bu gece de buradalardı. Gerçekten ablası olsaydın herhalde anne babanı tanırdın," diyor. Melissa isim verir vermez hata yaptığını anlamıştı ama adam çok ustaca oynamış, Melissa'nın çuvalladığını anlamamasını sağlamıştı. Büyük bir dikkatle devam etmeliydi şimdi. "Tekrar soruyorum, gerçekte kimsin?"

"Stella, adım gerçekten Stella."

"Yalan!"

Melissa başını iki yana sallıyor ve, "Hayır, gerçek," diyor adamı ikna edecek kadar özgüvenle (elbette adam yalan söylediğini anlamış veya bunu saklıyor olabilir).

"Ama Joe Middleton kardeşini öldürmedi."

"Hayır, öldürmedi ama..." Daha sonra elinin tersiyle yüzünü silip yağmur damlalarının makyajını daha da dağıtmasına sebep oluyor. Ağlamış gibi göründüğünü umuyor. "Ama bebeğimi öldürdü."

Raphael yine, "Yalan!" diyor .

"Yalan değil, gerçeği söylüyorum. Bana... tecavüz etti. Geçen yıl. Hamileydim. Bebek üç buçuk aylıktı. Düşük yaptım. Hamile kostümünü bu yüzden giyiyorum. Şimdi neredeyse dokuz aylık hamile olacaktım ama değilim. Değilim çünkü o bebeğimi öldürdü ve kocam beni terk etti. Olaydan sonra bir daha bana dokunmak istemedi, beni suçluyordu, polise gitmediğim için benden nefret ediyordu. Yalan söylediğim için özür dilerim. Hamile kostümü giydiğim için özür dilerim... Ama kostüm bana kendimi iyi hissettiriyor, her şey yolundaymış gibi hissediyorum, çok çalışırsam hayatım yoluna girecekmiş gibi... Ama girmiyor. O pislik beni incitti, bebeğimi benden aldı ve cammı yaktı. Ölmesini istiyorum. Bu gece buraya geldim çünkü onu affetmeme veya kendimi affetmeme yararı dokunacağını düşündüm ama şimdi kafasına bir kurşun sıkmayı her şeyden çok istiyorum. Bir şarjör boşaltmayı hatta... Ölmesini istiyorum ve sanırım... sanırım benimle benzer şeyler hisseden birini bulmayı da umuyordum. Bir planım var, Joe'yu öldürmek için bir plan yaptım. Ama birinin yardımı gerekiyor."

Raphael hiçbir şey söylemiyor. Beş saniye geçiyor. On saniye. Melissa, adamın kendisine inandığından emin. Söylediklerini kafasında tartıyor. Birkaç seçeneği var ama çok da fazla değil.

"Senin adına gerçekten çok üzüldüm," diyor sonunda.

"Bebeğimi öldürdü."

"Bize söylemeliydin."

"Söylemek mi? Ne diyecektim? Bebeğimin öldüğü gerçeğiyle yüzleşemediğim için hamile kostümüyle dolaştığımı mı? Beni rahatlattığı için hâlâ hamileymişim gibi davrandığımı mı?"

Raphael karşılık vermiyor. Ne diyebilir ki?

Melissa gerilimin artmasına izin veriyor. Yağmur damlaları arabanın üstüne yağmaya devam ediyor bu sessizlikte. Yolcu tarafının kapısı hâlâ açık, rüzgârla savrulan damlalar içeri doluyor. Raphael farklı senaryoları kafasında canlandırıyor. Melissa da farklı senaryoları kafasında canlandırıyor. Adamın tercihleri arasında ona yardım etmek veya çekip gitmek var. Melissa'nm tercihleri ise ilk fırsatta anahtarı adamın gözlerine veya şahdamarına saplamaktan ibaret.

"Sana yardım edecek birini bulursan... o zaman ne olacak?"

"Mahkeme olmasını istemiyorum. Joe'nun ölmesini istiyorum. Onu öldüren kişi olmak istiyorum. Avukatının teknik detayları kullanıp onu kurtarmamasını istiyorum. Özgür bırakılmamasını, saklanamamasını istiyorum. Onu öldürmek istiyorum."

"Ve bir planın var..."

"İyi bir plan."

Melissa bunları söylerken adam yavaş yavaş başını sallıyor ve eliyle çenesini ovalıyor. Düşünüyor. Pahalı gözlüğünün arkasında gözbebekleri dönüp duruyor. "Yirmi dakika..." diyor adam. "Eşyaları kaldırıp kilitlemek için yirmi dakikaya ihtiyacım var. Beni burada bekle. Konuşacağımız şeyler olabilir. Sanırım... ortak noktalarımız var."

"Yirmi dakika mı? Polisi mi arayacaksın?"

"Hayır." Melissa ona inamyor. "Beni bekleyecek misin?" diye soruyor Raphael.

Melissa evet der gibi başını sallıyor. Bekleyecek. Raphael arabadan iniyor. Yolcu tarafımn kapışım kapatıp salona geri dönüyor.

Başı önde, montunun yakası yağmurdan korunmak için yukarı kalkmış. Tam içeri adımını atacakken başka bir araba otoparka giriyor. Gözlerini kamaştıran farlardan korunmak için elini yüzüne siper ediyor.

Araba duruyor. Motor susuyor. Cari Schroder arabadan iniyor.

19

Raphael çok yorgun.

En son ne zaman doğru dürüst bir uyku çektiğini haürlamıyor. Kızı öldürüldüğünden beri ancak aşırı derecede yorulduğunda uyuyabiliyor, vücudunun uyumak ile ölmek arasmda seçim yapması gerektiğinde... Genellikle İkincisinin gerçekleşeceğim umuyor ama her seferinde uyanıyor. Bunu değiştirmenin yollarını düşünürken buluyor kendini. Sabahın köründe uyanıp arkadaşlarınızın, cenazenizde neler söyleyeceklerini düşünüyorsanız hayatınız harika değildir. Nasıl öleceğinizi düşünmek harika bir deneyim değildir, kimsenin başına bela olmak istemezsiniz ve pek çok yol vardır: kurnaz yollar ve basit yollar. Kaç kere intiharını planladı? Yüz kere mi? Bin kere mi? Günde bir kere, bazen günde beş kere ve hatta daha sık intiharı düşünüyor. Bazen neden bunu hâlâ yapmadığını merak ediyor. Zaman meselesi. Bu kadarının bilincinde. Ne zaman kendini öldüren binlerinden bahsedildiğim duysa *fena fikir değil* diye düşünüyor.

Elbette güçlü olmak istiyor. Merhum kızı için, damadı için ve torunları için. Artık torunlarını da göremiyor. Angela öldükten üç ay sonra damadı taşındı, çocukları alıp dünyanın öteki ucuna gitti. Anne babası da İngiltere'de oturuyordu, ufak bir köyde. *Joe gibi delilerin olmadığı bir köy,* demişti giderken.

Raphael hayatında hiç olmadığı kadar yalnız.

Kapının eşiğinde durup arabanın otoparka girişini izliyor. Muhtemelen yolunu kaybetmiş bir zavallıdır. Araba duruyor. Bir kişi iniyor. Ardından ikinci bir kişi... İkisi birden paltolarının

yakasını yukarı kaldırıp hızlı adımlarla ona doğru yürüyorlar. Schroder ve biri daha. Kalp atışları hızlanıyor. Polisler verecekleri kötü bir haber yoksa gelmez. Eşi mi? Aman Tanrım! Yoksa eşi, adamın yapamadığını mı yaptı? Bir kutu uyku ilacı mı içti?

Raphael titreyen bir sesle, "Dedektif," deyip elini uzatıyor.

"Artık dedektif değilim," diyor Schroder eli sıkarken. "Cari demen yeterli. Bu, Dedektif Rebecca Kent," diye ekliyor ve Kent'e dönüyor. "Ve Raphael Moore."

Raphael, Kent'i süzüyor. Kadının saçları ıslanıp yüzüne yapışmış. Bir an uzanıp saçları arkaya doğru ittirmek geçiyor içinden çünkü Dedektif Kent çok çekici bir kadın.

"Ne berbat bir gece!" diyor. Belki saçma sapan konulardan bahsetmelerini sağlarsa gerçekleri duymak zorunda kalmaz.

"Toplantı sona mı erdi?" diye soruyor Kent. Üçü birden başlarını çevirip altı kişinin kahve içip sohbet ettiği salona bakıyorlar. Raphael iki dedektifin... hayır, bir saniye, bir dedektif ve bir eski dedektifin onları tanıyıp tanımadığını merak ediyor.

"Yaklaşık on dakika önce bitti," diyen Raphael ziyaretçilerine bakıyor. "Kötü bir şey mi oldu? Eşimle mi ilgili?"

Schroder başını iki yana sallıyor. "Hayır hayır, bu öyle bir ziyaret değil."

Raphael rahat bir nefes alıyor. Yeniden salonu süzüyor. İçeridekilerin çabucak gitmesini diliyor. İki polisten çabucak kurtulmayı umuyor. Stella'nın yanma dönmek istiyor. Sahte bebeği ve Joe Middleton'ı öldürme planıyla Stella... İntihar etmeyi düşündüğü kadar sık Middleton'ı öldürmeyi de düşünmüyor muydu? Onu öldürmekle ilgili planlar yapmadığı tek bir gün bile var mıydı? "Bir süredir seni görmüyoruz Cari."

"Biliyorum. Özür dilerim, çok meşguldüm."

Raphael bunun doğru olduğunu sanmıyor. Başlangıçta o ve Schroder, grupta bir polisin olmasımn iyi fikir olduğunu düşün-

müşlerdi ama yanıldıkları ortaya çıktı; gruptakiler için aralarmda bir polisin olması suçlayacak birinin olması anlamına gelmişti.

"Keşke yeniden gelmeye başlasan..." diyor Raphael. "Çok yararın dokunuyordu. İnsanlar seslerini duyurabildiklerini hissediyorlardı. Niye geldiğini sorabilir miyim? Middleton'la bir ilgisi var mı? Mahkemesi yüzünden mi buradasınız?"

"Bir bakıma..." Cari kapının eşiğine yaklaşıyor ama yağmurdan kurtulamıyor. Raphael de içeri girebilmesi için kenara çekilmiyor. Bu görüşmeyi dışarıda yapmak istediği belli; kısa kesmek niyetinde.

"Tristan Walker toplantılara gelir miydi?" diye soruyor Kent.

"Tristan Walker mı?" diye karşılık veriyor Raphael. "Dürüst olmak gerekirse toplantılara kimin gelip kimin gelmediğini söylemek bana pek doğru gelmiyor. Demek istediğim, insanların mahremiyetlerine saygı göstermeliyiz." Bunları söyler söylemez ne kadar anlamsız konuştuğunu fark ediyor. Oysa daha bir dakika önce Schroder'e toplantılara gelmeye başlamasını söylüyordu.

"Lütfen Raphael," diyor Schroder. "İşimizi zorlaştırma. Önemli olmasaydı buraya gelmezdik."

Raphael başını sallıyor. "Neden? Yoksa bir şey mi yaptı?"

"Toplantılara katılır mıydı?" diye sorusunu tekrarlıyor Kent. Adama öyle bir gülümsüyor ki bir an için Raphael, kadına plastiklere sarıp bir avuç uyku ilacı yuttuktan sonra kendini kimse bulmasın diye evin altına gömmekle ilgili hayallerini bile anlatmak istiyor. Pek çok erkeğin o gülümseme karşısında pes ettiğini gözünde canlandırabiliyor, başka bir gece olsa o da eriyip giderdi. Ama bu gece değil... Stella onu beklerken, akima Joe Middleton'ı öldürme fikrini sokmuşken değil...

"Birkaç kere onunla temasa geçtim ama her zaman hayır dedi. Ben de denemeyi bıraktım."

"Neden denemeyi bıraktın?" diye soruyor Schroder.

Raphael omuz silkiyor. "Onunla iletişime geçmemden pek hoşlanmıyordu ama sonra bir dedikodu duydum ve onun bu grupta isteyeceğimiz biri olmadığını anladım."

"Ne tür bir dedikodu?" diye soruyor Kent.

"Karısını dövermiş," diyor Raphael ve ısıtmak için ellerini ovuşturuyor. Bunu gruptaki birinden duymuştu, o kişi de bir kuzeninden veya komşusundan. "Doğru muymuş?"

Cari da ellerini ovuşturup, "Eşi hiçbir zaman resmî bir suç duyurusunda bulunmamış," diyor.

"Ama bu, söylentilerin doğru olmadığı anlamına gelmez. Onu neden soruyorsunuz? Başka birini mi dövmüş?"

"Öğleden sonra ölü bulundu," diyor ellerini ceplerine sokan Kent.

"Ha!" diyen Raphael geriye doğru ufak bir adım atıyor. "Ha!" diye tekrarlıyor. Başka ne diyeceğini bilemiyor. *Güzel, muhtemelen hak etmiştir,* diyemez ya! Adamın karısını dövdüğünden yüzde yüz emin değil, öyle bile olsa bu suç idam cezasını haklı çıkarır mı? Sonunda doğru tepki aklına geliyor. "Hay lanet!"

"Walker, Middleton'ın mahkemesinde şahitlik yapacaktı," diyor Schroder. "Tıpkı senin ve diğer kurbanların yakınlarının yapacağı gibi. Bu geceki grupta şahitlik yapacak on küsur kişi herhalde vardır."

Raphael yavaşça başını sallıyor. Yağmur damlaları arada bir rüzgârla onlara doğru savruluyor. Şahitliğin nasıl olacağını düşünürken buluyor kendini. Sık sık akima gelen bir konu bu. Defalarca birileri onu durdurmadan şahit kürsüsünden Joe'nun yanma ulaşıp ulaşamayacağını hesapladı. Binaya gizlice silah sokmanın zor olup olmayacağını düşündü. Ahşaptan veya kemikten bir bıçak yapmayı da... Onu durdurmak için kaç kişi gerekeceğini... Tabii bir hayalden ibaretti bunlar; elinden gelenin en fazlası bu grubu kurup başkalarına yardım etmek ve protestoları düzenlemekti.

"Ne diyorsun?" diye soruyor Raphael. "Aramızdan başkaları da hedef olabilir mi?"

"Bu ihtimali göz ardı edemeyiz," diyor Kent.

"Bizi kim hedef almak istemiş olabilir?"

Carl Schroder, "Bilmiyoruz," dese de Raphael ona inanmıyor. Ses tonu Schroder'in bir teorisi olduğu izlenimi veriyor.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor Raphael.

"Grup üyeleriyle konuşabilmek için toplantı bitmeden önce buraya gelebilmeyi ummuştuk aslında..."

"Bir kısmının kimler olduğunu biliyorum. Size bir liste yapabilirim. Ayrıca pazartesi günü yeniden buluşacağız."

"Bir toplantı daha mı olacak?" diye soruyor Kent.

"Aslında hayır. Adliyenin önünde buluşacağız. İdam cezası referandumunu protesto edenleri protesto edeceğiz. Bu gruptan otuz kadar kişi orada olacak ve hepimiz birilerini yanımızda getireceğiz. Muhakkak başkaları da gelecektir. Yüzlerce kişi orada olacak," diyor ama aslında binlerce kişinin gelmesini umuyor. Gelmemeleri için hiçbir sebep yok. Sonuçta ülkede kötü haberden başka bir şey yok. Bu vakalar insanların ağzında kötü bir tat bırakmaya başladı; herkes öfkeli, herkes öfkesini göstermek istiyor.

"Protestonun lideri sen misin?" diye soruyor Kent.

"Hayır, ben sadece katılımcılardan biriyim. Protestonun bir lideri yok."

Kent, "Ama organize edilmesine yardım ediyorsun," diyor.

"Kaygılı bir vatandaş olarak üzerime düşeni yapıyorum."

"Böyle bir protestonun kolaylıkla kontrolden çıkabileceğini biliyorsundur herhalde. Her iki taraf için de öyle..." Kent'in sesi bunları söylerken biraz daha sert çıkıyor.

Raphael kaşlarını çatıyor. "Sesimizi duyurmalıyız. Barışçıl protesto gösterileri yapmaya hakkımız var. Yasalar bizden yana. Joe Middleton ise tam da böyle bir yasaya ihtiyaç duymamızın sebebi." Sesini yükseltmemeye özen gösteriyor ama elinden gelse

kadına bağıracak. "İdam cezasını var gücümle destekleyeceğim. Hepimiz orada olacağız."

"Ya birileri yaralanırsa? O zaman ne olacak?"

"Hepimiz kurbanız," diye cevaplıyor Raphael. "Zaten yaralıyız. Tek istediğimiz idam cezası karşıtlarını protesto etmek. Eminim yaralanmamamızı sağlayacak kadar polis orada olacaktır," diyor ama bundan emin değil. Şehirdeki polislerin parmaklarını bile kıpırdatmayacağını tahmin ediyor, son yıllarda halk için hiçbir şey yapmadılar. Pazartesi günü de farklı olmayacak büyük ihtimalle. Ama bunları bir kenara bırakıyor çünkü şehri güvenli bir yere dönüştürmek onun işi değil. Kent'in ve Kent gibilerinin işi bu. Schroder gibilerinin...

"Tristan Walker da protestoya gelecek miydi?" diye soruyor Kent. "Bu hareketin bir parçası mıydı?"

Raphael daha önce insanların böyle bir protestoyu *hareket* sözcüğüyle adlandırdığını duymadı. Ona kalırsa duruma uymayan bir kelime bu. "Biz ülkeyi değiştirmeye çalışan bir grup insanız. Buna hareket demek istiyorsanız dediğiniz gibi olsun."

"Peki ya Walker?"

"Bilmiyorum. Bu konudan ona bahsetmemiştim ama belki de katılmayı düşünüyordu."

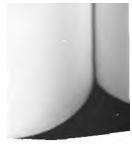
"Bugün yeni birileri geldi mi? Şüphe uyandıran birileri var mıydı?" diye soruyor Cari.

Raphael elini çenesine koyup parmağım birkaç kere dudağına dokunduruyor. Tek akima gelen arabadaki kadın. "Şüphe uyandıran biri mi? Nasıl yani?"

"Buraya ait olmayan biri."

Raphael başını iki yana sallıyor ama parmağını dudağından çekmiyor. "Hayır, hiç kimse gelmedi. Yeni yüzler vardı, her toplantıda vardır. Yeni insanlar öldürüldükçe yeni katılımcılar da olacak. Ama şüphe uyandıran biri yoktu. Buraya ait olmayan biri yoktu."

"Emin misin?" diye tekrarlıyor Schroder.

"İçeriye üstü başı kan içinde, bıçağını havada sallayan biri girmedi. Gelenlerin çoğu konuşmaz. Adsız Alkolikler toplantıları gibidir. İnsanlar gergindir ve ne bekleyeceklerini bilemezler. Kendileri konuşmadan önce başkalarının konuşmasını beklerler. Toplantılara gelmeye başlayan birinin açılması birkaç haftayı bulur. Burada iyi bir iş yapıyoruz. İnsanlara yardım ediyoruz."

"Peki ya bir kadın? Bu gece dikkat çeken bir kadın gördün mü?" diye soruyor Kent.

"Bir kadın mı?" diyen Raphael başmı çevirip arabaya bakmamak için kendini zor tutuyor. "Niye? Tristan Walker'ı bir kadın mı öldürmüş?"

"Böyle bir iddiamız yok. Ancak sorgulamayı umduğumuz biri var, sarışın bir kadın."

Bir sarışın... Arabadaki kadın ise siyah saçlı. Hem zaten arabadaki kadın Joe'yu öldürmek istiyor. Joe'yu öldürmek isteyen biri niye Tristan YValker'ı öldürsün? Toplantıya katılan diğer kadınları düşünüyor. Aralarında sarışınlar vardı, her zaman vardı ama... şehirde en az elli bin sarışın kadın yok mudur?

"Elinizde bir isim var mı? Söyleyebileceğin başka bir detay?"

"Hayır, sadece sarışın olduğunu biliyoruz," diyen Kent önce göz ucuyla Schroder'e bakıyor. "Sarı peruk takan bir kadın."

"Ne söylesem bilemiyorum... Bu gece aramızda yeni kişiler vardı ama yoklama kâğıdı tutmuyorum. Sarışın kadınlar geldi ama dikkatimi çeken biri olmadı."

"Adını bildiğin kişilerin bir listesini yazabilir misin?"

"Beş dakikamı alır," diye yanıtlıyor Raphael.

"Bekleyebiliriz."

Raphael başını salladıktan sonra içeri giriyor. Son katılımcılar da çıkıyor. Vedalaşıp hüzünlü gülümsemelerle Raphael'in yanından ayrılıyorlar. Raphael listeyi hazırlıyor ama Stella'nın adını yazmıyor. Walker'ı öldürmek için hiçbir sebebi olmayan ve ona mutluluk getirme potansiyeli bu kadar yüksek bir kadının üzerine dikkatleri çekmek istemiyor.

on

Bir saat önce akşam yemeği yemiş olmama rağmen acıkıyorum. Böyle bir yerde iştahınızı kaçırmanın en iyi yolu verilen yemekleri düşünmektir. Şimdi bunu yapıyorum ve açlık biraz olsun azalıyor. Derken iyi pişmiş bir biftek ve patates kızartması düşünerek hata yapıyorum. Bunu düşünmemeyi ne kadar denersem o kadar beynime kazınıyor. Tam son yemeklik bir menü. Beni asmaya karar verirlerse belki bunu seçerim.

Elbette bunun gerçekleşmemesini sağlamanın yolu Melissa'nm mesajını bulmak. Orada hiçbir şey bulamayacağımı, orada hiçbir şey olmadığını bilerek yeniden kitapları karıştırıyorum. Neredeyse ışıklar sönecek. Hücrelerin kapısı kilitlendiği için artık tek başımayım; yatağım, tuvaletim, kitaplarım ve ben. Kitaplar duymak istediklerimi söylemiyor. Yan hücrelerdeki komşularımı duyabiliyorum. Kendi kendilerine konuşuyorlar. Ya da belki hayalî arkadaşlarıyla.

Altı kitap.

Bir mesaj.

Aslında... bir mesaj dahi olmayabilir.

Canımdan bezmiş halde kitapları birer birer hücrenin karşı köşesine fırlatıyorum, onları birbirlerinin ne kadar yakınına düşürebileceğimle ilgili bir oyun bile yaratıyorum. Diğer oyun ise Melissa'nm oynadığı, bana hâlâ yabancı.

Birer birer kitapları elime alıyorum. Sonra yeniden fırlatıyorum. Şimdiye kadar hücremde hiç bu kadar eğlenmemiştim. On dakika uçup gidiyor, önümdeki otuz yıl da böyle kolayca uçup

gidecek mi, yoksa öldürülecek miyim? Altı kitap uçup köşeye düşüyor. Hepsini birer birer alıyorum. Sırtları üst üste gelecek şekilde diziyorum. Aynı hizaya gelsinler diye birer birer kenarlarına bakıyorum. Sonra alıp yeniden fırlatıyorum. Yarın Caleb Cole gelip beni bulacak. Yarın bu dünyadaki son günüm olabilir.

Kitapları yeniden alıyorum. Sırtları aynı hizaya gelecek şekilde diziyorum.

Başlıklarına bakıyorum.

Gece Yansı Meleği. Sevilmek İçin Sevmek Gerek. Arzu Dolu Vücutlar. Aşk Kapıyı Çalınca. Prenseslerin Prensi. Gece Yarısı Meleği Geri Dönüyor.

Belki mesaj burada yatıyor. Başlıklarda bir yerde gizli. Her birinin ilk kelimesini alıyorum. Gece. Sevilmek. Arzu. Aşk. Prenseslerin. Gece. Kelimeleri karıştırıyorum. Gece aşk. Prenseslerin gecesi. Bazen işe yarıyor bazen yaramıyor. Gece kelimesinin iki kere geçmesi işimi zorlaşünyor. Arzu kelimesini nereye koyacağım? Melissa bana cesetlerin yerini polise söylememi mi öğütlüyor? Aradıkları tek ceset - en azından aramaları gerektiğini bildikleri tek ceset Dedektif Calhoun'un cesedi, yani Melissa'mn öldürdüğü, benim gömdüğüm, Schroder'in yerini öğrenmek istediği adamın.

Bilmiyorum. Düşük ihtimal. Zaten Melissa, Calhoun'un nereye gömülü olduğunu biliyor. Kabataslak yani. Yatakta bahsi geçmişti. Zaten bir mesaj varsa bile cesetlerin yerini söylememi istemezdi.

Gerçekten bilmiyorum. *Arzu...*

Her şeye olumsuz bakan Joe olmak yerine olumlu, iyimser, sevilesi Joe olacağım. Dışarıda olduğumu hayal ediyorum. Schroder'e, Calhoun'un cesedinin nerede gömülü olduğunu gösterdiğimi hayal ediyorum. Ona söylediğimi ya da gidip bulması için bir harita çizdiğimi değil. Toprak yoldan Calhoun'u toprağa gömdüğüm yere gittiğimizi... Yanımızda herhalde dört beş polis daha olurdu. Kemerlerine silah takmış, üniformalı adamlar. Belki siyah takım elbiseli adamlar bile gelirdi bizimle. Birkaç polisin

önümde birkaç polisin arkamda yürüdüğünü hayal ediyorum. Hepsi ilk fırsatta beni alaşağı etmeye hazır. Hava soğuk. Toprak nemli. Kuşlar ağaçların yapraksız dallarında. Derken, durduk yere kurşun sesleri duyuluyor ve bütün huzur kaçıyor.

Ama bu hayalde bir sorun var, gece olması gerekirdi. Melissa bu konuda çok kesin konuşmuş. Ama hangi geceden bahsettiği konusunda pek de kesin konuşmamış. Annemin bugün ziyaretime geleceğini biliyor olmalı. Kitapların elime geçeceğini ve mesajı çözeceğimi tahmin etmiştir. Polisleri olay yerine götürmemin zaman alacağını bilir, demek ki bugünü kastetmemiş. Mahkeme pazartesi başlıyor, öyleyse yarını kastetmiş olmalı. Bugün dâhil iki gece sonra. Son derece mantıklı.

Yarın Schroder'e, Calhoun'un nerede gömülü olduğunu göstermeliyim.

Ama...

Ama ne? Ya orada olmayan bir mesajı görüyorsam?

İyimser Joe devreye girip günü kurtarıyor. Beni hayalindeki senaryoya geri götürüyor. Gece. Tek sıra halinde yürüyoruz. Kurşun sesleri. Kuşlar havalamyor. Sesler boş arazide gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Polisler ne yönden ateş edildiğini bilmiyorlar. Derken her şey bitiyor; üniformaları kanlar içinde. Kanlar toprağa karışırken Melissa karşımda beliriyor. Bana sarılıp bütün gücüyle kucakladıktan sonra öpüp her şeyin yolunda olduğunu, her şeyin düzeldiğini söylüyor. Birlikte toprak yoldan geçip akıttığımız kanları geride bırakarak hapishanelerden, mahkûmlardan, Caleb Cole gibilerden ve karar verme süreçlerinden, Glen ve Adam gibilerden ve bana yaşattıklarından, her şeyden ve herkesten uzaklara gidiyoruz.

Kötümser Joe bile bu senaryoyu beğeniyor. İyimser Joe'nun haklı olabileceğini düşünüyor.

Altı kitap. *Gece vücutları göster.*

Artık eminim. Mesajı daEıa önce fark etmediğim için kendimi **budala** gibi hissediyorum. Çok zekice. Zaten Melissa karşılaşabileceğiniz en zeki kadındır. Bu sayede hâlâ özgür. Bu yüzden polis onu hâlâ bulamadı.

Beni kurtaracak.

Çünkü beni seviyor. Gerçek aşk...

Yatağa uzandığımda uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyu tadıyorum: umut.

21

Raphael içeri girdiğinde Kent ile Schroder onun peşinden gitmektense eşikte duruyorlar. İnsanlar çıkarken iki kere kenara çekiliyorlar. Yaşlıca bir adam başıyla onları selamlayıp dışarı çıkarken "dedektifler" diyor. Schroder beş yıl önce, oğullarının bir avuç para ve spor ayakkabıları için öldürüldüğü haberini verdiği çifti görüyor. Beş yılda sanki yirmi yıl yaşlanmışlar. Cinayeti işleyen adam paralarla hamburger almış ve daha hamburgeri bitirmeye fırsat kalmadan yakalanmıştı.

"Belki de Melissa'dan bahsetmeliydik," diyor Schroder.

"Bahsetmemekte anlaşmamızın bir sebebi var. Bilmem sana hatırlatmam gerekiyor mu, bu işe karışıp karışmadığını bilmiyoruz ve emin olmadığımız sebeplerle insanlara ondan bahsedersek herkesi yanlış yönlendirebiliriz. Emin olmadığımız şeylerden bahsetmemeliyiz. Bir de bakmışsın gazetelere kadar gitmiş... Bu tür sahte bilgiler onu kızdırabilir. Örnek olsun diye birini öldürmeye kalkabilir. Zaten katil oysa bile peşinde olduğumuzu öğrenmesini istemeyiz."

"Biliyorum," diyor Schroder. Konuşurken dişlerini sıkıyor. "Hatırlarsan, ben de seninle aynı işi yapıyordum."

Kent'in gülümsemesi, gerilimi ortadan kaldırıyor. "Farkındayım, özür dilerim."

Bu sohbet Schroder'e eski ortağı Theodore Tate'le, Tate'in kızı öldükten sonra polisliği bırakıp özel dedektifliğe başladığında yaptıkları sohbetleri hatırlatıyor. Tate dört hafta önce yeniden polis olmak için başvuru yaptı. Süreç henüz tamamlanmadı çünkü

komada. Sanki iki adam rolleri değiştiler. Tate polis olacak, Schroder ise Tate'in şimdiki haline ne denebilirse o hale düşecek. Belki daha bile kötüsü. Tate ve Tate'in eşi de rolleri değiştiler: Tate komaya girdiği gün kızları öldüğünde bitkisel hayata giren eşi komadan çıktı.

Schroder'in o kadını öldürdüğü gün.

Yalan dünya. Gel de anla!

"Yine de ona söylememiz gerektiğini düşünüyorum," diyor Schroder.

"Anlattıklarını duydun. Bu gece şüphe uyandıran bir kadın gelmemiş. Hem Melissa buraya niye gelsin ki? Yine de isimlerin bir listesini alıp savcılık adına şahitlik yapacak kişileri uyarmamızda fayda var."

Sorun şu ki ortada *biz* yok, *onlar* var. Schroder resmen polis değil. Theodore Tate'le birkaç yıl uğraşmış ve o zaman eski ortağını anlamamıştı. Şimdi Tate'in o yıllarda neler çektiğini anlıyor çünkü kendisi de aynı yollardan geçiyor. Polislik, televizyon kumandasındaki "Kapat" tuşuna basıp da televizyon yayınını sonlandırabileceğiniz bir meslek değil.

"Belki ona Melissa'nın bir fotoğrafını göstermemiz işe yarayabilir ha?" diye öneri getiriyor. "Gözünü açık tutmasını söyleriz."

Kent iç çekiyor. "O da bize Melissa'yı haberlerde gördüğünü söyler."

"Ne biliyorsun, belki toplantılarda gördüğünü söyler."

Kent pes edip başını sallıyor. "Tamam. Yanında fotoğrafı var mı?"

Schroder koşa koşa arabaya dönüyor. Arka koltuğa uzanıp oradaki polis dosyasını alıyor. Melissa'nın fotoğrafı olması gereken yerde yok. Dosyayı baştan sona bir daha gözden geçiriyor, yere ve arka koltuğa bakıyor. Yağmura tutulduğu için pantolonu ve sırtı sırılsıklam oluyor. Fotoğraf Melissa'nın, Natalie Flovvers adım kullandığı dönemden, ölü kız kardeşinin adım alıp insanları

öldürmeye başlamasından önceki dönemden kalmaydı. Koltukların altına bile bakıyor. Düşmüşse bile arabada düşmemiş. Belki evdedir. Ya da sokakta düşmüştür ve şimdi dedektifin ıslandığı gibi sırılsıklam olmuştur.

Koşa koşa Kent'in yanma dönüyor. "Bulamadım."

"Bir önemi var mı emin değilim."

"Yarın ona Melissa'nın fotoğrafını göstereceğim."

"Cari..."

"Biliyorum, bu artık benim davam değil," diyor pes etmiş gibi ellerini kaldırarak. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Cep telefonu çalmaya başlıyor. Telefonu cebinden çıkarıp arayanın kim olduğuna bakıyor. Setten arıyorlar. Şimdiye dönmüş olmalıydı. Telefonu sessize alıp telesekretere düşmesine izin veriyor. Yarın *Temizlikçi*'nin kumarhane sahnesi çekilecek, başroldeki karakterler tanınmış kumarbazların intihar ettiği kumarhaneyi temizleyecek.

"Sen fotoğrafı ararken ben de Raphael'in söylediklerini düşündüm," diyor Kent. "Ya mesele buysa? Ya bunların Melissa'yla hiçbir ilgisi yoksa? Cinayet referandumla ilgili olabilir. Sabah karakolda yapılan toplantıda idam cezası karşıtlarının sayısının beş bini bulabileceğini söylediler, insanlar cezayı geri getirmenin ülkeyi karanlık çağlara geri döndüreceğini düşünüyor. Raphael belki de yüzlerce insanı referanduma destek vermeleri için toplayabilir, unutma ki hepsi geleceğin bunu gerektirdiğini savunuyorlar. Seslerini duyurmaya çalışan insanlar. Dikkat çekmek isteyen birisi için ideal hedefler."

Schroder şöyle bir düşünüyor: "Sence Raphael bir şeyler mi biliyor? Gruptaki birinin tehlikeli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kent başını iki yana sallıyor. "Gruptakiler şiddete karşı. İnsanların zarar görmesini engellemek amacıyla bir araya geliyorlar."

"Söylediklerin doğru ama tam aksi de geçerli. Grubun doğası gereği şiddet yanlısı oldukları söylenebilir çünkü hepsi intikam duygusuyla yanıp tutuşuyor. İnsanlar amacın, aracı haklı çıkaracağını düşünür."

"İntikam hissine kapılmaları doğal ama masum insanları öldürmezler."

Schroder başını sallıyor. Kendini çok yorgun hissediyor ve önceki gibi çelişkili ifadeler kullanması bunun ispatı. Buradaki işleri bittiğinde evin yolunu tutacak, şansı varsa birkaç saat deliksiz uyur. "Haklısın," diyor gözlerini ovuşturarak.

"Ama türlü türlü deli var tabii. Herhangi biri, adam öldürmenin dikkat çekmek için işe yarayacağını düşünmüş olabilir. Belki bir kişiyi öldürüp binlercesini kurtaracağına inanmıştır... Sen... iyi misin Cari?"

Cari iyi olduğunu söyleyemeden Raphael yeniden eşikte beliriyor. Schroder onu en son geçen yıl görmüştü, o günden bugüne yaşlanmış gibi ama hâlâ yakışıklı denebilir. Televizyonda başbakan rolünü oynatacağınız tiplerden. Eğer Schroder'in danışmanlık yaptığı dizilerden biri politikayla ilgili senaryolara kayacak olursa Raphael'e teklif götürebileceklerini söylemeli.

Raphael'in elinde bir isim listesi var. "Hatırlayabildiklerim bunlar." Neredeyse yirmi isim olduğu görülebiliyor.

"Derek Reeves veya Sam Winston adları sana bir şey çağrıştırıyor mu?" diye soruyor Kent. Bu isimler nasıl olsa gazetelere düşecek. Gün bitmeden halk binlerinin cinayet işlediğini duyacaktır.

Raphael kafasını kaşıyor, parmakları saçların arasında kayboluyor. "Hayır. Olmalı mı? Onlar da mı öldü?"

"Bu gece kimsenin dikkatini çekmediğine emin misin?" diye soruyor Schroder.

Raphael biraz düşündükten sonra aynı yanıtı tekrarlıyor.
"Hiç kimse."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler," diyor Kent. Adamla tokalaşüktan sonra o ve Schroder, yemden otoparkı geçip arabalarımn yolunu tutuyorlar.

22

Arabadan inen sadece Schroder değildi. Yanında bir de kadın vardı. Melissa onu daha önce görmüştü. Polis kuvvetlerinin parlak isimlerini öğrenmeyi âdet edinmişti. Kadının adını bilmiyor ama yakın zamanda dedektif olduğundan haberdar. Schroder'in neden onunla olduğunu çözmek için fazla uğraşmasına gerek yok. Tristan Walker'ı birlikte bulmuşlardı, belki şimdi aralarında bir bağ olduğunu zannediyorlardır. O dosya Schroder'indi, belki yardımını istemişlerdir. Melissa'nm çözemediği, buraya gelmeyi nasıl akıl ettikleri...

Schroder kadınla birlikte uzaklaştığında Melissa silahı arka koltuktan alıp yanındaki koltuğa koyuyor. Namlusunu C-4 tipi patlayıcılarla dolu torpido yüzüne çeviriyor. RaphaeTin kendisini işaret etmesine hazır, Schroder arabaya yaklaştığında kendisini, Schroder'i, yanındaki kadını ve hatta Raphael'i havaya uçuracak.

Ama kimsecikler gelmiyor. Melissa eşikte yapılan konuşmayı izliyor. Raphael içeri girip bir şeyler yaptıktan sonra yeniden dışarı çıkıyor. Polisler gidiyor. Raphael kapıyı arkasından kilitlerken Melissa içinde çalmaya değer hiçbir şey olmayan bir yerin kapısını niye kilitlediğini düşünüyor. Yoksulların alması için yol kenarına bırakılan mobilyalar bile orada gördüklerinden iyidir. Kimbilir, belki insanlar çöplerim atmasın diye kilitliyordun Belki içerideki mobilyalar da o yolla gelmiştir. O bunları düşünürken ceketinin önünü kapayan Raphael arabaya doğru koşuyor.

"Gelenler polisti."

Melissa şaşırmış gibi görünmek için elinden geleni yaparak, "Gerçekten mi?" diye soruyor. Bu geceki performansından sonra ona kesinlikle Oscar vermeliler.

"Biri öldürülmüş."

"Aman Tanrım, ne korkunç!" diyen Melissa üzülmüş gibi elini ağzına götürüyor. "Tanıdığın biri miydi?"

"Sayılır. O kadar da korkunç değil, öldürülen adam karısını dövüyordu."

Melissa yine şaşırmış numarası yapıp kaşlarını çatıyor. "Öyleyse polisler niye buraya gelmiş?"

"Karısı, Middleton'm kurbanlarındandı, duruşmada şahitlik yapacaktı."

"Buradaki mantığı anlayamadım," diyor Melissa.

"Polisler birinin, mahkemede şahitlik yapacak kişileri, kurbanların yakınlarını hedef almış olabileceğini düşünüyor."

"Bu... kesinlikle delilik!" Melissa'nın duydukları öylesine hoşuna gidiyor ki gülmemek için kendim zor tutuyor. Kurdukları bağlantı buysa endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yok. Çünkü bu gerçekten de delice. "Öyle mi? Kurbanların yakınları olarak tehlikede miyiz?"

Arabanın içi her geçen saniye biraz daha soğuduğu için Melissa kontağı çevirip kaloriferi açıyor. Otoparkta onunki dışında tek bir araba var. Herhalde Raphael'in. Yedek tekeri arkasına takılmış lacivert bir SUV. Tekerleğe *diğer arabam çalındı,* yazan bir örtü geçirilmiş. Melissa'ya bir süre önce okuduğu bir sloganı hatırlatıyor: *Christchurch'e hoş geldiniz, arabanız çoktan gelmişti.*

"Hiç sanmam," diyor Raphael. "Ama bu gece buraya gelenlerin listesini istediler."

Melissa adını verip vermediğini sormuyor çünkü polisler Stella adıyla bir şey elde edemez. Ayrıca Melissa, bunu sorarsa adamın şüpheleneceğini biliyor.

"Planı duymak istiyorum," diyor Raphael.

"Niye? Polise ispiyonlamak için mi?"

"Hayır, sana yardım etmek için. Polislere söyleyecek olsaydı^ çoktan söylerdim."

Melissa da biliyor bunu, Oscar'lık bir performans sergilemeye devam etmek için soruyor yalmzca. "Planım duruşma başlamadan önce Joe'yu vurmak."

"Öyle mi? Bu mu yani?"

"Dahası da var."

"Umarım vardır."

Melissa bir süre susuyor. Adamı süzüyor. Birkaç saniye sonra başını sallıyor Raphael, meseleyi anlıyor. "Planın tamamını anlatmadan önce bana güvenebileceğinden emin olmak istiyorsun sanırım."

"Güvenebilir miyim?"

Başını sallamayı kesen Raphael'in yüzü tepe lambasının ışığında turuncu görünüyor. İçerisi fazla sıcak oldu. "Angela öldürüldüğünde ben de ölmek istedim. Bir silah alıp kafama bir kurşun sıkmak ve bu dünyadan kurtulmak... Onu kaybetmek yaşadığım en zor şeydi..."

O an Melissa'nın aklına kız kardeşi geliyor.

Raphael devam ediyor sözlerine: "O öldükten sonra ben ve eşim... Çok az evlilik böyle bir olayı atlatabilir. Bizimki de atlatamayanlardandı. Birlikteliğimizin devam etmesi için bir neden kalmamıştı. Yaşamak bile istemiyordum. Başkaları da benim gibi acı çekiyordu. Bir şekilde onlara yardım etmek istedim. Ama kızımı öldüren adamı öldürmenin hayalini kurmadığım tek bir gün bile yok. Dışarıda onun gibi başkaları da var. Kızlarımızı bizden çalıyorlar. Bu grubu kurmak bana iyi geldi ama doğruyu söylemek gerekirse bütün pislikleri temizleyecek bir grup kurabilsem öylesini tercih ederdim. Bir grup kovboy, anlatabiliyor muyum? Onurlu silahşörler. John Wayne gibiler. Clint Eastvvood gibiler. Ama yapamam. Gerçek dünyada böyle şeyler olmaz. Buna

rağmen sana yardım edebilirim. Ödünç zamanlar yaşıyorum. Bir fark yaratabileceğimi bilmek benim için önemli. Böylece uğruna yaşayacak bir şeyim olur. Joe'yu öldürmek hayatıma anlam katacak. Ne kadar yaşayacağım önemli değil, kızım öldüğünde benim için hayat bitti. Bu grup benim için yaşam destek ünitesi gibi, nefes almamı sağlıyor ama yaşıyorum diyemem. Güçlükle ayakta duruyorum. Joe'yu öldürmek huzurumu bulmamı sağlayacak. Huzuru bulduktan sonra gerisi önemli değil. Mutlu ölebilirim. Bu yüzden lütfen Stella, bana tek cümlelik bir plandan fazlasına sahip olduğunu söyle. Yoksa geriye boş hayallerden başka bir şey kalmayacak. Ne gerekiyorsa yaparım. Hem de ne gerekiyorsa!"

"Tüfek kullanabilir misin?"

"Öğrenebileceğime eminim. Planın bu mu?"

"Zamanı geldiğinde tetiği çekebilecek misin?"

Raphael sırıtıyor, sırıtış gülümsemeye dönüşüyor ve ardından elini uzatıp iki parmağını havaya kaldırıyor. "İki talebim var. Birincisi, Joe'nun beni görebilmesini istiyorum. Kim olduğumu bilmeli. Bu yüzden tüfekle uzaktan ateş etmek bana pek uymuyor. Eğer istediğin bu kadarsa yaparım ama seçme şansım varsa yakından ateş etmeyi tercih ederim. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek istiyorum. Son anlarında kızımı hatırlamasını istiyorum."

"Ya İkincisi?" diye soruyor kadın. Adamın acı çektirmekten ve işkenceden bahsedeceğini biliyor. Elbette öyle yapacak. Acı çektirmek, işkence etmek ve sağlam bir rövanş.

"İkincisi... acı çekmesini istiyorum. Kalbine sıkılacak bir kurşun uzun süre acı çekmemesi anlamına gelir. Planın buysa ve değiştirmenin bir yolu yoksa o zaman planına uyarım ama yapabilirsek..."

Melissa uzamp adamın koluna dokunuyor. "İçini rahatlatmama izin ver. Plan iki talebini de karşılayacak şekilde elden geçirilebilir." Şansı daha yaver gidemezdi. Kader bu. Mutlaka öyle. Kader

ve Melissa'nm insanların bastırdıkları vahşi duyguları görebilme yeteneği. Kökü, deneyimlerine dayanan bir yetenek bu.

"Duruşma pazartesi başlıyor, yeterli zaman var mı?" diye soruyor Raphael.

"Üç tam günümüz var, bu tam da ihtiyaç duyduğumuz süre."

23

Ter içindeyim ve kar maskesi yüzünden suratım kaşımyor. Kar maskesi tuhaf bir icat. Ne televizyonda ne olimpiyatlarda ne de filmlerde kayak yapan insanlar yüzlerine kar maskesi takıyor. Genelde yün şapkaları, kalın ceketleri ve pilot gözlüklerini andıran güneş gözlükleri oluyor ama hiçbiri banka soyguncularına benzemiyor. Bu maskelerin adı soygun maskesi olarak değişmeli. Veya tecavüzcü maskesi olarak. Ama ben de şu anda suratıma o maskelerden birini geçirmiş durumundayım ve her saniye biraz daha terliyorum. Güneşli bir gün, normal insanların katiyen kar maskesi takmayacakları, gökyüzünün masmavi bir denizi andırdığı ve bütün güneşli günler gibi insana kendini iyi hissettiren bir gün. Türlü türlü bulutlar var, bıçak görüyorum, kadın görüyorum, bulutlar arasında kötü şeyler olduğunu görüyorum. Evin ön kapısını zorla açmam gerekmiyor çünkü anahtarım var. Onu kullanıp içeri giriyorum. İlk işim buzdolabını açıp soğuk havanın tadını çıkarmak, İkincisi de kendime buz gibi bir bira almak oluyor. Kola değil bira. Çünkü kolada indirim yok. Masanın başına oturduğumda yatak odasından gelen sesleri duyuyorum. Horlamalar ve yatağın gıcırtıları. Derken artık gündüz değil, mavi gökyüzü yok. Gece oldu. Zaman birdenbire ileri sarıldı, nasıl olduğundan emin değilim, rüyalarda hep öyle olmaz mı! Suratımı kaşıyıp maskeyi düzeltiyorum, çantamı açıp içindeki bıçaklara dokunuyorum.

Mutfaktan çıkmıyorum, bir süre sonra horlamalar kesiliyor. Ayak sesleri duyuluyor, koridorun ışığı yanıyor. İki dakika sonra sifon sesini duyuyorum. Yeniden ayak sesleri... Annem mutfağa girip beni görüyor.

"Sen de kimsin?" diye soruyor annem.

"Joe değilim," diyorum ona çünkü annemin kötü biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. O saniyeden sonra bıçağım konuşuyor. Tekrar tekrar bıçağı saplıyorum, sonunda o, ben ve mutfak kanlar içinde... Karışık bir durum. Hep öyle değil midir zaten!

"Hep böyle mi?" diye soruyor kadın. Bu arada kadın dediğim kişi şimdi tam karşımda oturuyor.

Sorgu odasındayım, gerçek dünyaya döndüm. Pazar sabahındayız. Güne büyük umutlarla başlamış, Melissa'dan gelen kitaplara bakıp mesajını tekrar tekrar okumuştum. Sonra kahvaltı ve gardiyanlar beni almaya gelmeden önce Caleb Cole ile göz göze gelişim. Beni alıp psikiyatrıma götürdüler. Şimdi oradayım. Psikiyatrım öne eğilip iki elinin parmaklarını birleştiriyor. Bu galiba bütün psikiyatrların ortak özelliği. Belki tıp okulunda öğretiliyordur, bir öğretmen 1940'h yıllardan kalma siyah beyaz karlı bir filmi oynatıp sonra da öğrencilere otururken zeki görünme antrenmanı yaptırıyordun Bu meslekteki insanların ne kadar aptal göründüklerini bir türlü fark edememeleri çok ironik. Psikiyatrımın iyi yanı, aptal görünmek dışında özelliklere de sahip olması. Çekici. (Hem iyi hem kötü bir özellik. Dikkat dağıtıcı. Joe'nun buraya düşmesine neden olan şeyleri düşünmesine yol açıyor.) Önünde ufak bir kayıt cihazı var, her kelimeyi kaydediyor.

"Her zaman böyle olmuyor," diyorum ona. "Ancak rüyam çoğu zaman böyle. Eskiden rüya görmezdim. Artık emin olamıyorum, rüya o kadar tanıdık ki! Sanki hayatım boyunca hep aynı rüyayı gördüm. Bazen bunu yaptığımdan, annemi öldürdüğümden ve bu yüzden hapse atıldığımdan emin olarak uyanıyorum.

Bir keresinde öylesine ikna olmuştum ki iyi olduğundan emin olabilmek için onu aramak istedim." diyorum ama annemi aramakla ilgili bölüm aslında doğru değil. "Bazen onu zehirliyorum. Bir keresinde hırsız kılığında evine girmiştim ve onu korkudan öldürmüştüm. Rüyalar çok gerçek geliyor."

Başka bir şey eklemiyorum ama istesem ekleyebilirim. Doğru yanıtın ne olduğundan emin değilim. Psikiyatrımın adı Alice, soyadını çoktan unuttum. Doğruyu söylemek gerekirse adını da unuttum. Alice olmayabilir. Belki Ellen'dır veya Alison. Ali-Ellen da olabilir. Bakışlarımı Ali'nin suratına dikiyorum; çıkık elmacık kemiklerine, çenesine, kocaman mavi gözlerine. Vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Dolgun hatları benim için bir hazine haritasından farksız, keşke üstüne X işareti kazıyabilsem. Siyah pantolon ve kalbine bıçak saplasam harika kan lekesi olacağı düşündüğüm krem rengi bir bluz giyinmiş. Bluzu dekoltesiz, pantolonu da dar değil.

Ona verdiğim yanıtın doğru olup olmadığını sormam bir işe yaramaz çünkü bana, "Doğru yanıt yoktu," demişti. Oysa hepimiz bunun yalan olduğunu biliyoruz. İşinin neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemek olmadığını da belirtmişti ama işi beni değerlendirmek ve sonra bu bilgiyi mahkemeye iletmek. Elbette bana yalan söylüyordu. Ona kurbanla ilgili her detayı ve onları zevk aldığım için öldürdüğümü söylesem bu çok yanlış bir yanıt olurdu. Bir sürü doğru yamt var, delilik savunması yapmama yarayacak yanıtlar... Yapmam gerekense onları bulmak.

Ellerini birbirinden uzaklaştırıyor ve, "Annen hakkında her zaman kötü şeyler düşünür müydün?" diye soruyor. Annemi tamsa bu soruyu sormazdı.

"Kötü düşünceden ne kastettiğine bağlı. Hepimizin kötü şeyler düşündüğü anlar olmuştur."

"Ama hepimiz annemizi öldürmekle ilgili rüyalar görmüyoruz."

"Görmüyor muyuz?"

Psikiyatrın gözbebekleri büyüyor. Söylediğim bir şey onu şoke etmiş olmalı ama hangisi bilmiyorum. "Bu tür rüyalar yaygın değildir Joe. Hem de hiç."

"Aaa!" diyorum. Şaşkınlığımda samimiyim. Bunu yakalıyor Sohbetin devammda daha da şaşırmış görünmeliyim. "Ama uykunuzda görüyorsanız bunlar kötü düşünce sayılmaz, haksız mıyım? Kimse rüyalarım kontrol edemez."

"Söylediğin doğru. Öldürdüğün kadınlar..." diyor ama iskemleye kelepçeli olmayan elimi kaldırıp lafını bölüyorum.

"Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Evet, biliyorum. Bunu söylemiştin. Ama anneni öldürmediğin halde rüyalarında öldürüyorsun. Diğer insanlarla ilgili rüya veya kâbus görmüyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Asla."

Başını sallıyor. Ne düşündüğünü o kadar iyi biliyorum ki! Annem ve o insanlar arasında bağlantılar kuruyor. O kadınlardan kaçını annem yerine koyup öldürdüğümü bulmayı deniyor, kaçım annemi öldürmemek için öldürdüğümü...

"Bana annenden bahset," diyor Abby-Ali. Baştan çıkana, işveli bir sesi var. Benimle görüşmesi için ne demeye böyle bir kadını yolladıklarına kafam bir tülü basmıyor. Belki kötü çocukları seven tiplerdendir. Sonra olayın bununla ilgisi olmadığını kavrıyorum. Lehime şahitlik yapan bir kadın bulmak jüriyi ikna etmek için önemli. Benimle zaman geçirdiğini görecekler, ona tecavüz etmemiş ve öldürmemiş olduğum gerçeğini fark edecekler, bana olan sevgileri tavan yapacak.

"Annem yeniden evleniyor."

"Ne hissediyorsun?"

Eminim ellerini nasıl birleştireceğini öğrendikten sonra bu soruyu sormakta ustalaşmıştır. Bir de ceketlerin dirsek yerlerine deri yamalar dikmek var tabii. *Unutmayın çocuklar, eğer geri kalan hiçbir şey işe yaramazsa, nasıl hissediyorsun diye sorarsınız.* Bana

sorarsanız psikiyatri bu sorudan ibaret. Psikiyatrlar kendi görüşlerine güvenemeyen insanlar ve sürekli hastaların görüşlerinden faydalanıyorlar.

“Hissetmek mi? Hiçbir şey hissetmiyorum."

“Haberi aldığında öfkelenmedin mi?"

"Niye öfkeleneyim?" diyorum büyük bir öfkeyle. Sadece Ellen'a değil, anneme de öfkeliyim.

"Kendini terk edilmiş hissediyor olabilirsin. Haberi alınca annenin seni ve durumunu unutup hayatında yeni bir erkeğe yer açtığını düşünmüş de olabilirsin. Baban öldüğünden beri onun hayatındaki yegâne erkek şendin... Düğün ne zaman?"

"Pazartesi."

Bu yanıt düşüncelerini doğruluyormuşçasma başını sallıyor. "Duruşmanın başladığı gün."

"Söylediğin şeylerin hiçbirini hissetmiyorum," diyorum ama anneme daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Şimdiden hayatına devam etmeyi başardı. Şimdiden kendisinden sonra önem verdiği tek kişi, Walt. "Niye onca zaman dururken şimdi nişanlandığını ve şimdi nişanlandıysa niye gelecek hafta evleneceğini anlamıyorum. Neden beklemeyi beceremiyorlar?"

"Hayatlarım ertelemelerini mi istiyorsun?" diye soruyor. Ama öyle bir soruyor ki beni yargılayıp yargılamadığını çözemiyorum.

"Ertelemek mi? Evet, durup şöyle bir düşünmelerini istiyorum. Ne zararı olurdu bunun? En azından duruşma bitene kadar bekleyebilirlerdi."

"Belki hapisten hiç çıkamayacağını düşünüyorlardır."

Başımı iki yana sallıyorum. Bence kimse böyle düşünüyor olamaz. "Yanılıyorlar."

"Çünkü sen kimseyi öldürmedin, değil mi?"

Önemli bir soru. Hiç şüphesiz yolda bu sorunun bol bol provasını yapmış.

"Onları öldürdüğümü biliyorum. Herkes bana aym şeyi söylüyor. Başlangıçta inanması zordu ama bin kişi size göğün başınıza düşeceğini söylüyorsa o zaman düşecektir." Ardından somurtuyorum. *Joe çok üzgün* bakışı. Başkaları üzerinde defalarca deneyip mükemmelleştirdiğini surat ifadesi. "Sanırım bu doğruysa serbest bırakılmayı hak etmiyorum. Belki de..." dedikten sonra dramatik etkiyi artırmak için duraksıyorum, bir kalp atışı süre geçmesini bekliyorum, İkincisi saniyede cümlemi tamamlıyorum. "Ölmeyi hak ediyorumdur. Öyle yapacaklar..." Duraksama; bir, iki... "Beni idam edecekler. Önce televizyonda sürekli bahsedilen yasa tasarısını geçirecekler, sonra da beni asacaklar."

Karşılık vermiyor. Söylediklerime aslında inanmıyorum, onun da inandığından emin değilim. Sessizlik uzuyor. Geri zekâlı olduğumu düşüneceği ama çok da geri zekâlı durumuna düşmeyeceğim bir şey söyleyerek sessizliği doldurma ihtiyacı duyuyorum.

"Yaptığımı söyledikleri şeyler... O ben değilim. Ben öyle biri değilim. Kime sorarsan sor. Anneme sor, birlikte çalıştığın polislere sor..." diyorum ve aklımdan bir sürü olay geçiyor. Önceki kadınlar, önceki kurbanlar, ağızlara tıkılmış yumurtalar ve ölmekte olan insanların inlemeleri. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Neyse ki aramızda masa olduğu için bu düşüncelerin beni tahrik ettiğini görmüyor.

"Hiçbirini gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Kulağa klişe gibi geliyor, biliyorum. Bunu duymayı bekliyordun ve buraya gelip bunları söylemem yalancının teki olduğumun ispatı. Kötü insanlar her zaman yalan söyler. Her zaman yaptıklarını hatırlar. Hatırlayabilmek için bunu yaparlar. Ama ben gerçekten hatırlamıyorum ve tek istediğim iyileşmek. Yaptığımı söyledikleri şeyleri yapmışsam bir daha asla öyle şeyler yapamayacağımdan emin olmalılar. Belki bu görüşmeler zaman kaybıdır. Belki beni bir yerlere kapayıp anahtarı kilitlemeliler."

"Anahtarı fırlatıp atmalılar!"

"Efendim?"

"O deyişin doğrusu *Anahtarı fırlatıp atmak*."

"Ne anaEıtarı?"

Amanda, parmaklarını birbirine kenetliyor. İşaret parmaklarının ucuyla parmaklarına dokunuyor. "Bu söylediğini çoğu kişi söyleyemez. Bir yerlere kapatılmayı hak etmekle ilgili olanı. Çok fedakârca bir yaklaşım."

"Ciddiyim."

"Sorun şu ki Joe, kulağa jüriyi manipüle etmek için söylenen bir şeymiş gibi geliyor. Savcılık psikiyatrı da tam olarak bunu yapmaya çalıştığım iddia edecektir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Çok önemli bir kararın eşiğinde olduğunu hissediyorum. Aşırıya kaçmak istemiyorum. Susmak en iyisi. Şu ana kadar söylediklerimin onu ikna ettiğine güvenmeliyim.

"Ya çok dürüstsün ya da çok iyi bir yalancı, hangisi olduğundan emin değilim."

Doğru tepkinin ne olduğunu bilmiyorum. Ne demeliyim? Nasıl bir duyguyla karşılık vermeliyim? Hangi yalam uydurmalıyım? Ona teşekkür mü etsem, yere düşüp çığlıklar atarak ağlasam mı, anlamlı bir şeyler söylemeye mi çalışsam?

"Sorun akli dengen yerinde değilmiş numarası yapman..."

"Numara yapmadım, başlangıçta onlar beni öyle zannetti."

"Yani hata onların mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki. Belki de benimdi... Ama bana küçümseyerek bakarlardı. Neden bilmiyorum ama acırlardı. Her zaman bunun farkmdaydım ama hiçbir zaman nedenini öğrenemedim. Belki bütün hademelere küçümseyerek bakıyorlardır. Onlar kadar havalı olmadığımızı düşünüyorlardır. "

"Niye hiç sormadın?"

"Ne diyecektim? *Özür dilerim dedektif, niye moron olduğumu düşünüyorsunuz?* Bunun olması mümkün değildi. Yanlarındayken

aşağılık kompleksine kapılırdım." Yavaş Joe gitti, yerini Hızlı Joe aldı. Bu konuşan Akıllı Joe. "Belki kompleksim yüzünden beni öyle görmüşlerdir."

"Bu söylediğin çok derin bir değerlendirme," diyor Ali.

Yanıt vermiyorum. Akıllı Joe'nun sorunu bazen fazla akıllı olması.

"Seni daha yakından tanımak istiyorum." diyor psikiyatrım. "Önümüzde tek bir hafta sonu var. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak. Senin için ve avukatın için çalışıyorum, savcılık için değil."

"Tamam."

"Ama yalan söylediğine inanırsam görüşmemiz sona erer ve bir daha gelmem. Duruşmada da jüriye aynen böyle söylerim. Yani Joe... senin için çalışsam da gerçekler benim için önemli. Üç gün dürüst olmalısın."

Yalan söylerken yakalanmamam gereken üç gün. Bu kadarım becerebilirim. Ya da her şey Melissa'mn planladığı gibi giderse bunu yapmama gerek kalmaz. "Tamam," diyorum ona. Gerçekleri arıyorsa doğru kişiye geldiği söylenemez.

"Anlatmaya nereden başlayayım?"

"Bana çocukluğunu anlat."

"Çocukluğumu mu? Niye?"

"Mesela gördüğün rüyada hep maske takar mısın? Annen seni maskeliyken tanır mı?"

Şöyle bir düşünüyorum. Rüyamda bira içiyorum. Bazen de kola... Bazen mavi araba kullanıyorum bazen kırmızı. Ev değişebiliyor, benim evimde, onun evinde veya herhangi bir evde olabiliyoruz. Annemin üzerinde bazen gecelik bazen elbise var. Ara sıra akvaryumumu görüp balıklarımı besliyorum, annemi öldürme yöntemim değişiyor. Değişmeyen tek şey benim. Her zaman maskeliyim. Kahvesine fare zehri koyduğumda bile maskemi çıkarmıyorum.

"Hep maske takıyorum."

"Emin misin?"

"Değilim ama galiba..."

"Ya annen? Seni tanıdığı oluyor mu?"

Şöyle bir düşünüyorum. Başımı önce evet, sonra hayır der gibi sallıyorum. "Belki bazen. Rüyamda her zaman beni gördüğüne şaşırıyor. Tanıyıp tanımadığından emin değilim. Belki kar maskeli birini gördüğüne şaşırıyordun Suratında benim yılbaşı ifadesi dediğim ifade beliriyor."

"Yılbaşı ifadesi mi?"

"Evet, ben öyle diyorum. Şaşkınlık ifadesi. Uzun hikâye."

"Eh, anlatmaya bir yerlerden başlamalısın. Buradan başlasan?"

Ve öyle yapıyoruz.

24

Çocukken Noel Baba'ya inanırdım. Annemler için Noel çok önemliydi. Tatil sabahı uyandığımda Noel Baba için şöminenin önüne bıraktığımız kurabiyeler yenmiş, süt içilmiş olurdu. Yerlerde isli ayak izleri görürdüm. Babam Noel Baha'nın çatıya konmasını duyduğunu ve göz ucuyla Ren geyiğini gördüğünü söylerdi. Gelmesi beni heyecanlandırır ve her seferinde kaçırdığıma üzülürdüm. Bir gece önceden uyanık kalmaya çalışırdım ama beceremezdim, uyandığımda da güneş doğmuş olurdu. Noel Baba kimselere çaktırmadan evlere girip çıkabiliyordu. Sanırım onunla ortak noktam bu.

Hiç aklımdan çıkmayan ise sekiz yaşındayken kutladığımız Noel'di. O yaşta artık Noel Baba'ya inancım kalmamıştı. Ama sonraki yıl Santa Kenny gibi tiplerin olduğunu öğrenecektim. O zamanlar annem bambaşka biriydi. Babam da farklıydı. Onu anlatacak doğru kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum. Şimdi bile adını koyamadığım bir şekilde geriye kalan insanlardan farklıydı. Annem de bunu biliyordu. Aralarında bu yüzden sorun çıkar ve ne zaman kavga etseler babam gidip Bili amcayla kafayı çekerdi. Bili amca gerçek amcam değildi, babamın en yakın arkadaşıydı ama bir süre sonra Bili amca artık eve gelmemeye başladı çünkü o, babam ve annem büyük bir kavga etmişlerdi. Bence annem ve babam arasındaki sorunların büyük bölümünün kaynağı Bili amcaydı.

Noel hediyesi olarak anneme kedi yavrusu vermiştim. Okuldaki bir arkadaşımdan edindiğim yedi haftalık siyah beyaz bir

kedicikti. Arkadaşımın yavru kedisiyle bir dergiyi değiş tokuş etmiştim. O, ailesine kedi yavrusunu vereceğini söylememiş, ben de babama dergisini vereceğimi söylememiştim. Söylemiş olsaydık olaylar farklı gelişebilirdi. O Noel, kedi yavrusunu gördüğünde annemin suratında beliren ifade benim için "Noel ifadesi" olarak kalacaktı. Dudakları öfkeyle aralanmış, dişleri köpek balıklarının dişleri gibi ortaya çıkmıştı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. En kötü kâbuslarının gerçek olduğunu fark ettiğinde suratmda beliren ifadedir bu. Annem o yavru kediyi hiçbir zaman sevmedi. Başlangıçta bu yüzden onun çok acımasız, taş kalpli bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Herkes kedi yavrularını sever ne de olsa.

Meğer annem kedi sevenlerden değilmiş. Daha doğrusu ölü kedi yavrusu sevenlerden değilmiş. Karton kutuya konulup tepelerinde kurdeleyle beş gün beklemiş kedileri sevmiyormuş. Sekiz yaşındayken akimdan geçenleri okuyamazdım ya! Tabii bunca yıl geçti hâlâ okuyamıyorum.

Bu olayı Ali'ye anlatıyorum. Ali not tutuyor. Koltuğum çok rahatsız, kolumdan ona kelepçeli olmasaydım psikiyatrımın benimle yalnız kalmasına izin vermezlerdi. Ya güvende olmakla ilgili sorunları var ya da son on iki aydır ne kadar yalnızlık çektiğimi ve on dakika özgür kalsam onu katledip sonra da gardiyanlara hiçbir şey hatırlamadığımı söyleyeceğimi biliyordur.

"Kedinin öleceğini tahmin etmemiş miydin?"

"Düşünemedim." Yalan değil bu. Düşünememiştim. Annem için hoş bir hediye olacağını sanmıştım. Değilmiş meğer. Anlaşılan hiçbir zaman annemin hoşuna gidecek bir şey yapamamışım. Tutuklanmak dışında. Şimdi VValtTa günlerini gün ediyor.

"Kediyi hiç kontrol etmedin mi? Mamaya ihtiyacı olacağı akima gelmedi mi?"

"Ad koymuştum," diyorum. Düşünmeden konuşuyorum. "Adı John'du."

"Kedine John adını mı vermiştin?"

"Dedem John gibi ölüydü."

"Kedine öldükten sonra mı ad verdin?"

"Niye vermeyeyim?"

Hızlı hızlı bir şeyler not alıyor. "Annen paketi açıp kedinin ölü olduğunu görünce kendini nasıl hissettin?"

"Bilmem. Tahminimce üzülmüşümdür."

"Tahmin mi yürütüyorsun?"

"Kim olsa üzgün hissetmez miydi?"

"Üzgün veya öfkeli hissederdi. Ama sen sadece tahmin yürütüyorsun, değil mi Joe? Ne hissettiğini bilmiyorsun."

Önemli değilmiş gibi omuz silkiyorum. Belki önemlidir, belki önemli değildir. Sanki beni tuzağa düşürmeye çalışıyor ama nedenini anlamıyorum. Bana yardım etmeye çalışıyor mu, çalışmıyor mu? Yanıtı bir saniye sonra kavrıyorum. Mesele ben değilim, mesele o. Kariyeri. Duruşmam bittiğinde atacağı adımlar. Belki de kariyerini benim üzerime bina edecek.

"Joe? Ne düşünüyorsun?"

"Kediyi."

"Lütfen bana dürüstçe söyle, üzülmüş müydün?"

"Elbette."

"Kedi öldüğü için mi, yoksa annen sana kızdığı için mi?"

Evdeki favori dergimi işe yaramaz bir şeyle değiştiğim için. İşte gerçek. "İkisi de galiba."

"Tahmin yürütmeyi bırakmalısın Joe. Ya baban?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kediyi görünce o ne yaptı?"

"Annem kutuyu yere düşürmüştü. Kutu yan yattı, kedinin leşini görebiliyordu. Onu kutuya koyduğum zamankinden çok farklıydı. İğrenç kokuyordu. Babam kutunun kapağıyla kediyi yeniden kutuya soktu ve dışarı çıkarıp gömdü."

"Sana ne yaptığını sormak istemiştim Joe."

"Hiçbir şey."

"Sana vurdu mu?"

"Evet, bana vurdu. Duymak istediğin bu muydu? Öyle sert bir tokat attı ki yanağım mosmor oldu. Bana dokunduğu tek zamandı. Sonra odama gelip bana sarıldı. Üzgün olduğunu, bir daha asla bana vurmayacağını söyledi. Olup bitenden hiçbir şey anlamamıştım. Önce ona da ölü kedi vermediğim için kızdığını sandım." Amy karşılık vermiyor. Gülümsüyorum. "Espri yaptım," diyorum.

Gülümsemeye çalışıyor. Belki de bana baktığında beyaz atlı prensim görüyordur. Ne yazık ki cinayet suçlarından hapisteyim. Ama o da aşkının bir yolunu bulup yeşereceğini biliyor. Eminim beyaz atlı prensinin espri anlayışı olmasına sevinmiştir. Kadınlar her zaman erkeklerin kendilerini güldürmesinin ne kadar önemli olduğuyla ilgili yalan söyler. Yakışıklılığından önemlidir, derler. Umarım erkeğin geçmişinden de önemlidir. Kadınlar yara izlerine de bayılır ama benim yara izim suratımın yarısını Cadılar Bayramı maskesine dönüştürecek kadar belirgin. Hâlâ kurşunun eti sıyırırken nasıl yakıcı bir acı verdiğini hatırlıyorum. Gülümsemeyi deniyorum ama aramızdaki sihirli an yeşeremeden kaybolup gidiyor, bir gözüm kapanıveriyor, durduk yere göz kırpmış gibi oluyorum. Kaşları çatılıyor.

"Göz kapağım kazadan beri bazen düşüveriyor." Parmağımla göz kapağıma dokunuyorum, biraz uğraştırsa da yeniden düzgünce açılıp kapanmaya başlıyor.

"Yaralanmana *kaza* mı diyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bütün bunlara başka ne ad verebilirim? Hiçbirini planlamadım ki!"

"Bu mantıkla kanser olan insanlar da kansere kaza diyebilirler."

"Ama ben kanser değilim."

"Peki Joe... hiçbirini planlamadıysan ve gerçekten yaptıklarını hatırlamıyorsan Dedektif Calhoun'un silahı neden şendeydi ve niye intihar etmeye çalıştın?"

İyi bir soru. Bu can sıkıcı soruyu birkaç kere sordular. Neyse ki yanıtı da kolay. "Onu da hatırlamıyorum."

"Joe..."

"Doğru söylüyorum." Boştaki elimi yeniden göz kapağıma götürüyorum. Doktor, hayatım boyunca bu göz kapağının arada bir sorun yaratacağını söylemişti. Neden bilmiyorum ama bana açıklama yapmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi. Daha çok kim olduğumla ve akşam bara gittiğinde arkadaşlarına benden bahsetmeyi planlamakla ilgileniyordu.

Psikiyatrımın suratındaki ifade yumuşuyor. "Canın yanıyor mu?"

"Sadece uyanık olduğumda, o kadar."

"Devam edelim. Annene başka bir evcil hayvan verdin mi?"

Kaşlarım çatılıyor. "Hayır. Değerini bilmezdi."

"Canlı bir evcil hayvanı kastettim Joe."

"Haa... Şey, hayır, aynı yanıt geçerli."

"Başka hayvan öldürdün mü?"

"John'u öldürdüğümü mü söylemek istiyorsun?"

"John'u öldürdün zaten."

"Hayır. John'u karton kutuda havasız kalmak öldürdü. Benim sekiz yaşımda olmam öldürdü. Bir kazaydı."

"Yara izinin de kaza olması gibi."

"Evet."

Nihayet anlamaya başlamasına sevindim.

"Bana başka hayvanları öldürüp öldürmediğini söylemedin ama."

"Niye öldüreyim?" diye soruyorum ama evet, başka hayvanlan öldürdüm. İnsanlardan istediklerimi koparabilmek için yaptım-

"Tamam, sanırım bugünlük bu kadar yeter," deyip defterini ve eşyalarını çantasına koymaya başlıyor. Benim öğle yemeğimi, bıçaklarımı ve silahımı taşıdığım çantaya o kadar benziyor ki bir saniye için benim çantam mı diye merak ediyorum.

"Niye?" diye soruyorum.

"Çünkü doğruyu söylemiyorsun."

"Ne?"

"Hayvanlar. İki kere sordum, ikisinde de yanıtlamaktan kaçındın. Demek ki bana yardım etmeyi istemiyorsun."

"Bekle," deyip ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kelepçeler bana engel oluyor.

"Yarın gelip gelmemeyi düşüneceğim."

"Ne kastediyorsun? Gelmemen ihtimali mi var?"

"Yalan söyleyip söylemediğine karar vermeliyim. Duymayı istediğimi düşündüğüm şeyleri mi söylüyorsun yoksa gerçekleri mi? O kadınları öldürdüğünü hatırlamadığına inanmakta zorluk çekiyorum. Delilik savunmanla ilgili mesele, ne söylediğinin gayet farkında olman."

Hiçbir şey söylemiyorum. Anlaşılan konuşmamak benim için daha iyi.

Gidip kapıyı yumrukluyor.

"Bekle."

"Neyi bekleyeceğim?"

"Lütfen. Yalvarırım, hayatım söz konusu. Korkuyorum. Hapishanede beni öldürmek isteyen insanlar var. Son yıllarda ne halt ettiğimi bilmiyorum, kafam karıştı ve korkuyorum. Lütfen, lütfen gitme. Henüz değil. Bana inanmıyorsan bile konuşacak birilerine ihtiyacım var."

Gardiyan kapıyı açıyor. Ali bana bakıyor, gardiyan da ona...

"Hanımefendi?" diyor. Psikiyatr, gardiyana dönüyor. "Yanlış alarm!" dedikten sonra masaya dönüyor. Gardiyan da aynı anda omuz silkmeyi, gözlerini devirmeyi ve kapıyı kapamayı başarıyor.

"Beni daha fazla görmek istiyor musun Joe?"

Onu ne kadar fazla görebilirsem o kadar çok görmek istiyorum. Kelepçem ve gardiyan olmasa vücudunun her santimetresini görmek için büyük çaba harcardım.

"Elbette."

"O zaman bana karşı dürüst ol, tamam mı?"

Arkasına yaslamyor. Bu sefer parmaklarını birleştirme merasimine saygı duyuyorum. En azından hemen yapmadı.

"Benimle oyun oynamayı bırakacak mısın Joe?"

"Tamam."

"Çocukluğuna dönelim."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Annem ve babam gayet normaldi."

"Baban intihar etti Joe. Bu pek normal değil."

"O kadarını biliyorum. Aile dinamiklerimizin normal olduğunu kastettim. Babam işe gider, annem bize bakardı. Değişen tek şey ise her yıl biraz daha yaşlanmamızdı."

"Baban intihar edince neler hissettin?"

Başımı sallıyorum. Bu konudan bahsetmek istemiyorum. "Ciddi misin? Kendimi nasıl hissetmiş olabilirim?"

"Yanıt vermeden önce zaman kazanmaya mı çalışıyorsun Joe?"

"Hayır. Elbette hayır. Kızgındım. Üzgündüm. Şaşkındım. Babamı kaybetmiştim. Yanımda olması, beni koruması gerekirdi. 0 ise bencillik yapıp hayatına son verdi."

"Seni psikiyatra yolladılar mı?"

"Niye yollasınlar?"

"Baban intihar notu bırakmış mıydı?"

"Hayır."

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyorum ama bu söylediğim tamamen doğru değil. Bazen onu rüyamda görüyorum. Belki rüya değil de bir anıdır. Bili amcayla bir ilgisi vardı. Babam, ona zaman tanısaydım kendini öldürür müydü emin değilim. Herhalde annemin öfkesiyle yaşamaktansa öldürürdü. İntiharı, intihardan ziyade tek oğlunun onu cennete ittirişiydi. Bence öteki dünyayı görmeyi çok istiyordu çünkü *aman Tanrım, aman Tanrım* dediğini duymuştum. Herkes için olabilecek en acısız çözüm buydu. Benim içinse hiç acı verici değildi. Elbette bunlar rüya da olabilir...

"Emin misin? Bir şey hatırlamış gibisin."

"Babamı hatırladım, hepsi bu. Onu özlüyorum. Onu hep özledim."

"Bizim mesleğimizdeki kimi doktorlar babanın yaptığına *tetikleyici olay* der."

"Ne?"

"*Tetikleyici olay.* Seni farklı davranmaya zorlayan bir eylem. Seni tetikleyen bir olay."

"Ha, anladım," diyorum ama anladığımdan emin değilim. Sonuçta babamı vurmadım. Bağlayıp arabasına tıktım ve egzoz borusuna bağladığım hortumu camın aralığından içeri soktum. En azından Hayalperest Joe bazen öyle yapıyor.

"Biraz daha çocukluğundan bahsetmek istiyorum."

"Orada başka tetikleyici olaylar bulacağına inandığın için mi?"

"Bu mümkün. Yavru kedi..."

"John," diyorum sözünü bölüp.

"Evet, John... Onun hakkmdaki hikâyen başka tetikleyici olaylar olabileceğini düşündürdü. Söylesene Joe, kadınlardan hoşlanıyor musun?"

"Joe herkesten hoşlanır."

Birkaç saniye yüzüme bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Kendimden üçüncü tekil şahısla bahsettiğim için beni azarlayacak

kesin. Hademeyken bunu sık sık yapardım. Çok işe yaramıştı. Burada ise pek emin değilim.

"Hatırladığın en eski travmatik olay ne?"

"Hiç yok."

"Kadınlarla ilgili bir şey... Mesela annen veya bir teyzenle, komşuyla ilgili bir şey, ne olursa."

"Niye? Psikiyatri ders kitapları öyle olması gerektiğini mi söylüyor?" diye çıkışıyorum. Fazla acele ettim ama aklımın ergenlik çağıma kaymasını engellemek için bunu yapmaya mecburum.

"Evet Joe, o sebeple... Senden ne duymak istediğimi biliyomm ve içimden bir his senin de ne söylemen gerektiğini bildiğini söylüyor. Bana küçükken başına gelen bir şeyi anlatman için altmış saniye vereceğim. İnan bana, yalan söylersen anlarım. Belli ki bir şey olmuş, ne olduğunu bilmek istiyorum."

Arkama yaslanıp, "Hiçbir şey yok," diyorum ve parmaklarımla masada ritim tutuyorum.

"Öyleyse bu iş burada bitti," diyor ve kayıt cihazım çantasına kaldırmaya hazırlanıyor.

"Tamam."

"Geri dönmeyeceğim."

"Aman be!" diyorum.

Kapıya gidiyor. Son anda yine bana dönüyor. "Zor olduğunu biliyorum Joe ama yardım etmemi istiyorsan bana yardımcı olmalısın."

"Anlatacak bir şey yok."

"Belli ki bir şey var."

"Hayır, hiç yok!"

Kapıyı çalıyor. Gardiyan kapıyı açıyor. Psikiyatrım bir daha geri dönüp bakmıyor. Dışarıya bir adım atıyor, sonra bir adım daha. O zaman ona sesleniyorum: "Bekle!"

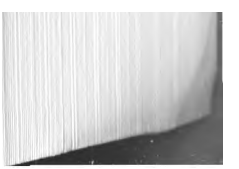
Bana dönüyor.

"Neyi?"

"Sadece bekle."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyor, bir saniye elimle yüzümü ovuşturuyorum. Ardından elim kucağıma kayıyor. Ona bakıyorum. Ali koltuğuna döndüğünde gardiyan ilk seferinde olduğundan çok daha fazla öfkelenmiş görünüyor. Kapıyı kapatıyor.

"On altı yaşındaydım..." diyorum ve hikâyemi anlatmaya başlıyorum.

25

Raphael o sabah uyandığında kendini yepyeni biri gibi hissediyor. Sanki on yaş gençleşti. Hatta yirmi. Yirmi de değil, kasları elli beş yaşında birinin kaslarıymış gibi ağrısa da kendini yirmi yaşında hissediyor. Yataktan kalkarken omuzlarını esnetiyor. Perdeleri açıyor. Yattığında yağmur yağıyordu, oysa güneşli bir güne uyandı. Dışarının soğuk olduğu belli ama gökyüzü masmavi, rüzgâr yok. Bu sayede sabah yapmaları gerekenler çok daha kolaylaşacak. Duş aldıktan sonra bir süre aynada kendisini inceliyor, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi yılların nasıl bu kadar çabuk geçtiğini, vücuduna, yüzüne neler olduğunu sorguluyor. Stella'yı düşünüyor.

Kahvaltı edecek zamanı var. Artık eskisi kadar yemiyor. Gömleğini çıkardığında hemen belli olan bir gerçek. İştahsızlık ve aşırı tembelleşme yüzünden. Son günlerde doğru dürüst çalıştığı da söylenemez. Ama bugün çaba harcayacak. Bugün kutlama günü. Kendine krep pişiriyor. Tereyağıyla tavayı yağlayıp krepleri hazırlıyor ve üzerlerine akçaağaç şurubu dökerek yiyor. Bir fincan kahve içiyor, bir bardak da portakal suyu. Kendini o kadar iyi hissediyor ki! Bir yıldan uzun süredir ilk kez kendini uyuşmuş, bomboş hissetmiyor. Bir yıldan uzun süredir ilk kez vücudu baştan sona öfkeye teslim oldu. Eskiden öfkesine verdiği özel bir ad bile vardı: Kızıl Dehşet. Kızıl Dehşet geceleri uyuyamamasma yol açardı ve Raphael sabah akşam kızının intikamını almanın yollarını düşünürdü. Ama bunu yapması imkânsızdı çünkü onu kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Polis değildi. Katili

yakalayamazdı. Derken Joe yakalanmıştı ve Kızıl Dehşet'in, Joe hapse atıldığı için intikam alamayacağı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekmiş, böylece Kızıl Dehşet kış uykusuna yatmıştı.

Raphael bir daha öfkesini böylesine capcanlı hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

Arabayı geri geri garajdan çıkarıyor. Dışarısı camdan baktığında zannettiği kadar serin değil. Stella'yla yaptıkları planın işlemesi havamn iyi olmasma bağlı. Hava durumu tahminine göre önlerinde istedikleri gibi bir gün var. Yollar kuru ama çayırlar ve bahçeler hâlâ ıslak. Sıcaklık yedi derece, bir veya iki derece yükselebilir ama o kadar. Pek trafik yok. Raphael radyoyu açıyor. Seyircilerin arayıp yorum yaptığı bir program. Birkaç aydır o kanala kafayı taktı. Araması gerektiğini düşünüyor. Onun gibiler arayıp idam cezasıyla ilgili görüşlerini dile getiriyorlar. Aramaya zahmet eden dinleyicilerin hepsinin uçuk fikirleri var.

Raphael de uçuk fikirlere yakın olanlardan...

Dün gece Stella'yla gittikleri kafeye gidiyor. Özgün bir yer; duvarlara eski filmlerin afişleri asılmış, camlardan biri de film tanıtımlarıyla kaplı. Bu sefer içeri girmiyor. Stella aralarında birkaç kuaför ve seks eşyaları dükkânının da olduğu yirmiye yakın mağazanın ortak kullandığı otoparka park ettiği arabasında onu bekliyor. Raphael aracını onunkinin yanma yanaştırıp bagajı açıyor ve Stella'mn arabasındaki eşyaları, diğer arabaya taşıyorlar. Stella bugün hamile kostümü giymemiş.

Ardından aynı arabayla yola koyuluyorlar. Radyo açık. İnsanlar hâlâ arayıp görüş bildiriyor.

"Gerçekten bazı insanların ne düşündüğünü anlayamıyorum," diyor Raphael. "Bir insan idam cezasına nasıl karşı olabilir? Bir insan nasıl Joe Middleton gibi bir canavara bakıp onun da hakları olduğundan bahsedebilir? Herkes kafayı sıyırmış. Suçluları öldürmeyi cinayet sanıyorlar ama cinayet değil bu. Öldürdüğünüz kişiler insan değilken buna nasıl cinayet denebilir?"

"Katılıyorum," diyor Stella da. Elbette aynı fikirde, aynı fikirde olmasalar bunları birlikte yapamazlardı.

Otobana çıktıklarında bir kamyon yüzünden yavaşlamak zorunda kalıyorlar. Kamyonun arkası koyun dolu, en arkadakiler tahtaların arasındaki boşluklardan manzarayı seyrediyor, hayatlarının gözlerinin önünden aynı şekilde akıp gideceğini, kamyonun küçükbaşların başını koparmaya gittiğini bilmiyorlar. İdam cezasına karşı olan insanlara göre bu da cinayet.

Ama Stella'ya göre değil.

Stella'yı tammak ona gerçekten de çok iyi geldi. Hırslı. Öfkeli. Becerikli. Doğruyu söylemek gerekirse biraz da ürkütücü. Raphael kendine karşı dürüst olmaya başlamışken başka bir gerçeği daha itiraf ediyor: Kadın çok güzel. Dün gece ölü gibiydi, duruşma yaklaşmıştı, pazartesi protestoya başlayacaklardı ama neydi ki bunlar... Kendisi gibi insanlarla adliye binasımn önünde buz gibi havada elinde protesto yazılarıyla dikilecekti ve yaptıklarının hiçbiri kızını geri getirmeyecekti. İş olsun diye yaptığı şeylerdi bunlar. Bütün gün pijamalarıyla evinde oturmamak için yaptığı şeyler. Ancak dün gece Stella hayatına girmişti. Kahveleri Raphael ısmarlamış, Stella planını paylaşmıştı. Sağlam plandı. Kahveler iyiydi, plan da muhteşemdi.

Koyun kamyonu yan yollardan birine sapıyor, otoyolsa önlerinde akıp gitmeyi sürdürüyor. Bu sabahki hava dün geceki sohbetlerinin havasmdan çok farklı. Raphael heyecandan yerinde duramıyor ama yanlış bir şey söylemekten, Stella'nm başlangıçta düşündüğü kadar becerikli çıkmamasından korkuyor. Aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğratmamak arzusunda.

Başaracağız, deyip duruyor içinden. *Başaracağız, Joe ölecek.* Tetiği çeken Raphael olacak. Belki Angela'yı geri getirmez ama protesto etmekten iyi olduğu kesin. Böylece huzura kavuşacak. Belki kaderinde bu vardır. Yardımına ihtiyaç duyan başka insanların var olduğunu biliyor. Belki bu yaptığı bambaşka bir şeyin başlangıcı olur.

Elbette temkinli davranmalı, acele etmemeli.

"Neredeyse geldik," diyor Stella'ya.

"En son ne zaman buralara gelmiştin?"

Buralar dediği şehrin kuzeyi, otuz dakika gittikten sonra ulaşılan bölge.

"Uzun zaman oldu," diye cevaplıyor ama aslında uzun zaman olmadı, geçen yıldı. "Ailemin buralarda bir yazlığı vardı. Yıllar önce yandı. Eşimle ve Angela'yla yazları buralarda piknik yapardık."

Direksiyonu kırıp otoyoldan çıkıyor, beş dakika taşra yolunda gittikten sonra bir kez daha yön değiştirip iki yüz metre sonra toprak yola dönüşüp ormana giren bir yola sapıyorlar. Gittikleri yol çok engebeli, neyse ki dört çeker rahatlıkla yol alıyor. Raphael yavaş gidiyor. Arabayı zorlayan pek bir şey yok ama arka tekerlekler bazen ağaç köklerine takılıp arabanın sarsılmasına yol açıyor. Dokunulmamış Yeni Zelanda topraklarmdalar. İnsanların bu ülkeyi ziyaret etme nedeni, film çekme nedeni, koyun yetiştirme nedeni, çocuk yetiştirme nedeni doğanın el değmemiş, bozulmamış güzelliği. Uzakta karlı dağlar, pırıl pırıl ırmaklar, ulu ağaçlar var.

Açıklık bir alana ulaştıklarında arabayı park ediyor. Tıpkı kadına anlattığı gibi. Kimse yok.

"Manzara çok hoş!" diyor Stella.

"Âşık olacak kadar..."

Arabadan iniyorlar. Rüzgâr yok. Etraf çok sessiz. Raphael'in tek duyduğu arabanın motorundan gelen gürültüler ve Stella'nm adımlarının hışırtısı. Ne kuş ne de herhangi bir hayat belirtisi var. Arabamn diğer tarafına dolaşıp silah kutusunu çıkarıyor. Stella sırt çantasını karıştırıp omzuna takmadan önce içindekileri yeniden düzenliyor. Raphael'in eşi de çantasını omzuna asmadan önce hep aynı şeyi yapardı. Arabadan uzaklaşıp ağaçların arasından

geçtikleri sırada ayakları çamura batıyor. Yeni bir açıklığa varıyorlar. Biri yakmaya karar vermeden önce yazlık ev oradaydı.

"Hayatımda hiç ateş etmediğime inanamıyorum/' diyor Raphael. Gerçekten inanamıyor. Hangi erkek hayatında silaha dokunmadan elli beş yaşma gelir. "Hep istemiştim..." diyor. Keşke böyle söylemeseydi. Tek yaptığı bu iş için doğru kişi olmadığını ima etmek oldu. Oysa gerçekler çok farklı. Kızıl Dehşet'e sorun.

Stella karşılık vermiyor. Çünkü daha önce birçok kez silah kullandı ama çok kötü bir nişancı. RaphaeTe geliş sebeplerinden biri de bu; eğer o da kötü nişancıysa görevlerinin başlamadan biteceğini söyledi. Gerçi "görev" kelimesini kullanmamışta. Acaba polisler bilseler buna da "hareket" derler miydi?

Stella sırt çantasını açıp konserve kutularını çıkarıyor. Hepsi boş. Bebek maması konservesi, spagetti konservesi, konserve çorba. Hepsini bir metre arayla diziyor. Bir bölümünü görüş hattında bırakıyor, diğerlerini köklerin arkasına yerleştiriyor, bazılarını da farklı yüksekliklerdeki dallara iliştiriyor. Birkaç dakika sonra çok çirkin dekore edilmiş, ağaçlardan oluşan bir tür ataş poligonundalar.

Açıklığın ortasına doğru otuz metre yürüyorlar. Artık arabadan neredeyse iki yüz metre uzaklıktalar ve arada sıra sıra ağaçlar var. Onlar sayesinde kurşunların arabaya ulaşmasına imkân yok. Kulübenin temelleriyle aralarında yüz metre daha var ama temeller çoktan çimenlerin altında kaldı, sanki yanmak, toprağı bereketli hale getirmiş.

Melissa, "Bu mesafe yeterli," diyor.

Dizlerinin üzerine çömeliyor Raphael. Çimenlerdeki nem hemen pantolonuna işliyor. Kutuyu yere bırakıyor, kapağını açıyor. Silahı ilk kez gördü. Bir ıslık çalıyor. Kendini tutamadı. Kullanma kılavuzu yok. "Vay be!" diyor. Bir daha... "Vay be! Umarım parçaların nasıl birleştirileceğini biliyorsundur."

"Ders vermişlerdi."

"Silah dükkânındakiler mi?" diye soruyor. Stella hakkında bir şeyler öğrenebilmek umuduyla sordu ama bu nedenle sorduğu fazlasıyla ortada. Yönteminin işe yaramayacağı da...

"Aynen öyle."

Raphael silahı eline alıyor. Kapkara, kaskatı ve tehlikeli. Beklediğinden biraz daha hafif. Yeniden kutuya bırakıyor. Parçaları birleştirmek için yamp tutuşuyor ama sabırla kadını bekleyecek. Stella'mn gösterisi bu. Ayrıca bir şeyleri bozmak veya kırmak istemiyor. Öyle bir şey başlarına gelse moralleri feci bozulurdu. Parçaları birleştirmek kadının birkaç dakikasını alıyor, hepsi çınlamalar eşliğinde yuvalarına oturuyor. Kadını izlemek için ayağa kalkıyor Raphael, kutuyu açmak için yere çömeldiğinde sırtını incitti. Kadın sırt çantasından bir kutu çıkarıp şarjöre kurşunları yerleştiriyor. Yirmi kurşunluk. Kutuda yirmi dört kurşun var. Raphael, Stella'nın parçaları birleştirdiği sırada silahlarla arasını iyi olmadığını söylerken dalga geçmediğini anlıyor.

"Kaç kutu aldın?"

"Üç," diye yanıtlıyor Stella. "Hepsini kullanabiliriz. İki kurşun, bir de özel atışımız için bir kurşun saklamamız yeter." Çantanın içine uzanıyor. "İşte!" dedikten sonra kulak tıkaçlarını uzatıyor. Ardından yeniden çantayı karıştırıyor.

"Bir şey mi kaybettin Stella?"

"Hayır. Koyduğumdan eminim... Hayır, bekle, arabadayken kulaklıklarımı çantadan çıkarmıştım."

"Gidip getireyim."

"Gerek yok, ben gider alırım, sen bunları yerleştir." Raphael'in eline çantadan çıkardığı battaniyeyi tutuşturup sırtına attığı çantayla arabanın yolunu tutuyor.

Raphael battaniyeyi çıkarıp seriyor. İki insamn elleri ve ayakları dışarı taşmadan sığabilecekleri kadar büyük bir battaniye. Ayrıca kaim ama üzerine oturdukları anda yerdeki yağmur sularım emmeye başlayacaktır. Adama orada yaptığı piknik günlerini

hatırlatıyor. Eşi Janice'i ve kızı Angela'yı... Janice hâlâ yakınlarda oturuyor ve bazen konuşuyorlar ama çok sık değil. Aralarına girip yerleşen mutsuzluk çok büyük, bir türlü kurtulamadıkları bir kısır döngüye kapılıp gittiler. Güzel zamanlara odaklanmak en iyisi. Örneğin piknik battaniyesi ve oltayla buraya geldikleri zamanlara... Bir kilometrede mesafedeki ırmakta avlanırlardı ama onca yıl boyunca tek bir balık bile yakalayamadılar. Böylesi daha iyiydi çünkü Raphael balık temizlemesini bilmezdi. Sadece yazın oraya gelirlerdi. Raphael daha önce hiç kış mevsiminde ormana gelmemişti.

Stella kulaklıklarıyla geri geliyor. Adamınkiler turuncu, kadınınkiler mavi, bunun dışında aynılar. Stella kulaklıkları kaldırıp özür dilercesine gülümsüyor. Raphael de gülümsemeyle karşılık verip kulaklıklarım takıyor. Hem kendisinin hem Stella'nm çıkardığı sesler belirgin ölçüde azalıyor. Stella battaniyeye uzanıp tabancayı eline alırken Raphael biraz daha geride durup kadının vücudunun hatlarını, silahı, hedefleri inceliyor. Dirseklerini yere sabitleyen Stella omzunu esnettikten sonra başmı ileri geri oynatıp rahat edeceği bir pozisyon buluyor. Raphael dün bu saatlerde televizyon izleyip yağlamaya üşendiği kızarmış ekmeği yiyordu. Giyinmeye üşendiği için iç çamaşırlarıyla kalmış, kaloriferleri sonuna kadar açmıştı. Toplantıdan önce bütün gün ne yapacağını kara kara düşünmüş ve hiçbir şey yapmamaya devam etmeye karar vermişti.

Stella saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Duruşunu bir kere daha ayarladıktan sonra parmağını tetiğe yerleştiriyor. Raphael ise nefesini tutuyor.

Namludan kurşunun çıkmasıyla beraber silah geri tepiyor. Gök gürültüsünü andıran bir ses duyuluyor. Kulakları sağır eden bir ses. Raphael bir an kulaklıkların hiçbir işe yaramadığını, sadece kanın kulaklarından dışarı akmasını engellediklerini düşünüyor. Ama kan yok. Kulaklıklar olmasaydı muhtemelen olurdu. Stella'nm hangi kutuya nişan aldığı belirsiz, hepsini ıskaladı.

"İnanılmaz!" diyor Raphael. Sesi yerin yüz metre altından geliyormuş gibi boğuk.

Yeniden nişan alıyor Stella. Acele etmiyor. Raphael onun nefes alıp verişini seyrederken sıranın kendisine gelmesi için sabırsızlanıyor. Kalbi küt küt atıyor. Kadın tetiği çekiyor. Gök gürültüsü. Bu sefer konservelerden birinin otuz santim ötesinde topraklar havaya saçılıyor. Kötü nişancı olduğu konusunda yalan söylemiyordu demek.

Raphael, "Uğurlu sayım üçtür," diyor ama sesinin duyulabileceğinden emin değil. Sonuçta üç rakamının Stella için uğurlu olmadığı ortaya çıkıyor. Dört ve beşin de... Silahı battaniyeye bırakan Stella yana kayıp kulaklığını çıkarıyor. Elimden gelenin en iyisini yaptım dercesine omuz silktiğinde Raphael de boş ver dercesine gülümsüyor.

"Bakalım sen ne düşüneceksin?"

Raphael başım sallıyor. Çocuklar gibi neşeli. Yere çömeldiğinde dizleri acıyor. Sol dizi çatırdıyor. Utanıyor ve kendini yaşlı hissediyor. Stella yeniden kulaklığını takıyor. Az önce kadının aldığı pozisyonu alıyor Raphael. Silah sanki kolunun bir uzantısı. Öylesine doğal geliyor ki! Gözünü dürbüne dayıyor. Görüntü net; öyle net ki Stella'nın nasıl ıskaladığına şaşırıyor. İnsanlar değişen koşullar nedeniyle ıskalar. Rüzgâr hızı. Yağmur. Karşı tarafta bir şeylerin parlaması. Hareket eden insanlar. Dikkat edilmesi gereken çok detay var. Konserve kutusuna ateş etmek bir insana ateş etmekten tamamen farklı olacak. Konserve kutuları sabit. Paniğe kapılmaya, acele etmeye, yanlış konserveyi vuracağı için endişelenmesine, sevdiği konserve kutularının hayatını mahvetmekten korkmasına gerek yok.

Tetiği çekiyor. Teneke, kurşunun çarpmasıyla beraber havalanıp beş metre öteye uçuyor. Yan yattığında ortasında kocaman bir delik var. Raphael gözünü kalın bir kökün arkasında kalan konservelerden birine dikiyor. O da tam isabet. İkide iki. Ateş etmek ruhunda var demek ki.

L

Dürbünden konserve kutularına bakıyor. Kızını ve Joe'nun onu nasıl öldürdüğünü hatırlıyor. Evine girmiş, önce kedisini öldürmüş. Sonrasında kızma neler yaptığını da çok iyi biliyor. Onu nasıl yatağa bağladığını, ağzından içeri yumurta tıktığını...

Üçüncü atışı karavana. Gözünü dürbünden uzaklaştırıyor. Yere bakıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Stella.

Raphael başını kaldırıp ona bakıyor. "Hiç, sadece... Hiç... Bana bir saniye ver." Derin derin nefes alıyor. Çığlık atmak istiyor. Arabasına atlayıp hapishaneye gitmek, silahı alıp hücrelere dalmak ve gördüğü yerde Joe'yu vurmak istiyor. Önce dizlerine ateş etse, sonra üstüne çıkıp defalarca suratını yumruklaşa... Göz kapaklarım kesmek, iç organlarım parçalamak, onu boğmak, sonra yeniden hayat verip yakmak istiyor. Kızıl Dehşet bu pisliğin olabildiğince uzun süre nefes almasını, böylece ona işkence etmeye devam edebilmeyi istiyor.

Ve Stella... Tatlı Stella... Onu gerçekten incitme fırsatı sundu Raphael'e.

Gözünü dürbüne yaslıyor. Bir el daha ateş ediyor. Yine ıskalıyor. Gözlerini kapatıyor. İşe yaramıyor. Öfkeliyken düzgün ateş edemiyor.

"Raphael?"

Adam dizlerinin üzerinde yükseliyor. "Bir dakika..." dedikten sonra doğruluyor. Ayağa kalktığında diğer dizi çatırdıyor ama bu sefer utanamayacak kadar öfkeli. Kulübenin temellerine, çalıların kendisinden sakladığı duvar kalıntılarına bakıyor. Şimdi bu atışları ıskalarsa zamanı geldiğinde de hedefi tutturamaz.

Stella elini omzuna koyuyor. "Her şey yoluna girecek, yeter ki odaklan."

"Odaklanıyorum," diyor Raphael ama yanlış şeylere odaklanıyor. Kızını ve Joe'nun onu öldürüşünü, ölmeden önce gördüğü son şeyin Joe olduğunu düşünmeyi bırakmalı. Kızını seven

onca insandan hiçbirinin o an kızının yardımına gidemediğini unutmalı. Sadece Joe'yu düşünmeli. Kurşunu Joe'nun kafasına sıkmayı. Kafası karton kutuya konulmuş Joe. Başına bir sürü kötü şey gelen Joe...

Ama bunların hiçbiri kızını, Angela'yı geri getirmeyecek.

Yeniden yere uzandığında dizi çatırdıyor. Aldırmıyor. Dürbünden bakıyor. Ağaca asılmış konserveye odaklanıyor. Konserve Joe'nun kafası. Sadece bunu düşünüyor. Öfkeden kurtulmalı. Temelli değil, şimdilik, silah elinde olduğu sürece. Nefes al. Nefes ver. Sakin ol. Zihnini boşaltıyor. İyi bir iş çıkıyor. Buna odaklanmak. Sakin olmalı ve muhteşem şeyler olacağım düşünmeli. Hiçbir zaman mutlu sona kavuşamayacak ama intikam alabilir. Uzamp parmaklarıyla dokunabileceği kadar yakınında. Tek yapması gereken uzanmak.

Tetiği çekiyor. Kurşun konserve kutusunu sıyınyor. Bir el daha ateş ediyor. Bu sefer konserve kutusu havalanıp yere düşüyor.

Başka bir konserveyi vuruyor. Bir tane daha... Kalp atışları yavaşlıyor. Şu anda istese bin konserve kutusunu bile vurabilir.

Artık sakin. Sakin ve böylesi çok kolay... Şarjörde kalan kurşunları bitiriyor. Konserve kutularım birer birer haklıyor. Stella ona şarjörü çıkarmasını öğretiyor. Bu sefer kurşunlan kendi dolduruyor Raphael. Yeniden konserve kutularına ateş ediyor, vurduklarını bir kere daha vuruyor. Yine şarjör bitene kadar ateş ediyor.

Yan dönüp Stella'ya bakıyor. Kızıl Dehşet'i düşünüyor. Kızıl Dehşet çok mutlu. "Gerçekten bunu yapacağız."

"Gerçekten yapacağız," diye yanıtlıyor Stella da. Ve Raphael Şarjörü yeniden doldurup ateş etmeyi sürdürüyor.

26

On iki ay önce olsa bunun benim başıma geldiğini hatırlamazdım bile. Yirmi ay önce aklımda çok daha önemli şeyler, muhteşem seçenekler (polis kuvvetlerinin peşime düşmesine yol açan aktivitelerimden bahsediyorum, kapatıldıktan sonra bunları düşünme fırsatım oldu) vardı. Geçmişim öylesine uzaklarda kalmış anılardan oluşuyor ki... Sanki başkasına aitler ve hatta televizyonda gördüğüm ve bir şekilde benimmiş gibi sahiplendiğim kareler bile olabilirler. On altı yaşındaydım. Birkaç eve girmek, mağazalardan eşya çalmak ve içinde orada olduğunu bilmediğim bir keçinin olduğu ahırı yakmak dışında hiçbir yasadışı aktivitem olmamıştı. Geceleri gizlice odamdan çıkar, boş boş sokaklarda dolaşır, mahallemle bütünleşir ve orada yaşayanları düşünürdüm. Kulağıma birkaç blok ötedeki okyanusun sesi gelirdi. Bazen kumsalda yürür ve ayın suya düşen yansımasını seyrederdim. Dolunay olan sakin gecelerde ayın ışığı çekilen gelgitin bıraktığı su birikintilerine de düşerdi. Yüzmeyi geçirirdim aklımdan ama suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlardım ve içimde yaşayan aç yaratıklar geliverirdi aklıma. Çok aç yaratıklar...

Koltuğumda kıpırdanıp Ali'nin pürüzsüz tenine, yüzüne bakıyorum. Kayıt cihazı her şeyi kaydetse de defterine sürekli bir şeyler not alıyor. Ona bunları anlatıyorum, insanların evine gizlice girişimin parayla ilgisi olmadığını çünkü ailemin dikkatini çekmeden zaten hiçbir şey alamayacağımı, televizyon çalıp eve götüremeyeceğimi... O yıllarda televizyonların bulaşık makineleri kadar ağır olduğunu söylüyorum. Başka bir amaçla evlere

girerdim. Okulda hoşuma giden kızları gözüme kestirir ve yaz tatili gelip aileleriyle tatile gittiklerinde gizlice yatak odalarına girerdim. Ev boşsa o odalarda bütün gün kalabilir, yatağa uzanabilir ve birini yakından tanıyabilirsiniz. Kendi evimmiş gibi davranırdım. Buzdolabmdakiler ihtiyaçlarımı giderir, yatak rahatlamamı sağlar, kızların çekmecelerinde bulduğum iç çamaşırları fantezilerimi süslerdi. Okul açıldığında geri gelen kızlar eşyalarına dokunduğumu hiçbir zaman bilmez ve bu da bana üstünlük hissi verirdi. Parmaklarımın arasında tuttuğum iç çamaşırlarıyla ortalıkta dolaşırlardı. Doğruyu söylüyorum ve bu doğru, karşımdaki kadına söyleyemeyeceklerimden...

Teyzemin evine gizlice girdiğimdeyse amacım paraydı. Yemeğini yiyip iç çamaşırına sarılıp uyumak için girmemiştim. Okulda iki tipten dayak yiyordum; ikizlerden. Dayak yemek istemiyorsam onlara ödeme yapmam gerektiğini söylemişlerdi. Her şeyin onlar yüzünden başladığını söyleyebilirim. Bu kadar basit. Benden yaşça büyük iki kabadayı, bir seri katil yarattı. Param yoktu. Ama nereden bulabileceğimi biliyordum. Teyzemin evine kadar, tatil zamanları yalmzca tanımadığım insanların evine girmiştim. Ama okul zamanı kimse tatile gitmezdi.

"Paraya ihtiyacım vardı," diyorum psikiyatrıma. Sebebini açıklıyorum. Hikâyemden etkilenmişe benzemiyor, kaşlarını çatıp *zavallı Joe, koşulların kurbanıymışsın,* demiyor. Bunları belki not almıştır çünkü kalemi hiç durmadan hareket ediyor. Tabii çıplak bir resmimi de çiziyor olabilir. "Tek aklıma gelen teyzemin eviydi. Celeste teyzem. Beş yıl önce öldü."

"Nasıl?" diye soruyor şüpheci bir ses tonuyla.

"Galiba kanserden," diyorum ama başka bir şey de olabilirdi. Tümör. Kalp. İnsanların altmış yaşı gelince yakalandığı hastalıklardan biri yüzünden işte. Benim yüzümden değil.

"Onun evine mi girdin?"

Ailemin evinden biraz daha hoş, tek katlı bir yapıydı. Ama benim içeri girip bir süre kalacağım kadar hoş değildi. New Brighton yakınlarındaki Güney Brighton Mahallesi'nin ucuz tarafındaydı. İki evin arası bisikletle on dakikaydı. Celeste teyzemin evinin tavanı beton, duvarları ahşap, bileşim yerleri alüminyumdu ve her gün tuzla temizlenen pırıl pırıl camları vardı. Arka kapısının kilidi, menteşelerinden sağlamdı. İyi bir tekme savurdunuz mu menteşeleri sökebilirdiniz ama ben diğer alternatifi seçtim: Annemin anahtarını kullandım. Celeste'in kocası beklenmedik bir kalp krizinden öldükten sonra iki kız kardeş birbirlerine evlerinin anahtarlarını vermişlerdi. Acil bir durum olursa birinin yardıma geleceğini bilmek içlerini rahatlatıyordu.

Benimki de acil bir durumdu işte.

Gizlice yatak odamdan dışarı çıktığımda saat gece yarısını geçiyordu. Zor olmadı, camı araladım ve dışarı atladım. Bisikletime binip teyzemin evine bir blok mesafedeki parka kadar gittim. Geceleri Christchurch'teki parklardan geçerken dikkatli olmak gerekir. Bunu o zaman da biliyordum ve o günden sonra da bunu ispatlayan yeterince deneyimim oldu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Bisikletimi çalıların arasına sakladım. Bir yere zincirlemedim. Yolun kalanını yürüdüm. Sokak tenhaydı. İnsanlar çoktan yatmıştı. Pazar gecesindeydik. İnsanlar pazar geceleri diğer gecelerde olduklarından çok daha dikkatsizdir. Bazı evlerin ışıkları yanıyordu ama sayılarının çok fazla olduğunu söyleyemem, teyzemin evinde ise hiç ışık yoktu. Okyanusun sesini duyabiliyordum, birkaç yüz metre ötede kıyıya vuran dalgalar, çıkardığım sesleri örtüyordu.

Evin arka tarafı karanlıktı. Önden arkaya geçişi engelleyen bir kapı veya çit yoktu. Mahalledeki çitlerin hepsi kırık döküktü. Güneş ve tuz tahtaları yıpratmış, içinden ok geçecek kadar büyük delikler açmıştı. Arka bahçe sararmış çimenlerle kaplıydı. Ot bürümüş eski bir sebze bahçesi ve eniştemin gurur duyduğu ama teyzemin nefret ettiği patates bahçesi vardı. Teyzem, eniştem öldükten sonra bahçeyi kendi haline bırakmıştı.

Arka kapıya gittim ve anahtarımla açıp içeriye girdim. Çok gergindim. Bisikletimi bırakırken sinirden küsmüştüm. Evin içini iyi biliyordum. Annemler beni belki bin defa zorla buraya getirmişlerdi. Yatak odaları arka taraftaydı ve sadece bir tanesi yatak odası olarak kullanılıyordu. Diğer oda, teyzemin hiç dikiş dikmediği ama eniştemin kafa çekmek için sıklıkla kullandığı dikiş odasıydı. Arka kapı sayesinde doğruca salonun ve yemek odasının bulunduğu bölüme ulaştım. Işığı açmadım. Elimde ufak bir fener vardı, bıçağım yoktu çünkü silaha ihtiyacım yoktu. On altı yaşındaydım, o güne dek kimseyi öldürmek aklımdan geçmemişti, en azından gerçek hayatta... Ama beni döven kabadayıları öldürmenin hayalini kurmuştum. Hoşuma giden kızlarla ilgili de kötü denebilecek düşüncelerim vardı ama öldürmek bunlardan biri değildi. O zamanlar değildi.

Teyzem kilerdeki çay kutusunda bir deste para saklardı. Anneme sigara, şeker veya buna benzer şeyler alması için para vereceği zaman önce oraya giderdi.

Kutuyu açıp parayı çıkardım, saymaya zahmet etmedim. Gereksizdi çünkü. Çekip gitmek istiyordum. Gergindim. Mutfak sigara kokuyordu, bir an evvel ortadan kaybolmak istiyordum. Kilerin kapısını kapattım. Arka kapıya giden yolu yarılamıştım ki ışıklar açıldı. Teyzem yemek salonun ortasında duruyordu. Pembe bir gecelik giymiş, saçma bigudi takmıştı. Elinde ok ve yay vardı. Teyzemdi ama onu tanıyamadım. Kaşlarını çatmıştı.

"Yay mı?" diyor psikiyatr bu bölüme geldiğinde. "Teyzenin elinde yay mı vardı?"

"Evinde öyle şeyler olduğunu bilmiyordum. Bilseydim oraya gitmezdim."

"Yay mıydı gerçekten?"

Niye şaşırdığını anlıyorum. Teyzelerin oku ve yayı olmasını beklemezsiniz. Oku ve yayı olanlar dışında. Teyzem bu son gruptandı. "Yalan söylemiyorum," diyorum.

"Söylediğini düşünmedim. Sence niye yayı vardı? Enişten avlanır mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Niye yayı vardı bilmiyorum, hiç sormadım. Öldüğü zaman, beş yıl önce tekrar gördüğümü hatırlıyorum. Evine gidip eşyalarını elden geçirmiştik. Her şey eskiden nasılsa öyleydi. Yayı hiç kullandı mı bilmiyorum."

"Annen yayı görünce şaşırdı mı?"

"Şaşırdıysa bile belli etmedi."

"Yakalandığın gece ne yaptın?"

"Kıpırdamamamı söyledi, ben de öyle yaptım. Yeniden kusacağımı sandım. Yerimden kıpırdadığım anda beni vuracağına emindim. Neler olacağını bilecek kadar film izlemiştim. Oku attığı anda ellerimle karnımı tutacak, parmaklarımın arasında bir okla yere düşecektim. Ödüm patlamış olmalı ki beni vurmasın diye nefesimi bile tuttum. "

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Hemen o anda değil. On saniye kadar ikimiz de konuşmadık. Sonra adımı söyledi, ben olduğumu çözmesi değildi zamanını alan, kendini karşısındakinin ben olabileceğine inandırmaktı. Sanırım hemen tammış, içinden olamaz demiş, yeniden ben olduğum gerçeğiyle yüzleşmeden önce diğer seçenekleri düşünmüştü. Yanıtı bulduğunda da okun ucunu aşağı indirmedi.

Polisi arayacağım söyledi. Aramamasım istedim. *Senin iyiliğin için,* dedi. Yalvardım. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi. Hem de nasıl! *Bu sözleri daha önce de duydum,* demedim ona. Bunu duyunca ailemin yıkılacağını söyledi. Ne kadar çaresiz olduğumu, kabadayıları, tehditlerini ve onlara ödeme yapmamın herkesin önünde pantolonumun indirilmemesi veya kafama köpek boku atılmaması için tek çare olduğunu anlattım. Başını salladı, anlamış gibi davrandı ama oku aşağı indirmedi. Anlattıklarımın korkunç olduğunu, okulun zorlu bir yere benzediğini ama hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın bunun, evine gizlice girmem için

bahane olmayacağını açıkladı. Parasını hâlâ avucumda sıkı sıkı tutuyordum. Elim terlemiş, paralar buruş buruş olmuştu. Benim ellerim zangır zangır titriyordu ama onunki taş gibiydi. Sanki o gece yakaladığı dördüncü veya beşinci hırsızdım."

Vurulmak istemiyordum ama seçeneklerim düşünülürse ailemin öğrenmesindense vurulmayı tercih ederdim. Teyzemin onlara söylememesinin imkânı yoktu. Düşüncelerimi zorluyor, pazarlık etmek için bir şeyler arıyordum. Tek düşünebildiğim şey yayı elinden almanın bir yolunu bulmaktı. Annemler sabah olmadan hırsızlık girişimimi öğrenecekti. O zaman ne olacağını bilmiyordum ama iyi olmayacağı kesindi. Ceza verirlerdi ama alışkındım. Hayal kırıklığına uğrarlardı ama bunun da bir önemi yoktu. Polisi arayabilirlerdi. Korktuğum buydu. Polisin bana yapacaklarındansa teyzem tarafından vurulmayı tercih ederdim. On altı yaşındaydım ve kafam bu kadar basıyordu. Bu yüzden yayı alıp evden çıkmaya ve teyzemi öldürürsem kimsenin ben olduğumu anlamayacağına odaklanmıştım.

"Suçluluk duydun..." diyor Ellen.

"Evet."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Kendimi kötü hissettim. Hem de çok kötü..."

"Hımm!" diyor, bir şeyler not alıyor ve sonra bana bakıyor. "Söyle bana Joe, kendini kötü hissetmenin nedeni hırsızlık yapmak mıydı yoksa yakalanmak mı?"

İyi bir soru. Yıl boyunca başkalarının evlerine girmiştim, hiç yakalanmayacağıma inanıyordum. Ama benden üç kat yaşlı bir kadın tarafından yakalanmıştım. Yani oku ve yayı ele geçirsem bile sonrasında muhtemelen yine yakalanırdım.

"İkisi yüzünden de..."

"Hımm. Tamam, sonra ne oldu?"

"Teyzem, onlara bunu söylerse annemlerin ne diyeceğini sordu." Kelimeler ağzımdan çıkarken sanki zamanda geriye gi-

diyorum, o sözlerin ağzından çıkışını sanki yeniden duyuyorum. İleride o ana *Büyük Patlama* adını vereceğim. Teyzem, *annenlere söylediğimde* dememişti, *annenlere söylersem* demişti.

Benden nefret edecekler, belki beni evden atarlar, dedim teyzeme. Atacaklarım sanmıyordum ama teyzemin bana acımasını istemiştim.

Muhtemelen atarlar, dedi ama oku aşağı indirmedi. *Silahlı mısın Joe,* diye sordu.

Hayır.

Bir kadınla birlikte oldun mu Joe?

Ne?

Bir kadınla. Bugüne dek bir kadınla seviştin mi?

Daha on altı yaşındayım, dedim ona.

Yaşın bir önemi yok. Bugünlerde televizyonlardaki bütün gençler birbiriyle yatıyor. Diziler bunlarla dolu. Artık yetişkin hikâyelerini çocuklara uyarlıyor, çocuklara yetişkin hayatı veriyorlar. Kırk yıl boyunca diziler insanlar arasındaki farklarla, ayakta durmaya çalışan barlar ve iş yerleriyle ilgiydi, şimdilerdeyse her şey sevişmekle ilgili. Neville enişten öleli ne kadar olduğunu biliyor musun?

Sen unuttun mu, diye soruyorum.

Hayır, elbette unutmadım. Altı yıl oldu.

O zaman niye sordun?

Bir önemi yok. Sadece onu özlüyorum, evde bir erkek olmasını özlüyorum. Okun ucunu aşağı indirdi. Yere fırlatsa ne kadar derine gireceğini merak ettim. Bana saplansa ne kadar derine gireceğini düşünmekten iyiydi. *Orada kaç para var Joe?*

Bilmiyorum.

Say.

Parayı saydım. Öyle gergindim ki ilk seferinde karıştırdığım için baştan iki kere saymam gerekti. Banknotları almış, bozuk paraları bırakmıştım. Üç yüz on dolarım vardı. İyi paraydı. O parayla okul yılının büyük bölümünü atlatabilirdim.

Demek ki bana üç yüz on dolarlık iş borçlusun. Evde halledilmesi gereken çok şey var. On yıldır duvarlar boyanmadı. Sebze bahçesi ormana döndü. Bundan sonra sana ne zaman ihtiyacım olsa geleceksin. Bana hiçbir zaman hayır demeyeceksin. Hiçbir zaman... Beni anlıyor musun foe? Bana yardım edersen ben de annenlere seni burada yakaladığımı söylemem. Anlaştık mı?

Üç yüz on dolarlık iş yapacağım... Ne kadar eder? Birkaç haftalık iş mi?

Hayır Joe, ne zaman bitti dersem o zaman bitecek. Saatine ne kadar vereceğime karar vermeliyim. Belki beş dolar olur, belki bir dolar... Yapılmasını istediğim her şey bittiğinde bitti derim. Elbette sana kalmış. Alternatifi seçebilirsin, hemen polisi ararım, neler olacağını görürüz.

Başka seçenek göremiyordum. Geleceğimde çimenleri biçmek ve duvarları boyamak vardı. Büyük Patlama da vardı ama o zaman bilmiyordum. En azından boklarını temizlemem gereken bir köpeği yoktu.

Tamam galiba, diye karşılık verdim.

Galiba mı ? Biraz daha hevesli olmanı tavsiye ederim.

Anlaştık. Sevinmişim gibi söylemeye çalıştım bunu.

Güzel. Çıkarken kapıyı kilitle Joe. Hafta sonu sana haber vereceğim.

Kıpırdamadım. Söylediklerini anlamıştım ama emin olamıyordum. *Gidebilir miyim?*

Gidebilirsin.

Şey... teşekkürler, dedim başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden.

"Ve sonra evden çıktım," diyorum psikiyatrıma. Teyzemle başımdan geçenleri sanki en baştan yaşıyorum.

Ali'nin yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Hepsi bu mu? On altı yaşındayken geçirdiğin travmatik deneyim bu muydu? Teyzen tarafından az kalsın vurulmak, öyle mi?"

"Başlangıcı buydu."

"Sonra ne oldu?"

Yanıt vermeme fırsat kalmadan kapı çalmıyor ve bir saniye sonra daha önce görmediğim bir gardiyan içeri giriyor.

"Ziyaretçin var."

"Biliyorum," diyorum ve aptal aptal başımı sallıyorum. "Karşımda oturuyor ya!"

"Hayır, o değil, başka bir ziyaretçi." Sonra Ali'ye dönüyor. "Özür dilerim hanımefendi, dilerseniz burada bekleyebilirsiniz. On beş dakikadan uzun sürmeyecektir."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor psikiyatr.

Gardiyan kelepçelerimi çıkardığında örnek bir vatandaş gibi davranıyorum. Bana koridorun sonuna kadar eşlik ediyor. Kiminle karşılaşacağımı çoktan çözdüm, beni başka bir odaya aldıklarında ve karşıma eski dedektif oturduğunda ne söyleyeceğimi zaten biliyorum.

27

Orada olmaktan nefret ediyor. Schroder, kendisi de hapsi boylamadığı için şanslı. Son dosyası, bir vaka ne kadar kötü gidebilirse o kadar kötü gitti. O ve ortağı Tate karar vermek zorundalardı. Adamın teki küçük bir kızı kesmeye başlamıştı. Adam onlara bir seçenek verdi. Ya söylediğini yapacaklardı ya da kesmeye devam edecekti. Kızın bir parmağım kesmiş ve gerisinin geleceği konusunda onları uyarmıştı. Schroder'in öldürdüğü yaşlı kadın o aşamada içeri girdi. Adamın emrini uyguluyordu.

Suç örtbas edilmişti. Edilmese kendisi de Joe'nun yanındaki hücrelerden birinde olurdu. Yabancılık da çekmezdi, ne de olsa suçluların bir bölümünü o tutuklamıştı. Noel Baba Kenny onlardan biri. Edward Hunter. Caleb Cole. İçeride onu her gün görme fırsatına bayılacak başka mahkûmlar da var. On beş yılım onlarla geçirmek zorunda kalabilirdi.

Schroder'in gerçekte ne yaptığını sadece birkaç kişi biliyordu. Theodor Tate. Bir iki polis ve Caleb Cole. Çünkü kadım vurduran Cole'du. Schroder'in güvendiği iki şey vardı. İlki, Cole gerçeği anlatsa bile kimsenin ona inanmayacağı; İkincisi, Cole'un F tipine konmak kaydıyla çenesini kapalı tutmayı kabul edeceği. Daha önce başka mahkûmlarla birlikte on beş yıl yatan Cole için o deneyim pek hoş geçmemişti. Bir daha aynı duruma düşmemek için her Şeyi yapardı. Ayrıca Cole'un hastalıklı bir ahlaki dengesi vardı, neyin doğru neyin yanlış olduğuyla ilgili takıntıları... Örneğin yaşlı kadını Schroder'e öldürtmek doğruydu. Bunu ispiyonlamak

ise yanlıştı. Cole kadının hesap vermesini istemiş ve Schroder'e bunu yaptırmıştı. Bu yüzden Cole ona borçluydu.

Schroder beklerken ayakta duruyor. Yorgun. Doğru dürüst bir uyku çekemedi. Bebek uyanıp durdu, kızı da sabahın üçünde babasına sarılıp uyumak için odasına girdi. Çocukları olmadan önce bunca işkenceye rağmen onları sevmenin mümkün olduğuna inanmazdı. Bazen, önceki gece gibi zamanlarda, böyle düşünmekte haklı olduğu geçiyor akimdan.

Sonunda Joe'yu getiriyorlar. Sağlıklı bir görüntüsü yok. Hapishanedeki çoğu kişi sağlıklı görünmez zaten. Önceki yıl, soruşturmanın son döneminde adamın nasıl göründüğünü iyi hatırlıyor. O günlerde Theodor Tate ve mezarlıktaki gölde bulunan cesetlerle bağlantılı başka bir vakaya da bakıyordu. Ayrıca baba olmak başına bela olmuştu. Parçalar yerli yerine oturduğunda sonuca inanamamıştı. Midesi bulanmıştı. İhanete uğradığını hissetmişti. Birkaç dakika delillerin söylediklerine inanmayı reddetti. Hiç kimse gözlerine inanamıyordu, Joe Middleton katil olamazdı. Mümkün değildi. Bir yerde hata vardı... Ama ne yazık ki hata yoktu. Joe Middleton aradıkları kişiydi.

Joe'yu karşısındaki sandalyeye oturtup kolunu sandalyeye kelepçeliyorlar. Schroder kibar bir giriş yapma gereği duymuyor. Kibar konuşmaları masumlara saklayacak.

"Tamam Joe. Yanıtın ne? Gitmem gereken başka yerler var, beni uğraştırma!"

Joe boştaki elini havaya kaldırıyor. "Yavaşla kovboy, hâlâ avukatımı bekliyoruz."

Schroder avukat kelimesini duymayı beklemiyordu.

"Ne?"

"Eğer herhangi bir konuda anlaşacaksak avukatımın burada olmasını istiyorum. Bence sen de bunu ve haklarımın ezilmediğini bilmek istersin."

"Haklarının *çiğtenmediğini*."

"Efendim?"

"Boş ver!" diyor Schroder. Bekleme salonunda Joe'nun avukatım görmüştü. Kevin Wellington diye bir adam. Wellington'ın başka bir müvekkiliyle konuşmaya geldiğini varsaymıştı, niye öyle varsaydığını bilmiyor. Kötü dedektiflik. İşten atılmasının kötü bir karar olmadığının bir ispatı daha. En azından bugün kıyafetlerinden yağmur suları damlamıyor.

Bir dakika kadar sonra Wellington içeri girip Schroder'in yanındaki koltuğa oturuyor. Schroder'in burnunu rahatsız eden bir parfüm sıkmış. Tokalaşmıyorlar.

"Niye buradayım Joe?" diye soruyor Wellington. Belli ki içerlemiş. Acaba Wellington'i hayatta tutan bu içerleme mi diye düşünüyor Schroder. Joe'nun ilk iki avukatı çok konuşan, isim yapmak isteyen tiplerdi ve hikâye onlar için iyi sonlanmadı. İlk avukatın cesedi hâlâ bulunamamıştı.

"Çünkü Schroder bize anlaşma teklif etmeye gelmiş, değil mi Schroder?"

"Ne tür bir anlaşma?" diye soruyor ilgilenmiş gibi görünen avukat. Ama fazla da ilgili değil. îşte şimdi Schroder adama ısınmaya başladı.

"Her şeyden önce kimseyi öldürdüğümü hatırlamadığımı söyleyerek başlamama izin verin," diyor Joe. Schroder göz ucuyla avukata bakıyor, avukatın suratında da Schroder'inkiyle aynı ifade var. Eski polis, Joe'nun o bakışlara hedef olmaktan nefret ettiğinden emin. Acaba Joe'nun, insanların bu hikâyeye inanacağım gerçekten düşünüyor olması mümkün mü? Eğer öyleyse belki gerçekten de delidir.

"Haydi Joe," diyor Schroder. "Zamanımızı ziyan etme."

"Ne tür bir anlaşma öneriyorsun? Hayır, bekle bir saniye, hâlâ polis misin sen?"

"Artık değil," diye soruyu Schroder'in yerine cevaplıyor Joe. ''İşten atıldı. Niçin sebebini anlatmıyorsun Cari?"

"Buraya savcılık adına gelmedim. Jonas Jones'tan bir anlaşma teklifi getirdim."

Wellington ilk defa gerçekten ilgilenmiş gibi. Dirseklerini masaya yaslayıp ağırlığını öne veriyor. "Medyum mu? Nereye var..." diyor ama *varmaya çalıştığını anlamıyorum* diye cümlesini tamamlayamadan Joe araya giriyor.

"Cesetlerden birini bulmasına yardım etmemi istiyor/' diyor Joe.

"Ne istiyor?"

"Elli bin dolar karşılığında..." diye tamamlıyor Schroder.

Avukat başını yana eğip kaşlarını çatıyor. Sonra dirseklerini masadan çekiyor. Schroder, adamın her şeyi zorlaştıracağından emin oluyor o an.

"Umarım bunu kabul etmemişsindir Joe."

"Henüz etmedim."

Avukat bu kez Schroder'e dönüyor. "Anlıyorum... Jones'un bulmuş gibi yapması için müvekkilimden cesetlerden birinin yerini öğrenmek istiyorsunuz, her şeyin üstü kapalı yapılmasını istiyorsunuz ve Jones övgüleri toplarken müvekkilim de para ödülünü alıp susacak. Doğru mu anlamışım? Jones dünyaya gerçek bir medyum olduğunu göstermek istiyor."

Schroder, avukatın bütün bunları şıp diye çözmesine şaşırdı ve rahatsız oldu. Avukatın bu kadar iyi olması ileride sorun yaratabilir. Kimse Joe adına iyi bir savunma yapılmasını istemiyor. "Öyle sayılır."

"Sayılır mı, yoksa tam olarak dediğim gibi mi?"

"Neredeyse harfi harfine..." diyor Schroder.

Avukat yeniden Joe'ya dönüyor. "Cesedin nerede olduğunu biliyorsan bu sayede savcılığın idam cezasını masadan kaldırmasını isteyebiliriz Joe. Bu bilgiyi, hapisteyken kullanamayacağın bir meblağ için satmak aptalca olur. Bırak da bunu kullanıp savcılıkla pazarlık edelim."

"Ölüm cezası masada olmayacak. Ben masumum. Kimseyi incittiğimi hatırlamıyorum, öyle yapmak doğamda yok. Beni serbest bırakacaklar, büyük ihtimalle tedavi için bir hastaneye kaldırılacağım. Serbest kaldığımda paraya ihtiyacım olacak."

Wellington önce Joe'yu, ardından Schroder'i süzüyor. Schroder bir gün poker oynayacak olursa karşısında bu avukatın olmasını isterdi çünkü suratından ne düşündüğünü rahatça okuyabiliyor. Schroder kesinlikle Joe'yla tarüşmayacak. Anlaşmayı imzalamasını sağlayacaksa bu psikopat dilediğine inanabilir. Adama bir sent dahi ödemek veya kendi çıkarları için Jonas Jones'u kullanmak midesini bulandırıyor; sonuçta ikramiye alacağım biliyor. Tatsız bir sürü şey var ortada ama bir de büyük ödül var: Dedektif Calhoun bulunacak. Doğru dürüst gömülmeyi hak eden biri o.

Avukat parmağıyla masanın kenarına vurmaya başlıyor ve derin düşüncelere dalıp gözlerini önce masaya, sonra Schroder'e çeviriyor. "Savcılık veya polis kuvvetleri adına gelmediniz yani."

"Doğru."

"Öyleyse burada söylenenler avukat ile müvekkil mahremiyetine girer ve siz de geçici olarak bu gizliliği paylaşıyorsunuz. Yani sohbetin hiçbir bölümünü üçüncü kişilere açıklayamazsınız."

Schroder başını sallıyor. Söylenenlerin doğru olup olmadığım bilmiyor. Avukatları oldum olası anlamamıştır. Kimse anlamaz, tabii diğer avukatlar dışında. Hatta Schroder bazen avukatların bile avukatları anladığından şüphe ediyor. Şimdilik avukatın suyuna gidecek.

"Pekâlâ," diyor.

Joe, "Kardeş kardeş konuşamaz mıyız?" diye sorduğunda Schroder ona tekmeyi basmak istiyor. "Kimseyi öldürdüğümü hatırlamıyorum, yemin ediyorum doğru söylüyorum. Ama Dedektif Calhoun'un nerede gömülü olduğunu hatırlayabilirim."

"Nerede?" diye soruyor Schroder.

"Şey, kesin konuşmak güç. Her şey çok belirsiz. Bir rüyayı hatırlamaya çalışmaktan farksız. Ne zaman aklıma gelir gibi olsa parmaklarımın arasından kayıp gidiyor."

"Ama para görüntüyü netleştirecek, doğru mu?" diye soruyor Schroder.

"Patronunun sık sık tekrarladığı gibi, içimden bir ses evet diyor."

Harika. Demek düzgün bir yanıt olmayacak. Joe parayı almadan önce onlarla oynayacak çünkü şu anda hayatında kontrol edebildiği tek şey bu. Schroder anlaşmamn yapılmasını istiyorsa bu gerçeği kabullenmek zorunda. Bir kere daha son bir ayda hayatının nasıl bu kadar kötüye gidebildiğini düşünüyor. Yeniden ödüle, Dedektif Calhoun'u geri almaya odaklanmaya zorluyor kendini.

"Cesedi kim gömdü?" diye soruyor. "Sen mi yoksa Melissa mı?"

"Dedim ya, her şey çok belirsiz. Onu öldürmediğimi biliyorum, kayıt sayesinde siz de biliyorsunuz. Kameranın başında kimin olduğunu bilmiyorum."

"Senin dairende bulduk, her yanında parmak izin vardı."

Joe yine, "Her şey çok bulanık," deyince Schroder suratına bir tane indirmek istiyor.

"Elli bin dolar hatırlamana yardımcı olacak ama."

"İçime doğdu," diye tekrarlıyor Joe. Ardından elinde kova ve paspasla karakolda dolaşırken sürekli suratında olan aptal gülümseme beliriyor yüzünde. Eskiden o gülümsemeye bakıp ona acırlardı, şimdi ise iğrenç geliyor. "Biliyor musun Cari, insanlara daha fazla şans tanımalısın. Hayata daha olumlu bakman gerekir. Hep en kötüsünü düşünmek seni yıpratıyor."

Tuhaf ama Schroder buna katılmaktan kendini alamıyor ve bunu fark etmek onu daha da karamsarlaştırıyor.

"Kontrat hazırlattınız mı?" diye soruyor Wellington.

"Evet," diyor Schroder. İnce dosyayı avukata uzatıyor, avukat dosyayı almak yerine önce bakmakla yetiniyor. Acaba geleceği gördü ve bunun parçası olmak istemediğine mi karar verdi diye düşünüyor Schroder. Öyleyse aferin ona!

"Müvekkilimle on dakika yalnız kalmalıyım," diyor Wellington.

"Problem değil."

Schroder ayağa kalkıp kapıya vuruyor.

"Hazır olduğunda haber verirsin," dedikten sonra gardiyanlardan biri gelip onu bekleme salonuna geri götürüyor.

28

Avukatımın üzerinde aynı takım elbise, suratında aynı bezgin ifade var. Aynı odadayız ve aynı türde bir konuşma yapıyoruz.

"Neler dönüyor Joe?" diye soruyor.

"Çok basit, onlara cesetlerden birinin nerede olduğunu düşündüğümü söyleyeceğim, haklı çıkarsam da elli bin dolar alacağım."

"Hayır Joe, bu yaptığın savunmanı riske atar. Hiçbir şey hatırlamayan biri için çok aptalca bir tuzak bu. Cesedin yerini söylersen bir şeyleri hatırlayabildiğini ispatlarlar."

"İşler öyle yürümüyor, cesedi Jonas Jones *bulacak,*" diyorum. Bulacak derken elimi yukarı kaldırıp tırnak işareti yapmaya çalışıyorum ama kelepçe varken zor. Sonra hiç tırnak işareti hareketi yapmadığımı düşünüp bir daha da yapmamaya karar veriyorum çünkü beni tam bir pisliğe çevirdi. "Kontratın amacı bu. Halkın gerçekte neler olduğunu öğrenmesi işlerine gelmez, güvendeyim," diyorum ona.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Joe."

"Oyun oynamıyorum," diyorum. Nedense canımı sıktı bu adam. "Hayatım söz konusu. Bütün dünya bana o korkunç şeyleri yaptığımı söylüyor, oysa yapmadım. Ben değildim, karşımda oturan kişi değildi. Belki o, başka bir Joe'ydu ama bu Joe, o Joe'yu hatırlamıyor. Jüri bunu anladığında, özgür bırakıldığımda paraya ihtiyacım olacak, bu kadar basit."

Söylediklerimin tek kelimesine inanmadığını görebiliyorum. Gerçekten deli olabileceğimi düşünüyor. "Sana kalmış," diyor.

"Özgüvenin bu kadar yerinde olduğuna göre psikiyatrınla sohbetiniz çok iyi gidiyor olmalı."

"Evet, fena sayılmaz." Konuşulanların mahkemeye gitmeyeceğine eminim. Schroder'e cesedin yerini göstereceğim ve Melissa gelip beni kurtaracak.

"İdam edilirsen elli bin dolar hiçbir işine yaramaz. Anlaşma yapmak istiyorsan anlaşma yapalım. Cesedin yerini göstermek istiyorsan pazarlık edelim. İdam cezasından muaf tutulmanı sağlayalım."

"Yeni Zelanda'da idam cezası yok ki!"

"Olacak."

"Halk asla yasalaşmasına izin vermez."

Avukat başım iki yana sallıyor. "Yanılıyorsun, lehte oy kullanacaklar."

"Para lazım."

"Avukatını dinlemen lazım."

"Dinliyorum. Ama hayatım hapiste geçirmek zorunda kalacak olan sen değilsin, o korkunç şeylerle suçlanan da sen değilsin. Ne düşündüğünü söylemeye hakkın var ama karar benim, anlaşıldı mı?"

Başım sallıyor. "Anlaşıldı."

"O zaman şu işi bitirelim," diyorum.

"Bırak da kontratı okuyayım."

Dosyayı açıyor. Kontratı okuyuşunu izliyorum. Ya çok yavaş okuyor ya ağır anlıyor. Belki de gündelik dili kullanmayan bir avukat tarafından yazılmıştır. Kontrat üç sayfa. Ben iki paragrafta bitirebilirdim işi. Avukatım okumayı tamamladığında bir kere daha okuyor. Bu sefer bir kâğıda notlar alıyor. Sabırsızlanıyorum. İşini bölmüyorum. Onu izlemeyi sürdürüyorum ve birkaç dakika sonra düşüncelerim başka yöne kayıyor. Melissa'yı hatırlıyorum ve ilk gece neler yapacağımızı planlıyorum. Sonra daha da ileriye

gidip bir hafta, bir ay, on yıl sonrasını düşünüyorum. Derken avukatım beni günümüze döndürüyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin Joe? Sonradan başına bela olması riski çok yüksek." Surat ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değil. Sanki futbol maçını izliyor ama kimin kazanacağına aldırmadığı yetmezmiş gibi kuralları da bilmiyor. Belki de müvekkilini zerre kadar umursamayan bir avukatın yüzüdür.

"Yapmak istiyorum," diyorum.

"Peki," dedikten sonra kalkıp kapıyı yumrukluyor. Gardiyan kapıyı açıyor. Birkaç saniye konuşuyorlar. Sonra avukatım yerine dönüyor ve aradan birkaç dakika bile geçmeden Schroder içeri giriyor; yorgun ve bezgin. Bugünlerde herkes öyle zaten.

"Anlaşma yapacak mıyız?" diye soruyor Schroder.

"Yapacağız," diyor avukatım.

İkisi birden dönüp bana bakıyor. Avukatımı, *umurumda değil* ifadesi bozuyor, bir iç çekiyor. Schroder de iç çekiyor. Belki buradan kol kola çıkıp karşılıklı iç çekerek hayatlarına devam ederler.

"Ne yazık ki her şey çok bulanık," diyorum. "Nerede gömülü olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum."

"Evet, bin kere söyledin!" diyor Schroder.

"Çünkü ne kadar bulanık olduğunu anlamanız gerek."

Avukatım da, "Anladık Joe, şimdi neden sadede gelmiyorsun?" diye belli ediyor sabırsızlığını.

"Calhoun'un nerede olduğuyla ilgili hislerim o kadar belirsiz ki size yolu tarif edemem. Ama gösterebilirim."

İki ziyaretçim de sessizleşiyor. Schroder başını sallıyor. Ardından avukatım da başım sallamaya başlıyor. Sanki birbirleriyle yanşıyorlar. Ardından birbirlerine bakıyorlar. Haklarım vermeliyim, ikisi de *ne bekliyordun ki,* anlamına gelecek bir hareket yapmıyor.

"Kimseye hiçbir şey gösteremezsin," diyor Schroder. "Seni buradan bir saatliğine bile çıkaracak bir anlaşma yapmayacağız."

"Öyleyse Calhoun'u hiçbir zaman bulamayacaksınız."

"Yo, bulacağız. Ölüler er geç ortaya çıkar."

"Her zaman değil. Bunu gayet iyi biliyorsun. Bırak sana göstereyim. Belki Melissa'yı yakalamanızı sağlayacak bir şeyler bulursunuz, asıl istediğin bu değil mi? Her şeyden fazla? Sen amacına kavuşursun, sevgili medyumun da cesedine kavuşur, ha?"

"Her şeyden çok seni bu şehre yaptıkların için astıklarını görmek istiyorum," diye karşılık veriyor Schroder. Bence asıl arzuladığı ona yaptıklarım için asıldığımı görmek. Onu aptal durumuna düşürdüm ne de olsa. Ayağa kalkar gibi oluyor. Avukaüm uzanıp Schroder'in kolunu tutuyor. Annem o kareyi görse bu iki erkeğin, annelerin uygun bulmayacağı şeyler yapacağına inanırdı.

"Bekle," diyor avukatım ve Schroder koltuğuna dönüyor. Avukatım bana bakıyor. "İstediğin nedir, söyle Joe?" diyor. "Calhoun'un nerede gömülü olduğunu göstermekle ne kazanmaya çalışıyorsun? Göstermen için seni dışarı çıkarırlarsa kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kaçmama gerek yok." Sonra varsayımının ne kadar aptalca olduğunu ispatlamak için gülüyorum. "Dünyadaki hiçbir jüri, eylemlerinden sorumlu olmayan bir insanı mahkûm etmez. Ama size cesedin nerede olduğunu söyleyemem çünkü elimden gelmez," diyorum. "Yapabilsem yapardım. Tüm samimiyetimle söylüyorum Cari, imkânsız. Ne yapmamı bekliyorsunuz? Toprak yoldaki üçüncü kayadan sola dönün dememi mi? Bir yıl önceydi! Haydi ama... sen bile bu kadarını yapamayacağımı biliyorsundur. Sözüme güvenmek zorundasınız. Başka ne düşünürseniz düşünün gerçek bu!" Ama gerçek bu değil tabii, uzaktan yakından ilgisi yok. "Bütün gerçek."

"Dışarıda bırak bir saati, bir dakika bile geçirmeyi hak etmiyorsun," demekle yetiniyor Schroder.

"Ne düşündüğünün bir önemi yok, önemli olan Dedektif Calhoun'un nerede gömülü olduğunu göstermemi isteyip istemediğin..."

"Asıl önemli olan senin dört duvar arasında kalman."

"Niçin? Kaçacağımı mı sanıyorsun? Niye böyle düşündüğünü anlıyorum, ne de olsa yıllarca Christchurch Kasabı'nın sokaklarda özgürce dolaşmasına izin veren adamsın, kaçmama engel olamayacağına inanman gayet doğal."

"İyi denemeydi Joe... Ama beni kışkırtıp seni buradan çıkarmamı sağlayamazsın."

"Seçim senin Cari. Kabul et veya etme, pek çok şey buna bağlı. Yeni patronun nam salacak. Ben de para kazanacağım. Söylesene Carl, sen ne kadar alacaksın? Senin de payına üç beş kuruş düşecek olmasa buralara gelmezdin," diyorum ve işaret parmağımı başparmağıma sürtüp para işareti yapıyorum.

"Kes sesini Joe!"

"Eminim Calhoun'u geri istiyorsundur..."

Avukatım, "Beyler..." deyip ellerini havaya kaldırıyor. "Konudan uzaklaşmasak diyorum."

"Artık polis değilim Joe," diyor Schroder. "Gayet iyi biliyorsun. Böyle bir anlaşma ayarlayamam."

"Bir yolunu bulursun."

Schroder başını iki yana sallıyor. "Anlamıyorsun." Sonra başını geriye atıp tavana bakıyor. "Senin kadar aptal biri nasıl onca zaman elimizden kaçtı?" Yeniden bana dönüyor. "Seni daha erken tutuklamadığıma göre gerçekten aptalın teki olmalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Dediklerini gerçekleştirebilmem için polisleri işe karıştırmamam gerekir. Eğer polisler işe karışırsa anlaşma yatar çünkü senin bizi götürdüğünü bilirler. Eğer polisler bunu bilirse o zaman Jonas Jones'un işine yaramaz, anladın mı?"

Söylediklerini anlaması birkaç saniye sürüyor.

"Haklı," diyor avukatım. Lanet olsun ki ikisi de haklı.

Başımı iki yana sallıyorum. Anlaşmaya boş verip cesetleri göstermeyi kabul edebilirim ama para alamam. Mecbur kalırsam öyle yapacağım. Yarın gece dışarıda olmanın bir yolunu bulmalıyım. Önemli olan tek şey bu.

"Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmak zorundasınız," diyorum onlara. "Ayrıca duruşmadan önce gerçekleşmeli."

"Joe..." diyor avukatım.

"Söyleyeceklerim bu kadar," diyorum.

"Ne kadar aptalsın!" diyor Schroder.

Ayağa kalkıyorum. Bana aptal denmesinden nefret ederim.

Daha çok nefret ettiğim bir diğer şeyse aptal zannedilmek. Bileğim hâlâ sandalyeye kelepçeli olduğu için az kalsın düşeceğim. "Gardiyan!" diye bağırıyorum. Masayı yumrukluyorum. "Gardiyan!"

Gardiyan kapıyı açıyor. Boş gözlerle bana bakıyor. İşimin bittiğini söylüyorum. îçeri girip kelepçeyi çıkarıyor.

Schroder'e, "Bu işi hallet," diyorum ve beni psikiyatrımın yanma götürüyorlar.

29

"Ertesi gün beni çağırdı..." diye anlatıyorum psikiyatrıma. Kaçış Ustası Joe'dan, Kurban Joe'ya döndüm. Bence bir mahsuru yok çünkü Kurban Joe'nun manzarası daha güzel. "Hafta sonuna kadar bekleyeceğini sanmıştım ama okul çıkışı eve döndüğümde beni aradı. Önce annemle konuşup ev işlerinde ona yardımcı olmam karşılığında bana ödeme yapacağını söyledi. Annem beni daha az göreceği için bu fikre bayıldı. Ben de oraya gidip çimenlerini biçtim. Meğer asıl istediği garajın boyanmasıymış. Hem içi hem dışı, çatı dâhil. Sonraki birkaç haftanın projesi buydu. Ama tek proje de bu değildi. Beni her gün her gün çağırıp durdu ta ki... benden bıkana dek. "

"Bıkana dek mi?"

"Evet, bıkana dek."

"Ev işleri yapmandan mı bıkmıştı?"

"Pek sayılmaz." Kelepçeli bileğime, ayağıma, sonra da yere bakıyorum. Kurban Joe için on dakika önce manzara güzel olmuş olabilir ama geçmiş çok çirkin, geçmişe bakmak da sinir bozucu. "Yaklaşık iki yıl sonra benden bıktı."

"Joe?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "İlla söylemem mi gerekiyor?"

Yavaşça başım sallıyor, ne kadar iğrendiğini saklamaya çalışıyor ama yüzünden okuyorum. Duraksıyor, devam etmeden önce derin derin nefes alıyor. "Teyzenin seks karşılığında mı sırrını sakladığını söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalışmıyorum ama evet. Aynen öyle oldu. Dediği gibi, yalnızlık çekiyordu. Altı yıldır kapısından içeri erkek sinek bile girmemişti."

"Sana şantaj yapmış resmen."

"Elimden ne gelirdi? İstediğini yapmasam polise giderdi. Annemlere söylerdi. Birine söylersem ona tecavüz ettiğimi söyleyecekti. Ne zaman çağırırsa gitmek zorundaydım. Tek seçeneğim onu öldürmek olabilirdi ve hakkımda ne düşünürsen düşün ben katil değilim. En azından katil olmak istemiyordum."

"İlk defa mı sevişmiştin?"

"Evet."

Sanki hoşlanıp hoşlanmadığımı soracakmış gibi uzun uzun bana bakıyor. "Bana ondan bahsetsene."

"Niçin?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Cinsel deneyimi mi anlatayım?"

"Teyzeni anlat, nasıl böyle bir şey yaşanabildiğim..."

Omuz silkiyorum. Önemli değilmiş gibi yapmaya çalışıyorum. Havadan sudan bahsedermiş gibi teyzemden bahsedebilirim sanki. Oysa hiç kolay değil. Bunları o kadar uzun süre kendime sakladım ki... Teyzem öldüğünde ve eşyalarını ayıklamak için evine gittiğimizde, o yayı gördüğümde midem bulanmıştı. O gece mezarlığa gidip gömüldüğü mezarı buldum ve üstüne kakamı yaptım. Benim için defteri kapatmaya çalışmaktı bu. Bana kendimi boktan hissettiren kadınla vedalaşmaktı.

"Çatıyı yeni boyamıştım," diye anlatıyorum psikiyatrıma. "Sıcak bir gündü. O dönemlerde yazlar sıcak olurdu, gökyüzü de masmavi. Şimdilerde haftada iki kere hava açık olursa şanslıyız." İlk düşüncemde haklıymışım, teyzeden bahsetmek ile havadan sudan bahsetmek arasında pek fark yokmuş. "Çatıda Çalışırken fena yanmışım. Dört gündür onun için çalışıyordum.

Büyük Patlama beşinci günümde yaşandı. Birlikte geçirdiğimiz ilk cumartesi günüydü. Çatıdaydım ve..."

"Olaya Büyük Patlama adını mı verdin?"

"Başka ne diyebilirim?"

"Devam et."

"Teyzem dışarı çıkıp beni aşağı çağırdı. Şimdi de bahçede bir iş olduğunu söylemesi veya ampulü değiştirmemi istemesi gibi bir şeyler duymayı bekleyerek aşağı indim. Belki çatıyı dilediği gibi boyayamadığımdan yakınır, beni yine azarlardı. Dün gibi haürlıyorum, giydiği elbise hiç aklımdan çıkmadı. Ağır bir makyaj vardı yüzünde. Neredeyse güneş yanıklarının acısını yeniden hissedeceğim. Burnuma o gün tenime sinen aloe vera yağının kokusu geliyor. Bana kanepeye oturmamı söylemiş, elime tatsız tuzsuz bir limonata tutuşturmuştu. Sonra yanıma oturdu. Elini bacağıma koydu. İrkildim. Sakin olmamı söyledi. Benim için bir işi daha varmış ve hayır dersem hapse atılırmışım. Elini kucağımdan çekmeden öteki elini boynuma attı ve onu öpmemi söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Suratım suratıma yapıştırdı. Daha önce hiçbir kızı öpmemiştim. Ağzında sigara ve kahve tadı vardı. Burnunu ısırıp koparmayı düşündüğümü haürlıyorum ama bunu yapamadan beni kucakladı. Gerileyip kanepenin diğer ucuna kaçmaya çalıştım, ellerimi omuzlarına koyup ittirdim. Bir daha ittirirsem her şeyi aileme anlatacağını söyledi."

Psikiyatra olanları anlatırken yüzüm kızarıyor. Sanki güneş yanığı ve utanç bugüne taşmanın bir yolunu buldu.

"Yatak odasında kontrol teyzende miydi?" diye soruyor psikiyatr.

"Bunlardan bahsetmek istemiyorum."

"Joe..."

"Lütfen. Konuyu burada kapatamaz mıyız?"

"Sonrasında ne oldu?"

"Beni dışarıya, yeniden çatıda çalışmaya yolladı."

"Öylece mi? Önce seninle konuşmayı denemedi mi?"

"Belki bir süre. Çoğunlukla enişte hakkında konuştu. Ona benzediğimi söyledi. Ne kastettiğini bilmiyorum. Sonra beni dışarı yolladı."

"Ne hissettin?"

"Dışarısı çok sıcaktı ve daha da yandım."

"Teyzen hakkında ne hissettiğini soruyorum?"

"Emin değilim."

"Öfkelendin mi? Kırıldın mı?"

"Galiba."

"Heyecanlandın mı?"

"Hayır." Aslında belki biraz... Eniştemin erkenden ölüp gitmesinin bir nedeni var: Her gün teyzemin suratına bakmak kesinlikle sağlığına iyi gelmemiştir. Eğer teyzem seksi bir kadın olsaydı o zaman kafam feci derecede karışabilirdi. Galiba duygularımı en iyi ifade eden kelime buydu. "Birkaç gün sonra tekrar yaşandı. Tekrar tekrar... Sigara kokusu her tarafıma sinerdi."

"İki yıl mı sürdü?"

"Neredeyse evet."

"Durdurmayı denemedin mi?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Ama bir şey yapmayı denemişsindir."

Başımı salladım.

"Kedisini öldürdüm." Psikiyatr bu yanıtımdan ürkmüş görünmüyor.

"Hani hiç hayvan öldürmemiştin?"

"Unutmuşum." Gerçeği söylüyorum. En azmdan bu konuda...

"Sen konuşmak isteyene kadar o dönemleri pek hatırlamıyordum."

Ya kedi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kedi kalkıp gel bu konuyu konuşalım demedi ki!"

Şakama gülmüyor. "Kediyi niye öldürdüğünü anlat bana Joe."

"Eğer kediyi öldürürsem başka bir şeye odaklanacağını ve beni çağırıp durmayacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu, beni daha çok çağırmaya başladı."

"Nasıl öldürdün?"

"Küvette boğdum. Sonra da teyzem nasıl öldürdüğümü anlamasın diye saç kurutma makinesiyle kuruttum. Böylece kedinin kendiliğinden öldüğünü zannetti."

"Ne kadar zamandır birlikte oluyordunuz?"

"Niye bu soruyu soruyorsun? Kediyi becermedim ki! Onu boğdum, anlaşana. Bir şeyler yapmalıydım."

"Bunu kastetmedim Joe. Teyzenin istismarını soruyorum."

"Onu istismar etmiyordum! Niye en kötüsünü düşünüyorsun? Herkes bana böyle muamele ederse nasıl adil bir duruşmam olabilir..." Beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Dinle beni Joe. Yanlış anlıyorsun. Teyzen seni istismar etmiş. Masum bir çocukmuşsun ve o senin verdiğin kötü bir karardan yararlanmış. Kedi öldüğünde ne kadar süredir seni istismar ettiğini öğrenmek istiyorum. Sonrasında ne kadar devam etti?"

"Haa!" diyorum. Evet, böylesi daha mantıklı tabii. Ama... *istismar mı?* Olan bu muydu? "Haa!" diye tekrarlıyorum, benim tarafımı tuttuğuna sevindim. Beni biraz tamsalar zaten herkes benim tarafımı tutar.

Ama gerçekten, istismar denilince itilip kakılacak biriymişim izlenimi yaratıyor. "Kedi öldüğünde bir yıldır devam ediyordu."

"Nasıl bitti?"

"Benimle işinin bittiğini söyledi. Ne olduğunu anlamadım. Öylece gitti. Tahmin etmeliydim. Sonra ara sıra çağırır olmuştu. Sanırım... bilmiyorum. Farklı hissettim."

"Reddedilmiş gibi mi?"

"Hayır, rahatlamış gibi." Ama haklı, reddedilmiş hissetmiştim kendimi. Sonra bunun tam da paylaşmam gereken şey olduğunu anlıyorum. "Elbette reddedilmiş hissettim. Onunla sevişmek istemiyordum ama niye bittiğini anlamamıştım. Ona yetmiyor muydum?"

"Mesele o değil."

"Ne o zaman?"

"Sen kurbandın. Hepsi güçle ilgili. Kontrol edebileceği birini arıyordu. Muhtemelen güveninin yerine geldiğim, büyümeye başladığını gördü. Sonrasında nasıl bir ilişkiniz oldu?"

"Olmadı. Onu bir daha hiç görmedim."

"Bayram tatillerinde veya ailenin toplandığı başka günlerde de mi?"

"Babamın cenazesinde. Sanırım bir tek o zamandı. Birbirimizle konuşmadık. Yani ben denedim ama onun bana ayıracak zamanı yoktu. Gregory'nin etrafında dolaşıyordu. Benden beş yaş küçük kuzenimdir. Tuhaftı."

"Söylediğin çok mantıklı."

"Hangi söylediğim?"

"Bir önemi yok," diyor psikiyatr. Haklı gerçekten. Bunların bir önemi yok. Sadece Melissa beni kurtarana kadar hücremden daha hoş bir yerde olmak için vakit öldürüyorum. Hoş bir hanımla sohbet ediyorum. Başka bir şey öldüremeyeceksem bari vakit öldüreyim.

"Sana yaptıkları senin hatan değildi Joe."

"Evet öyleydi. Evine girmeseydim..."

"Senden yararlanmış Joe. O bir yetişkindi, sen ise çocuk."

"Biliyorum ama evine girmesem bunlar olmazdı. O zaman şimdi kimbilir nerelerde olurdum..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorup öne eğiliyor. Ufukta kırmızı bayrağın sallandığını görüyorum.

"Bilmem."

"Evet biliyorsun."

"Yani... belki her şeyin başlangıcı bu olaydı."

Kalemin arkasıyla defterine vuruyor. "Her şeyin mi? Galiba kendi kendinin analizini yapıyorsun Joe."

"Öyle demek istemedim, benim kastettiğim, belki olaylar farklı gelişse hayatımın başka bir yöne gireceğiydi."

"Onu öldürmeyi hiç düşünmediğinden emin misin?"

"Hayır. Hayır, elbette düşünmedim."

"Senin durumunda kim olsa düşünürdü."

"Ben düşünmedim," diyorum ama düşündüm. Defalarca onu boğazlamayı geçirdim aklımdan. Ellerimi boğazına dolayıp sıkmayı...

"İlk defa birini ne zaman öldürdün?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Kimseyi öldürdüğümü hatırlamıyorum ve öldürdüysem de ne zaman başladığını bilmiyorum."

Kayıt cihazına uzanıp kapıyor. "Tamam, bugünlük bu kadar yeter."

"Mesele nedir?"

"Yine yalan söylemeye başladın. Bak sana ne diyeceğim, bu yalanlarla ne elde etmeye çalıştığını bir düşün. Yarın geldiğimde bunları konuşuruz. Tamam mı?"

"Bekle."

"Yarın konuşuruz," diyor ve ayağa kalkıp kapıya vuruyor.

"Yardım istiyorum."

"Güzel."

Gardiyan kapıyı açıp beni kontrol etmek için içeriye **uzanıyor-** Ona gülümsüyorum. Dişlerimi ortaya çıkaran bir gülümseme- Gerilince göz kapağım biraz acıyor. Ardından gülümsememi

Ali'ye çeviriyorum. Yürüyüp gidiyor. Gardiyan kapıyı kapıyor. Duvarlara bakıyorum. Göz kapağım düşüp kalıyor. Yine elimle yukarı çekiyorum. Gülümsemem kayboluyor. Başımı kollarıma yaslıyorum. Soluklarım masada bir buğu tabakası oluşturuyor. Teyzemi uzun zamandır düşünmemiştim ve onu anlattığım ilk kişi, Ali. Her zaman terapinin, yükü üzerinden atıp acıyı paylaşmakla ilgili olduğunu düşünmüşümdür ama bu kadının yaptığı tek şey eski yaraları kanatmak oldu. Bunları kimsenin öğrenmesini istemiyorum.

Melissa'nm beni buradan çıkarması birden her zamankinden fazla önem kazanıyor. Bunlar mahkemede dile getirilecek olursa insanların suratına nasıl bakacağımı bilmiyorum. Annem orada olmayacak, haberleri de izlemeyecektir ama teyzemin bana yaptıklarını duyacağına ve bana inanmayacağına eminim.

Ali ben kaçtıktan sonra bunları kimseye anlatmasa iyi eder.

Birdenbire annem duruşmaya gelmeyeceği için seviniyorum.

Son zamanlarda hep yapüğım şeyi yapıyorum: Bekliyorum ve olumlu düşünmeyi deniyorum. Teyzemi unutmaya çalışıyorum, olumlu bir geleceğe odaklanıyorum ama bazen, hele böyle bir yerdeyseniz olumlu düşünmek zor.

30

Schroder, "Deli saçması!" diye çıkışıyor sinirle.

"Katılıyorum, tam bir saçmalık!" diyor Wellington. "Ona teklif ettiğimiz anlaşma, müvekkilim için hiç iyi değil."

"Onu savunmayı istemiyorsun bile!" diyor Schroder. "Öyleyse işimizi niye güçleştiriyorsun?"

"Haklısın, onu savunmak istemiyorum ama madem mecburum, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Birini öldürsen seni savunmak için de elimden geleni yapardım dedektif."

"Ne demek istediniz şimdi?" diye soruyor Schroder.

"Ne demek, ne demek istedim?"

"Birini öldürseydim derken?"

"Ne duyuyorsan onu dedim. Birini öldürsen ve beni tutsan elimden geleni yapardım. Yapmasam bir daha beni kim tutar?"

"Pekâlâ," diyor Schroder.

"Her neyse, zorluk çıkaran ben değilim, asıl Joe işi zorlaştırıyor," diyor Wellington.

İki adam da hâlâ görüşme odasındalar. Schroder nefret ediyor buradan. Oda çok pis kokuyor. Buz gibi. İç karartıcı. Üstelik Wellington çok önemli bir noktaya değindi.

"Ayarlayamayacağım bir şey istiyor," diyor Schroder.

"Ayarlayabilseydik bile müvekkilimin aleyhine olurdu. Polis eskortuyla beraber ceset bulmaya gidip sonra da jüriyi, Joe'nun cesedin yerini bilmediğine ikna etmemiz imkânsız olurdu."

Schroder ona hak veriyor. "Hem polis eskortuyla gidip hem Jones'un medyumluk yeteneğiyle cesedi bulduğuna ikna edemeyiz."

Aynı yerde dönüp duruyorlar. Anlaşma yatacak. Jones ceset bulma yetenekleriyle hava atamayacak. Schroder ikramiye alamayacak. Joe para alamayacak. Dedektif Calhoun mezarına kavuşamayacak. İlk üçü Schroder'in umurunda değil ama dördüncü önemli. Calhoun kaybolduğundan beri onu bulmayı istiyor. Hâlâ o odadan çıkmaması, Joe'nun istediğini gerçekleştirmenin bir yolunu düşünmesi bundan.

"Öyle biri için çalışmak nasıl bir duygu?" diye soruyor Wellington.

Schroder bu soruyu duyunca irkiliyor. Sorma şekli Wellington'in ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. Schroder'in tanıdığı pek çok kişi öyle düşünür. Ama buna rağmen Jonas Jones iyi kazanmaya devam ediyor. Demek ki herkes ondan nefret etmiyormuş. "Joe'yu savunurken hissettiklerinle aynı," diyor Schroder.

Wellington yavaşça başını sallıyor. "O kadar kötü ha?"

"Bak, onun bu anlaşmayı imzalamasını istemediğini biliyorum ama Dedektif Calhoun'u bulmamız gerekiyor. Odaklanmamız gereken nokta bu. O bir polisti, hem de iyi bir polis. Ve görev başında hayatını kaybeden her polis usulüne göre bir cenaze töreniyle gömülmeyi hak eder. Yasının tutulmasını ve kaybolmuş bir polisten fazlası olarak hatırlanmayı da..."

Wellington bunları sindirmeye çalışırken hiçbir şey söylemiyor. Schroder adamın ne kadar hızlı düşündüğünü ve kaç hamle sonrasını hesapladığını fark edip onu takdir etmekten kendini alamıyor.

"Bir yolu olmalı..." diyor Schroder.

"Yolu yok. Polisi işe karıştırdığımız anda anlaşma Jones'un işine yaramaz hale gelecektir."

Schroder ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyor. Wellington onu izliyor. Farklı senaryoları düşünüyor. Hâlâ polis olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ama polis olsaydı seri katile elli bin dolar kazandıracak bir anlaşmayla Joe'ya gelmezdi. Polisler, Calhoun'un yerini Joe'dan öğrenemeyecek. Çoktan denediler. Savcılık da denedi.

Cevabı almanın tek yolu ona ödeme yapmak.

Tek yolu, Joe'nun gömdüğü yeri göstermesi.

Ve bunu polisi karıştırmadan yapmanın bir yolunu bulmak zorundalar.

Gerçekleşemeyecek bir şey...

"Onunla konuşmayı denerim," diyor Wellington. "Bakalım cesedin yerini söylemeye ikna olacak mı? Eğer söylemezse parayı alamaz ama para kazanmak da istiyor... Bence duruşmadan sonra özgür kalacağına gerçekten inanıyor."

Schroder dönüp duvara yaslanıyor. Wellington'a bakıyor. Akima bir fikir geliyor. Birkaç saniye daha düşünüyor. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Wellington omuz silkse de düşüncesini dile getiriyor. "Bence özgür kalacağına inanması ve söylediklerine herkesi inandırmayı düşünmesi gerçekten deli olduğunun ispatı."

Schroder kafasındaki fikri şekillendirdi sayılır. Her şeyi gözünün önünde canlandırabiliyor. Sadece detaylar kaldı. Duvardan uzaklaşıp avukatın karşısındaki sandalyeye oturuyor. "Acaba..." diyor ama cümlesini tamamlamıyor. Gözlerini duvara dikse de duvarı görmüyor. Detayları gözden geçiriyor.

Wellington da acele ettirmiyor.

"Ya iki anlaşma yaparsak?" diyor Schroder yeniden. Evet, işe yarayabilir. "Biz anlaşmamıza sadık kalırız. Yanımda çalıştığım insanlar da Joe'ya, Dedektif Calhoun'un yerini söylemesi için ödeme yapar."

"Tamam. İkinci anlaşma ne?"

"Savcılığa gidip Dedektif Calhoun'un başına gelenler için Joe'ya dokunulmazlık vermelerini istesek? Onu Joe'nun öldürmediğini hepimiz biliyoruz. Doğru, onu gömdü. Ve başkası öldürmese Joe öldürürdü... Ama nasılsa Joe diğer cinayetlerden elimizde. Calhoun üzerinden onu yakalamak sonucu etkilemez. Teknik olarak bu olayla bağlantısını ispatlamaya ihtiyacımız yok."

Biz. Sürekli biz diye konuşuyor. Bir kere polissen hep polissindir. En azından polis olmayanlar öyle der. Geri kalanlar için baş ağrısından başka bir şey değilsinizdir.

"Teknik olarak..." diyor Wellington başım sallayarak. "Çoğu kişinin bu işe sevineceğini sanmam."

"Ben de söylerken sevinmiyorum."

"Savcılığın bunu kabul etmeyeceğine eminim."

Schroder kalkıp odayı turlamaya başlıyor. "Dokunulmazlık ister ve karşılığında Calhoun'un cesedinin yerini öneririz. Ellerinde Joe'yu mahkûm ettirmeye bin kere yetecek kadar delil var, buna hayır demeleri için bir sebep yok. Calhoun'u bulacaklar. Herkes kazanacak. Joe da cesedin yerini göstermek için bir saat özgür kalacak."

Wellington kıpırdamadan durunca Schroder, onun söylenenleri ölçüp biçtiğini anlıyor. Kafasındaki, saati dört yüz dolarlık dişliler harekete geçiyor. "İşe yarayabilir."

"İşe yarayacak," diyor Schroder.

"Belki. Ancak polis, ceset bulunduğunda ve senin patronun da gelip bu işi kendisi halletmiş gibi çıkar sağladığında pek mutlu olmayacaktır."

"Öncelikle o benim patronum değil. İkincisi, aralarından birini eve geri getirmek anlamına gelecekse elbette kabul ederler bunu."

Wellington kahkahasını güçlükle bastırıyor. "Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Hayır."

Wellington başını sallıyor. "Bunu kabul etmelerine imkân yok. Cari, gerçek hayattan bahsediyoruz burada, televizyon dizisinden değil. Polisler Jonas Jones'un veya kanalın malzemesi değiller."

"Farkındayım."

"Öyleyse neden bu öneriyle geliyorsun?"

"Çünkü Calhoun'u ancak böyle geri alırız."

31

Raphael misafir geleceğini bilseydi ortalığı biraz toparlardı. Evin halinden utanıyor ve içinden Stella'nın, her zaman bu kadar pis olduğunu düşünmemesini diliyor. Aslında son zamanlarda evin hali hep böyle. Geçmişte domuz gibi yaşamak, doğru dürüst yemek yememek gibi şeyler onu rahatsız ederdi ama sonra bunlarla ilgilenmeyi bıraktı.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyor ona ama pek de aldıran yok gibi. Muhtemelen bebeğini kaybettikten ve kocası tarafından terk edildikten sonra onun evi de benzer bir hale gelmiştir. Kadın hamileymiş gibi sürekli kamını ovuşturuyor. Raphael'in karısı da Angela'ya hamileyken o hareketi yapardı. Akşam yatağa yattıklarında karısının yanma uzanan Raphael, ellerini onun karnına koyup bebeğin tekmelerini hissederdi. Tüm bunların ona az da olsa ürkütücü gelmesi karışım gülümsetirdi. O zamanlar tekme atan bir bebek ile *Yaratık* filmindeki zavallı adamın başma gelenler arasında bir fark yoktu onun için.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Su yeterli."

Mutfağa gidiyor. Kahvaltıdan kalmış tabaklar; bir haftalık ekmek kırıntıları ve lavabodan sıçrayan suların oluşturduğu birikintilerle birlikte tezgâhın üzerinde duruyor. İki temiz bardak bulan Raphael onları suyla doldurup oturma odasına dönüyor. Stella duvardaki fotoğrafları incelemeye başlamış.

"Bu fotoğraftaki Angela mı?"

"Evet."

"Bunlar da torunların mı?" Stella, çocukların olduğu bir fotoğrafa bakıyor.

"Adelaide altı yaşında. Bu yıl okula başladı. İngiltere'de okuyor ve gizliden gizliye okulunun *Harry Potter*'ınki gibi bir yer çıkmasını umuyor. Hoghoof mıdır nedir! Vivian dört yaşında, balerin olmak istiyor. Ve bir de pop şarkıcısı."

"Ne kadar sevimli."

"Onları görme şansım pek olmuyor aslında..." Damadına çok kızgın ve bu yüzden duvarlarda onun hiç fotoğrafı yok. Yine de taşındıkları için onları suçlayamaz. Hem de hiç. "Ayda bir kere onlarla konuşabilirsem kendimi şanslı sayıyorum."

Stella bütün gün arabada taşıdıkları giysi torbasım adama uzatıyor. "Şunları bir dene." diyor. Açık mavi bir gömlek ile lacivert pantolonu adama uzatıyor. "Üzerine olurlar büyük ihtimalle."

"Bunları nereden buldun?"

"Kostüm kiralayan bir mağazadan... Zarar vermemeye çalış, yoksa depozitomu geri alamam."

Raphael, Stella'nın espri yapıp yapmadığına emin olamıyor. Polis üniformasını inceliyor. "Çok gerçekçi."

"Elbette öyle. Kostüm mağazalarının amacı gerçekçi kostümler üretmektir zaten. Hadi durma, dene."

"Sence bu gerçekten gerekli mi?"

"Umarım ihtiyacımız olmaz ama olacağını tahmin ediyorum. Büyük bir karmaşa doğacak ve insanlar çil yavrusu gibi dağılacaklar. Bunu giymek seni tutuklanmaktan kurtaracaktır."

Adam üniformayı alıp yatak odasına geçiyor. Orası evin geri kalamndan daha temiz ama derli toplu olduğu söylenemez. Yatak toplanmamış ve yer giysilerle dolu ama halıda yemek lekeleri, tencere pervazlarında ise küf yok. Üniformayı yatağa bırakıp hızla üstünü değiştiriyor. Biraz büyük gelse de kötü durmuyor.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor salona geri döndüğünde.

Stella gülümsüyor. İlk kez kadının yüzünde olumlu bir ifadenin belirdiğini gördü. Gözleri ışıl ışıl. Belki de üniformalı erkekler hakkında söylenenler doğrudur. Yirmi yaş genç olsaydı, kızını kaybetmemiş olsaydı, hâlâ yasal olarak evli sayılmasaydı ve Stella da doğmamış bebeğinin intikamını almak isteyen bir tecavüz kurbam olmasaydı belki üniformayı giymişken aralarında bir şeyler yaşanabilirdi.

"Neredeyse tam oturdu. Demek beden ölçülerini bir bakışta tutturabiliyorsun. Kostümün yamnda bu kadar gerçekçi bir kemer de vermeleri ne etkileyici!" diyen Raphael kemere iliştirilmiş kelepçeyle oynuyor. "Telsiz bile var. Bütün aksesuarlar çok gerçekçi."

"Telsiz çalışmıyor. Ama bunu saymazsak gayet haklısın, kostüm çok gerçekçi."

Raphael aynanın karşısmda kendini inceliyor. Bir saniye durup ben ne yapıyorum diye düşünecek olsa donup kalabilir, bu riske girmemek için sürekli hareket halinde. Joe'yu öldürecek. Sonraki günlerde hızım kaybetmemenin ne kadar önemli olduğunu biliyor. Eğer ilerlemeyi sürdürmezse bu iş yatar. Kızıl Dehşet sayesinde enerjisini kaybetmeyeceğinden emin.

"Bu işten paçayı sıyırabilecek miyiz dersin?" diye soruyor üniformayı çekiştirirken. Teoride plamn bu bölümü de geri kalanı kadar sağlam ama Raphael'in içinde kötü bir his var. Aynadan Stella'nm gözlerine bakıyor.

"Yakalansak bir şey değişir mi? Eğer biri tam şu anda sana Joe'nun kafasına bir kurşun sıkma fırsatı verse ve karşılığında on yıl hapis yatacağını söylese kabul etmez miydin?"

"Ederdim," diyor Raphael tereddüt etmeden. Ayrıca on yıl yatmazdı. Hiçbir yargıç kızma tecavüz edip öldüren adamı vurduğu için onu öldürmez. Ama şimdi duruma iyimser bakıyor olması da mümkün. Başka yargıçların bunu yaptıkları için insanlara daha büyük cezalar verdiği de olmuştur. "Ya sen?" diye soruyor.

"Hiç tereddüt etmeden..."

Kapı çalınıyor. Donup kalıyorlar.

"Birini mi bekliyordun?" diye soruyor Stella.

Raphael başını iki yana sallıyor.

Pencereye giden Stella perdenin arkasmdan dışarıyı gözetliyor. "Dün gece gördüğümüz polislerin kullandığı araba."

"Kahretsin! Beni böyle görmemeliler." Hemen gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor.

"Kapıyı açma."

"Belki önemli bir şeydir..." diyen Raphael düğmelerle uğraşmayı bırakıp daha hızlı olmak için gömleği tişört çıkarır gibi çıkarıyor. "Ayrıca arabam evin önünde. İçeride olduğumu biliyorlardır." Ayakkabıları çıkarıp pantolondan kurtuluyor. Kapı yeniden çalındığında iç çamaşırı ve çoraplarıyla kalıyor.

"Bir dakika bir dakika, geliyorum!" diye sesleniyor. Sağa sola bakınıp giyecek bir şeyler arıyor ama hiçbir şey yok. Ardından söylene söylene banyoya koşup bir havlu kapıyor ve hemen beline sarıp kapının yolunu tutuyor.

32

Schroder, Raphael'e uğramaya karar verdiğinde aslında kumarhanenin yolunu tutmuştu. Dün uğramadığı için *Temizlikçi*'nin yazarları ve yapımcısı bozulmuş. Bugünlerde stüdyodan birilerinin kendisini karşılarına oturtup uyarmaları ve yeniden işe gitmemek gibi bir hata yaparsa kovulacağım söylemeleri kuvvetle muhtemel.

İşe gideceğine Raphael'e uğramak ikinci ve son hatası bile olabilir.

"Dedektif," diyor Raphael. Beline bir havlu sarmış ve üzerinde çoraplarından başka bir giysi yok. Schroder de o yaşa geldiğinde Raphael kadar iyi görünmeyi umuyor.

Dedektif gülümsüyor. "Artık sadece Cari..." diyerek dedektif olmadığını hatırlatıyor. "Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Benimle duş almayı planlamıyorsanız, evet," diyor Raphael gülerek. Çok tahmin edilebilir bir espri dahi olsa Schroder de gülüyor.

"Birkaç dakikanı alacağım sadece... Kapı önünde soğukta konuşacağımıza içeri girsek daha iyi olmaz mı? Komşuları da rahatsız etmemiş oluruz."

"Şey... sorun şu ki biraz acelem var Cari. Daha sonra konuşsak?"

"Uzun sürmez," diyor Schroder. Önceki geceyi hatırlıyor. Raphael onlarla kapının eşiğinde konuşmuş ve içeri davet etmemişti. Bu durum Schroder'i şüphelendiriyor. Elbette o kadar yıl polislik yaptıktan sonra her şey onda şüphe uyandırıyor. *Saklayacak bir şeyi olmayan polislerden çekinmez* diye eklemek geliyor içinden.

Yıllar içinde saklayacak şeyi olan insanlara sayısız kere bu sözleri söylemiştir. Bazen işe yarar, bazen yaramaz.

"Şey, tabii, buyurun."

Raphael dönüp koridorun yolunu tutuyor. Schroder de peşinden gidiyor. Daha önce de bu eve gelmişti. Raphael'e ve eşine kızlarının öldürüldüğünü orada haber vermişlerdi.

Neredeyse bir yıl önceydi ama eve geri gelmek daha geçen haftaymış gibi hissetmesine yol açtı. O gün Raphael ile eşi kapıyı açar açmaz haberlerin iyi olmadığını anlamışlardı. Schroder ve o zamanki ortağı Dedektif Landry, rozetlerini uzatıp içeri girip giremeyeceklerini sorduğunda kendilerini kötü habere hazırlamışlardı. Çünkü polisler iyi haber vermeye gelmez, kapınızda belirip size piyangoyu kazandığınızı söylemezler. Daha salona geçmelerine fırsat kalmadan adamın eşi bayılacak gibi olmuştu. Raphael ile Schroder de kadının kollarına girip kanepeye gitmesine yardım etmişlerdi. Raphael karısının yanma oturup elini tuttuğunda habere inanmak istemiyormuşçasına kafasını sallıyor ve *onu daha bu sabah gördük,* deyip duruyordu. Sanki bu sözlerin kötülüğün hayatlarına girmesine engel olacağım umuyordu. Schroder ile Landry, ailenin yanında bir saat kadar kalmışlardı. O bir saatte Raphael'in ve eşinin hayatları tamamen değişmişti. O gün Schroder ile Landry'nin kapılarını çalıp benzer haberler verdikleri diğer insanların hayatlarının değiştiği gibi. Son zamanlarda Landry sık sık Schroder'in aklına geliyor, Landry'nin hayatını değiştiren saati, yaklaşık bir ay önceki cenazesini düşünüyor. Bu ev o zamanlar daha derli topluydu. Burada yaşayan kadın gidip titizliğini de beraberinde götürdüğünden beri çok şey değişmiş.

Salona geçiyorlar. Raphael bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakmıyor.

"Misafirin mi vardı?" diye soruyor Schroder.

"Ne? Hayır, misafirim yok."

"Kendine her zaman iki bardak mı su doldurursun?"

Raphael başım iki yana sallıyor. "Biri dün geceden kalma..." diyor odayı arşınlarken. "Suyu doldurdum ama bitirmedim, sonra da toplamaya üşendim. İtiraf etmeye utanıyorum ama evi şöyle bir dolaşacak olsan başka bir sürü bardak bulursun. Benim için toplamak istersen hayır demem."

Schroder kanepeye oturuyor. Adama inandı. Evin uzun zamandır temizlenmediği belli. Masada açılmamış faturalar duruyor. Yanlarındaki televizyon dergisi neredeyse bir yıllık. Bardak altlığı olarak kullanılıyor. Schroder cebine uzanıp dün gece arabada olması gereken fotoğrafı çıkarıyor. Hâlâ nerede kaybettiğini bulabilmiş değil. Neyse ki evde bir kopyası vardı. İki kopya bulundurmayı tercih ettiği az sayıdaki şeyden biri. "Bu kadını daha önceden gördün mü?" diye soruyor ve oturmak yerine ayakta durmayı tercih eden Raphael'e fotoğrafı uzatıyor. Schroder, Raphael'in oturmadığına seviniyor çünkü oturacak olsa manzara muhtemelen pek iç açıcı olmazdı.

Fotoğrafı alan Raphael birkaç saniye resimdeki kadına bakıyor. Sonra birkaç saniye daha... Tanıdığını belli eden bir harekette bulunmuyor. Dün gece isimleri hatırlamaya çalışırken yaptığı gibi başını yana eğmiyor veya fotoğrafı daha iyi incelemek için yüzüne yaklaştırmıyor. Ardından yavaşça başım iki yana sallayıp fotoğrafı geri uzatıyor.

"Fotoğraftaki kişiyi tanımam mı gerekiyor?"

"Evet, en azından haberlerde görmüşsündür."

"Neden? Kim ki bu kadın?"

"Gerçek adı Natalie Flovvers."

"Ah, tabii ya!" diyor Raphael. "Melissa. İlk bakışta tanıyamadım. Son zamanlarda haberleri pek izlemiyorum. Fazlasıyla iç karartıcı geliyor."

"Onu toplantılarınızdan birinde görmedin mi?" diye soran Schroder bakması için fotoğrafı tekrar uzatıyor.

"Toplantılarımızda mı?" Bir kahkaha atan Raphael başını iki yana sallıyor. "Niye toplantıya gelsin ki? Fotoğrafı alıp yakından bakıyor, farklı açılardan inceliyor, başını hafifçe yana eğiyor. "Bu Melissa mı?" diye soruyor inanamıyormuşçasma.

"Evet."

"Hiç de..." Cümlesini bitirmeyince Schroder onun yerine tamamlıyor. "Şeytani birine benzemiyor mu, diyecektin?"

Raphael tepki vermiyor. Fotoğrafa bakmaya devam ediyor.

"Onu tanıdın, değil mi?" diyor Schroder.

Raphael başını sallamakla yetiniyor. "Sanırım haklısın, haberlerde görmüştüm. Ama bunun dışında hiç karşılaşmadım. Toplantılara gelmediğinden eminim."

"Gerçekten emin misin Raphael?"

"Yüzde yüz diyemem. Kılık değiştirmiş olabilir. Bu yüzden onu bulmakta zorluk çekmiyor musunuz? Ama bildiğim kadarıyla toplantılarımıza hiç katılmadı. Niye katılsın ki?"

"Belki hayatını mahvettiği insanların acı çekişinden zevk alıyordun"

Raphael başını sallıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Schroder fotoğrafı alıp ceketinin cebine kaldırıyor. Denemeye değerdi. Ayağa kalkıyor. Yetişmesi gereken bir işi var.

"Aklına bir şey gelirse lütfen beni ara," dese de Raphael'den haber almayacağının farkında. Aklına bir şey gelse bile adamın arayacağı kişi Schroder değil polis kuvvetleri olur. Neyse, yapmaya geldiği işi tamamladı. Raphael'in elini sıkıyor.

"Elbette dedektif, ararım."

"Bunları görmemen gerekirdi," diyor Raphael.

Melissa duvara bakmayı bırakıp arkasına dönüyor. Raphael iç çamaşırının üzerine doladığı havluyla yarı çıplak halde kapının eşiğinde duruyor.

"Burası kimin odası?"

Raphael kadına doğru bir adım atıyor. "Kızımızın odasıydı. Kendi evine taşındığında burayı çalışma odasına çevirdi, biz de oyuncaklarını depoya kaldırdık. Öldüğü zaman odayı eski haline getirdik."

"Pek de onun çocukluğundaki hali denemez," diyen Melissa makalelerin raptiyeyle tutturulduğu duvara çeviriyor bakışlarını. Büyüleyici bir an. Raphael'in yatağın kenarına oturup duvara bakarak intikamını planlayışını, alkolün gaz verdiği saplantının boyutlarını gözünde canlandırabiliyor.

Raphael kadına doğru bir adım atıp, "Dediğim gibi, burada olmamalıydın," diye tekrarlayınca Melissa yaramazlık yaptığı zamanlarda babasımn üzerine yürüyüşünü hatırlıyor. Kızım kolundan tuttuğu gibi dışarı sürüklerdi. Raphael de aynısını yapmayı planlıyor gibi şimdi.

"Bir yere saklanmam gerekiyordu, yoksa polis beni görürdü."

"Görse ciddi bir sorun olur muydu?"

"Hayır, muhtemelen olmazdı," diyor Melissa ama aslında büyük sorun olurdu. Ayrıca öldürülen kızın odasında gördükleri hoşuna gitti.

"Herhalde bir açıklama bekliyorsundur."

"Birlikte ne planladığımız düşünülürse evet, bir açıklama bekliyorum."

"Polise gidecek misin?"

"Açıklamana bağlı," diyor Melissa ama elbette gitmeyecek.

"Önce giyinmeme izin ver. Beni burada beklemeni istemiyorum. Burası Angela'nın odası."

Melissa salona dönüp koltuğa oturuyor. Başlangıçta da orada bekliyordu aslında ama polisin içeri gireceğini anlayınca onları dinlemeye devam edebilmek için Angela'nın odasına saklandı. Sonra da ergenlik çağındaki hiçbir kızın ilginç bulmayacağı duvarı incelemeye daldı.

Raphael çabucak içeri dönüyor. Atış talimi yaparlarken giydiği kıyafetleri giymiş. Üstü çıplakken daha hoş görünüyordu, üniformalı hali ise oldukça yakışıklıydı. O yakışıklı havası şimdi tamamen kaybolmuş, yüzündeki çizgiler iyice ortaya çıkmış. Karşıdaki kanepeye oturuyor, masadan suyunu alıp yarısını içiyor ve sonra mutfağa dönüp elinde bir şişe viskiyle geri geliyor. Suyunu bitirip bardağını içkiyle dolduruyor. Melissa'ya da ikram ediyor ama o başını iki yana sallıyor; alkol hayalî bebeğine zarar verir.

"En azından artık tetiği çekeceğimi biliyorsun," diyor Raphael.

"Espri yaptığını mı sanıyorsun?"

"Hayır, espri yapmıyorum."

"Avukatları sen mi öldürdün? İkisini de mi?"

Raphael başını sallıyor. "Joe'yu savunacaklardı."

Melissa bu meseleyi zaten çözmüştü. Joe'yu savunmayı üstlenen ilk iki avukat hakkmdaki makaleleri görür görmez anlamıştı. Raphael, duvara raptiyelediği kupürlerde adamların fotoğraflarının üstüne büyük harfle X çizmişti.

"Avukatları hiç anlamıyorum. Joe Middleton gibi birini nasıl savunabiliyorlar? Bu iki pislik kızımın başına gelen faciayı meşhur olmak için kullanmaya kalktı, böylece Joe gibi başkalarını da

savunabilecek ve daha çok para kazanacaklardı. Bunu yapabilecek kadar aşağılık insanlardan her şey beklenir."

Melissa karşılık vermiyor. İnsanların neler yapabileceklerini gayet iyi biliyor. Ayrıca konuşmaya teşvik etmese de Raphael'in anlatmaya devam edeceğinden emin. Böylesi onun için daha iyi. İçini dökmeye ihtiyacı var. Çok uzun zamandır bunları kendine saklamış. Adamın dokunmadığı bardaktan bir yudum su içiyor; artık pek soğuk değil.

"Randevu alıp ilk avukatın bürosuna gittim, Joe'yu savunmaması için yalvardım. Gerçekten yalvardım. Ne oldu biliyor musun? Halimi anladığım söyledi. Neler hissettiğimi hayal edebiliyormuş. Bunu aklın alıyor mu? Pislik herif bana ne hissettiğimi bildiğinden dem vurdu. Sonra *herkesin savunulmaya hakkı vardır, yasalar böyle der, Joe'nun da herkes kadar buna hakkı var,* dedi. Sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kanunları görmezden gelen, insanlıkla ilgisi olmayan bir suçlunun birdenbire kanuni hakları mı olurmuş? Boş versene!" Melissa adamın bu kadar öfkelendiğini ilk kez gördü.

"Sen de ölüm tehditleri yollamaya başladın..."

Raphael başını iki yana sallıyor. "Hayır. Avukatların ölüm tehdidi aldıklarını okumuştum ama onları ben yollamadım."

"Sadece öldürdün."

"Evet. Ama hemen değil. Konuşmamızm ardından ilk avukata bir ay verdim. Adam gibi düşünecek olursa bana hak vereceğine emindim. Öyle olmalıydı, haksız mıyım? Aradan bir ay geçince daha az resmî bir yerde onunla görüşmeye karar verdim. Daha az resmiyet, daha fazla insanlık. Bu yüzden akşam bürosuna gidip işten çıkmasını bekledim. Arabasına kadar takip ettim onu."

Raphael elini havaya kaldırıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum," diyor ama yaralıyor. Melissa'nm ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri yok. "Amacım zarar vermek değildi, ne düşündüğümü

anlamasını, ne kadar büyük acılara yol açacağını hatırlatmak istemiştim..."

"Seni dinlemedi mi?"

"Hayır, dinledi. Sorun da bu," diyor Raphael. Heyecanlandığı için ellerini kollarını sallayarak devam ediyor anlatmaya. "Sözümü kesmeden sonuna kadar tüm anlattıklarımı dinledi. Ama o zaman bile Joe'yu savunmayı bırakmayacağını söyledi."

"Ve bu durum seni çıldırttı."

"Kim olsa çıldırırdı."

"Sen de onu öldürdün."

"Öyle değil... Bir kazaydı."

"Nasıl oldu?"

Parmağını almnda gezdirip saçlarını arkaya attıktan sonra kafasını iki yana sallıyor. "Ona vurdum," dedikten sonra derin bir nefes alıyor. "Çekiçle."

"Arabanda her zaman çekiç taşır mısın?"

"Hayır."

"Yani yamna özellikle çekiç almıştın."

"Sanırım."

"Ve onunla konuştuğun zaman dilimi boyunca görmesin diye çekici sakladın, değil mi? Çekiç cebindeydi veya onu pantolonunun arkasma, gömleğinin alüna sıkıştırmıştın. Yarımda götürdün çünkü işler istediğin gibi gitmez, avukat senin tarafına geçmezse onu öldürecektin. Oraya bir ay sonra gittin çünkü öldüğünde adamın randevu defterinin inceleneceğini ve yakın zamanda görüştüğü kişilerin araştırılacağını biliyordun."

"Nasıl göründüğünü biliyorum ama böyle olacağım gerçekten düşünmemiştim."

"Sana evet demezse ne olacağını zannetmiştin ki?"

Raphael omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Onu öldürmeyi planlamamıştım."

Melissa başını sallıyor. Planlamadıysan niye çekiç götürdün demiyor. Harika bir sohbet bu, keşke karşısındaki Joe olsaydı. Bunları konuşup ardından deliler gibi sevişirlerdi. "Sonra ne yaptın?"

"Onu arabasının bagajına tıktım, gidip kendi arabamı aldım. Arabamı onunkinin yanma park ettikten sonra cesedi kendi bagajıma aktardım... Sonra da gömdüm."

"Bugün atış talimi yaptığımız yere mi? Oraya mı gömdün?"

"Evet."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?"

"Angela'yı geri getirmedi... Yine de evet, kendimi azıcık da olsa iyi hissettim. Aradan bir hafta bile geçmeden başka bir avukat, Joe'nun savunmasını üstlendi. Bu sefer randevu alıp onunla görüşmeye zahmet etmedim. Konuşmamızın aynı şekilde gelişeceğini biliyordum. Böylece onu da hakladım. Bu sefer insanlar bulsun diye cesedi bıraktım. Diğer avukatlar için iyi bir uyarı olacağını düşünmüştüm. Öyle de oldu. Joe'nun üçüncü avukatı mahkeme tarafından atandı. Bu avukat görevi kesinlikle istemeyen birine benziyor. Bu yüzden ona zarar vermem için bir neden yok. En azından şimdilik..." Bir an susuyor. "Ben öldürmesem başkası öldürürdü, biri onlara ölüm tehdidi yolluyordu."

"İki masum inşam öldürdün," diyor Melissa. Aslında umurunda değil ama aldırıyormuş numarası yapması gerektiğini düşünüyor.

"Masum değillerdi," diyor Raphael.

"Eminim kendileri farklı düşünüyordu."

"Söylesene... Bu öğrendiklerin durumu değiştiriyor mu?"

Melissa birkaç saniye yanıt vermiyor. Gerçekten bu konuyu düşünmesi lazımmış, zor bir karar veriyormuş gibi davranıyor. Oysa değil. Çok kolay bir karar. Üstelik dün gece Raphael'i seçtiği için kendiyle gurur duyuyor.

"Sadece... Bilmem ki, daha önce gerçek bir katille tanışmamıştım. Aslında sevinmeliyim çünkü pazartesi günü ateş edece-

ğinden artık eminim. Ama dürüst olmak gerekirse... biraz tuhaf. İki kişiyi öldürdün."

"İki kötü adamı," diye düzeltiyor Raphael.

"İki kötü adamı. Kötü şeyler yapan avukatları."

"Kesinlikle. Bu yüzden sorumu tekrarlıyorum. Bir şey değişti mi?"

"Hayır."

"Güzel."

"Ama sadece Joe'nun peşinde olduğumuzu unutma. Ona eşlik eden polislere zarar vermeyeceğiz. Başka avukat öldürmek yok. Gereğinden fazla kan aktı. Sadece Joe."

"Elbette. Polisler onu hapsetmeye çalışan kişiler. Bizimle aynı taraftalar."

"Ya kapına gelen polis? Ne istiyormuş?"

"Schroder mi? O arük polis değil," diyor temkinli davranmaya özen gösteren Raphael. "Aklıma kimse geldi mi diye sormak istemiş."

"Aklına hangi konuda kimse geldi mi?"

"Gruba katılan şüphe uyandırıcı kişileri sormuştu. Kimin peşindeler, emin değilim."

"Ona ne söyledin?"

"Aklıma şüphe uyandıran kimsenin gelmediğini."

Kadın, Angela'mn odasında saklanırken konuşulanları duymuştu. Schroder'in adama bir fotoğraf gösterdiğini biliyor. Kendisinden bahsettiklerini, gerçek adını kullandıklarını duydu. Demek Schroder'in arabasında bulduğu fotoğrafın bir kopyası varmış. O fotoğrafta Melissa'nın saçları koyu kahverengi. Saçlarının gerçek rengi buydu, hâlâ bu. Ama artık siyaha boyayıp kısa kestiriyor. Dahası, sık sık peruk takıyor. Kimi zaman uzun peruklar. Raphael'in karşısındaki kadın ise uzun, siyah saçlı biri.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor Melissa.

"Evet. Her zamanki şeyler." Melissa önceki geceyi, sohbetlerini ve adamın gerçekleri saklamakta ne kadar usta olduğunu hatırlıyor. Daha o zaman bile Melissa'nm söylediği kişi olmadığım biliyordu ve muhtemelen şimdi de gerçekleri biliyor. "Yeniden planın üzerinden geçmeye ne dersin? Bu yüzden buluşmuştuk."

Melissa suyundan bir yudum alıp bardağı masaya bırakıyor. "Tamam."

"Bu olanlar hiçbir şeyi değiştirmez. Artık tetiği çekeceğimi biliyorsun."

Ancak Raphael doğruyu söylemiyor. Her şey değişti. İki avukatı öldürdüğü gerçeği önemsiz ama Schroder'le konuştukları hakkında yalan söylememeliydi. Schroder'in gösterdiği fotoğraftakinin karşısındaki kadın olduğunu biliyor mu? Elbette biliyor, yoksa fotoğraftan kadına bahsederdi. Yani kadının kim olduğunu biliyor ve şimdi her şeyi bildiğini saklama sırası Melissa'da. Ayrıca planlarını değiştirmesi gerekecek çünkü Raphael'in de farklı planlar yaptığının farkında. Bir adım önde olmak zorunda. Ve bu da Melissa'nm iyi olduğu konulardan biri. Bugüne dek onu alt etmeyi başaran tek kişi Joe oldu.

Raphael bir katil. Pazartesi sabahı bunu apaçık sergileyecek. Üstelik sadece Joe karşısında değil, Melissa karşısında da.

Bir kurşun Joe'ya.

Ve ikinci kurşun da Melissa'ya. Bunu adı gibi biliyor.

3 4

Psikiyatrımla, Schroder ve avukatımla ve sonra yeniden psikiyatrımla konuştuğum için öğle yemeğini kaçırıyorum. Akşamın erken saatlerinde midem düğüm düğüm oluyor. Derken gardiyanlardan Adam beni görmeye geliyor. Elinde bir sandviç var. Başka randevular yüzünden yemekleri kaçırdığım oldu ve o zaman da şimdikiyle aynı sorunla karşılaşmıştım: Gardiyanların size getirdikleri yiyeceklerin içinde ne olduğunu bilemezsiniz ve ne yazık ki bir şeyler yediğinizden emin olmak onların görevi.

"Afiyet olsun," diyor Adam ama öyle bir söylüyor ki *canın cehenneme* demekle aynı kapıya çıkıyor.

Sandviçin içini kontrol ediyorum. Peynirin üzerinde bir sürü kıl var; geçen sefer sandviç getirdiğinde de içinden fare ölüsü çıkmıştı. Sandviçi Adam'a geri uzatıyorum ama geri almıyor.

"Ya bunu yersin ya aç kalırsın Middleton."

"Aç kalırım," diyorum. Fareli sandviç için de aynısını söylemiştim.

"Göreceğiz," dedikten sonra çekip gidiyor ve beni hücremde tek başıma bırakıyor.

Gözlerimi duvara dikiyorum. Melissa'yı, teyzemi, psikiyatnmı ve ölüm cezasını düşünüyorum. Bunları düşündükçe acıkıyorum. Geleceğimle ilgili tahmin ettiğimden de fazla tereddüdüm var. İnsanların kafasında daha beni tanımalarına fırsat olmadan bir imaj oluşturuldu. Jüri sürekli benim hakkımda olumsuz şeyler okuyan bu insanların arasından seçilecek. Beni, benim gibilerin yargılayacağını söylüyorlar. Sorarım size, jüri üyeleri kimseyi

Öldürmüş mü? Hiçbiri yalnızlık çeken ev kadınlarıyla sevişip polis kurşunuyla cinsel organlarını kaybetmiş mi? Kendilerini öldürmeyi denemiş mi? Hayır. Beni dişçiler, ayakkabı satıcıları ve müzisyenler yargılayacak.

Mahkûmların hücreden çıkmak için bahane olarak kullandığı salon açık. Aynı insanlar aynı şeyleri yapıyor: İskambil oynuyor, sohbet ediyor, dışarı çıkıp hapsedilmelerine yol açan şeyleri tekrar yapabilmeyi diliyorlar. Günde bir saat ufak bahçede ayaklarımızı esnetmek dışında çoğumuz uzun süredir güneşe çıkmadık. Dış dünya uzaylılar tarafından yok edilse ruhumuz bile duymaz.

Bir saat daha geçiyor. Midem gurulduyor. Adam yeniden yanıma geliyor. "Sana telefon var."

Beni hücrelerin arasından geçiriyor. Koridoru geçip vidayla duvara tutturulmuş ankesörlü telefona ulaşıyoruz. Telefonun duvara sıkıca vidalanmasımn nedeni, hapishanenin hırsızlarla dolu olması değil, onun gibi ağır bir nesneyi kullanarak insanları ölümüne dövebilecek suçlular. Kulaklık, ankesörün yanında sallanıyor. Adam, duvara yaslanıp birkaç adım öteden beni izliyor.

Telefonu elime alıyorum.

"Alo?"

"Joe, ben Kevin Wellington."

"Kim?"

Bir iç çekiş. "Avukatın..."

"Anlaşma yapabildin mi?"

"Bugün şanslı günün Joe." Demek haberler iyi. Şanslı günlere ihtiyacım var, belki bugün onların başlangıcıdır. "Savcılıkla anlaşmaya vardık. Cesedin yerini gösterirsen Dedektif Calhoun cinayetinde cezadan muaf tutulacaksın. Mahkemede aleyhine kullanılamayacak. Tek yapman gereken diğer konularda susup cesedin yerini göstermek. Başka hiçbir şey yapmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

"Bana tekrarlar mısın?"

Gözlerini dikmiş beni seyreden Adam'a bakıyorum. Ahizeyi dudaklarımdan uzaklaştırıyorum. "Avukatımla konuşuyorum, mahremiyet hakkım yok mu?"

Adam, "Elbette var," diyor ama yerinden kıpırdamıyor.

Konuşmaya devam etmeden önce ona sırtımı dönüyorum.

"Anladım," diyorum avukatıma.

"Öyleyse ne anladığını tekrarla Joe."

"Çenemi kapalı tutacağım."

"Aynen öyle. Sorularını yanıtlamayacaksın, onlarla sohbet etmeyeceksin. Daha da önemlisi ukala tavırlara bürünmeyeceksin. Boş yere hayatını zora sokma."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tavırların, Joe. Herkesten üstün olduğunu sanıyorsun ama değilsin. İnandığın şeyler..."

"Tamam tamam, anladım," deyip lafını bölüyorum çünkü kendini başkalarından üstün hissetmek kötü bir şeymiş gibi konuşuyor. Dar görüşlü insanlara özgü zavallıca düşünceler bunlar. "Ya para? Ödeyeceklerini nereden biliyoruz?"

"Para yedi emine gidecek."

"O da ne? Avrupa'da bir yer mi?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Joe?"

"Anlamadım?"

"Yedi emin bir yer değil, bir kişidir. Paranın teslim edildiği bir aracıdır. Cesedin Calhoun olduğu teşhis edildiğinde ödemeni alacaksın."

"Yani ne zaman? Yarın mı?"

"Duruma bağlı Joe. Adamı nasıl bir yere bıraktın?"

"Tüh, bu olmadı..." diyorum elimde olmadan. Sonra toparlıyorum. "Yani bu yedi emin denen adam ne olursa olsun ceset teşhis edildiğinde bana ödeme yapacak, doğru anlamış mıyım?"

"Evet, öyle."

"Başka ne olursa olsun yani..."

Bir an duraksıyor ve ardından, "Ne olursa olsun," diye onaylıyor.

"Diyelim ki bir bomba attılar ve bir sürü insan öldü ve kimse hapishaneleri kontrol edemediği için hepimiz özgür kaldık. Yine de ödememi alacağım, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun Joe?"

"Emin olmak istiyorum. Ne olursa olsun ödememi alacak mıyım? Onlara cesedin yerini gösterdikten sonra bir şekilde buradan çıkarsam..."

"Ödemeni alacaksın. Tek koşul cesedin Calhoun olarak teşhis edilmesi. Ama bir şekilde hapishaneden çıkmanın yolunu bulsan bile banka hesabına ulaşmakta zorluk çekersin."

"Hımm... Nakit alamaz mıyız?"

"Hayır Joe, alamazsın. Ayrıca ne önemi var? Hapisten kaçmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Ama bankadaki paranın burada bana yararı olmaz. Hapishanede bankamatik yok ki. Beni öldürmek isteyen birine çek yazamam."

"Elli bin doları yatağının altında saklayamazsın Joe."

"Ayrı bir hesap açamaz mısın? Senin adına olan ama benim de ulaşabileceğim bir hesap?"

"Hayır. Dinle Joe..."

"Tamam, o zaman annemin hesabma ödeme yapılsın," diyorum.

"Niye?"

"Çünkü paraya ihtiyacı var. Çünkü ona bakabilmek istiyorum. Ayrıca her hafta ziyaretime geliyor, her gelişinde bana para getirebilir."

"Annenin hesap numarasını biliyor musun?"

"Öğrenmek için annemle iletişime geçebilirsin."

"Tamam, yarın onu ararım."

"Cesedin yerini saat kaçta göstereceğim?"

"Sabah onda."

Başımı iki yana sallıyorum. "O saat bana uymuyor."

Kısa bir sessizlik. "Ciddi misin?"

"Elbette ciddiyim. Çok erken bir saat."

"Haydi ama Joe, işleri zorlaştırmaya mı çalışıyorsun? İyi bir anlaşma sundular. Bir uzlaşmaya varabilmek için çok çalıştık..."

"Sana söylüyorum, çok erken."

"Niye?"

"Bütün gün psikiyatrımla görüşeceğim. O görüşmelerin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. İşleri mahvetme riskine girmeyeceğim. Beni bu konuda uyarmıştın."

"Eminim psikiyatrın görüşme saatini duruma göre ayarlayacaktır."

Avukatım beni görebilirmiş gibi başımı iki yana sallıyorum. "Dinle beni David..."

"Benim adım Kevin."

"Kevin, sabah saatleri bana uymuyor."

"Çünkü başka görüşmelerin var."

"Evet. Savunmam söz konusu. Geleceğim. Hayatım. Riske girmeyeceğim."

Avukatımın arkasına yaslandığını gözümde canlandırabiliyorum. Elini alnına götürüyor, telefonu kulağından uzaklaştırıp ekranına bakıyor. Belki de suratıma kapamayı düşünüyor.

"Joe, her şeyi ayarlamıştık, şimdi hepimize iş çıkarıyorsun. Gerçekte neler döndüğünü söyleyecek misin?"

"Bir şey döndüğü yok. Ne söylediysem o. Sen avukatımsm, cesedi istiyorlarsa sabah saatinde olamayacağına onları ikna et."

"Öyleyse ne zaman?"

"Diğer görüşmelerim bittiğinde. Örneğin dörtte."

"Niye dört?" diye soruyor Kevin.

"Neden olmasın?"

"Tanrı aşkına Joe, her şeyi güçleştiriyorsun!"

"Kabul etmelerini sağla."

Karşılık vermiyor. Birkaç saniye sessizliğe kulak verdikten sonra filmlerdeki gibi veda bile etmeden telefonu kapıyorum.

Adam'a dönüyorum. "Birini aramalıyım."

"Az önce biriyle konuştun."

"Hayır, az önce birinin telefonuna yanıt verdim. Şimdi ise birini aramam gerek."

Gülümsüyor ama hiç sıcak bir gülümseme değil bu. "Neye ihtiyaç duyduğun zerre kadar umurumda değil Joe."

"Lütfen. Çok önemli."

"Gerçekten Joe, söylediklerimin hangi kısmını anlamadın? Suratıma bir bak. Sence ihtiyaçların umurumda mı?"

Onu uzun uzun süzüyorum. Gerçekten de ihtiyaçlarımı umursamayan, onları elde etmeme engel olmaya kararlı bir adama benziyor. Tüm gücümle çekip kabloyu koparırsam belki ahizeyi sopa gibi kullanabilirim. Döve döve Adam'ın canını okuyabilirim. Ama o zaman telefonu kullanamam. Neye ihtiyaç duyduğum düşünülürse bu tam bir ikilem. Veya ironi. Belki ikisi birden.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Bak ne diyeceğim Joe, sandviçini yedin mi?"

"Ne sandviçi?"

"Sana getirdiğim sandviç."

"Hayır."

"Şöyle yapacağız. Senin birini aramana izin vereceğim ve karşılığında o sandviçi yiyeceksin."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Sandviçi ve onu yemem için kendimi ne kadar zorlamam gerekeceğini düşünüyorum. Yarını, buradan çıkmayı ve bir daha dönmemeyi düşünüyorum.

"Eee?" diyor.

"Tamam," diyorum ama kelimeler güçlükle çıkıyor ağzımdan.

"Ne dedin Joe?"

"Tamam dedim."

"Güzel. Bugün keyfim yerinde olduğu için sana güveneceğim. Kimi istiyorsan ara. Sana izin veriyorum. Ama hücrene döndüğümüzde sandviçi yemezsen gelecekte bir daha kimseye telefon açamayacaksın. Aslında geleceğin paramparça olacak. Sana şimdi baktığımız gibi iyi bakmayacağız. Haklarını unutacağız. Derken bir de bakmışsın diğer mahkûmların arasına düşüvermişsin. İri yarı adamlarla aynı duşu paylaşıyorsun. Kaza geliyorum demez Joe. Söylediklerimi anlıyor musun?"

"Sandviçi yiyeceğim," diyorum. Melissa beni özgür bıraküktan sonra gidip Adam'ı bulacağım ve sandviç neymiş ona öğreteceğim.

Ahizeyi kaldırıp annemin numarasını tuşluyorum. Telefon birkaç kere çalıyor ama yanıt veren yok.

"Evde kimse yoksa bile anlaşmamız geçerli. Yine de telefon açmış sayılırsın."

"Kimse yanıt vermezse buna telefon görüşmesi denmez."

"Arıyorsun ama evde kimse yok. Teknik olarak bu da aramak."

Teknik olarak iğrenç sandviçler yedirmem onu öldürmeyecektir. Yine de kusana kadar yedireceğim. Ama onu öldüren midesine sokup kanırttığım bıçak olacak.

Tam o sırada annem telefonu açıyor, hayatımda ilk kez annemin sesini duymak içimi rahatlatıyor.

"Alo?"

Walt'ın arkadan *kimmiş* diye seslendiğini duyabiliyorum.

"Henüz bilmiyorum," diyor annem ona. "Alo?" diye tekrarlıyor.

"Merhaba anne."

"Ses gelmiyor," diyor Walt'a. Beni duymadı çünkü o sırada ahizeyi çoktan kulağından uzaklaştırmıştı.

"Anne, benim."

"Alo?" diyor annem.

"İstersen ben deneyeyim," diyor Walt.

"Lanet olsun anne! Benim, Joe. Beni duymuyor musun?"

"Joe? Sen misin?"

"Evet."

"Joe?"

"Buradayım," diyorum. Psikiyatrımın, kurbanlarımın annemi simgelediğiyle ilgili imasım hatırlıyorum. Bu absürt sohbet ahizeyi koparıp Adam'ı ölümüne dövme arzumu artırdı.

Annem, "Niye bu kadar sessizsin?" diye soruyor.

"Arayan Joe mu?" diye soruyor Walt da.

"Evet, Joe," diyor annem YValt'a. Ahizeyi kulağından uzaklaştırdığı için sesi boğuk geliyor.

Walt neredeyse bağırarak, "Sorsana iyi miymiş?" diyor.

"İyi fikir tatlım," diyen annem ahizeyi yeniden dudaklarına yaklaştırıyor. "Nasılsın Joe?" Bağırarak konuşuyor ve VValtYn hâlâ arkadan bir şeyler söylediğini duyuyorum.

"Harika gidiyor."

"Harika gidiyormuş," diyor VValt'a.

"Ne güzel. Sorsana düğünü sabırsızlıkla bekliyor muymuş?"

"Elbette bekliyor."

"Anne..."

"Sen yine de sor."

"Anne."

"Joe, düğünü sabırsızlıkla bekliyor musun?"

"Evet, elbette."

"Ne güzel," dedikten sonra yanıtımı VValt'a iletiyor. "Arayıp duygularını bizimle paylaştığın için teşekkürler."

"Bekle bir saniye anne..."

Annem beklemeyip telefonu kapatıyor.

Gözlerime bir şeyler batıyor sanki. Canım yanıyor.

"Görüşme bitmiştir," diyor Adam.

"Haksızlık bu. Bağlantı kesildi."

"Ama aramayı yapmış sayılıyorsun."

"Üzerinde anlaşabileceğimiz başka bir şeyler de olmalı."

Şöyle bir düşünüp, "Tamam," diyor. O zaman söylememi umduğu bir şeyi söylediğimi anlıyorum. "Şöyle yapacağız..." diyor. Az önce de aynısını söylemişti. Belli ki bu cümleye bayılıyor. "Anneni tekrar aramana izin vereceğim ama sana getireceğim bir sonraki sandviçi içine bakmadan yiyeceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Ağır ol ahbap, ben ciddiyim. Caymaya kalkarsan bunu sana ödetirim. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

"Anlaştık."

Gülümsüyor ama gözlerine yansımayan buz gibi bir gülümseme bu. "İlk geldiğinde intihar edebileceğin şüphesiyle gözetim altında tutulduğunu hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Caleb Cole'a da aynısını yapmışlardı. Ama ben intihara eğilimli değildim. Öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ölürseniz bu duyguların acısını çıkarmanızın bir yolu kalmaz.

"O zaman benden, seni diğer mahkûmların arasına aldırmamı istemiştin. Bunu da hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," desem de ama düşünmek istediğim bir konu değil bu. Sadece öfkeli değildim o günlerde, kafam da karışıktı.

"Seni mahkûmların arasına koyarsam çok uzun yaşamayacağını düşünmüştün. Yara bandını çekip çıkarmak gibi hemencecik

biteceğini sanmıştın. Kısmen haklı olduğunu söyleyebilirim ama tamamen değil. Boynuna ucu sivriltilmiş bir diş fırçası dayanmış, duşta tecavüze uğrarken yara bandını çekmeye benzerdi."

"Sana hatırladığımı söyledim ya."

"Artık bunu istemiyorsun, değil mi Joe? Sakinleştin, mahkemen yaklaşıyor ve jürinin seni özgür bırakacak kadar boktan insanlardan oluştuğunu zannediyorsun. Yaşamak istiyorsun, haksız mıyım Joe?"

"Değilsin."

"Öyleyse açık ve net konuşmama izin ver. Sana getirdiğim sandviçi yemezsen başına gelecek şeyleri söyledim. Hem de defalarca. Duruşmadan döndüğünde her gün tecavüze uğrayacaksın ve yakınmaya başladığında tecavüzlerin sayısı günde birden ikiye çıkacak. Anneni yeniden aramadan önce bunu iyi anlamanı istiyorum Joe."

Şöyle bir düşünüyorum. Her şey yolunda giderse yarın hapisten çıkmış olacağım. Adam günlerce, hatta haftalarca bana o sandviçi getirme fırsatı bulmayabilir. O sürede çok şey değişebilir. O ölebilir, ben özgür kalabilirim, avukatıma bahsettiğim bomba patlayabilir. Şu anda önemli olan tek şey o telefon görüşmesini yapmam. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Anlıyorum. Ama anlaşmamız karşı taraf telefonu açarsa geçerli. Bağlantı kesilirse yeniden arama hakkım olacak. Ancak telefon görüşmemin tamamlanması koşuluyla anlaşmayı kabul ediyorum. Kimse telefonu açmazsa anlaşma yatar."

Adam yavaşça başını sallıyor. "Ben makul bir adamım. Bu koşulları kabul edebilirim."

Ona sırtımı dönüp annemi arıyorum. Açması birkaç dakikayı buluyor. Sanki aradan geçen sürede salonda yürüyüşe çıkıp kayboldu.

"Alo?"

"Anne, benim."

"Joe?"

"Evet. Başka kim olacaktı. Dinle anne, senden..."

"Arayan Joe," diye bağırıyor annem Walt'a.

"Joe mu? Sorsana nasılmış?"

"Joe. Nasılsın?"

"Harikayım. Dinle anne, bana bir iyilik yapman gerekiyor."

"Elbette Joe. Ne istersen."

Walt, "Düğünü sormak için mi aramış?" diye araya giriyor.

"Öyle mi Joe? Sabırsızlandığını söylemek için mi aradın?"

"İki dakika önce bunları konuştuk ya."

"Biliyorum Joe, aptal değilim."

"Öyle mi?" diye sesleniyor Walt.

"Aptal mı?" diye karşılık veriyor annem.

"Hayır, düğünü mü soruyor?"

"Bilmiyorum, sorumu yanıtlamadı," diyor annem ona.

Alçak sesle devam ediyorum. "Düğünü sormak için aramadım," diyorum. "Kız arkadaşımı aramalısın."

"Kız arkadaşını mı? Niye böyle bir şey yapayım?"

"Numarası duruyor mu?"

"Evet, elbette duruyor. Durmasa arayamazdım ki. Düğüne onu da getirecek misin? Ah Joe, çok memnun oldum! Kendine uygun birini bulmanın zamanı gelmişti. Endişelenmeye başlamıştım. Kız arkadaşın bana gençlik halimi hatırlatıyor. Çok çekici Joe. Elbette onu arayıp davet ederim! Ne iyi bir fikir!"

"Tamam anne, harika. Ama ona mesajını aldığımı söylemeni rica ediyorum."

"Ne mesajı?"

"Ne kastettiğimi anlayacaktır."

"Bekle Joe, söylediklerini yazayım," diyor. Ahizeyi bırakıp kâğıtları karıştırdığını duyuyorum. Sessizlik bir dakikayı bulunca annemin evin içinde kaybolmasından, uyuyakalmasından veya

televizyona kendini kaptırmasından korkuyorum. Başımı çevirip Adam'a bakıyorum, pis pis sırıtıyor. Parmağıyla saatine vurup konuşmayı sonlandırmamı işaret ediyor.

Telefondan yeni hışırtılar geliyor. Annem geri döndü.

"Joe? Sen misin?"

Annem değil VValt'mış. "Nasılsın Walt?"

"İyiyim. Hava durumu raporuna göre bütün hafta iyi geçecekmiş ama bu raporları bilirsin... Köpeğinle asansörde sevişmeye benzer..."

"Ne?"

"Pek çok açıdan yanlıştır," deyip gülmeye başlıyor.

"Anlamadım."

"Asansör şakası... Eskiden asansör tamir ederdim. Bunu biliyor muydun Joe? Otuz yıl bu işi yaptım. Bu espriyi ne kadar sık tekrarladığımı bilsen... Ama her zaman köpeğinle demezdik. Kardeşin veya teyzen de olabilirdi."

"Şimdi ne demeye bana bunu söylüyorsun?"

"Gülmen için. Espri işte."

"Hayır, ne demeye teyzemi işe karıştırıyorsun?"

"İnsanların asansöre ihtiyaçları vardır. Teyzelerin ve dayıların da asansöre ihtiyacı vardır."

Annem kalemi hangi cehennemden getiriyor acaba. Aydan mı?

"Binalar büyüyor, asansör boşlukları genişliyor, risk ihtimali artıyor. Bugün olsa o işi yapamam. Fazla karmaşık, fazla teknolojik. Eskiden olay kablolar ve ağırlıklardı. Şimdi ise elektronik. Roket biliminden mühendislik diploması almış olman gerek. Bir keresinde, yirmi yirmi beş yıl önce Jesse diye bir çocuk kolunu asansöre kaptırmıştı... Bekle bir saniye," diyor. Eliyle ahizeyi örttüğü için onu duyamıyorum, derken yeniden benimle konuşuyor. "Annen geldi, ona asansör şakasından bahsetme."

"Joe? Orada mısın? Ben annen."

"Hâlâ buradayım."

"Hangi numarayı arayacaktım?"

"Numarası sende varmış ya, kız arkadaşımı arayacaksın."

"Tabii ya, bunu biliyordum. Mesajı tekrarlar mısın?"

"Mesajını aldığımı söyleyeceksin."

"Mesajı aldım," diyor ve kelimeleri belli ki teker teker kâğıda yazıyor. "İyi ama mesaj ne Joe?"

"Mesaj bu kadar anne."

"Yani mesaj, *Mesajı aldım* mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Mesajı sen mi aldın ben mi aldım?"

"Ben aldım anne."

"Ne mesajıymış bu?"

"Bilmiyorum anne, neyse ne."

"Ne aptalca bir mesaj."

"Dahası var. Ona mesajı aldığımı ve yarın gerçekleşeceğini söyle."

"Yarın. Gerçekleşecek." Bunları da not alıyor. Daha sormadan ne söyleyeceğini biliyorum. "Bir dakika Joe, mesajı aldığını ve mesajın yarın gerçekleşeceğini mi kastediyorsun yoksa mesajı yarma kadar okuyamayacağım mı?"

Adam hâlâ pis pis sırıtıyor. Belli ki bu halim onu eğlendiriyor.

"Ne söylediysem kelimesi kelimesine onu söyle," diyorum anneme. "Mesajı aldığımı ve yarın gerçekleşeceğini."

"Söylediklerin anlamlı değil."

"Kız arkadaşım anlayacaktır."

"Tamam Joe ama her şeyi zorlaştırıyorsun." Avukatım onu aradığında ne kadar eğleneceklerini gözümde canlandırabiliyorum. "Sabah ilk iş onu ararım," diyor.

"Hayır, onu şimdi ara anne. Evde değilse yarın ararsın, mesajı ona göre değiştirirsin, tamam mı? Aslmda şimdiden değiştirelim.

Ona cumartesi de," diyorum çünkü annem Melissa'yı yarın arayıp *yarın gerçekleşecek* diyebilir, o zaman da pazar olur. "Anladın mı? Çok önemli. Mesajını aldığımı ve cumartesi gerçekleşeceğini söyle. Bu cumartesi. Yarınki cumartesi."

"Aptal değilim Joe."

"Biliyorum anne."

"Öyleyse neden aptalmışım gibi konuşuyorsun?"

"Hata bende, tamam."

"Hatanın sende olduğunu biliyorum. Niye bende olduğunu düşüneyim ki?"

"Öyleyse kız arkadaşımı şimdi arayacak mısın?"

"Tamam Joe."

"Seni..." diye söze başlıyorum ama telefonu suratıma kapatıyor. "Seviyorum," diye cümlemi tamamlıyorum.

Ahizeyi yerine bırakıyorum. Adam bana sırıtıyor. Ne kadar eğlendiğini söylemesine gerek yok, yüzünden belli. Beni hücreme geri götürüyor. Sandviç fırlattığım yerde, ambalajıyla duruyor. İçten içe onu orada bulmayacağımı ummuştum.

"Anlaşmamızı unutma Joe. İki sandviç."

"Unutmadım."

"Aferin. Çünkü son zamanlarda senden duyduğumuz tek laf, hiçbir şey hatırlamadığın. Şimdi sandviçi al."

Sandviçi alıp ambalajı açıyorum. "Isırmadan önce içine neden bir daha bakmıyorsun."

Yeniden bakıyorum. Peynir. Hayvanın neresi olduğu belli olmayan bir yerinden gelme, hatta hangi hayvandan geldiği belirsiz bir et parçası. Ve kıllar.

Sandviçi kapatıp Melissa'yı, hapisten kaçmayı, kitapları, mesajı düşünüyorum. Güzel günlere odaklanıyorum.

"Anlaşma," diye hatırlatıyor Adam.

Evet, anlaşma. Nefesimi tutup ilk ısırığı alıyorum.

35

Temizlikçi'nin kumarhanedeki çekimleri iyi gitmedi. Kumarhane yönetimi senaryodan memnun değildi. Umutsuz zamanlarında umutsuz insanların A ve B planıyla kumarhanelere düştüğünü ima eden bir televizyon dizisi hoşlarına gitmemişti. Plan A, tüm mal varlıklarını kırmızıya veya siyaha yatırmalarından ibaretti. Plan B ise A planımn nasıl gittiğine bağlıydı. İki B planı vardı. îlki kazandıklarını alıp evin ipoteğini ödemekti. Herkesin umduğu B planı buydu. Paramzı iki katma çıkarmak hayatınızı kolaylaştırır. İpoteği ödemek, yeni bir araba, keyif veren oyuncaklar... Sorun şu ki paranızı kaybetme ihtimaliniz yüzde ellidir ve durumunuz daha da kötüye gider. İkinci B plam o zaman devreye girer: Bir sürü uyku ilacı alır, bileklerinizi keser veya tabancayı kafanıza dayarsınız.

İkinci B planı, insanların düşündüğünden daha sık yaşanır. Kumarhaneler bunun duyulmasını istemez. Üzerine bahse girmeye kalksamz sizi kandırmak için düşük yüzde verirlerdi. Gerçeklerin bilinmesinin iş için iyi olmadığını düşünüyorlardı. Muhtemelen haklılardı. Kahkahalar atan güzel kadınlar ile rulet masasına para yatıran şık erkeklerin afişlerinin yanma tuvaletlerde ölü bulunan insanların fotoğraflarım asarsanız hiç hoş görünmez. Bu yüzden son bir aydır dizinin her talebine evet diyen kumarhane dün gece hayır dedi. Yine de senaryoyu değiştirmedik. İç çekim yerine kumarhanenin dış çekimleri kullanıldı. Sorun değildi. İlk çekimler için beş yıl önce çekilmiş bir belgeselden yararlanıldı.

KumarEtane o çekimlerde görüntülerin hakkını devreden belgeleri imzalamış. Bugün de *Temizlikçi'de* kullanılacaklardı.

Kumarhanenin tuvaleti yerine televizyon stüdyosunun ikinci katındaki tuvaleti kullandılar. Dekor düzenlendi. Kapı ve dekorasyon elden geçirildi. Arka plana slot makinenin görüntüleri eklenecekti. Bu kadarı yeter de artardı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor senarist. Schroder'in daha önce de muhatap olduğu Chuck Jones diye biri. Bu Chuck'm, Jonas'la akrabalığı yok. "Çok gerçekçi olmadı mı?"

Schroder tuvaleti inceliyor. Tavanlar ve duvarlar kan içinde. Biri namluyu çenesinin altına dayayıp yukarı doğru ateş ederse kan böyle saçılır. Sahte kanların ne kadar yukarı sıçradığına bakılırsa güçlü bir silahmış. Muhtemelen gerçekçi bir ses çıkarmıştır. Schroder buna benzer manzaralarla karşılaşmışü ve biraz abartıya kaçılmış olsa da gözüne teknik olarak doğru görünüyor.

"Sorun yok," diyor Schroder.

"Senaryoya göre ceset ve polisler çoktan gitmiş. İntihar üç gün önceydi ve olay yeri temizlenecek."

"Suç mahalli bundan çok daha çabuk temizlenirdi," diyor Schroder. "Özellikle lüks bir işletmede."

"Belki normalde öyledir ama diyelim ki bu sefer olmamış. Bir sorun çıkmış. Bir şeyler uydururuz. Sonuçta kan kurumuş. Adamlar duvarları temizlemekte zorlanıyor. Jack klozetin üstüne çıkıp yukarı uzanmaya çalıştığında klozet kırılıyor. O zaman sifona saklanmış kumarhane fişlerini buluyorlar. Elbette müdüriyete haber vermektense hepsini cebe atıyorlar."

"Kulağa..." diyor Schroder ama cümlesini tamamlamıyor. Kulağa nasıl geliyor? Hoş mu? Aptalca mı?

"İşimizi görür," diyor Chuck. "Bu kadar melodramın içine biraz komedi katmak şarttı."

"Bu dizi, cinayetlerin pisliğini temizleyen insanlar hakkında," diyor Schroder. "Zavallının teki hayatını değiştirmeyi umarak

kumarhaneye gelmiş ama her şey kötüye gitmiş. Bundan komedi çıkabileceğine inanıyor musun?"

"Doğru şekilde aktarırsan her şey komiktir. Dediğim gibi, işe yarayacak. Her neyse, çalışanlar kuruduğu için kam temizlemekte güçlük çekiyor. Fayansların arası hep kan olmuş."

"Her şeyi düşünmüşsün bakıyorum," diyor Schroder.

"Beğenmene sevindim, detayların mükemmel olmasını istiyorum."

Schroder sahnenin mükemmel olduğundan şüpheli. *Temizlikçi*'de çalışmaya başladığından beri ne öneri getirdiyse senaryoya uymuyor diye reddettiler. Chuck'm ilk gün söylediği gibi: Gerçeklerin iyi bir dizinin önüne geçmesine izin verilemez. Schroder adamın iyi dizi dediği şeyin kötü edebiyat olduğunu keşfetti.

Tuvalete biraz daha ışık ekliyorlar. Sahte klozet yerine monte ediliyor. Tam son düzeltmeler yapılırken Schroder'in telefonu çalıyor. Arayan Rebecca Kent. Schroder bu telefonu hem heyecanla bekliyor hem gelmesinden korkuyordu.

"Haberleri duydun mu?" diye soruyor kadın. Selam sabahı atladığına göre Schroder'e kızgın.

"Ne haberi?"

"Savcılık Middleton'la anlaştı. Bizi Dedektif Calhoun'un cesedine götürecek."

"İyi habermiş," diyor Schroder.

"Ona Calhoun cinayetinde dokunulmazlık önerdiler. Zaten onun öldürmediğini biliyorduk."

"Gerçekten mi?" diyor Schroder.

"Bu kadar şaşırma," diyor Rebecca Kent. "Anlaşmanın bundan ibaret olmadığını biliyorsun, ne de olsa onu sen hazırladın."

"Dinle Rebecca..."

"Bu anlaşma tam bir saçmalık Cari!" Kent'in sesi o kadar yükseliyor ki Chuck dönüp Schroder'e bakıyor. Schroder çekimlere ses gitmemesi için koridora çıkıyor. "En kötüsüyse insanlar bunu

asla bilmeyecek. Joe'yu oraya kaç kişi götürecek biliyor musun? Dört. Dört kişi. Başkalarım işe karıştırmak istemedikleri için beni bile görevlendirdiler. Hepsi çok riskli Cari. Bu bir tuzaksa..."

"Tuzak değil," diyor Schroder.

"Herkes aynı şeyi söyleyip duruyor. Ama şunu bil, eğer tuzaksa ilk kurşunu Joe'ya sıkacağız."

"Anlıyorum."

"Tanrı aşkına, akimdan ne geçiyordu Cari? Önce Jones'la anlaşma yaptın, şimdi de Joe'yla masaya oturuyorsun. Sana neler oluyor? Dört hafta önce bizden biriydin, şimdi bize sırtım döndün."

"Calhoun'un cesedinin bulunmasını istiyorum," diyor Schroder. Kent'in sözleri onu incitti. "İyi bir polisti, uygun bir şekilde gömülmeyi hak ediyor. Ormanda veya nehirde çürümeyi değil."

"Sorunu çözmenin yolu bu değildi. Joe'ya bir servet ödüyorsun. Haksızlık bu Cari. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorsun. Bir suçluyu ödüllendiriyorsun. Sence bu duyulursa ne olur? İnsanlar suçlarım, tutuklandıktan sonra bile para kazanabilecekleri bir tür yatırım olarak görmeye başlar."

"Belli ki savcılık bürosundan birileri benimle aynı fikirde, yoksa anlaşma imzalanmazdı," diyor Schroder.

"Böyle açıklama olmaz Cari. Yarın kötü bir şey olursa vebali senin boynuna."

"Biliyorum."

"Ve inan bana bir şey olacak. Yarın sabah için her şey hazırlanmıştı. Derken avukat telefon açıp saatin değiştirilmesini talep etti. Joe gün boyu mahkeme meseleleriyle meşgul olacakmış. Saat dörde kadar müsait değilmiş."

"Kahretsin!"

"Gördün mü? Joe'nun bir planı var."

"Tuzak olamaz. Joe'nun tuzak kuracak zamanı yoktu."

"Bu gece iki telefon görüşmesi yaptı. İkisi de annesiyle. İkisi de anlaşma kesinleştikten sonra."

"Bana güven, Joe annesinden yardım isteyemez. Ondan ne isterse annesi tam tersini yapacaktır."

"Biz dört kişiyiz, o tek. Birileri Joe'yu kurtarmaya kalkarsa avantaj bizde. Ama bu, öldürülemeyeceğimiz anlamına gelmez. Çalman patlayıcıları duymuşsundur..."

Schroder karşılık vermiyor.

"*Tuzaksa bile en azından hazırlıklıyız. Karşımızdaki Melissa ise belki bu sayede ortaya çıkmasını sağlarız. Adamlarımız böyle durumlar için eğitildi...* Savcılık aynen böyle dedi. Ama havaya uçmak üzere eğitilmedik. Joe bizi faciaya sürüklüyor olabilir."

Schroder gözlerini kapatıp burnunun ucunu kaşıyor. Silahlı çatışmayı, patlamayı, saçılacak kanları gözünde canlandırabiliyor. Chuck pek memnun kalırdı. Tam da insanların hayal ettiği gibi olur. Çok sinematografik.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Cari, bu iyi bir fikir değil."

"Lütfen Rebecca, gelmek istiyorum."

"Sorun çıkarsa ayak bağı olursun. Açıkçası bu bir tuzaksa seni kalkan olarak kullanabilmeyi isterdim. Jonas JonesTa çalışmak seni rezil birine dönüştürdü."

"Ben televizyon için çalışıyorum, Jones için değil."

"Kendini böyle mi kandırıyorsun? En kötüsüyse Calhoun'u bulduğumuzda siz para kazamn diye cesedi orada bırakmamızın gerekmesi... İnsanlar bu sahtekârlığa inanıp umutlanacak. Pislik herifin tekine saygınlık kazandırıyorsun."

"Özür dilerim."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Hoşça kal Cari."

"Bekle..." diyor Schroder ve Kent telefonu kapamayınca bir hayli şaşırıyor. "Benden nefret ettiğine göre bilmen gereken bir şey daha var."

"Aman ne güzel... Benden iyilik istemeyeceksin ya?"

"Dinle, bugün Raphael'i gördüm."

"Ne yapmaya çalışıyorsun Cari?"

"Ona Melissa'nın fotoğrafım göstermek istedim," diyen Schroder duvarın dibine çömeliyor.

"Ve?"

"Bence bir şeyler saklıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama hareketleri çok tuhaftı."

"Tuhaf mı?"

Schroder başını sallayıp omuz silkiyor. "Evet, tuhaf... Sana söylüyorum, o adamda bir gariplik var."

"*Onda bir gariplik var...*"

"Her söylediğimi tekrarlıyorsun."

"Tekrarlamıyorum, sindiriyorum. Biraz daha açık konuşur musun Cari?"

"Bence Melissa'yı tanıdı."

"Elbette tanır. Kadının fotoğrafları yüzlerce kez gazetelerde yayınlandı."

"Hayır, onu kastetmedim. Bence bir yerlerden tanışıyorlar."

"Tek delilin bu mu? Sezgilerin mi?"

Schroder yeniden ayağa kalkıyor. "Belki onu toplantılardan tanıyordun Bize yalan söylemiştir."

"Bize neden yalan söylesin?"

"Bilmiyorum..." Ne kadar düşünürse düşünsün bir gerekçe bulamıyor. "Bence peşine birini takmakta fayda var."

"Öyle mi? Her şüphelinin peşine adam takacak kadar polisimiz olduğunu mu sanıyorsun?"

"Onu ben takip edebilirim."

"Lütfen yapma! Sezgilerin dışında bir gerekçen yok. Her gün kaç kişi yüzünden kötü hislere kapılıyorsun? On mu? Yirmi mi? Örneğin ben şu anda senin yüzünden kötü bir hisse kapıldım.

Bu yüzden seni takip mi ettirmeliyim? Neyse, şimdi kapamam gerek. Calhoun'u bulduğumuzda haber veririm."

Schroder karşılık veremeden kadın telefonu kapatıyor. Telefonu cebine kaldıran Schroder de gelişmeleri haber vermek için Jonas Jones'u bulmaya gidiyor.

36

Psikiyatrım morluğu işaret ederek, "Gözüne ne oldu?" diye soruyor.

Dokunduğumda acıdan kasılıyorum. Ne demeye dokundum ki. "Düştüm," diyorum ona.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Aramızdakinin dürüst bir ilişki olması lazım. Gerçeği söylemek isterdim ama bunu kimin yaptığını söyleyemem. Söylersem her şey kötüye gider. "

"Hayır, gitmez Joe. Sana yardım edebilirim."

"Joe'ya hapishanede yardım edemezsin. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun."

Cumartesi sabahı. Yüzüm acıdığı için doğru dürüst uyuyamadım. Dün gece hücrelerimize dönme saati gelmeden hemen önce Caleb Cole ziyaretime geldi. Paramı almaktansa beni öldürmeyi tercih ettiğini söyledi. Beklemesine gerek yokmuş. Hapis hayatı beklemekten ibarettir ve monotonluğu kırmanın tek yolu bir şeyler yapmaktan geçer. Üstüme yürüyüp karnımı yumrukladı. Sonra suratıma bir tane çaktı. Her zaman savaşma seviş yaklaşımını savundum, kavga etmesini bilmem. Neyse ki üçüncü yumruktan önce Adam araya girip Caleb'i durdurdu. Neler olduğunu sorduğunda Cole düştüğümü görüp yardıma geldiğini söyledi. Ellerini sallıyordu, yumruk attığı için canı yanmıştı.

"Öyle mi oldu Middleton?" diye sordu Adam.

Gerisini hayal meyal hatırlıyorum. Başımı sallayıp, *evet öyle oldu* dedim. Bu kadarı Adam'a yetti. Eve döndüğünde suçluluk duymayacaktı. Caleb'i durdurduğu için şanslıydım.

"Joe, biri seni tehdit ediyorsa bana söylemelisin," diyor Ali.

"Niçin? Sence gardiyanların umurunda mı?"

"Joe..."

"Lütfen, mahkemeden bahsedemez miyiz? Buradan çıkarsam diğer sorunlar kendiliğinden çözülecek."

Yanıt vermiyor.

"Lütfen..." diyorum.

"Tamam Joe, nasıl istersen."

Psikiyatrım bu sefer daha az resmî giyinmiş. Aklıma kötü fikirler getiren dar bir kot ve üst düğmelerini açık bıraktığı bir gömlekte karar kılmış. Belki aklım sadece fesatlığa çalışıyordur.

"Teyzen seni taciz etmeyi ne zaman bıraktı?"

"Yine o konuya mı döndük?"

"Sorumu yanıtla Joe."

"Zaten yanıtlamıştım. Neredeyse iki yıl sürdü."

"Ne zaman bıraktığını soruyorum. Hangi mevsimdi? Hatırlıyor musun?"

Bunu niye önemsediğini anlamıyorum. Gözlerimi kapayıp hatırlamaya çalışıyorum. Şimdi akimda farklı fesatlıklar olan farklı biriyim. Okul yılı bitmek üzere; sadece o yıl da değil, tüm okul hayatımın son günleri. Gelecek belirsiz, iş bulamama ihtimalim yüksek. Ne olmak istediğimi hiçbir zaman bilememişimdir. Şimdi de bilmiyorum. Belki evcil hayvan dükkânı açmalıydım. Ürkütücü bir dönemdi. Okulun son altı ayında öğretmenler meslek seçmemize yardımcı olmayı denemişti ama seçenekler arasında seri katil olmak yoktu.

"Okul bitmek üzereydi. Belki bir ay kalmıştı. Öyleyse kasım olmalı."

"On sekiz yaşında miydin?"

"On yedi. Doğum günüm aralıkta. 10 Aralık." Otuz iki yaşında hapse düştüm ama otuz üç yaşında dışarıda olacağım. "10 Aralık'ın ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallıyor.

"İnsan Hakları Günü. Herkesin öldürmek istediği biri için ironik bir doğum günü."

"Bunu farklı sebeplerle ironik bulanlar da olacaktır."

"Örneğin hangi sebeple?"

"İnsan hakları gününde doğan bir seri katil... Kendisinden başka kimsenin hakkı olmadığına inanan biri."

"Ben öyle değilim," diyorum. "Hiçbirini..."

"Hatırlamıyorsun," diyerek cümlemi benim yerime tamamlıyor. "Dolayısıyla ne düşündüğünü de hatırlamıyorsun. Biliyorum. Ama insan haklarından bahsediyoruz. İdam mahkûmları, haklarının korunmasını talep eder, kurbanların aileleri ise kısasa kısas ister. Hiç bu açıdan düşünmüş müydün?"

Düşünmedim ve düşünmek istemiyorum. "Hayır."

"Düşünmelisin. Aydınlatıcı gelebilir."

"Tamam," diyorum. Hemen işe koyulacağım.

"İlk cinayetini anlat," diyor.

Başlangıçta yanlış duyduğumu sanıyorum. Böyle bir soru beklemiyorum. "Hatırlamıyorum."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Bana birini incittiğinden ilk şüphelendiğin zamanı anlat."

"Polis beni tutukladığında..."

Yavaşça başını sallıyor. Bir şeyler not alıyor. "Yani hiç üstün başın kan içinde uyanmadın mı? Karşımızdaki en büyük sorun bu tutarsızlıklar Joe." *Biz* diye konuşmasından hoşlanıyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyorsan niye silah taşıyordun? Kuşatıldığında niye kendini öldürmeyi denedin?"

"İyi bir noktaya değindin. Polis beni yakalamaya gelmişti, yaralıydım ama kendimi vurduğumu hatırlamıyorum. Silah taşıdığımı hatırlamıyorum."

"Dedektif Calhoun'un silahıydı."

"Öyle söylediler. Ama ben hatırlamıyorum."

"Pekâlâ Joe... Demek bu hikâyede ısrarcısın."

Evet, bu hikâyede ısrarcıyım ve şimdi değiştirecek değilim. "Evet."

Başım sallıyor. Yanıtımla yetiniyor. Ardından ayağa kalkıyor. "İşimiz bitti Joe," dedikten sonra kapıyı tıklatıyor. Söyleyecek doğru sözü bulursam kalacağını düşünüyorum.

"Bir keresinde ben..."

Elini kaldırıp beni susturuyor. "Ayaküstü uydurduğun şeyleri dinlemek istemiyorum. Yarın geri geleceğim. Sana son bir şans veriyorum."

Hücreme dönüp yatağa uzanıyorum, gözlerimi kapıya dikip Caleb Cole'un gelmesini bekliyorum. Kötü zamanlama, belki kaderim böyledir. Fesat biri olabilirim ama bir o kadar da şanssız olduğum tartışılmaz. Halime baksanıza. Şimdi tek yapmam gereken bugünü atlatmak. Hepsi bu. Sonra buradan çıkacağım, Caleb Cole'dan ve gardiyanlardan kurtulacağım.

Kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Acaba salonda daha mı güvende olurum? Ne zaman ayak seslerini duysam geriliyorum.

"Duş saatini mi kaçırdın?" diyor Adam. Gelenin Caleb Cole olmadığını görünce rahatlıyorum.

"Duşa ihtiyacım yok."

"Evet var. Kokuyorsun. Akşama doğru dışarı çıkacağını duydum. Seninle aym arabada gidecek kişilerin kokudan bayılmasını istemezsin, değil mi?"

Beni hücremden çıkarıyor. Mahkûmlar gruplar halinde oturuyorlar. Tek başına duranların sayısı az. Cole'u görmüyorum. Hücresinde diş fırçasının ucunu sivriltiyordur. Adam beni duşlara götürüyor. Kapıyı açıyor, içerisi boş. Ardından kapıyı kapıyor. İçimde kötü bir his var.

"*Hayat boktan* lafını duymuş muydun?" diye soruyor.

Karşılık vermiyorum.

Havluların durduğu sırayı işaret ediyor. Bir de poşet var.

"Al onu."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni yakamdan tutuyor.

"Bana borçlusun Middleton. Unuttun mu? Telefon görüşmesi. Bir anlaşma yaptık."

"Bu oyunu oynamak istemiyorum."

İtiyor beni. Sol eliyle uzanıp duvarı işaret ediyor. O yöne bakıyorum ve tam o anda karnıma bir yumruk atıyor. İki büklüm oluyorum. Yerde su birikintileri var. Sonuçta popo üstü yere yapışıyorum, tulumum ve iç çamaşırım ıslanıyor.

"Sen ve ben burada yalnızız Middleton. Bu gece geri döndüğünde her zamanki grubunla duş almayacaksın. Sana yeni mahkûmlar bulacağız. Dün ne dediysem aynen öyle olacak. Sana bayılacak bu mahkûmlar. Daha dün biri ağzını burnunu dağıtmak ve seni becermek için bin dolar önerdi. Almak istediğim bir büyük ekran televizyon var Middleton. Bin dolar çok işime yarar. Beni anlıyor musun?"

Güç de olsa soluklanıyorum. Ayağa kalkıp ıslanan kumaşı tenimden uzaklaştırmayı deniyorum. Adam'm kasları şişmiş. Gözlerindeyse ölümcül bir ışıltı var. Bu andan büyük zevk alıyor.

"Dalga geçmiyorum," deyip beni duvara yapıştırıyor. Ne yapacağımı bilmediğim için mücadele etmiyorum. "Şu sandviçi ye!"

"Hayır," diyorum çünkü gece buraya dönmeyeceğim. Melissa beni kurtaracak. Adam benim için ne plan yaptıysa hiçbiri gerçekleşmeyecek. Tabii Melissa beni kurtarmayı başaramazsa o ayrı. Ama Joe böyle olumsuz şeyler düşünmez.

Bu sefer çok daha sert yumrukluyor karnımı. Ardından kendimi yeniden yerde, su birikintilerinin içinde buluyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum ona. Kollarındaki damarlar ortaya çıkmış. Eğilip beni havaya kaldırıyor ve yeniden duvara yapıştırıyor.

"Bütün gün bunu yapmaya devam edebilirim Joe. Veya yeni duş arkadaşlarından dayak yersin... Şimdi şu sandviçi ye."

"Hayır."

Duşun kapısı açılıyor. Başka bir gardiyan içeri giriyor. "Neler oluyor burada?" diye soruyor. Meğer gelen Glen'miş. Her zaman canıma okurdu ama bu sefer hayatımı kurtardı. Önce Adam'a, sonra bana, sonra yeniden Adam'a bakıyor. Ardından kapıyı kapıyor.

"Adam beni..." diye konuşmaya çalışıyorum.

"Kes sesini Middleton! Adam, neler oluyor?"

"Göründüğü gibi değil."

"Öyle mi? Emin misin?" Glen öfkelenmiş gibi. Onun da kollarındaki damarlar ortaya çıkmış. "Gördüğüm kadarıyla bensiz başlamışsın."

"Başlamadım, bak sandviç hâlâ orada. Daha ısırmadı."

Neler döndüğünü anlamıyorum.

Glen sandviç poşetini alıp içindeki naylonu çıkarıyor. Açtığında iğrenç bir koku yükseliyor sandviçten.

"Tamam. Aşırı tepki vermek istemezdim. Bunu kaçırmak istemiyordum."

"Ona durumu açıklıyordum," diyor Adam.

Sandviçe bakıyorum. İkisi de koku yüzünden kafalarını diğer tarafa çevirdi. Ben de başımı çeviriyorum. Gece bir sürü serserinin başıma bela olacağı duşlara bakıyorum. On kişiden dokuzunun toplu tecavüzden hoşlandığıyla ilgili söz geliyor aklıma.

"Haydi Middleton, sandviçi ye yoksa seni bu gece çok daha kötüsünü yapacak mahkûmlarla duşa sokarız," diyor Glen. Bir bakıma arkadaşının söylediklerini tekrarlıyor. "Onu hangi mahkûmlarla duşa sokacağımızı açıkladın mı?"

"Yeter. Tamam mı? Ne demek istediğiniz anladım, bu kadar yeter."

Sandviçi yemeyi seçseydim bile başaramazdım. Kokusu midemi bulandırıyor. Adam beni duvara yapıştırdığında Glen sandviçi alıp karşıma dikiliyor. Karnımı yumrukluyor ama Adam beni tuttuğu için yere yığılmıyorum. Glen sandviçi ağzıma tıkmaya çalışıyor.

Seçme şansım yok. Yemezsem hayatımı cehenneme çevirecekler. Melissa bu gece beni kurtarmaya gelmezse o zaman yarım çıkaramam. Başka seçeneğim var mı? Müdüre mi gideceğim? Şikâyette mi bulunacağım? Müdür bana inansa bile Adam ve Glen işten atılsa bile sonra ne olacak? Diğer gardiyanlar onlardan farklı mı? Hayat sonsuz bir pazartesi günü gibi. Eğer boyun eğmezsem boktan sandviçlerle dolu sonsuz bir pazartesi olacak. Ekmek parçaları birbirine yapışmış, kenardan sarkan marul dışında içinde ne olduğu görülmüyor. Ama o kadar berbat kokuyor ki fındık ezmesi yerine ne sürdüklerini tahmin edebiliyorum.

Glen bir eliyle almmı sertçe ittirdiğinde kafam fayansa çarpıyor. Parmaklarıyla çenemi aralamayı deniyor. Karnımı yumrukluyor ve acıdan ağzım açıldığında parmakları ağzımı gerip kapamamı engelliyor.

Sandviçi suratıma yaklaştırıyorlar. Hademelik yaptığım günlerdeki gibi kokular burnuma geliyor. Sarhoşun teki karakola kustuğunda temizlemek bana düşerdi. Bu koku ondan da kötü.

Glen parmaklarıyla burnumu tıkıyor. Bunun yararını görüyorum. Biraz olsun rahatlıyorum.

Sandviç dudaklarıma değiyor. Marul çeneme sürünüyor. Ekmek de kızartılmış gibi sert. Derken ekmek dilime ve damağıma değiyor. Şimdilik her şey yolunda çünkü yalmzca ekmeğin tadım alıyorum. Ama sonra gerisini de ağzıma tıktıklarında dişlerim sandviçe saplanıyor, içindekiler ağzıma saçılıyor.

Tat alma hücrelerim deliye dönüyor. Dilim kasılıyor, kusacak gibi oluyorum. Burnum tıkalı olsa da sandviçin kokusunu alıyorum. Onlar sandviçi ittirdikçe kusma ihtiyacım güçleniyor. Nefes alamıyorum. Ya ısıracağım ya boğulacağım. Başka seçeneğim yok.

Çiğnemeye başlıyorum.

Annemi ve et yemeklerini hayal ediyorum. Ama kendimi kandırmayı başaramıyorum. Ağzıma dolan tat o kadar iğrenç

ki keşke bir yıl önce kendimi öldürmeyi başarsaydım diyorum. Başımı yana çeviriyorum ama Glen beni tutuyor.

Çiğneyebildiğim kadar az çiğneyip yutmakta karar kılıyorum. Böyle yapıyorum, azıcık çiğneyip yutmaya kalkıyorum, bu sefer de lokma boğazıma tıkanıyor.

"O kadar kolay kurtulamazsın," diyor Glen. Beni çevirip elleriyle karnımı sıkıştırıyor, böylece boğazıma takılan lokma dışarı çıkıyor. Beni yeniden kendine çevirip, "Daha küçük lokmalar al Middleton," diyor. Aynı adımları tekrarlıyoruz: Yumruk, burnu tıkama, ağza tıkılan sandviç. Bu sefer daha uzun çiğneyip ikinci lokmamı yutuyorum. Sonra üçüncüyü. Tadını almamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Sandviçe bakıyorum. Üç lokma gitti.

Isır, çiğne. Adam gülüyor.

Yut, tekrarla. Glen gülüyor.

Küçük düşmek yaşadığım bu eziyetten de berbat. Glen fotoğraf makinesi çıkarıp fotoğrafımı çekiyor. Ardından sandviçi yiyişimi kaydediyor. Testisimin ezilmesini atlattıysam bunu da atlatabilirim. On dakika sonra sandviç bitiyor. Yere kustuğum parçayı yedirmelerinden korkuyorum ama yapmıyorlar. Yüzüm alev alev. Yara izim acıyor. Sağlam gözüm yaşla doldu. Diğer gözümün gözyaşı bezleri hasarlı olduğu için orada bir değişiklik yok.

"Bak, o kadar da kötü değilmiş," diyor yakamı bırakan Adam.

Dizlerimin üstüne çöküyorum. Midem kasılıyor, iğrenç tat damağıma yapıştı ama kusmak istesem de kusamıyorum. Belki böylesi daha iyidir çünkü kussam yeniden yedirirlerdi.

Sakinleşmek birkaç dakikalarını alıyor. Glen o kadar fazla güldü ki ter içinde kaldı. Çömeldiğim yerde soluklanıyorum ve kusmayacağımdan emin olana dek ayağa kalkmıyorum. Beni hücreme götürüyorlar. Hızlı yürütmeye çalışıyorlar ama adımlarım ağır. Bana gülüyorlar. Koridora döndüklerinde yeniden kahkahalar attıklarını duyuyorum.

Caleb Cole'un gelmesini bekliyorum. Gelecek olsa yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu bildiğim için kapıya sırtımı dönmekten çekinmiyorum, durumu düzeltmeyi deniyorum. Kafamı musluğun altına sokup ağzımı çalkalıyorum. Ardından boğulacakmış gibi hissedene dek gırtlağımı suyla dolduruyorum. Midem altüst olduğunda klozete koşuyorum. Sonunda sandviç parçalarını kusuyorum ama tamamını değil. Bugün şimdiye kadar berbat geçti, üstelik henüz bitmedi.

38

Raphael önceki gece içgüdülerine güvenmeliydi. Stella'nın göründüğü gibi olmadığını biliyordu ama neye inanmak istediyse ona inanmıştı. Kadın iyi bir yalancıydı. Kim olsa ona kanardı. Hele kılık değiştirişi... Herkesi kandırabilirdi. Raphael'i kandırmıştı. Schroder fotoğrafı gösterdiğinde bile durumu fark etmemişti Raphael. En azından başlangıçta. Ancak doğru dürüst baktığında gerçekleri görmeyi başardı. Kadın çok farklı görünüyordu. Farklı makyaj, farklı saç modeli... Saçlarının rengi bile tamamen farklıydı. Ayrıca kilo almıştı, fazla değil ama gıdısı ve yüzü daha dolgundu.

Raphael parçaları birleştiriyor.

Stella, Stella değil. Tecavüze uğrayıp düşük yapmamış.

Bu kadın Melissa.

Kamına yumruk yemiş gibi oluyor bunu kavrayınca. Bir an için nefes alamadığını hissediyor. Durumu belli etmemek için bütün enerjisini harcıyor. Fotoğraftaki kadını tanıdığını belli etmemeli. Boş boş fotoğrafa baktığı sırada zihnindeki çarklar hızla dönüyor. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyor. Kadının evde olduğunu Schroder'e söylemek istiyor, evet, bu seçeneği değerlendiriyor ama yapmıyor. Schroder'e söylese kendi de hapse girer. Ne de olsa iki avukat öldürdü.

Elbette Schroder bir sorun olduğunu seziyor. Nasıl sezmesin? Ama Raphael çabucak toparlıyor. Eski polise kadını haberlerden tanıdığım söylüyor. Schroder ona inanıyor. İnanmaması için sebep yok. Melissa da inanacak mı?

Çözemediği, Joe'nun ölmesini neden istediği. Yaklaşan duruşmayla bir ilgisi olmalı bunun. Zamanlama bunu gösteriyor. Kadın, Joe'nun ölmesini istiyorsa Raphael'e göre hava hoş. O da Joe'yu öldürmek istiyor. Yani arzuları örtüşüyor.

Örtüşmeyen nokta, masumların canını almakla ilgili görüşleri... Melissa son aylarda bir sürü cinayet işledi. Polisler, güvenlik görevlileri, doktorlar, üniformalı bir sürü insan... Gazeteler ona Üniforma Katili adını takmıştı. Adama verdiği polis üniforması gerçekçi görünüyor çünkü gerçek. Onu öldürdüğü bir polisten almış olmalı.

Raphael ironinin farkında. Kafası çalışıyor, bir katili öldürmek için başka bir katille iş birliği yaptığının bilincinde. Kafa karıştıracak bir durum değil bu.

Kanunlara saygılı bir vatandaş olarak polise gitmesi gerektiğini biliyor. Öfkelenen Raphael hem Joe'yu hem Melissa'yı vurması gerektiğini düşünüyor. Sonra ne olacaksa olsun. Akıllı Raphael ise Melissa, kızının yatak odasının duvarındaki gazete kupürlerini gördüğü için polise gidemeyeceğini biliyor. Kadın boşlukları doldurmayı başardı. Raphael polise haber verirse onu da hapse atarlar. O zaman Joe duruşmaya çıkar, delilik savunması yapar ve mahkemenin neye karar vereceğini kimse bilemez. Onu suçlu bulacaklardır ama Raphael'e bu kadarı yetmiyor. Mantıklı Raphael'in öfkeli Raphael'le anlaştığı nokta bu. Herkese yetecek kadar kurşun var. Hatta planın özü bu. Ya bir el daha ateş ettiği için yakalanırsa? Öyle olsun. Her şey olacağına varır...

Aklından bunlar geçerken Schroder'e hiçbir şey çakürmamayı başarıyor. Melissa'ya da hiçbir şey belli etmiyor. Zaten Raphael'in bir şeyler bildiğinden şüphelense onu hemen öldürürdü. Raphael nasıl yapacağına dair tahmin yürütemiyor. Kadından iri olduğu için avantajlı olduğunu zannedecek kadar kibirli değil. Melissa'nın onca inşam öldürmeyi başarmış olmasının bir sebebi var. Onu hafife almak büyük hata olacaktır. Kadın hiçbir şeyden şüphelenmiyor, şüphelenmesini gerektirecek bir durum yok. Raphael'in Joe'ya

duyduğu öfke gerçek, Joe'nun kendisine ve kızına yaptıklarını affedemediğinden baEısederken yalan söylemiyordu. Joe'yu öldürmek için duyduğu Eıeyecan da gerçek. Planlarının üstünden geçip detayları tartışıyorlar. Basit bir plan değil. Kesinlikle değil. Ama başarılı olma ihtimali yüksek.

Melissa sabah tekrar arıyor. Öğleden sonra adamı almaya geleceğini söylüyor. Üç buçuğa doğru.

"Geç kalmamalıyız," diyor Raphael'e.

Saat üç buçuk olduğunda Raphael kapının önüne çıkıp onu beklemeye başlıyor. Bir dakika geçmeden Melissa'nın arabası evin önüne yanaşıyor. Kadının saçları siyah. Raphael peruk olup olmadığını merak ediyor. *Belki de boyamıştır.* Polis üniformasını arka koltuğa bırakıyor.

"Demek gerçekten yapacağız... Gerçekten Joe'yu vuracağız."

"Evet, silah arka koltukta," diyen Melissa vites değiştirip gaza basıyor.

39

Mide bulantımın geçmesi umuduyla yere uzanıyorum ama bir türlü geçmiyor. Sandviç nasıl durduracağımı bilmediğim duyguları harekete geçirdi. Her yanıma kramplar giriyor, iğneler saplanıyor ve bazen bu iki acı birleşip işkenceye dönüşse de bazen hiç acı çekmiyorum. Ne zaman bir gürültü duysam kapıya bakmayı bıraktım. Caleb Cole diş fırçasından yaptığı şişle içeri girecek olsa bana iyilik yapmış olurdu.

Sonunda ayak sesleri yavaşlayıp kapının önüne gelince tamamen kesiliyor. Birileri hücreme giriyor. Kendime acımakla meşgul olduğum için kafamı kaldırıp bakmıyorum. Bir çift ayaktan fazlası var. Sekiz ayak. Dört gardiyan. Öfkeliler. Adam ve Glen aralarında yok. Ellerimi önden kelepçeliyorlar. Ayaklarıma zincirli prangalar takılıyor. Kelepçeler ve prangalar üçüncü bir zincirle birbirlerine bağlanmış. Harry Houdini'nin bir partiye giderken takacağı türden aksesuarlar bunlar.

Gardiyanlara ayak uydurmakta güçlük çekiyorum. Yetişemediğimde beni ittiriyorlar. Hapishanenin önünde daha önce görmediğim bir dedektif bizi bekliyor. Bir kadın. Formları imzalayıp müdürle konuşuyor. Benden en fazla birkaç yaş büyük. Saçları güzel. Hatları güzel. Kavisli vücudunu saran hoş bir kıyafet giymiş. Bana göz ucuyla şöyle bir baktıktan sonra dikkatini müdüre veriyor. Müdür ellilerinde bir adam, insanlara onu soymaya kalkmanın manasızlığını belli eden ucuz bir takım elbise giymiş.

Müdür ve kadın birlikte yanıma geliyorlar. İç organlarım kasılıp durduğu için mide kaslarım, canımı yakacak kadar gergin. Sanki bütün iç organlarım eriyor.

"Eğer yanlış bir adım atarsan bu memurlar seni vuracak," diyor müdür.

"Hangisi yanlış adım?" diye soruyorum.

Karşılık vermiyor.

Ateşli dedektif, "Ben Dedektif Kent," deyip kendini tanıtıyor. Bir fırsatını bulsam onu öldürmektense kaçırırdım. Ne çok eğlenirdik kimbilir. "Müdürün söylediği kesinlikle doğru," diyor. Sesine, gözlerine kapılıp gidiyorum. Müdür de bana kalsa seve seve karısını atıp bu kadını alır.

"Joe uslu duracak," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Çünkü genel kanı, Joe'nun bir plam olduğu yönünde."

"Joe'nun planı yok."

"Bir numara yapmaya kalkarsa Joe kafasına kurşunu yiyecek."

"Joe doğru olanı yapmak istiyor." Herkes seyircisini çözememiş bir stand-up komedyenine bakar gibi bakıyor bana. "Dedektif Cari nerede?" diye soruyorum.

"Dedektif Schroder bize katılmayacak."

"Carl'ı özledim."

"Eminim o da seni özlemiştir," diyor Dedektif Kent. "Şimdi şu işi bitirelim."

Bana kapıya kadar eşlik ediyorlar. Diğer tarafta baştan aşağı silahlı üç polis bizi bekliyor. Serin bir öğleden sonra. Gökyüzü gri ama ufuk mavi. Güneş yok. Hava soğuk olsa da tenim alev alev. Midem ise solucanlarla doluymuş gibi acıyor. Beni beyaz bir minibüse bindiriyorlar. Aracın özel bir yanı yok. Arka kapı açılıyor, binmem söyleniyor. Yere demir bir kanca lehimlenmiş. Minibüse çıkarken bacaklarım tutmaz oluyor, düşmek üzereyken beni yakalıyorlar.

"Dalga geçmeyi bırak," diyor biri. Derin bir nefes alıp tutuyorum. Başım dönüyor.

"Kusacak, geri çekilin," diyor bir başkası.

Herkes bir adım geri çekiliyor. Dizlerimin üzerine öyle sert düşüyorum ki ikisi de moraracak. Kusacakmış gibi ağzımı açıyorum ama kusamıyorum. Yüzüm ter içinde. Gözlerimi ve ağzımı açıp ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Midem dayanmaya çalışıyor. Ama sandviç her tarafımdan dışarı çıkmak istiyor.

"Toparlanabilecek misin?" diye soruyor Kent.

Başımı sallıyorum. Endişelenmesi takdire şayan. Bu iş bitip gizlice evine girdiğimde onu acı çektirmeden öldüreceğim.

"Tamam. İşte kurallar," diyor başıma dikilen Kent. "Ne dersek yapacaksın. Sorularımızı yanıtlayacaksın. Anlaşmaya uyacaksın. Bunları yapmazsan seni geri götürürüz. Kaçmaya kalkarsan ölürsün. Bir şeyler planlıyorsan kurşunu yersin. Belki de sadece iş olsun diye seni vururuz... Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Önceden kafama kurşunu sıkacağınızı söylerdiniz, şimdi sırtımdan mı vuruyorsunuz?"

"İkisini de yaparız."

"Aman ne komik," deyip ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Numara mı yapıyorsun?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Kötü bir şey yedim, hepsi bu."

"Toparlanabilecek misin?" diye soruyor yine. Okula gitmeden önce hastalandığımda annem de böyle derdi. *Kız mısın erkek misin sen,* diye sorardı.

Dengeme kavuştuğumda minibüse biniyorum, böylece sorusunu yanıtlamış oluyorum. Kelepçelerimi yerdeki kancaya zincirliyorlar. Aracın camı yok. Şoför koltuğu ile arka bölüm arasına demir teller çekilmiş. Eğer örgü şişim olsaydı onları şoföre saplardım ama başka türlü ona ulaşmam mümkün değil. Şoför silahlı, gözüme tanıdık geliyor ama nereden tanıdığımı çıkaramıyorum. Kent ön koltuğa geçiyor. Silahlı iki polis de benimle arkaya biniyor. Yerde

bir kürek var. Melissa dört kişiyi haklamak zorunda. Yanlarında cesetleri gömebileceğimiz bir kürek getirmeleri ne hoş.

Araç yola koyuluyor. Duruşmadan beri ilk kez hücremden bu kadar uzaklaştım. Ziyaretime gelirken annemin ve avukatımın gördükleri manzaraya bakıyorum.

"Hangi yöne?" diye soruyor Kent.

"Sağa. Camı açar mısın?"

"Hayır."

Trafiğin açılmasını bekliyoruz, ardından şerit değiştire değiştire şehrin yolunu tutuyoruz.

"Lütfen... Burası çok sıcak."

"Sıcak değil," diyor Kent.

Koca burunlu polis, "Hasta galiba" diyor. Karşımda oturan polise Burun adını verdim, belli ki burnu birkaç kere kırılmış. Yanındaki polis ise güneş gözlüğü takmış. Ona da Memur Dick adını veriyorum.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye soruyor camım aralayan Kent.

"Bilmiyorum," diyorum. "Önümü göremiyorum ki."

"Adresi vermeye ne dersin?"

"Adres yok. Bu yüzden buradayım. Başka bir şekilde bulmaya çalışacağız. Cesedin yerini söyleyemem ama gösterebilirim."

Şoför araya girip, "Aman ne güzel," diyor.

"Evet, öyle değil mi?" diyorum.

Şehre yaklaşıyoruz. Birilerinin üzerine grafiti çizdiği Christchurch tabelasım geçiyoruz. Anayoldan ayrılmıyoruz. Solda sıkıcı manzara, sağda sıkıcı manzara... İnsanlar bu şehre nasıl dayanıyor bilmem. Daha fazla insanın kendini öldürmemesi şaşırtıcı.

"Sola sapıp havaalanının arkasına sür," diyorum.

Yavaşlayıp sola sapıyoruz. Bir uçak iniş yapıyor. Daha önce hiç uçağa binmedim. Hiç ülke dışına çıkmadım. Kuzey AdasTna bile gitmedim. Acaba Melissa beni nereye götürmeyi planlıyor?

Avustralya mı? Avrupa mı? Meksika mı yoksa? Sabırsızlanıyorum. Dünyaya tepeden bakmak, karıncalar gibi koşturan insanları izlemek kimbilir ne hoştur. Çoğu zaman onlara bu gözle bakıyorum. Acaba gökyüzünden baksam gözüme nasıl görünürlerdi? Kokpite neden kokpit dendiğini, bu terimi kimin uydurduğunu merak ediyorum.

"Düz devam et."

Öyle yapıyoruz. Tarlaları, iniş yapan uçakları, pistleri geçiyoruz. Araba yola devam ederken anılar canlanıyor. O geceyi hatırlıyorum. Calhoun'u. Daniella VValker'ı o öldürmüştü. Bulmacayı ilk çözen bendim. Aslında benden iyi polis olurdu. Cinayetin üstüme yıkılması için delilleri düzenlemişti. Bu hiç hoşuma gitmedi. O günlerde Melissa bana şantaj yapıyordu. Calhoun'u bağladım, Melissa onu bıçakladı, her şeyi filme çektim. Planım mükemmeldi. Melissa'yla koşulları eşitlemiştim. Nedenini bilmiyorum, bana işkence ettiği halde onu seviyorum. Kardeşi polis tarafından öldürülmüş, kendisi tecavüze uğramıştı. Yine de beni seviyor. Aramızdaki kimya inkâr edilemez.

Hava kararmaya başladı. Alacakaranlık ile günbatımı arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyorum. Bir fark var mı? Varsa bile birbirlerine yakınlar. Belki önce biri sonra diğeri yaşanıyordun Belki günbatımı, güneşin tam batmadığı, biraz ışık olan zamana verilen addır, alacakaranlıkta da artık güneş batmıştır. Neyse, bir saat sonra bunun bir önemi kalmayacak çünkü ikisi de bitmiş olacak. Belki bu da Melissa'nın planının bir parçasıdır. Hava kardığında ateş edecektir. Midem biraz daha iyi ama çok değil.

"İleriden sola sap," diyorum şoföre. Ardından sağa sapmasını söylüyorum. Dönüşler yaparak ilerliyoruz. Başladığımız yere dönecekmişiz gibi geldiğinde beni onları kandırmakla suçlamaya başlıyorlar. Derken geçen yıl keşfettiğim toprak yola ulaşıyoruz. Demir bahçe kapısıyla giriş kapatılmış.

"Burası..." diyorum. Derken mideme kramp giriyor. İki büklüm öne savrulup sancı geçene kadar dişimi sıkıyorum. Tekrar,

"Burası," demeyi başarıyorum. Şoför aracı kenara çekiyor. Dışarı çıkmıyoruz. Kent telefonla konuşuyor. Muhtemelen başlarına bir şey gelmesi ihtimaline karşı adresi birilerine bildiriyor. Artık sıcaktan ter içinde değilim. Tam tersi üşüyorum.

"O yola gir."

"Dört çekerli bir araç bulmadan giremem. Yol çamur içinde. Ne kadar ilerleyeceğiz?"

"Fazla değil."

Kent'e bakıyor. "Burası özel mülk. Ne yapmamızı istiyorsun?"

Kent, şoförle konuşabilmek için telefonu yüzünden uzaklaştırıyor. "Etrafta herhangi bir hareketlilik görmüyorum. Yürüyelim."

Kent ve şoför araçtan iniyorlar. Arkayı dolaşıp kapımızı açıyorlar. Memur Dick de aşağı inerken ötekiler silahlarını bana çeviriyor. Ardından Memur Burun zincirimi çözüyor, araçtan inmeme yardım ediyor. Dik durmaya çalışıyorum. Yirmi dakikalık yolculuk sırasında her tarafıma kramplar saplandı. Avuçlarımı havaya kaldırıp gerinebilsem çok iyi olurdu. Kent telefon görüşmesini tamamlıyor.

Etrafımızda kayalardan, ağaçlardan, toprak ve çamurdan başka bir şey yok. Uzakta dağlar görünüyor. Yakında bir yerlerde bir dere akıyor. Ağaçlar ve çayır düşünülürse buranın piknik yapmak için hoş bir yer olduğu söylenebilir. Öyle şeylerden hoşlanıyorsanız tabii. Ayrıca hapishane müdürünü veya Cari Schroder'i ipe çekmek için de hoş bir yer (piknik değil, birilerini asmaktan hoşlanıyorsanız). Başka araç görmüyorum. Melissa'dan eser yok. Ama burada. Burada olduğunu hissediyorum.

Kent kurşungeçirmez yelek giymiş. Hapishanedeyken giymiyordu. Bana kurşungeçirmez yelek giymemi önermemeleri kalbimi kırıyor. Budala Joe gülümsemesiyle onu ödüllendiriyorum. Galiba bana öfkeli. Öfkeli çünkü gideceğimiz yol çamurlu ve ayakkabılarının kirlenmesini istemiyor. Ötekiler de yeleklerini giyiyorlar.

"Suratına ne oldu?" diye soruyor.

"Kapıya çarptım."

"Güzel. Kapılara çarpmaya devam et. Sana yakışmış. Yara izinle pek uyumlu."

Uzanıp yara izime dokunmayı deniyorum ama zincirler yüzünden elim o kadar yukarı kalkmıyor.

"Ceset uzakta mı?" diye soruyor.

"Ona açıkladığım kadar," diyerek şoförü işaret ediyorum.

"Bir daha açıkla."

"Birkaç dakikalık yürüme mesafesi. Kürek getirin."

Şoför araca uzanıp küreği alıyor. O zaman onu tanıyorum. Çizmesiyle gözüme basan adam, Jack. Ona baktığımı görünce kim olduğunu anladığımı anlıyor.

Bana gülümsüyor.

"Nasılsın bakalım?" diye soruyor.

"Bu iş bittiğinde karını becerebileceğim kadar iyi," diyorum. Üzerime yürüyor ama meslektaşları onu durduruyorlar.

"Bu kadar yeter," diye bağırıyor Kent. Ama yeterli gelmemiş olacak ki Jack bana saldırmak için arkadaşlarıyla mücadele ediyor. "Lanet olsun, kesin şunu."

Sonunda sesini duyuruyor. Jack mücadele etmeyi kesiyor. Ötekiler de onu rahat bırakıyorlar. Çember oluşturacak şekilde diziliyoruz. Herkes karşılıklı duruyor, ben tek başımayım.

"Joe, oyalanmayı bırakıp bizi Dedektif Calhoun'a götür," diyor Kent.

Demir kapıya doğru yürüyorum. Geçen yıl kapıda birkaç saniyede açtığım bir asma kilit vardı. Kapının demirleri göğüs hizasına geliyor. İki tarafta da dikenli teller var. Arazi onlarla çevrelenmiş.

"Kilidi keselim mi? Yoksa tırmanalım mı?"

"Burada olduğumuzu kimse bilmemeli," diyor Kent.

Çite tırmanıyoruz ama eli kolu zincirli biri için çok zor iş bu. İki polis önden gidip beni diğer tarafa çekiyor. Hepimiz diğer tarafa ulaştığımızda yürümeye başlıyoruz. Yol son geldiğimden çok daEıa kötü durumda. Kış ayları yola hiç acımamış. Yeni gömülmüş bir cesedi andırıyor: Kısmen kararmış, eğri büğrü ve bozuk. Hapishane ayakkabıları bu yolda yürümeye uygun değil. Daha birkaç adım atmışken sağ ayakkabım çamura saplanıyor. Ağaçların kökleri ve kayalar yosun tutmuş. Bütün silahlar bana dönüyor. Herkes bana bakıyor. İlgi odağıyım. Eğilip ayakkabımı çamurdan kurtarıyorum, ardından ters çevirip içine giren çamurları çıkarmaya çalışıyorum. Ayakkabımı yeniden ayağıma giyiyorum ve yürümeye devam ediyoruz. Bir sürü ağaç. Ateş eden yok. Her an siper almaya hazırım. Biri dala bastığında ve dal çatırdayarak ikiye bölündüğünde kendimi yere atıyorum.

"Dalga geçmeyi kes," diye bağırıyor Jack. Beni sürükleyip ayağa kaldırıyor, kelepçeler bileklerimi acıtıyor.

Midemde korkunç bir yanma hissi var. Yürümeye devam ediyoruz. Bir metre. İki yüz metre... Geçen yıl arabayla buradan geçtiğimi gayet net hatırlıyorum. Hava kapalıydı, uzun süren yaz yeni bitmişti. Mideme saplanan ağrılar dayamlmaz hale geliyor, sanki apandistim patlayacak. Parmağımla bastırıp acıyı dindirmeye çalışıyorum. İşe yarıyor.

Yüz metre daha yürüyoruz.

Derken yavaşlıyorum. Ağaçları inceliyorum. Karşımızdaki açıklık bir yıl önce de şimdiki gibiydi. Yavaş yavaş her şeyi hatırlıyorum ama ortam biraz değişmiş. Dökülen yapraklar toprağın üzerinde kahverengi bir örtü oluşturmuş. Taşlar ve kayalar yosunla kaplı. Geçen yıl ağaçlar bundan daha canlıydı.

"O burada," diyorum boşluğa. Toprak yolun diğerlerinden pek bir farkı olmayan bir bölümünü işaret ediyorum. Diğer elimin parmakları hâlâ karmmda. "Sanırım..." diye ekliyorum. "Burada değilse bile yakınlarda."

"Pek detaylı bir tarif olmadı," diyor Kent.

"Önceden elinizde olandan fazlası."

Ceset şimdiye çürümüştür. Bu insanlar şimdi benden nefret ettiklerini sanıyorlarsa bir de Calhoun'u gördükten sonra düşünsünler. Hayranlık duymaya başlamayacakları kesin. Eğer insanların parmaklarını kesen ve dişlerini söken birine hayranlık duyma eğilimleri yoksa yani... Ama belki de vardır. Şu hayatta her şey mümkün.

Calhoun'un parçalarmı naylon torbaya koymuştum. Hafızamı ne kadar zorlarsam zorlayayım o torbayı ne yaptığımı hatırlamıyorum. Tutuklandığımda onu bulamadılar. Bir yerlere atmışım demek. Ali'ye söylesem bana inanmaz. Oysa dikkatim dağınıktı. Şantaj, şiddet ve aşk. O koşullar altında herkes parmaklarla dolu bir torbayı kaybedebilir.

Jack kazmaya başlıyor. Calhoun çok derinde değil, en fazla bir metre. Jack'in delilleri bulması uzun sürmüyor. Kürek, kemiğe çarpınca Jack kazmayı bırakıyor.

"Bir şey bulduk," diye sesleniyor. Ardından küreğin ucuyla Calhoun'u örten toprakları ittiriyor. "Calhoun'un kalıntıları."

"Pekâlâ..." diye karşılık veriyor Kent. "Cesedin üzerini yeniden örtün. İşimiz bitti."

"Dalga geçiyorsun," diyor Jack.

"Bu görevi alırken anlaşmanın koşullarını biliyordun. Onu burada bırakacağımızı biliyordun." Ardından hepsini süzüyor. "Anlaşmayı biliyorsunuz. Hoşunuza gitmesi gerekmiyor. Ama çenenizi tutmak göreviniz."

Memur Dick sinir sinirli, "Saçmalık," diyor.

"Hayır, işimizin gereği bu. Ne söylendiyse o. Cesedin üzerini örtüp toprağı düzeltin." Ardından cep telefonunu çıkarıyor ve GPS'i açıp cesedin yerini işaretliyor.

Jack emre uyup cesedi gömmek yerine küreğe yaslanıp öylece bekliyor. Derin düşüncelere dalmış vaziyette. Ardından düşün-

düklerini dile getiriyor. "Onu vurmamızı engelleyen hiçbir şey yok," diyor. Doğru hatırlıyorsam tutuklandığım gün hastaneye götürüldüğüm sırada da aynı şeyleri söylemişti. "Onu vurup kaçmaya çalıştı deriz. Bize vereceği başka bir bilgi kalmadı, haksız mıyım? Onu öldürür, Calhoun'u da ailesine teslim ederiz."

Kent telefonu kulağından uzaklaştırıyor. Ellerimi havaya kaldırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, zincirler engel oluyor. "Anlaşmamız böyle değildi," diyorum.

"Bu daha iyi bir anlaşma. Oylayalım."

Kimseden ses çıkmıyor. Seçenekleri değerlendiriyorlar. Bunu yapmayı gerçekten, gerçekten düşünüyorlar. Hava o kadar ağır ki bağırsanız kilometrelerce öteden duyulur. Ama kimseden ses çıkmıyor. Tek tek suratlarını inceliyorum. Kimileri iyi poker oyuncusu ve yüzlerini okumak mümkün değil. Kimilerininse ne düşündüğü hemen anlaşılıyor.

"Kardeş kardeş geri dönemez miyiz?" diye soruyorum.

Kimse karşılık vermiyor. Yalnızca Jack bana bakıyor. Ötekiler ya uzaklara ya yere bakıyorlar. Çeşitli senaryoları kafalarında canlandırıyorlar. İhtimalleri değerlendiriyorlar. Jack hariç; o tüm seçenekleri çoktan tartmış. İnsanın hayatım değiştiren anlardan birini yaşıyoruz. Kırılma noktası. Yeniden bir Büyük Patlama anı.

"Herkes derin bir nefes alıp iyi düşünsün," diyorum.

Memur Burun, "Kadınların seni evlerinde buldukları zaman aldıkları gibi bir nefes mi?" diye soruyor.

Aynen! Ama böyle söylemiyorum. Kent'e bakıyorum. O *evet* diyecek olursa işim bitti demektir. Melissa da nedense bir türlü ateş açmıyor.

"Adil yargılanma benim de hakkım," diyorum ama masum olduğumu iddia etmiyorum. Öyle söylesem bardağı taşıran son damla olurdu.

"Oylayalım," diyor Jack yeniden.

"Oy birliği olmalı," diyor Dick.

Burun da, "Katılıyorum," diyor.

Hepimiz Kent'e dönüyoruz. Yeni ilgi odağı o. Hayatım onun elinde. Kalbim deli gibi çarpıyor, bacaklarım tutmaz oluyor, neredeyse kusacağım. Bir yıl önce kendimi vurmayı denemiştim ama ani ve aptalca bir karardı bu. Ölmek istemiyorum. Şimdi değil, burada olmaz. Aslında hiçbir zaman... Bu pisliklerin elinde ölmemeliyim.

Kent başım iki yana sallıyor. "Böyle olmaz," dediğinde sesinde duygudan eser yok. Ardından biraz daha emin konuşuyor. "Kariyerimi onun için riske etmeyeceğim."

"Risk yok," diyor Jack.

"Elbette var. Sence Joe kaçtı, onu vurmak zorunda kaldık diyebilir miyiz? Onu yakalayamadığımıza kim inanır?"

"Niye inanmasınlar? Sence insanlar umursayacak mı?" diye soruyor Jack. Öyle bir ses tonuyla konuşuyor ki Kent evet demezse onu da vuracakları hissine kapılıyorum. Silahlardan birini ele geçirip onu öldürdüğümü iddia edebilirler. Böylece beni öldürmek için bahaneleri de olur. Kent durumun farkında değil, olsaydı onlarla tartışmayı keserdi.

"Birileri umursayacaktır."

"Kim?" diye soruyor Jack. "Haydi ama Rebecca, bu büyük bir fırsat. Bu yüzden polis olmadık mı? Yanlışları düzeltmek için. Adaleti sağlamak için. Eğer bunu yaparsak niye buraya geldiğimiz hakkında gerçekleri söyleyebiliriz. Adi bir medyumun ekmeğine yağ sürmemiz gerekmez."

Rebecca Kent hemen karşılık vermiyor. Sarkacın sallandığını hissediyorum. Hâlâ kararını vermedi. "Kurbanların aileleri umursayacaktır."

"Hayır umursamazlar. Hoşlarına bile gider," diyor Dick.

"Mahkemede onunla yüzleşmek hakları."

Herkes sessizleşiyor. Melissa'dan ses seda yok. Hava iyice geriliyor. Midem de. Parmağımı daha da derine bastırıyorum.

İçeride bir şeyler düğümleniyor. Sanki organlarım vücudumda kalmak istemiyor.

"Yapabiliriz Rebecca! Yapabiliriz ve ne istersek onu söyleriz. Farkındasın, değil mi?"

Kadın başını sallıyor. Yavaş, bilinçli bir baş sallama. "Emin değilim ama..."

"Bunu yapamazsınız," diyorum.

Jack, "Kes sesini," diyor öfkeyle.

"Bununla yaşayabilir miyiz?"

"Ben yaşayamam," diyorum.

"Kapa şu lanet çeneni!"

"Ben yaşarım," diyor Memur Dick.

Midem son bir kez kasılıyor, bacaklarım tutmaz oluyor ve bağırsaklarım birden boşalıyor. Öyle bir gürültü çıkıyor ki ağaçların oradan bile duyulmuştur. Sonrasındaki görüntü çamur akıntısından farksız.

"Lanet olsun," diyor Jack. Diğerleri de benzer tepkiler veriyorlar. Benden uzaklaşıyorlar. Dizlerimin üzerine yığılıyorum. Kıçımdan gök gürültüsünü andıran başka sesler yükseliyor. Yere yığılıyorum. Dick kusacakmış gibi görünüyor. Derken Jack gülmeye başlıyor. Adam ve Glen'in attıklarına benzer kahkahalar atıyor. Öyle güçlü gülüyor ki neredeyse ses telleri kopacak. Kent de gülüyor. Onu güzelleştiren bir gülümseme. Jack'in kahkahaları ötekilere de bulaşıyor. Tüm polisler katıla katıla gülüyorlar. İğrenç bir sıvının bacaklarımdan aşağı aktığını hissediyorum. Doğrulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Artık onu gerçekten vurmak zorundayız," diyor Jack. Bunları söylerken gülüyor ama ciddi olduğunu hissediyorum. "Bizim minibüsü kokutacağına levazımatçınınkini kokutsun."

Kent gülümseyip başını iki yana sallıyor. Bir eliyle burnunu tutuyor. "Şunu araca bindirelim, hapishanedekiler temizlesin."

Kimse itiraz etmiyor. Kimse beni vurmayı önermiyor. Muhtemelen teknik detaylara takılmışlardır. Bok içindeyim ve bokunda boğulmuş silahsız bir adamı vurmayı haklı çıkarmak zordur.

"İçerisi kokacak," diyor Dick. Hâlâ gülüyorlar ama eskisi kadar güçlü değil.

Kent, "Gidelim," diyor.

"Bekleyin," diyorum. Hâlâ yerdeyim, yüzüm soğuk çamura gömülü.

"Niye?"

Melissa'nın sizi vurmasını. Hepinizi. Gelip beni kurtarmasını. Hava kararıyor ama güneş hâlâ batmadı. Alacakaranlık bu mu? Annem mesajımı iletmedi mi?

"Saygılarımı sunmak istiyorum," diyorum.

"Gidelim," diyor Jack. Beni ayağa kaldırmak için öne eğiliyor. Memur Dick cesedi yeniden gömüyor.

Geri dönüş yolculuğumuz öncekiyle aynı. Şimdi dağlar sağımda kaldı. Aynı ağaçlar, aynı toprak yol, aynı yosun tutmuş kayalar. Tek fark havanın kararması. Yüz metre. İki yüz metre. Hapishane tulumum bacaklarıma yapıştı. İğrenç kokuyorum. Bileklerimdeki zincirler yüzünden adımlarım yavaş. Midemdeki sancı azaldı ama yeniden şiddetleneceğini hissediyorum. Melissa ağaçların arasında bir yerlerde, niyeyse acele etmiyor. Belki mükemmel atışı yapacağı anı bekliyordun Beni bokla kaplı görmek tadını kaçıracak ama çabucak temizlenirim. Aynı yerde yine ayakkabımı kaybediyorum. Bu sefer eğilip arayacak gücüm yok. Hava her saniye biraz daha kararıyor. Çorabım çamur oldu, ayağım üşüdü ve ne zaman bir taşa veya köke bassam acıyor. Çite ulaşıyoruz. Aynı şekilde üzerinden geçiyoruz. Önden gidenler beni yukarı çekiyor ama arkamdan gelen polisler yukarı ittirmiyor. Bana dokunmak istemiyorlar. Kollarımda hiç güç kalmadığı için bütün iş öndeki polislere düşüyor. Minibüse yaklaşıyoruz. Ayaklarım çamur yüzünden ağırlaştı. Banka hesabım parayla dolacak.

Melissa ateş etmezse kullanamayacağım paralar... Ateş etmiyor. Kimse ateş etmiyor.

Minibüsün arkasında durup nasıl bineceğimi çözmeye çalışıyoruz ama kimse *temiz* bir çözüm üretemiyor. Böylece her şeyi aynı şekilde yapmaya devam ediyoruz. Ters sırayla tabii. Calhoun bile gittiğimizde nasıl gömülüyse dönüşümüzde de öyle gömülü. Tek fark şimdi bok içinde olmam. Yeniden minibüse zincirleniyorum. İki büklüm oluyorum. Polisler olabildiğince uzağıma oturuyor. Jack ve Kent camları açıyor. İlk denemelerinde minibüs çalışmıyor, o iki saniye boyunca Melissa'nın motora bir şey yaptığından şüpheleniyorum ama sonra çalışıyor ve aracı geri vitese takan Jack, bizi yeniden geldiğimiz yola sokuyor. Ters sırayla sola ve sağa dönüyoruz. Jack farları yakıyor. Yirmi metre ötemizdeki tavşan, ezilme hobisi varmış gibi minibüse bakıyor. Tekerleklerin altında kaldığında herhalde eskisi kadar mutlu olmayacak. Pervaneler farlara çarpıp duruyor. Sanki tüm hayvanlar ben geçerken kendilerini öldürmeyi deniyorlar. Sanki şehre giden ölüm minibüsündeyim. Trafik yok denecek kadar az. Ayaklarım ıslak ve soğuk. Melissa gelmedi.

Gelmedi.

40

Binanın dış cephesinin inşaatı bitti, içindeki ofisler ise çeşitli aşamalara kadar tamamlandı. Yapının tamamı, kriz geçip ekonomi düzelene dek kullanıma açılmayacak ve kimse bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyor. Binanın karşısında yakın zamana dek inşaat halinde olan Christchurch Adliyesi var. Sıra suçluları yargılamaya geldiğinde kriz veya refah zamam olması fark etmez. Eski mahkeme binası birkaç blok ötede ama Christchurch, problemleri büyüyen ve kötü insanları hapishaneye daha hızlı atabilmek için daha büyük adliyelere ihtiyaç duyan bir şehir.

Melissa ve Raphael'in kullanmayı planladıkları üçüncü kattaki ofislerin bir kısmı tamamlanmış, bir kısmınaysa daha başlanmamış. Seçtikleri yer büyük ölçüde tamamlanmış olanlardan. Ara duvarlar yerleştirilmiş, elektrik tesisatı çekilmiş, kablolar kamufle edilmiş. Duvarın kenarındaki kutuların içinde boya malzemeleri, temizlik malzemeleri, alet edevat, testere ve inşaat iskelesinden kalma tahtalar var. Yerler talaşla kaplı. Kumlama yapılmış ama temizlik yapılmamış. Her şey yerli yerinde görünüyor. Belli ki bir süredir bu halde ve değişeceğini düşünmek için bir neden yok.

Melissa altı ay önce iki blok ötedeki inşaatın, ilk kullanmayı planladığı, adliyeye tepeden bakan binanın bekçisini öldürdü. Bekçiyi öldürmek zorunda kalması adam için büyük şanssızlıktı çünkü planı onu öldürmek değil anahtarlarını çalmaktı yalmzca. Ama bekçi tarafından suçüstü yakalanınca başka şansı kalmadı. O sıralarda planı için o binaya ihtiyacı olacağını, çatıdan ateş edeceklerini düşünüyordu. Kimseyi öldürmeden de gerçekleş-

tirilebilecek bir plandı. Tek ihtiyaç duyduğu arka kapının anahtarıydı. Planı değiştirip bu binada karar kıldığında işi daha da kolaylaşmıştı. Giriş kapısındaki asma kilidi, elinde kürdan olan bir çocuk bile açabilirdi. Melissa kilidi açtığında tornavida ile kilidin içinde kalan bölümünü çıkarmış, böylece kapının kilitlenmemesini garantilemişti. Öyle yapmaya mecburdu çünkü kapı kilitlenirse Raphael'in önünde onu açması gerekirdi ve adamın gereksiz sorular soracağını düşünmüştü. Evsizlerin, ofisleri işgal etmemesi tam bir mucizeydi. Eşyaların çalınmamış olması da Melissa'yı şaşırtmıştı.

Raphael kutuyu açıyor, silahı birleştirmeye başlıyor. Hareketlerinden ateş etmeyi sevdiği belli. Melissa sürekli ıskalamıştı. En azmdan Raphael öyle samyor. İlişkilerinin temeli bu. Keskin nişana olan Raphael. Melissa ateş edemiyor. Ve Melissa koleksiyoncu, gerekli malzemeleri topluyor. Raphael de bunu beceremiyor. Ateş etmek ve toplamaktan ibaret bir ilişki, işte iki kişilik bir plan. Ne yanlış gidebilir ki?

Raphael dürbünü takmak yerine elinde dürbünle cama gidiyor. Naylon eldiven giymiş. İkisi de eldivenli. Parmak izi bırakmamak lazım. Polis üniforması şimdilik çantada.

"Her şeyi görebiliyorum," diyor.

Melissa, "Ya adliye? Nasıl görünüyor?" diye soruyor ama yanıtı gayet iyi biliyor. Buraya daha önce de geldi. Adliyenin arka girişi gayet net görünüyor. Görüş açısı temiz, adliyenin kapıları ve on metrelik beton avlu tam karşılarında. On metrelik bir alanda her şey olabilir. Sokakta binlerce insan olacaktır ama otoparkta birkaç polis ve Joe'dan başkasının olması için sebep yok. Kolay bir atış. Kalabalıklar engel teşkil etmeyecek. Raphael'in yapması gereken tek şey sakin olmak. Melissa'nm altı ay önce seçtiği diğer binadan gördüğü manzara çok farklıydı. İnşaat makineleri, buldozerler ve işçiler yüzünden temiz bir atış yapmak imkânsızdı.

"Hedefi açıkça görüyorum."

"Bakabilir miyim?"

Dürbünü Melissa'ya uzatıyor. Yüksek kalitede bir dürbün. Melissa adliyeyi ve sokağı inceliyor. Mahkeme binası tek katlı. Üçüncü kattan baktıkları için çatıyı ve şehrin sokaklarını görebiliyor. Adliye bütün bir bloğu kaplayacak şekilde inşa edilmiş ve arka kapısı, duvarı ortalayacak şekilde konulmuş. Melissa yolları inceliyor, şehre giriş çıkışı sağlayan iki paralel yol; biri adliyenin sağından, diğeri solundan geçiyor. Pazartesi günü burada sayısız protestocu olacak. Yolları kapamak zorunda kalacaklar. Mükemmel. Şimdi yollar bomboş. Kış ortasında bir cumartesi günü kim, niye adliyeye gelsin?

"Al," dedikten sonra dürbünü geri uzatıyor.

Raphael yere uzanıp dürbünü gözüne yaklaştırıyor. Kolay bir açı. Otoparkla arasında hiç engel yok. Rüzgârı dert edip endişelenmelerini gerektirecek kadar yüksekte değiller. Ayrıca kolayca kaçabilecekler. Sorun yaratabilecek tek şey hava durumu. Güneşli olması gerekmez ama hava kapalı olursa işleri zor. Sağanak altında veya sert rüzgârlar eserken isabet ettiremezler. Christchurch'ün havasını tahmin etmeye çalışmak at yarışında bahse girmeye benzer. Yarışın favorisini oynarsınız ama kimin kazanacağı belli olmaz.

"Yere uzanamam, çömelerek ateş etmem gerekecek. Camlar bel hizasının yukarısında kalıyor."

Melissa saate bakıyor. Altıya on var. Nakil aracı arka kapıya saat tam altıda gelecek. Schroder'den rotayla ilgili bilgileri çaldığında öğrendi bunu. Raphael'in sorununun çözümünü de biliyor. Perşembe günü binayı kontrole geldiğinde her şeyi planlamıştı.

"Yardım et," deyip düzgün katlanmış badana kumaşının yanma gidiyor. Kumaşı açıp camın önüne taşıyorlar.

"Bunu ne yapacağız?"

"Asacağız," diyen Melissa çantasından koli bandı çıkarıyor.

Kadının ne planladığını anlayan Raphael ona yardım ediyor ve örtüyü pencereye bantlıyorlar. Birkaç dakika sonra sokaktan görünmelerini engelleyen bir perdeleri oluyor. İçerisi bir anda karardı, Melissa aydınlatmak için telefonunun ışığını kullanıyor. Bıçağını alıp insan kafası büyüklüğünde ufak bir kare kesiyor kumaştan.

"Oradan mı ateş edeceğim?" diye soruyor RapEıael.

"Ayrıca uzanabileceksin, sokaktakiler seni göremez."

"Neye uzanacağım?"

Melissa cevap olarak inşaat iskelesinden kalma tahtaları işaret ediyor.

Pencerenin önüne derme çatma bir platform kuruyorlar. Adam kumaştaki yırtıktan dışarıyı görecek şekilde konuşlamıyor.

"Bir dene..." diyen Melissa dürbünü tüfeğe takıp adama uzatıyor.

Raphael tahtaların üzerinde rahat bir pozisyon bulmayı deniyor. Gözünü dürbüne yaklaştırıyor ve tüfeği omuzuna yaslıyor.

"Güzel."

"İsabet ettirebilecek misin?"

Raphael gülümsüyor. "Camı açarsak evet."

"Üniformalıyken açma. Sonra açarsın."

"Biliyorum."

Melissa saatine bakıyor. "Az kaldı."

Raphael yerinden kıpırdamıyor. Melissa perdenin kenarına gidip aralamadan önce telefonunun ışığım kapıyor. Sokak lambaları, binaların ışıkları, şehrin her tarafını kaplayan tungsten ve neon ışıkları sayesinde dışarısı aydınlık. Daha fazla konuşmuyorlar. Sessizce bekliyorlar. Yan ofiste veya belki alt ya da üst kattakinde havalandırma çalışmaya başlıyor, böylece bina, bina olmaktan çıkıp bir tür hayalet şehre dönüşüyor.

Tam bekledikleri zamanda güneyden kuzeye doğru gelen farlan görüyorlar. Önünde ve arkasında üç polis arabasıyla gelen bir minibüs. Yavaş gidiyorlar. Sirenler çalışmıyor. Adliyenin arkasmda kaldıkları sırada bir süreliğine görüş alanından çıkıyorlar ama Melissa izleyecekleri rotayı biliyor.

Pazartesi günü trafik ve kalabalıklar yüzünden daha yavaş gidecekler.

İnsanları yanıltmak için kullanılacak konvoy bu.

Aynı anda diğer sokakta da bir minibüs beliriyor. Adliyenin etrafını dolaşıp görüş alanlarına giriyor. Ofis binası ile adliyenin arka kapısı arasında kalan sokağa sapıyor. Adliyenin otoparkının girişine demir zincirler yerleştirilmiş. İçeriden birileri düğmeye bastığında demirler açılıyor. Minibüs otoparka giriyor. Demir kapı kapanıyor.

Minibüsü kapımn yakınına park ediyorlar. Arkası, Melissa'nın beklediği ofisin camına dönük. Kapılar açılıyor.

"Hepsini görebiliyorum," diyor Raphael.

"Odaklan, ıskalama sakın."

O da her şeyi görebiliyor ama detaylarıyla değil. Siyahlar içinde iki adam minibüsten inip turuncular içindeki bir adamı dışarı sürüklüyor. Melissa adamın zincirlerini göremiyor ama yürüyüşüne bakılırsa el ve ayaklarına kelepçe takılmış. Herkes silahım ona doğrultmuş. Birkaç saniye kimse kıpırdamıyor.

İki saniye yeter de artar bile.

Mahkûm otuz adımlık yürüyüşüne başlıyor.

"Önünde engel var mı?"

"Yok," diyor Raphael.

Otuz adım çabucak bitiyor. Grup, arka kapının önüne gelince duruyor.

"İzin verirsen..." diyen Melissa, Raphael'e dönüyor ama adam yerinde yok. Elini uzatıp karanlıkta tahtalara doğru ilerliyor. Sadece perdedeki delikten ışık geliyor. Melissa'mn elleri başlangıçta

boşluğu yokluyor, sonra kendisine çevrilmiş namluya değiyor. Silahı alıp dürbünden dört polise ve turuncular içindeki adama bakıyor. Sanki işlerini kolaylaştırmak için hedefi boyamışlar. Bu gece turuncular içindeki adam da bir polis. Melissa onu televizyonda görmüştü. Provalarda Joe'yu oynuyor. Pazartesinin provasını yapıyorlar.

Raphael ve Melissa da prova yapıyor.

Polisler, girişteki güvenlik görevlileriyle sohbet ediyor. Aralarından biri başını devirip kahkahalar atıyor.

"Iskalamam imkânsız," diyor Raphael.

"Aşağısı kalabalık olacak, insanlar polisin arka kapıyı kullanacağını tahmin edecektir. Polisler paniğe kapılabilir, refakatçi araçlar eklenebilir. Ama kaç araç olursa olsun tek bir minibüs göreceksin. Tek bir Joe. Boyu poşu karşındaki polisinkiyle aynı."

Raphael ayağa kalkıp silahın kutusunu eline alıyor ve bir saniye önce uzandığı tahtalara oturuyor. Melissa koli bandıyla perdedeki yırtığı birleştiriyor. Ardından cep telefonunun ışığını yakıyor. Raphael silahın parçalarını ayırıp kaldırıyor. Şarjör boş. Kutuda az sayıda kurşun var. Cephaneleri azaldı. İki kurşun kaldı. Bir de Melissa'nın özel sipariş ettiği kurşun var. Melissa onu Raphael'e uzatıyor ve, "Bu en üste gelecek," diyor.

Adam bir şey fark edermiş gibi kurşunu elinde tartıyor. "Çeliği delecek kurşun bu mu?"

"Iskalarsan ikinci bir kurşunumuz yok."

"Iskalamam."

Kurşunu tekrar kutuya koyup onu diğerlerinden ayırmak için dibe doğru ittiriyor.

"Diğer iki kurşunu harcamamaya çalış. Burada ne kadar vakit kaybedersen yakalanma ihtimalin o kadar artar. İlk atışta haklamaksın onu."

"Öyle yapacağım."

Melissa platforma tırmanıyor ve uzanıp tavandaki tahtaları yukarı ittiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Raphael.

"Silahın burada kalması daha güvenli."

"Niye?"

"Pazartesi sabahı onunla dolaşırsan fazla dikkat çekersin. Buraya saklarız, kullanırsın, sonra yine buraya saklarsın. Polis nereden ateş edildiğini araştıracaktır ama silahın burada olduğunu düşünmek için bir sebepleri yok. Şansları yaver gitse bile parmak izi bulamayacaklar."

"Mantıklı. Dur yardım edeyim sana."

Yer değiştiriyorlar. Raphael kutuyu tavandaki boşluğa koyuyor. Melissa da polis üniformasının olduğu torbayı uzatıyor. "Bu da kalsın."

Raphael hepsini sakladıktan sonra aşağı iniyor. "Sen burada benimle olmayacaksın..."

Melissa başını sallayıp, "Gerek yok" diyor. Aşağıda, polisler ile protestocuların arasında, olay mahallinin göbeğinde olacak. Ateş edecek kişi Raphael. Öyle değilmiş gibi davranmak manasız.

"Atış talimi yapmayacak mıyız?"

Melissa yine hayır der gibi başını sallıyor. Perdeyi aralayıp uzaklaşan minibüse bakıyor. O an ile pazartesi arasındaki tek fark bir ambulansın varlığı. Adliyenin etrafına önlem amacıyla birkaç ambulans yerleştirilecek.

Öyle yapmak zorundalar çünkü protestoların ne şekilde biteceği hiç belli olmaz.

Melissa bu yüzden aylar önce bir ambulans görevlisi üniforması çalmıştı. Ne de olsa toplama faslı ona kalacak...

41

Hapishane solda beliriyor. Dönüyoruz. Camları açmamn yararı oldu ama fazla değil. Herkes üşümeye razı. Sadece içeri giren nemli rüzgâr kokuyu bastırmayı başarıyor. Bahçe kapısından geçip beni çıkardıkları girişe ulaşıyoruz. Müdür bizi karşılamaya gelmiş. İğrenerek bana bakıyor. Herkes iğreniyor. O bakışlara alışmış olmam, hoşlandığım anlamına gelmez. Adil bir dünyada yaşasak ellerimde kelepçe olmazdı ve hepsini haklardım.

Müdür belli bir kişiye hitap etmeden, "Şunu temizleyin," diyor ve haliyle kimse üzerine alınmıyor. Öylece duruyorum. Tek ayakkabımı kaybettiğim için duruşum yamuk. En çok da müdürün canı sıkıldı. Bizimle gelseydi eminim hapishaneye sağ salim dönemezdim. Doldurulması gereken belgeler var. Öylece durup imzalanmalarını bekliyorum.

Sonra dışarı çıkarken bana eşlik eden dört gardiyan tarafından içeri götürülüyorum. Hallerinden memnun değiller. Bana dokunmak istemiyorlar. Kelepçelerin anahtarını fırlatıp, "Kendin aç," diyorlar. Çamurlu olduğu için kalan ayakkabımı da çıkarıyorum. Yerler buz gibi. Midemdeki sancı yine arttı. Doğruca duşa götürülüyorum. Temizlenmek için altmış saniyem var. Hepsini doya doya kullanıyorum. Hayatımın en güzel duşu bu. Suyu kapatıp bir havlu fırlatıyorlar. Temiz bir tulum ve çoraplar veriliyor. Giyindikten sonra hücreme götürülüyorum. Diğer mahkûmlar kâğıt oynuyor, televizyon izliyor, sohbet ediyor. Beş, on ya da yirmi yıl boyunca sohbet etmeyi denerseniz konuşulanlar oldukça

monotonlaşır. Kimseyle muhatap olmuyorum. Kendimi tuvalete kapatıyorum.

İyileşmeyi bekliyorum ama iyileşmiyorum.

Melissa'ya ne olduğunu çözmeye çalışsam da başaramıyorum.

Şimdiye özgür kalmalıydım. Ama olmadı.

İyimser Joe, adına yakışacak şekilde düşünmeyi başaramıyor.

Klozetten kalktığımda gardiyanlar gelip bizi yemeğe götürüyor. Ayakkabı vermediler. Aramızda yeni yüzler yok. Kimse gitmemiş. Yediğimiz aym gizemli et. Caleb Cole birkaç masa ötemde. Tek başına oturmuş. Onu görünce suratım zonkluyor. Yemeğe bakıyorum ama tabağımdakilere dokunmuyorum.

"Pazartesiyi düşünüp sabırsızlanıyor musun?" diye soruyor Kenny. Yanıma oturup köpek eti bile olabilecek eti yemeye başlıyor. Belki de insan etidir.

Yanıtı düşünüyorum. Emin değilim. Aslında hayır. Çünkü göstermelik bir mahkeme olacak ve beni suçlu bulacaklar. Ama burada geçirdiğim her günden farklı olacağı için heyecanlıyım. Adımı temizleme fırsatı bulacağım en azından.

Omuz silkmekle yetiniyorum.

"Seni gayet iyi anlıyorum," diyor. Belki daha sık omuz silkmeliyim. Kürsüye çıktığımda bunu hatırlamalıyım. *Bay Middleton, o kadınları öldürdünüz mü? Omuz mu silkiyorsunuz? Anlıyorum... Sanırım şimdi sizi anladık.*

"Mahkemeler zordur," diyor Santa Kenny. "İnsanlar gerçek yüzünü görmez. Yaptığın kötü şeyler yüzünden yapabileceğin kötü şeyleri düşünerek seni yargılarlar. Polis dizileri ve seri katil filmleri yüzünden korkuları artmıştır. Onlara kalırsa hepimiz kalitesiz Hannibal Lecterlarız."

Kenny'ye, Noel Baba kılığına giren bir tecavüzcü olduğunu ve televizyondaki hiçbir dizinin bu gerçeği değiştirmeyeceğini söylemeye zahmet etmiyorum.

"Hiç adil değil," diye ekliyor.

Tepsimi ittiriyorum. Şu anda ne yesem mideme yeniden kramplar girmesine sebep olur. Santa Kenny patates püresini ağzına tıkıyor. Hızlı hızlı çiğneyip yutuyor. Ardından yeniden konuşmaya başlıyor. Kim ne derse desin hapishane arkadaş canlısı insanlarla doludur.

"Eski müzik grubumdakiler benimle çalışmak istemezse sence ne yapmalıyım?" diye soruyor.

İlk kez sorusunu yanıtlıyorum. "Mahkûmlukta gayet iyisin. Üstelik deneyimin de var. Bu mesleği dene."

"Her zaman yazar olmak istemişimdir."

Şaşkınlığımı saklayamıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Polisiye yazarı. Sen de aşk romanları okuyorsun değil mi? Ama insanlar polisiyeleri aşk romanlarından daha çok sever."

Ona defolmasını söylememek için kendimi zor tutuyorum.

"İki türü birleştirmeyi deneyebilirim," diyor Santa Kenny.

"Öyle mi? Nasıl yapacaksın?"

"Bilmiyorum, sorun da bu. İyi bir fikre ihtiyacım var."

"Muhtemelen bir değil bir sürü iyi fikre ihtiyacın var," diyorum ona ama konuşurken ona değil birkaç masa ötedeki Caleb Cole'a bakıyorum. Cole da bana bakıyor. Öfkeli. İddiaya girmeyi seven biri olsaydım yemekten sonra peşime düşeceğine bahse girerdim. Bunu düşündüğüm anda kalbim deliler gibi çarpmaya, midem ise guruldamaya başlıyor. Açlıktan değil gerginlikten. "Hele ki birden fazla roman yazmak istiyorsan."

Başım sallıyor. "Evet kesinlikle haklısın. Çok haklısın..." Sanki bunu daha önce hiç düşünememiş. "Aramızda kalsın ama..." diye devam ediyor. Bunu söylerken sesini alçaltmadığı için benim solumda oturan adamın, onun sağında oturan adamın ve karşımızdakilerin de arasında kalacak. "Birkaç kere şansımı denedim. Tutuklanmadan önceydi. Mutfak masasının başına geçer, bilgisayarda bir şeyler yazmaya çalışırdım. Aklıma hiçbir şey

gelmezdi. Şarkı sözü yazmaya benzeyeceğini düşünmüştüm ama öyle değildi."

"İyi bildiğin konuları yazmalısın," diyorum. Yazarlar da hep böyle söylemez mi?

"Evet, böyle yapılması gerektiğini okumuştum. Mantıklı. Bildiğim konuları yazmalıyım."

"Sorun şu ki insanların çocukları taciz etmekle ilgili kitaplar okumak istediklerini sanmıyorum."

Kaşlarını çatıp bana bakıyor, dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyor. Sonunda jeton düşüyor. "Tam bir pisliksin Joe," dedikten sonra tepsisini alıp gidiyor.

Akşam yemeği sona erdiğinde Adam veya Glen dışındaki bir gardiyandan telefonu kullanmak için izin istiyorum. Abur cubur yemekten göbek yapmış iri biri, bir vuruşta kafanızı dağıtabilecek tiplerden.

"Tatil köyünde değilsin," diyor gardiyan.

Gece vardiyasında çalışanlardan. Saat altıda iş başı yapar, bizi yemeğe ve gerekirse duşa götürür. Sonra da bölmesinde oturup televizyon izler. Adı galiba Satan gibi bir şey, tam öyle değil aslında. Stan veya Simon...

"Telefon kullanmaya hakkım var. Yapacağım görüşme önemli, iki gün sonra duruşmam görülecek."

"Burada olduğun sürece hiçbir hakkın yok," diyor gardiyan ama gülmüyor.

"Yüz dolar."

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Efendim?"

Ne de olsa artık harcayacak param var. "Yüz dolar veririm."

"Ver bakalım."

"Yanımda yok ama avukatım yarın getirir."

"İki yüz dolar."

"Anlaştık," diyorum.

"Yarın paramı alamazsam buradaki hayatın iyice zorlaşacak. Benimle oyun oynama."

Günümün ne kadar kötü geçtiğini düşünüyorum. Üzücü ama gardiyan haklı, daha da kötü geçebilirdi. Kenny'nin dediği gibi, her şey potansiyelle ilgili. Gardiyan beni telefona götürüyor. O da duvara Adam gibi yaslanıyor ama tehditler savurmuyor.

"İki görüşme," diyorum.

"Yeter ki uzatma."

Önce avukatımı arıyorum. Saat geç oldu ve günlerden cumartesi ama cep telefonu bende var. Birkaç çalıştan sonra açıyor. Fondan sohbet ve müzik sesleri geliyor.

"Ben Joe," diyorum.

"Biliyorum." Herhalde hapishanenin numarası telefonunda çıktı. Açtığı için şanslıyım. Belki şansım tükenmemiştir, akşam öldürülmemeyi de başardım ya. Bundan sonra iyi bir hayat süreceğim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Üzerine düşeni yaptın. Elbette her şey yolunda. Ceset teşhis edildiğinde para annenin hesabına aktarılacak. Detaylar bende var. Annen... oldukça ilginç biri," diyor. Doğru ama annemi tanımlamaya katiyen yetmeyecek bir yorum bu.

"Cesedi teşhis etmeleri ne kadar sürer?" diye soruyorum.

"Şansın var... Beş yıl önce Calhoun arabasıyla bir tecavüzcüyü takip ediyormuş," diyor. Acaba tecavüzcülerin çoğunu böyle mi yakalıyorlar, diye düşünüyorum. "Kaza geçirmiş. Bacağına demir çivi yerleştirmişler. Çivinin seri numarasını biliyoruz. Gösterdiğin cesette o çiviyi bulurlarsa paranı alacaksın. Jones sabah kehanette bulunacak. Saat şu anda çok geç, hava çok karanlık, ilgi çekecek bir kurgu yaratmak istiyor. Otopsi yarın öğleden sonra. Para yarın akşam transfer edilecek. Annen pazartesi sabahı paraya kavuşacak."

"Yarın kaçta geleceksin?"

"Yarın izinliyim. Unuttun mu, pazar."

"Ama mahkemeye hazırlanmalıyız. Yarın son günümüz," diyorum. Melissa beni kurtarmadığı için çaresizlik içindeyim. Belki de şansım dönmemiştir.

"Duruma bakarız. Gelebilirsem gelirim."

"Bana iki yüz dolar bulmalısın," diyorum ona.

"İyi geceler Joe," deyip telefonu kapıyor.

Gardiyan hâlâ duvarın dibinde. Cep telefonunda oyun oynuyor. İkinci numarayı çevirirken oyundan gelen müzik ve patlama seslerini duyuyorum. Annem ilk çalışta açıyor. Sanki aramamı bekliyor gibi.

"Alo anne, benim."

"Joe?" diye soruyor, sanki onu arayabilecek yüzlerce oğlu varmış gibi.

"Evet, benim."

"Niye arıyorsun? Bugün cumartesi, randevu gecesi. Akşam yemeği için dışarı çıkmak üzereydik."

"Ben sadece..."

"Bizimle gelemezsin Joe. Demedim mi, bu bir randevu. Niye gecemi mahvetmek istiyorsun?" diye soruyor. Belli ki canı sıkıldı. Kaşlarını çatıp duvara bakışını gözümde canlandırabiliyorum. "Düğünden önceki son gecemiz."

"Randevunuz hakkında konuşmak için aramadım."

"Niye? Cumartesi gecesi annenle görülmekten utanır mısın?"

"Öyle demedim."

"O zaman ne?" diye soruyor. Herhalde şimdi çatık kaşların yerini şaşkınlık almıştır.

"Önemli bir konuyu konuşmak için aramıştım."

"Düğünle mi ilgili?"

"Hayır. Dün gece seni aradığımı hatırlıyor musun?"

"Evet. Elbette. Kız arkadaşın için aramıştın. Hayatında iyi bir kadın olduğu için çok şanslısın Joe. Her erkek iyi bir kadını hak

eder." Sesi mutlu geliyor. "Sence evlenecek misiniz? Bu yüzden mi aradın? Ah, senin adına ne kadar sevindim! Belki aynı gün evlenebiliriz! Düşünsene. Harika olmaz mı? Walt sağdıcın olsa? Ne harika bir fikir!"

"Söylediklerinin gerçekleşeceğini sanmıyorum anne."

"Çünkü benimle görünmekten utanıyorsun. Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum Joe."

Konudan uzaklaşıyoruz ama otuz yıldır annemin tek bir kez olsun söylediklerime odaklandığını görmedim ki. "Anne, onu aradın mı?"

"Ne?"

"Kız arkadaşımı aradın mı? Mesajı aldığını söyledin mi?"

"Ne mesajı?"

"Onu aradın mı?"

"Evet, elbette aradım. Neden bahsettiğimi anlamadı."

"Mesajdan, kitaplardaki mesajlardan bahsedecektin."

"Ne kitabı?"

"Bana getirdiğin kitaplar. Bana vermen için sana verdiği kitaplar."

"Ha, o kitaplar mı?" diyor. İçimden kalçasını falan kırmasını, düğünün ertelenmesini diliyorum. "Sevdin mi kitapları?" diye soruyor. "Bana sorarsan idare ederlerdi. Televizyon kadar iyi değiller, hiçbir şey televizyonla yarışamaz. Kaç kere televizyonda izlediğim filmlerin kitabını okudum ve hayal kırıklığına uğradım bilemezsin. Yazarlar şu işi doğru dürüst yapmasını bilse keşke... Haksız mıyım Joe?"

Yanıt vermiyorum. Hiç enerjim kalmadı, sanki ruhum bedenimi terk etti. Annemin gırtlağına sarılıp sıkmak isterdim.

"Joe? Orada mısın?"

"Onları okudun mu?" diye soruyorum.

"Elbette okudum."

"Ee?"

Kafamı duvarlara vurmak istiyorum. "Söyler misin, kız arkadaşım o kitapları sana ne zaman verdi?"

"Ne zaman mı?" diye soruyor. Yanıtı düşünürken sessizleşiyor. Arkasında tabak çanak, tezgâhta rosto, elinde telefon, mutfakta durmuş günleri saydığını hayal edebiliyorum. "Eh, geçen ay değildi."

"Öyleyse bu aydı."

"Elbette hayır. Dur da düşüneyim... Yılbaşından önceydi... Hayır, sonraydı. Kesinlikle sonraydı. Galiba dört ay oldu."

Ahizeyi tutan parmaklarım öylesine kasılıyor ki neredeyse telefonu parçalayacağım. Diğer elimi yumruk yapıyorum. Ne yazık ki annemi gırtlaklama şansım yok. "Dört ay mı?"

"Belki beş."

Gözlerimi kapatıp alnımı duvara yaslıyorum. Tuğlaların üzerine bir kat boya çekmişler. Buz gibi ve pürüzsüz. Böyle duvarlardan kanı temizlemek kolaydır.

"Beş ay..." diyorum. Her nasılsa bağırmamayı başarıyorum.

"Altı aydan fazla değil."

"Anne, şimdi lütfen tüm dikkatini bana ver. Ne bok yemeye o kitapları bana hemen getirmedin?"

"Joe! Benimle nasıl böyle konuşursun! Senin için yaptıklarımdan sonra! Seni yetiştirmeme, sana bakmama, seni doğurmama rağmen!"

"Altı ay!" diye bağırıyorum. Düşünmeden bağırıyorum, kendimi kontrol edemiyorum, ahizeyi duvara vuruyorum. "Altı ay!" diye bağırıyorum tekrar. Ama ahize parçalandığı için annem muhtemelen beni duymuyor. Ahizeyi yeniden duvara çarpıyorum. Telefondan görüşmenin bittiğini gösteren sesler geliyor. *Bip bip bip.* Ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buluyorum. Birileri bana bağırıyor, sakinleşmemi söylüyor. Yeniden, "Altı ay!" diye

bağırıyorum. O zaman gardiyan dizini sırtıma yaslıyor. Böbreklerime öyle bir vuruyor ki neredeyse kusacağım.

Beni sırtüstü yatırıyor. Bir gardiyan daha geliyor. "Haydi," diyor.

Zorla ayağa kaldırılıyorum. Cumartesi gecesi. Randevu gecesi. Hücreme değil, farklı bir yere götürüyorlar beni. Güvenlik kapıları açılıyor, tavandaki kameralar bizi izliyor. Daha önce bu tarafa getirilmedim ama nereye götürüldüğümü biliyorum. Ceza hücresine kapaülacağım. İlk düşüncem bugün başıma gelenlerden kötü olamayacağı. İkinci düşüncem ise aslında şansımın yaver gittiği. Annemin kepazeliğinden bahsetmiyorum, telefonu kırmam iyi olmadı. Ama hücrede güvende olacağım. Caleb Cole bana ulaşamaz.

Hücrelerin hepsi birbirinden uzakta. Tüm kapılar kapalı. Çıt çıkmıyor. Mahkûmların bir araya gelebileceği bir alan yok. Her yer karanlık. Sanki duvarlar bile grinin farklı tonlarında. İki gardiyan beni koridorun sonuna götürüyor. Hücrenin kapısının açılmasını bekliyoruz. Konuşmuyoruz. Ruhumun bir parçası telefonun yanında kaldı, anneme nasıl ulaşabileceğini düşünüyor. İkinci gardiyan yanımızdan ayrılıyor.

"Uyuyup sakinleş," diyor gardiyan. Beni hücreye ittirip kelepçelerimi çıkarıyor. "Unutma, bana iki yüz dolar borçlusun."

Kapı kapanıyor. Işık yok. Kısa adımlarla yatağa gidip uzanıyorum. Midem yine tuhaf sesler çıkarıyor.

Hücrenin karanlığında gürültüler kulağıma her zamankinden tuhaf geliyor.

Hapse atıldığımdan beri ilk kez ağlıyorum. Yüzümü yastığa gömüyorum. Acaba bu halde uyuyakalsam ve boğulup gitsem her şey daha mı kolay olurdu?

Acaba Melissa şimdi ne yapıyordur, kiminledir? Midemdeki ağrılar iyice güçleniyor. Acaba hiç akima geliyor muyum?

42

Dışarıda kuru bir soğuk vardı ve Melissa, en azından havanın kendine düşen görevi yerine getireceğini düşünerek rahatladı. Bir pazar sabahı... Uyuyan insanlar. Kiliseye giden insanlar. Akşamdan kalma insanlar. Anne ve babalarının yataklarına tırmanan çocuklar, televizyonun önünde oturan çocuklar, arka bahçede oynayan çocuklar... Melissa bu hayatı hatırlıyordu. Pazar sabahlan kız kardeşiyle birlikte anne babasının yatağına sızmalarını... Aslında Melissa, kız kardeşinin adıydı. İsmini ondan almıştı. Kendi adı Natalie idi. "İdi" kelimesi önemli. Melissa ile Natalie çizgi film seyreder, kahvaltılık gevrek yer ve nadiren de olsa anne babalarına kahvaltı hazırlarlardı. Bir keresinde tost makinesini yakmışlardı. Aslında kız kardeşinin suçuydu bu. Kahvaltının tost yapma kısmı onun sorumluluğundaydı. Natalie de gevrek ve portakal suyundan sorumluydu. Kız kardeşi ekmek dilimlerine reçel sürmüş, makineye öyle koymuştu ve bir şeyler alev almıştı. O yangından sonra bir daha kahvaltı hazırlamayacaklarına dair söz vermişlerdi ama bu sözlerini birkaç sene tutabildiler.

Melissa, kız kardeşini özlüyordu. Herkes ona Melly dese de Natalie, kızı kızdırmak istediği zamanlarda onunla Pasaklı Melly diye dalga geçerdi ve bu çok sık yaşanırdı. Melly daha küçüktü. Atkuyruğu yapılmış sarı saçlar. Büyük mavi gözler. Sonuna erişemediği ergenliğinin başından itibaren giderek güzelleşen tatlı bir gülümseme. Herkes onu çok severdi. Bir gün bir yabancı onu sevdi. Onu sevdi ve öldürdü, hemen sonra da silahı kendi ağzına dayayıp intihar etti. Adam polisti. Daha önce hiç karşılaşma-

mışlardı. Adamın hayatı ile Melly'nin hayatının hangi noktada kesiştiğini hiç bilemediler ancak kısa ve üzücü bir öğleden sonra kesiştiği açıktı. Diğer her şey anlamsızdı. "Öylesine bir şeydi işte!" denip geçilecek anlardan biri daha.

Melissa için kız kardeşinin kaybı çok ağır oldu. Bu kayıp en sonunda babasını da öldürdü. Ancak hayat devam etti. Ve hayat fena halde garipti. Kız kardeşini öldüren bir polis memuruydu ve polis memurları Melissa'nm ilgisini giderek daha çok çekiyordu. Takıntı denemezdi buna, çok daha sonra takıntıya dönüşecekti. Ancak ilk günlerde yalnızca bir ilgiydi. Psikiyatrı, onun kaybı algılamak için henüz çok genç olduğunu düşünüyordu. O ise kendisini bu kadar üzen bir şeyi aynı zamanda nasıl bu kadar çok sevebileceğine kafa yoruyordu. Psikiyatr Doktor Stanton durumu daha basit şekilde açıklamıştı: Polislerden etkilenmesinin nedeni, kardeşini bir polis memurunun öldürmüş olması değil, polis fikrinin adaleti temsil etmesiydi. Melissa anlamıştı. Sonuçta sevdiği ve ilgilendiği kişiler polis memurlarıydı, genç kızlara tecavüz edip onları öldüren manyaklar değil.

Kardeşinin ölümüyle sonuçlanan olaylar silsilesinden yalnızca birkaç yıl sonra Melissa kötü bir adamla yollarının kesişme sırasının kendisine geldiğini fark etti. Sanki ailenin bütün üyeleri lanetlenmiş gibiydi. Bu sefer kötü adam bir üniversitede profesördü. Melissa psikoloji okuyordu. İnsanları tetikleyenin ne olduğunu araştırıyordu. Kriminolog olmayı kafasına koymuştu. Sonra kesişim noktası ve lanet geldi; Melly'nin kaderinin ilk yarısını paylaştı. Kalan yarıyı da yaşayacağına emindi ve yaşayabilirdi de. Ancak Melly yardımına yetişti. Ölmek üzereyken kız kardeşinin mücadele etmesini söyleyen sesini duydu. Ve karşı koydu. Melly'nin yapamadığı her şeyi yaptı. Mücadele etti ve o andan sonra asla mücadele etmeyi bırakmadı. Öyle ki savaşmak hoşuna gitmeye başladı. Anlam veremese de kavgadan zevk alıyordu. Bu yanını anlamlandırabilecek kadar psikoloji okumamıştı ve Doktor Stanton'ın da yardım edebileceğini sanmıyordu. En azm-

dan doktorun haklı olduğu bir nokta vardı: Polis memurlarına ilgi duymasının sebebi, kardeşini öldürenin onlardan biri olması değildi, zira öyle olsa üniversite profesörlerine de ilgi duyması gerekirdi. Kendi kötü adamından sonra polislere duyduğu bu ilgi bir takıntı halini aldı. Karakolların etrafında bolca vakit geçirir oldu. Bazı memurları evlerine kadar takip ediyordu. Evlerine gizlice girdiği de oluyordu. Bunun delilik olduğunun farkındaydı ancak kendini böyle kabul etmişti. Polisler ve peşlerinde oldukları adamlar onu delicesine etkiliyordu.

Kız kardeşinin sesini ilk duyduğu zamanlarda kendine Melissa demeye başladı ancak artık onun sesini duymuyordu. Melly onun yaptıklarını onaylamıyor olmalıydı. Aslında onaylamadığından emindi çünkü Melly en son konuşmalarında öyle söylemişti. Konuşma bir rüyanın içinde gerçekleşmişti. Melly onaylamadığını söylemiş, Melissa ise tüm erkeklerin birer puşt olduğu cevabını vermişti. Hepsinin. Bazıları bunu saklamakta daha iyiydi, o kadar. Topunun köküne kibrit suyu... Melly'nin sonsuza dek kaybolmak dışında buna verecek bir cevabı yoktu. En azından Melissa öyle düşünüyordu.

Kardeşini çok özlüyordu.

Polisleri takip ede ede iyi polisleri kötülerden ayırmayı öğrenmişti; etrafta bolca kötü polis vardı. Sonra Joe'yu fark etti. Onu polis olduğu için takip etmiyordu, zira adam karakolda hademeydi. Hademe olduğu o kadar belliydi ki... Bir yıl kadar önce bir barda karşılaşıp sohbet etmeye başlamışlardı. Gerisi tarihti.

Joe'yu da özlüyordu.

Polislere olan takıntısı o gece bitmiş, Joe'ya olan takıntısı başlamıştı. Joe... Kardeşini ondan alan adama benzeyen Joe, kendisine tecavüz eden adamı andıran Joe... Aslında ondan nefret etmesi gerekirken bir saplantı haline getirmişti adamı. Joe'ya âşıktı. İçinde bir yerlerde ters giden bir şeyler vardı; fena halde ters giden bir şeyler... Bundan emindi, polislerin evine gelip ailesiyle konuştukları andan beri koridorun sonunda saklanıp kulağına gelen

"ölü, çıplak, polis memuru, intihar" sözcüklerine anlam vermeye çalıştığı andan beri bu his içindeydi. Doktor Stanton'dan salağa anlatır gibi anlatmasını istese, adam muhtemelen *sıçtın* derdi. Ancak sıçtığınızı bilmenin hiçbir yardımı olmuyordu, hele ki bu hoşunuza gidiyorsa. Ve bu durum Melissa'nm fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Kendini canlı hissediyordu. Hayatındaki kötülükler olmasa, Melly hâlâ yanında olsa aynı durumda mı olurdu? Şu anki haline gelebilmek için bir yol bulabilir miydi?

Bu soruyu kendine binlerce kez sormuş ve bir yıl önce Joe'yla tanıştığı an ile şu an arasmda herhangi bir cevap bulabilmiş değildi.

Hırdavat dükkânının dışına park etmiş birkaç araba vardı ancak dükkân terk edilmiş gibi görünüyordu. Küçük bir kızken babasıyla birkaç kez buraya gelmiş, evdeki tamirat işleri veya raf yapma çalışmaları gibi bilinen sebepler için alışveriş yapmışlardı. O zamandan beri dükkâna uğramıyordu. Uzun zaman olmuştu ve bu uzun zaman içinde çekiç ve tornavidalarda bir değişiklik olmamış ancak elektrikli aletler sanki gelecekten gelmişçesine renklenmişlerdi. Hamile kostümünü giymemişti ama kızıl peruk kafasındaydı. Tam olarak hangi reyona gitmesi gerektiğinden ilk anda emin olamadı, kolları ile boynu benlerle kaplı bir adamın yol göstermesiyle birkaç yüz dolara istediğini elde etmişti.

Sıradaki durak: şehir. Arabayı ofis binasının dışına, önceki gün park ettiği yere bıraktı. İçeri girdi, merdiven çıkmaya üşenip asansörle üçüncü kata çıktı. Bacakları ona teşekkür etmese de çevresi minnettardı. Ofis tıpkı bıraktığı gibiydi, zaten neden olmasındı ki? Perde olarak astığı kumaş hâlâ yerinde duruyor, hafif bir ışığın içeri sımasına izin veriyordu. Silah da bıraktığı yerdeydi. Silahı aldı, yaptıkları bankın üzerine koyup pencereye yöneldi. Hırdavat dükkânından aldığı aletin kullamm kılavuzuna göz gezdirdi. Sonra pencereden, tam da Joe'nun duracağı yeri hedef alarak düğmesine bastı. Bu, lazerli mesafe ölçerdi. Yola doğrulttuğu noktada lazerin kırmızı noktasını göremedi, tam bir ölçüm yapmak mümkün değildi. Birkaç kere daha denedi, tam

sıkılıp pes edecekken mahkeme binasının arka kapısının yakınında, lazerin noktasını yakaladı. Joe'nun ertesi gün duracağı noktaya kadar getirdi, mesafeyi ölçtü; yükseklik farkıyla beraber yaklaşık otuz yedi metre.

Mesafe ölçen cihazı ve silahı alıp asansöre geri döndü. Silahı bagaja attı. İlerleyen saatlerde trafik artmayacaktı. Pazar günleri saat kaç olursa olsun hiç trafik olmazdı. Hava sıcaklığı da değişmezdi muhtemelen, belki en fazla bir veya iki derece. Radyoyu ve ısıtıcıyı açıp yola koyuldu. Bruce Springsteen çalıyordu. Ellilerde, sevgilisiyle beraber seri cinayetler işleyen bir adamı anlatıyordu şarkı. O *zamanlar işler daha kolaydı tabii,* diye düşündü.

Sekiz dokuz aylık hamile değilken araba kullanmak daha kolaydı ama kostümü giymeye karar verdi. Arabayı silah mağazasının otoparkına çekip içeri girdi. Onunla ilgilenen kişi kırklarında, kaim camlı gözlüklü ve kaşları birleşik, Arthur adında bir adamdı. Açıkçası Arthur biraz şaşırmış görünüyordu, karşısındaki kadının mağazanın ortasında kızıl saçlı bir bebek doğuracağından emin gibiydi. Dünyadaki kötülüklerden etkilenmemiş bir hali vardı. Melissa ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir kutu mermi. Fişekleri sökmek için bir mermi çekici ve tekrar monte etmek için de pres. Bunları kocası için aldığını söyledi. Melissa adamın, karşısındaki kadının doğurmak üzere olduğu yaratıkla yüzleşmektense kendini vurmayı tercih edeceğini düşündü. Melissa'ya ihtiyacı olanları verdi ve ödemesini nakit olarak aldı.

"Kocana herhangi bir sorun halinde bana gelmesini söyle! Millet cımbız ve kerpetenle fişek sökeyim darken parmaklarını uçuruyor," diye seslendi Melissa tam çıkacakken.

Melissa da adama teşekkür edip tekrar yola koyuldu.

Ormana geldiğinde önceki gelişinde izlediği yolu takip ederek arabayı geçen sefer park ettiği yere çekti. Bagajdan battaniyeyi ve silahı aldı, geçen seferden kalan kovanları bıraktı. Toprak bugün daha kuruydu, hava ise durgun. Ertesi gün de aynı olmasını bekliyordu, bir tek akşama doğru yağmur uyarısı verilmişti. En

azından Eıava raporuna güvenen biri bunu düşünecekti. Lazerli mesafe ölçerle, ofisten ölçtüğü uzaklığa yakın bir mesafe ölçtü, battaniyeyi oraya serdi. Silahı yerleştirdi. Şarjörü taktı ve emniyeti açıp ağaca doğrulttu.

Ağaçta bir noktayı seçti. Büyükçe bir budaktı. Nişan aldı, nefesini tuttu ve tetiğe bastı. Kulağındaki kulaklıklar silahın patlamasını boğdu. Ağacm budağı, merminin girişiyle birlikte parçalara ayrıldı. Tekrar budağa nişan aldı, tekrar ateş etti. İlk mermiden birkaç santim öteyi vurdu. Bu yeterliydi. RaphaeTinkinden çok daha iyi. Birkaç yüz mermi daha atsa koca bir ağacı devirebilirdi.

Ateş ederken hayat planlarının her ikisi için de nasıl değiştiğini düşündü. Neredeyse tersine dönmüştü. Koleksiyoncu, Melissa yerine az kalsın ikinci kurban olacaktı. Joe ise bir koleksiyon nesnesi yerine ilk kurban... Bundan emindi.

Plan Joe'yu öldürmek değil, yalnızca yaralamaktı. İlkyardım personeli kılığında gidip onu alacakü. Planın geri kalanında C-4'ler sayesinde polisten kurtulmak vardı. Raphael, Joe'ya işkence edeceklerini zannediyordu ancak Melissa'nın kafasındaki plan asla bu olmamıştı. Joe'yu alana kadar plana sadık kalmak, sonra da...

Dürbünden merminin giriş noktasına baktı. Aslında budağın on santim kadar altına isabet etmişti. Namluyu tekrar düzeltti. Nişan aldı. Ateş etti. Bu defa daha da aşağıyı vurmuştu. Silahı kenara bırakıp ağaca giderek cebinden bir şerit metre çıkardı. Budak ile son vurduğu noktanın arasını ölçtü. Yirmi sekiz santimetre. Neredeyse mükemmel bir atış. Atış noktasına geri döndü. Namluyu tekrar düzeltip bu defa biraz yana kaydırdı. Ağaca nişan aldı. Nefesini tuttu. Ateş etti.

Bu defa mermi yirmi sekiz santimetre aşağıya ve birkaç santimetre sola girdi. Mermilerin çoğunu kullanmıştı.

Mükemmel. Hesaplı bir risk ama yine de mükemmel.

Ve açıkçası, namlunun ucunda olan kendi hayatı değil, Joe'nunkiydi. Bu da kabul edebileceği bir riskti.

43

Schroder pazar günleri çalışmaktan nefret ediyor. Polis olduğu zamana göre çok daha meşgul veya en azından karısı böyle düşünüyor. Kahvaltı boyunca söylenip duruyor. Bunun onun "kendi meselesi" olduğunu söylemek, son yirmi senedir olduğu gibi bu defa da Schroder'in işine yaramıyor.

Çocuklar da canım sıkıyor. Önceki gece bebek susmak bilmedi. Yarım saat kadar uyudu, sonra mırıldanmaya başlayıp uyandı ve durmaksızın ağladı. Schroder uyanıp durdu, elbette karısı da... Nöbetleşe çocuğu beslediler. Bir noktada bebek o kadar çok kaka yapmıştı ki Schroder olay yeri temizleme ekiplerini çağırmaları gerekeceğini düşündü. Yarım yamalak uykuyla geçen bir geceydi, yarım yamalak uykuyla geçen bir haftanın ve hatta uykusuz bir ömrün sonuna eklenen bir gece daha. Çocuklarını her şeyden çok seviyor ancak saat sabaha karşı dörtte, gece yerini günün ilk ışıklarına bırakırken iyi bir baba ile kötü bir baba arasındaki tek farkın, ağlayan çocuğun suratına bir yastık bastırmamak olduğunun farkında. İşi gereği yıllar boyunca bir sürü kötü babayla muhatap oldu. Kötü anneyle de...

Bu sabah hoşuna giden bir şeyler var. Neredeyse onu sakinleştiren bir şeyler... Joe önceki gün polisi cesetlerden birine yönlendirdi. Melissa ortaya çıkmadı. Ortada herhangi bir patlama, kanlı vaka falan yok. Oysa Schroder kötü haber bekliyordu. Telefon çaldığında eli açmaya gitmedi. Neyse ki Joe öldürdüğü dedektifin cep telefonundan onu aramamıştı, Kent hâlâ hayattaydı ve bilgi vermek için onu arıyordu.

Beklenmedik bir şey olmadı. Dünyanın geri kalanına göre ceset şu anda hâlâ kayıp. Jonas Jones kahraman olmak üzere. Cesedin başkasına ait olması halinde bu kahramanlığın rezilliğe dönüşme ihtimali de var elbette. Ancak Jones'u biraz tanıyorsa bu durumu bile lehine çevirmesini bilir. Öteki dünyadan bile olsa Calhoun hâlâ öncelikle bir dedektif, bizi bir cesede yönlendirdi gibisinden bir şeyler söyler.

Bir de, demişti Kent, *üniversite öğrencilerini duydun mu?*

Evet.

Gençleri anlamak mümkün değil.

Kendilerinin bile kendilerini anladığını sanmıyorum.

İnsanlar ölüyor, insanlar zarar görüyor ama onlar yaşananlara parti yapmak için bir bahane olarak bakıyor. Umarım kurban kılığına falan girmezler, ne dersin 7

Schroder yanıttan emin değil ancak girmeyeceklerini umuyor.

Televizyon stüdyosuna giderken yolda kahve almak için duruyor. Ağzına da birkaç kafein hapı atıyor, kahvenin ilk yudumuyla birlikte boğazından aşağı yuvarlıyor hapları. Bu destekle ayılacağını umuyor ama etkinin çok kısa süreceğinin de farkında.

Stüdyo kalabalık değil. Anlaşılan pazar günü yaratıcılığın çok yoğun olduğu bir gün olarak görülmüyor. Birkaç kişilik bir ekip ortalıkta dolaşıyor; iki kameraman, birbirleriyle sohbet eden bir adam ve bir kadın. İki metrelik metal çubuğa yerleştirilmiş mikrofonu tutmaktan ve ortalıkta görünmemekten sorumlu, Alman aksanlı bir sesçi, ışığı tutan bir stajyer ve son olarak, bir tavşanın derisini tek hamlede soyup firma atabilecek kadar kuvvetli yönetmen kadın. Hepsi sette hazır bekliyor. Schroder bu kısımdan nefret ediyor; orada olmasının tek sebebi programın bir polis eşliğinde daha ciddi görüneceğine inanmaları.

Schroder kamera önüne çıkmaya alışık. Eski vakalarda birçok defa zorlanmadan konuşmuştu. Ancak bu rahatlık dava hakkında konuşmakla sınırlı. Senaryo metnine göre konuşması gerektiğinde

durum bambaşka. Medyum Jonas Jones'un karşısında oturuyor. Aralarındaki masaya siyah bir örtü serilmiş, ortaya fondakine benzeyen çiçekler konmuş. Sağda solda mumlar var. Programın sponsoru McClintoch Kaynak Suları firmasımn amblemini taşıyan iki şişe, etiketleri kameraya dönük şekilde masanın üzerine konmuş. Verdikleri para karşılığında alabilecekleri tek reklam bu...

Bu programda kaybeden kimse yok.

Schroder'in midesi bulanıyor.

Kameraya dönüyor.

"Bu akşamki programda Dedektif Robert Calhoun'un kaybolduşunu araştırıyoruz," dedikten sonra donakalıyor. Ağzı kuruyor. Kekeliyor.

Yönetmen, "Bir yudum su iç," diye sesleniyor. "Baştan alalım.

"Tamam." Schroder masadaki su şişelerinden birinden birkaç yudum alıyor, etiketi kameraya bakacak şekilde şişeyi geri koyuyor.

"Hazırsanız..."

"Hazırız, seni bekliyoruz."

Gerek duymasa da ufak bir öksürükle boğazını temizleyip konuşmaya başlıyor: "Bu akşamki programda Dedektif Robert Calhoun'un kayboluşunu araştırıyoruz. Bildiğiniz üzere kendisi on iki ay önce, halk arasında Melissa X olarak tanınan Natalie Flowers tarafından öldürülmüştü. Dedektifin cesedini bulmaya yönelik tüm araştırmalar boşa çıktı. Jonas Jones bugün bu sorunu bir çözüme kavuşturacak. Bizi Dedektif Calhoun'un bedeninin saklı olduğu yere yönlendirecek. Böylece polis kuvvetlerine ihtiyaç duydukları desteği sağlayacak ve dedektifin yaslı eşi huzura kavuşacak."

"Kes!"

"Ne oldu?"

"Gayet iyiydi, bir tek 'kavuşturacak' ve 'yönlendirecek' değil de 'kavuşturmayı deneyecek' ve 'yönlendirmeye çalışacak" dersen daha iyi olur."

Schroder, "Anladım," deyip baştan başlıyor.

Kameralardan biri Schroder'e, diğeri Jonas'a dönük; günün ilerleyen saatlerinde görüntüler montajlanarak tek bir program haline getirilecek. Schroder konuştukça Jonas hafifçe kafasını sallıyor. Schroder'in burnu kaşınıyor, elini şu an burnuna götürmese iyi olur. Montaj sırasında ihtiyaç duymadıkları ne varsa kesip Jonas'ın görüntüsüne geçeceklerinden adı gibi emin. Kaşıntı nedeniyle yüzü olmadık şekillere giriyor.

"Evet, tabii," diyor Jonas, "Feci bir cinayetti." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Serçe ve yüzük parmaklarını kilitlemiş, diğer parmaklarını birbirine yaslayıp ellerini kucağına koymuş. "Dedektif Calhoun'un ruhu rahat edemiyor. Adalet istiyor, evine dönmek istiyor. Yardım için bana geldi, söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki..." deyip susuyor. Tüm dünyaya büyük bir sır verecekmiş gibi öne eğiliyor, sesini alçaltıyor. Bir silah tutarmış gibi ellerini yüz hizasına kaldırıp işaret parmaklarını dudaklarına dayıyor. "Dedektifin üniformalarından birini ödünç aldım," deyip masaya yerleştirilmiş üniformanın üzerinde ellerini gezdiriyor. Gözlerini kapatıp bir şeyler yakalarmış gibi üniformayı sıkıp bırakıyor. "Dedektif Calhoun'u çok yoğun bir şekilde hissedebiliyorum. İradesi çok kuvvetliymiş, belki hâlâ öyledir."

Schroder'in midesi bulanmaya devam ediyor. En son böyle hissettiğinde ağabeyinin mangal partisindeydi ve önünde çok az pişmiş bir tabak tavuk duruyordu. Programdan istifa edecek; değmeyeceğini düşünüyor. Önündeki kırk yıl içinde kanser ve hayatın önüne atacağı türlü akciğer hastalıklarıyla boğuşurken bu anı defalarca hatırlayacak ve kendinden nefret edecek. Neyse ki Alzheimer var, kafein pilleri gibi Tann'mn bir armağanı olarak tüm bu nefreti yok edecek tek hastalık...

Jonas ise devam ediyor. Schroder yayında çıkmayacağından emin olduğu için sudan bir yudum daha alıyor. Jonas, Calhoun'un acılarını süslü, ağdalı bir dille tarif ediyor. Mumlar titreşiyor ve Jonas, dedektifle bağlantı kurduğu için derin bir konsantrasyon

içinde konuşuyor. Bacaklarını rahatça, hafifçe sallıyor. Senelerce aynı işi yapmanın verdiği ustalıkla hatasız bir şekilde ilerliyor, çekimi tekrar etmeye gerek kalmayacak.

"Bedeni gömülmüş..." diye tekrar cümleye başlıyor. Schroder, bunun Jonas'ın her zamanki başlangıcı olduğunu, anlatımın giderek detaylanacağını biliyor. "Şehir dışında ama çok uzaklarda değil. Belki yarım saatlik bir mesafede... Hissediyorum... Su... hissediyorum." Jonas yavaşça kafasını sallıyor. "Su... Su değil. Karanlık. Islak bir karanlık... Zemin ıslak... Yağmurdan ıslanmış... Çok derin olmayan bir yerde." Başını, sahibinin dediklerini anlamaya çalışan Lassie gibi yana yatırıyor. Tek fark, Lassie'nin ahlaklı bir köpek olması. "Kuzeyde..." diye devam ediyor. "Kuzey... Batı..."

Jonas Jones gözlerini açıyor. Gözlerinde yardım edebilmiş olmaktan mutlu ama durumun vahametine uyacak kadar da üzgün bir bakış ve ruhlar dünyasıyla iletişim kurmaktan bitap düşmüş bir ifadeyle doğrudan kameraya bakıyor.

"Dedektif Robert Calhoun'a ne olduğunu gerçekten hissedebiliyorum. Sizi ona götürebileceğime inanıyorum. Evet, götürebileceğimi hissediyorum. Ben onun..." Gözlerini sıkı sıkı kapatıp başını yana yatırıyor, yetenekli bir medyum olmanın acısını çekercesine yüzünü buruşturuyor. Schroder, cinayet ve loto sonuçlarını her zaman tuttursa bunun düşük bir bedel olacağını düşünürken Jonas mırıldanıyor: "Onun nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

Schroder tüm dikkatini vermiş öne doğru eğilirken ciddiyetini bozmamak için büyük çaba harcıyor.

"Anlatması zor," diyen Jonas anlatmaya devam ediyor: "Beni çağırıyor. Bulunmak istiyor. *Benim* onu bulmamı istiyor." *Benim* sözcüğünü özellikle vurguladı, zira ölü dedektifin iletişim kurduğu kişi Jonas, gecenin dördünde eski sevgilinizi özlediğinizde arayacağınız üç kuruşluk şarlatanlar değil.

"Gayet iyi." Yönetmenin sesi duyuluyor. Schroder, Jonas'ın son cümlesini keseceklerini düşünüyor. Jonas başka cinayet mahallerini bulamazsa seyirci, ruhlar âlemindekilerin *onu* istemediklerini sanabilir.

"Çok abartmadım değil mi?"

"Harikaydı!" diye yanıtlıyor yönetmen. "Haydi, toparlanın da şu şovu tamamlayalım."

Bölümü tamamlamak için birkaç dakika sonra otoparkta buluşuyorlar. İçeride oldukları yarım saat içinde hava sıcaklığı kesinlikle artmamış. Dışarısı güneşli ama insan parmaklarının ne zaman donup düşeceğini düşünmeden edemiyor. Schroder arka tarafa ilerliyor, diğerleri bu işi defalarca yapmış bir ekibin rahatlığıyla birbirleriyle sohbet ediyorlar. Jonas en fazla iki yıllık koyu mavi bir sedan aracın sürücü koltuğuna geçiyor. Kameraman ve sesçi arka koltuğa oturuyor. Yönetmen ve ışık stajyeri başka bir arabaya geçiyorlar, ikinci kameramanı da o arabanın önüne oturtuyorlar; Jonas'ın arabayla gidişini de çekecekler. Schroder ise kendi arabasıyla, tek başına gidecek. Daha öğle olmadan yorgunluk bastı. Bu konuda bir şeyler yapması gerektiğinin farkında. Sabaha karşı yayınlanan sanal alışveriş programlarından bir gömlek daha iyi olup olmadığı tartışılır bir programın şamar oğlanı olmak ona göre değil. Anlamıyor, anlamayacak ve bu programın gerçekleşmesinde payı olduğuna bir türlü inanamıyor.

Kuzeye gidiyorlar. Şehir merkezinden uzaklaştıkça mahalleler değişiyor, yeni evlerin yaranda eski evler, eski dükkânların yaranda yeni evler... O çok bilinen Christchurch dokusu. Oturanların bir tür aşk nefret ilişkisi beslediği bu şehir, onun şehri. Birçok insanın doğduğu yere yakın öldüğünü okumuştu. Ya hiçbir zaman doğdukları yerden ayrılmaz ya da birkaç sene dışarıda kaldıktan sonra kürkçü dükkânına geri dönerlermiş. Bunun doğru olup olmadığını sorguluyor. Geçen aralık ayında ölümden kıl payı kurtulduğundan beri kendine sorduğu sorulardan. Teknik olarak o sıcak, güneşli aralık gününde birkaç dakikalığına öldüğü

bile söylenebilir. O anı aklından çıkaramıyor. Tırnağının dibine gömülmüş, cımbızla ulaşamadığı bir kıymık gibi, içerilerde bir yerlerde sızlayıp duruyor anı. Elleri arkasında kelepçelenmiş, kafası su dolu bir küvetin içinde. Öldüğü an tünelin ucunda ışık falan görmedi, sonsuz huzura erdiği de söylenemez. Zaten hemen sonra onu geri getirdiler. O zamandan beri dünya algısı değişti. Dünyayı sevmiyor. Bu dünyada çocuk büyütmek istemiyor. Ciğerlerinin suyla dolduğu anı hatırlamaktan nefret ediyor.

Radyoyu açıyor. Joe'dan veya idam cezasından bahsetmeyen bir kanal bulana kadar uğraşıyor. Sonra vazgeçip haber yerine yalnızca müzik yayınlayan bir kanal arıyor, onu da bulamayınca pes ediyor. Lanet olası CD çalar bir yıl kadar önce kızı, "müziği daha iyi duymak" için suyla temizlemeye giriştiğinden beri bozuk. Radyonun çalışması büyük şans. Belki de bu şehir yüzündendir; şehir onu boğuyor, yakıyor, dengesini bozup CD çalarını elinden alıyor, geriye bir tek AM/FM radyo özgürlüğü bırakıyor.

Kent onlara cesedin GPS lokasyonunu iletti. Sabah dokuzdan önce Jonas'la birlikte gidip mekâna baktılar. Arabayı Schroder kullandı; Jonas'm beklenmedik bir anda Elvis'in hayaletini görmesi riskine karşı direksiyonu ona bırakmamak en doğrusuydu. Tek sorun, bu defa Jonas'm araba yerine sohbeti kontrol etmeye çalışmasıydı. Jonas'm sözleri fazla iddialıydı. Yol boyunca Schroder kendini ölülerle konuşmaya adamak ile televizyona çıkıp iyi bir ücret karşılığında bunu yapmak arasındaki ince çizgiyi düşündü. Kimine göre delilik olan şey, başkalarına göre şovmenlik olabiliyordu.

Sonuç olarak Jonas Jones 20 dakikalık yol boyunca durmaksızın konuşmuştu. İkisinin de üzerinde kaim ceketler ve kar botları vardı. Bu "keyifli" sohbetleri arabadan inip cesedin gömülü olduğu noktaya yürürlerken yavaş yavaş sona erdi. Calhoun'un nerede gömülü olduğunu bulmak zor değildi. Kazılmış toprak ve yoldan gelen ayak izleri, yanılma payı bırakmıyordu. Jonas ile Schroder yarım saat boyunca gömü alanını eski haline getirmekle

ve son yirmi dört saatin izlerini silmekle uğraştılar. Schroder'e göre sonuç hiç de fena değildi. Üstelik mekânın havası Jonas Jones'u susturmuştu. Jonas mutluydu, Schroder ise hüzünlü. Eski bir polisin mezarının başındaydı, bir zamanlar aynı amaç için aynı saflarda savaşmışlardı. Şimdi ise Calhoun boktan bir hokkabazlığa alet edilirken Schroder de hokkabazın yardımcısıydı. Güneş yapraksız ağaçların arasından süzülerek topraktaki buzu çözüyor, yerden dumanlar tütüyordu. Televizyon çekimi için oldukça uygun bir yerdi burası. Kameralar bu görüntüye bayılacaktı. Ünlü medyum Jonas Jones'un tam olarak böyle düşündüğünü biliyordu. Schroder'in kafasında ise fizik soruları vardı. Etki ve tepki... Calhoun'un bedenini topraktan çıkarıp yerine Jonas'ı koymanın zor olup olmayacağını tartıyordu. Bunu yaparsa kendisinin ne kadar mutlu, Jonas'ın ise ne kadar mutsuz olacağını... Calhoun'un morga götürüleceğini, ona orada daha iyi davranılacağını düşündü. Eski meslektaşı daha iyisini hak ediyordu.

Bunların hiçbirini yapmadı. İşlerini bitirdiler, yoldan mezar yerine giden ayak izlerini dallarla sildiler. Arabaya döndüklerinde ceketlerini arka koltuğa atıp botlarını soğuk su ve sabunla temizlediler. Çekim sırasında temiz görünmeleri gerekliydi. Sonra yola koyulup TV istasyonuna kadar hiç konuşmamışlardı. Jonas ciddiyetle defterine notlar alıyordu. Schroder düşüncelere dalmışta.

Şimdi aynı yere dönüyorlar. Yolda birkaç kere Jonas'm kafasını toplaması ve kameralara Calhoun'un onu çağırdığını söylemesi için durdular. Sanki ölü polis, telsizden ona sesleniyor.

Alana vardıklarında araçları yola park ediyorlar. Herkes yerine geçiyor, ışık ve kamera! Kameralar botlarını giyerken, "Dedektif Calhoun'un buralarda olduğunu hissediyorum!" diyen Jonas'ı yakından çekiyor.

Çekim boyunca Jonas'm yüzü genellikle asık. Schroder, bu ifadenin yalnızca rol pratiğinden değil, buraya gelmenin Jonas'a

çok para kaybettirmesinden de kaynaklandığım biliyor. Schroder'in etkilendiği yegâne becerisi, Jonas'm heyecanım saklamaktaki ustalığı.

Kameraman, ekibin kaim ceketlerini giyişlerini kaydettikten sonra kamerayı bırakıp kendisi de giyiniyor. Çekim devam ediyordu. Jonas -yine harika köpek Lassie'yi taklit edercesine- kafasım yana yatırıyor. Dedektif Calhoun'un yolladığı mesajı dinliyormuşçasına başını sallıyor.

"Bu tarafta..." diyor.

Önlerindeki ilk engel, Jonas'ın kolayca tırmanıp aştığı çit. Sonra onları çamur, taşlar ve ağaç kökleriyle kaplanmış bir yola yönlendiriyor, kamera yakın takipte. Neyse ki Jonas, yerdeki çatallı bir dalı alıp ona yol gösteren asa rolü biçecek kadar deli değil. Medyum yola devam ediyor, sola dönüyor, biraz ilerleyip sağa dönüyor. Yüz metre kadar yürüyorlar. Sonra bir yüz metre daha. Mezara henüz varmadılar. Yönetmen ve kamera ekibinin, Jonas ile Schroder'in daha birkaç saat evvel orada olduklarından haberleri yok; Jonas'm bilgi kaynağına ödediği paradan da... Onlar medyumun güçlerinin gerçek olduğunu zannediyorlar. Sabahki ziyaretten, hatta Joe'nun bir gün önceki keşfinden kalan ayak izlerini görmüyor ya da görmemiş gibi yapıyorlar.

"îşte burada!" diyor Jonas. "Dedektif Calhoun'un buraya gömüldüğünü hissediyorum, buralarda..." Sonra duraksayıp kafasım yine yana yatırıyor. "Evet evet, hissediyorum. Burada... Bulunmak istiyor. Duyuyorum... Burası olmalı," diyerek mezarı gösteriyor. "Bulunmayı isteyen kayıp bir ruh... Ağladığım duyuyorum... Ama teselli bulacak. Bir kürek... Bana bir kürek verin!" dedikten sonra kameralara dönüp, "Ona yardım etmeliyiz! Hemen!" diye ekliyor.

"Belki de polisi aramalıyız," diye mırıldanıyor Schroder ancak sesinde en ufak bir heyecan tınısı yok.

Jonas, "Polis mi? Onları şimdi ararsak gelmeleri için bir neden yok. Bize gerçek bir delil lazım. Gömülü bir ceset gibi, anlıyor musun?"

Schroder elinde kürek, önündeki toprağı işaret ediyor. "Burası mı?"

"Birkaç metre solunda..." diyor Jonas. Görüntüler montajlanıp fona gerilim müziği eklendiğinde bu etkileyici bir an olacak. Bütün ülkeyi ekran başına kilitleyecek bir an.

"Çok derinde değil," diye ekliyor.

Schroder küreği dikkatle toprağa batırıyor. Birkaç dakika boyunca ağır ağır kazıyor, arkasında ıslak bir toprak tepeciği oluşuyor. Birkaç dakika sonra geri çekiliyor.

"Sanırım bir şeye rastladık..." demesiyle birlikte bütün ekip dikkatini o noktaya veriyor. "İnsan kalıntılarına benziyor. Bak, demin..." Gerçek polisler nasıl yaparsa o şekilde davranmaya özen göstererek Jonas'a dönüyor. "Demin polisleri aramaya gerek olmadığını söyledin ama artık onları çağırmak için elimizde fazlasıyla delil var. Burası bir suç mahalli." diyerek kamerayı daha önce konuştukları gibi eliyle kapatıyor. "Etrafta gezinmeyi bırakalım. Olay yerini bozmayalım. Sen de kapat şu kamerayı artık!"

Çekim duruyor.

Yönetmen, "Çok acayip oldu!" diye söze giriyor. "İtiraf etmeliyim, başta sana güvenmiyordum ama bu... bu çok etkileyici!" diyerek Jonas'ın omzuna dokunuyor.

Jonas,yönetmene gülümsüyor. Schroder ise bu gülümsemeye rağmen Jonas'm, yönetmenin şüpheciliğinden rahatsız olduğunu görebiliyor. "Yardımcı olabildiğime sevindim," diyerek geçiştiriyor medyum. Schroder ise cep telefonunu çıkarıp Dedektif Kent'i anyor.

4 4

Yoğun bir mide bulantısıyla uyanıyorum ve bir an nerede olduğumu çözemiyorum. Hapisteki ilk haftam boyunca her sabah bu hisle uyanmıştım. Biraz bulantı, biraz unutkanlık. Tek sorunum bulantının bütün sabah sürmesi ancak nerede olduğuma dair unutkanlığımın birkaç saniye sonra yerini sert bir gerçekliğe bırakmasıydı. İkinci haftam nispeten daha kolay geçmiş, sonraki günlerde ise bu hissi yalnızca birkaç defa yaşamıştım.

Ama bu sabah midem mengeneyle sıkılıyormuş gibi ağrıyor. Gelip geçen saniyelerin arasını dolduran anılar zihnime doluşup günümü şenlendirene kadar tecrit hücrem bana kapkaranlık, ufacık bir oda gibi görünüyor. Yatağımdan kalkıp kusacağımı düşünerek klozetin önünde dolanıp duruyorum fakat kusamıyorum. Bir süre sonra tekrar deniyorum, yine olmuyor. Vücudumu terk eden tek sıvı, bütün gözeneklerimden çıkan ter. Hücrem yavaş yavaş karanlıktan kurtulmaya başlıyor. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Yakında buradan çıkacağımdan eminim. Çıkmalıyım. Yine de içimden bir ses, tüm şüpheciliğiyle buranın sonum olacağım, bu mağara karanlığındaki dört duvann arasında kalacağımı söyleyip duruyor.

Klozetten uzaklaşıp yatağıma oturuyorum. Dizlerim ağrıyor; dünkü transfer macerasına eklenen kusma kriziyle sıyrık içinde kalmışlar. Aslına bakılırsa son birkaç günü dizlerimin üzerinde geçirdim: Ağzıma bir sandviç tıkılarak zorla beslenirken ya da Caleb Cole'dan dayak yerken sürekli dizlerimin üzerindeydim. Tahminimce bir saat kadar sonra hücremin kapısı bir vızıltıyla

açılıyor. Daha önce görmediğim bir gardiyan, "Yürü bakalım Middleton!" diyor.

Yürüyorum. Basketbol oyuncusu kadar uzun ve kamyon şoförü kadar iri cüsseli gardiyan, bir elini omzumdan ayırmaksızın bana yemekhaneye kadar eşlik ediyor. Tanıştığım, sevdiğim ve ölmelerini istediğim tüm mahkûmlar oturmuş kahvaltı ediyorlar. Karavanadan payıma düşeni alıp suyumdan bir yudum içiyorum. Yemeği yiyemiyorum. Midemdekileri kusmamak için tüm enerjimi harcıyorum ve şimdilik çok da başarısız sayılmam. Riske girmiyorum. Kahvaltı sonrası avluya çıkarılıyoruz. Spor yapanları seyrediyorum ama onlara katılmıyorum. Midem düne göre daha iyi olsa da hâlâ acı içindeyim. Hava soğuk fakat yine de güzel, tam bir kadını evine kadar takip etme havası... Gerçi bu konuda posta servisinden pek de farkım yok, havalar nasıl olursa olsun evlere servisim aksamaz. Bir saat sonra hepimizi içeri alıyorlar. Kimse kırık telefondan bahsetmiyor ama beni neyin beklediğini biliyorum; üç vakte kadar boktan bir sandviçte cisimlenen cezamı çekeceğim.

Hücreme geri döndüğümde zamanımı sırasıyla kitapları ve tuvaleti izlemek olarak ikiye bölüyorum. Kafam hâlâ Melissa'nın neden beni kurtarmadığı ve Calhoun'un cesediyle meşgul. Saatin on ikiyi vurmasını bekliyorum. Vakit geldiğinde tekrar ortak alana çıkarılıyoruz. Midem tamamen iyileşmiş değil ama daha az bulanıyor. Toparlandığımı hissediyorum. Televizyonu görebileceğim bir yer bulup oturuyorum. Özel bir haber için yayını kesmişler. Heyecan verici bir haber için... Canterbury'deki bir arsada bir ceset bulunmuş. EVET! Muhabir alandan canlı yayında. Ve çok çekici. EVET! Yirmilerindeki çoğu muhabir bana çekici gelir. "Keşke hücremden canlı yayın yapsaydı..." diye düşünüyorum. Ona layık, özel bir yayın ayarlayabilirim. Son dakika! Flaş... Flaş... Flaş!

Omzunun arkasından, on beş dakikalık ünlerine kavuşan polis memurları, ağaçlar ve çiftlik görünüyor. Arazi, Mark Hampton

diye bir adama aitmiş. Adam çiftçilik yapıyormuş. Buğday yetiştiriyor, ahırlarım boyuyor, sürüleri güdüyor ve polise soruşturmada yardım ediyormuş. Bulunan cesedin kimliği henüz belirlenmemiş. Yine de bulunma şekli ve cesedin durumu itibarıyla, bir yıl kadar önce kaybolan Dedektif Robert Calhoun olduğu açıkmış.

Parlak dudaklı, güzel gözlü muhabir, "Tam olarak nasıl olduğunu bilemiyoruz..." diye söze başlıyor. "Ancak Jonas Jones, *Cesedi Bulmak* adlı programın haftalık çekimleri esnasında ekibi buraya yönlendirdi. Program hâlâ kaçak durumunda olan Melissa X'in geçen sene öldürdüğü polis memurunun izini sürüyordu. Program yetkilileri, Jonas Jones'un dedektifle psişik bir iletişimde bulunduğunu belirtiyor."

Kadın anlatmaya devam ediyor. Bir noktada *Cesedi Bulmak* programıyla aynı medya grubunda olduklarını vurgulayacağını umuyorum ama yapmıyor. Derken kamera Cari Schroder'i yakın çekime alıyor. Yorgun görünüyor. Muhabir, Schroder'in, Jonas Jones'un programı için çalıştığını söylüyor. Dedektifin bedeni bulunduğu esnada Schroder de olay yerinde. Sonra Jonas Jones görüntüye giriyor, önceki gün çiftlikte bana eşlik eden kadınla konuşuyor.

Konunun bu şekilde çözümlenmesi çok hoşuma gitti. Yalmzca ödememin garantilenmesine değil, dışarıda hâlâ medyumlara inanıp onların şovlarını izleyen insanlar olduğuna da seviniyorum. Bir medyumun dalaveresine inanan, her şeye inanabilir. Benim masumiyetime de...

45

Gün nihayet ısınmaya başladı. Melissa bu sıcağın trafiğe henüz yansımamış olmasına seviniyor. Tıkalı trafikte beklemekten nefret eder. Yakalanmasına sebep olacak herhangi bir kaza, arkasındaki arabanın tampona hafifçe dokundurması, bililerivle ve dolayısıyla polisle yüz yüze gelmek... Bu ihtimallerden ölesiye korkuyor. Kendisinin olmasa da başka katillerin başına gelmişliği var; yanlış yere park etmiş, hız sınırını aşmış ya da kırmızıda geçerek kameralara yakalanmış caniler. Yoldan ne kadar hızlı uzaklaşırsa o kadar iyi; işlerini bitirip acilen eve dönmesi, toparlanması gerekiyor. Joe için hazırlanmalı.

Ofise geri dönüyor. Arabayı yine aym park yerine çekiyor. Kapı kapalı ama onarılmadığı için itince kolayca açılıyor. Silahla beraber yukarı çıkıyor. Perdenin arkasından mahkeme binasının arka kapısına bakıyor, gözünde ateş ettiği ağacı canlandırıyor. Joe'nun orada durduğunu hayal ediyor; kendine güveni giderek azalıyor. Raphael'in bu atışı gerçekleştireceğinden emin olsa da sonucu tam olarak kestiremiyor. Eli birazcık titrese, bir santim yukarı ateş etse, yaklaşık yarım metrelik bir sapmaya sebep olur. Yine de Melissa'nın başka seçeneği yok. Aylarca Joe'yu hapisten çıkarmanın türlü yollarını düşündü, sonunda bu planda karar kıldı. Başka çözümler arasından en parlağı değil, tek çözüm bu.

İki kurşun var, bir de zırh delici mermi. Zırh delici mermiyi kenara bırakıyor. Silah dükkânından aldığı mermi çekici, görünüşte gerçek bir çekici andırıyor. Kinetik enerji sayesinde mermiyi kovanından ayırıyor. Her seferinde bir mermi... Arthur ona

doğru ekipmanı satmış, kurşun çekicin ucuna tam oturdu. Yere çömelip kovanın yerinden ayrılması için üç kere sertçe vuruyor. İkinci kurşunda bu sayı dörde çıkıyor. Aletlerle arası iyi, Joe'ya sorsamz o da farklı bir şey söylemez. Bu işi çekiçle değil, cımbızla ve kerpetenle deneyip parmaklarını uçuran insanları düşünüyor. Oysa çekici kullanmak ne kolay. Barutu boşaltıyor. Sonra presi kullanarak mermiyi tekrar birleştiriyor. Elindeki iki kurşun da hâlâ iyi görünüyor, barutsuz oldukları anlaşılmıyor bile.

Silahı aldığı yere geri koyuyor; Raphael ertesi gün geldiğinde onu oradan alacak. Günün geri kalanında halletmesi gereken başka sürüyle iş var ama bir an daha duraksayıp mahkeme binasının arka kapısına tekrar göz gezdiriyor. Ertesi sabah Joe için ya gerçekten iyi ya da fena halde kötü gidecek. Ama her iki durumda da bir daha hapse dönmeyecek.

4 G

Gelip Ali'yle görüşmem için beni hücremden çıkardıklarında bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Gerginlik iyice artmış. Masum bir adam olduğumu kanıtlamak için çok daha fazla uğraşmam gerekecek. Yeni kazandığım elli bin doların her kuruşunu bu uğurda harcayabilirim.

Oturduğumuzda masaya kelepçeleniyorum. Uzatmadan, "Bana annenden bahset," diye söze başlıyor.

"Annem mi? Neden ki?"

"Çünkü öyle istiyorum."

Omuz silkiyorum, kelepçem demirde şöyle bir şıngırdıyor. "Annem... annem işte, söyleyecek çok fazla bir şey yok."

"Onunla aran iyi mi?"

"Tabii ki, neden olmasın!"

"Çoğu seri katilin anneleriyle sorunları vardır."

"Bu terimi kullanmasak?"

"Seri katil mi?"

"Evet. Kulağa çok... ne bileyim, şey geliyor... kaba. Etiketlenmekten hoşlanmıyorum."

"Etiketlenmekten hoşlanmıyorsun demek."

"Evet."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi yüzüme bakıyor. Sanki suçlu bulunana kadar masum yaklaşımı benim örneğimde geçerli değil.

"Hatırlasan da hatırlamasan da sen o insanları öldürdün, yani seri katil terimi aslında yerinde."

"Avukatım da bu terimi mi kullanacak?"

Kafasını sallıyor. "Demek istediğini anladım. Ama... neyse, benim soruma dönelim, senin durumundaki birçok kişinin anneleriyle arası çok iyi olmamıştır."

"Joe, o birçok kişiden değil," diyorum her kelimenin üzerine basarak.

"Annenle ne kadar yaşadın?"

"Babam öldüğünde evi terk ettim."

"Neden?"

"Annem dayanılmaz hale gelmişti. Babam yaşıyorken bütün gün konuşabileceği biri vardı, öldükten sonra ise tek ben kalmıştım."

"Senden hiç faydalandı mı?"

"Ne?" Kolumu kaldırmama kelepçe engel oluyor. "Asla! Daha neler! Neden soruyorsun bunu?"

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Annem melek gibi kadındır."

"Tamam Joe, sakin ol lütfen, olur mu?"

"Sakinim zaten."

"Pek öyle görünmüyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Üzgünüm," diyorum. Daha önce annem dışında kimseye böyle söylemediğimi fark ediyorum. "İnsanların annem hakkında ileri geri konuşması hoşuma gitmiyor." Gerçi benim hakkımda olduğu kadar, annem hakkında da ağır konuştuklarına eminim. "Üstelik Japon balıklarımı özledim," diye devam ediyorum.

"Ne?"

"Japon balıklarımı. İki tane vardı, Pickle ile Jehovah. Öldürüldüler."

"Annen hakkında konuşuyorduk."

"O konuyu geçtiğimizi sanıyordum."

Önündeki deftere bir şeyler yazıyor. Sonra kalemle altını dikkatlice çiziyor. Ne olduğunu öğrenmek için sağ ve tek kalan testisimi vermeye razıyım.

"Balıklarını sen mi öldürdün?"

Sakin kalmaya çalışıyorum ama boğazımdan yukarı yükselen alevi hissedebiliyorum. Böyle sorular sorması çoğu kişi gibi beni hiç anlamadığını gösteriyor. İnsanların derdi ne böyle! Önce annemin benden faydalandığını düşünüyor, şimdi de balıklarımı benim öldürdüğümü sanıyor! Ne biçim bir toplumda yaşıyoruz? Artık kalan tek topumu o kalemi alıp boğazına saplamak için feda edebilirim.

"Hayır, ben öldürmedim," diyorum zar zor. "Kedi öldürdü."

"Sinirlenmiş gibisin Joe."

"Sinirli değilim. Sadece insanların beni hep kötü zannetmesinden bıktım artık."

"Bir sürü insan öldürdün."

"Hiçbirini hatırlamıyorum. Ve balıklarımı da öldürmediğime eminim."

Kâğıda bir şeyler daha karalıyor. Altını çiziyor, koca bir çember içine alıp üzerinden geçiyor. Bunu bilerek yapıyor kesin. Beni savunmasız yakalamaya çalışıyor, tüm bu sorular bunun için. Ama işe yaramayacak. Anneme, balıklarıma, hatta Melissa'ya iyi hisler besliyorum. Buradan çıktığımda Ali'ye karşı da iyi hisler besleyeceğim. Kötü hareketlerim olabilir ama niyetim kesinlikle iyi. Ben İyimser Joe'yum. Hayatımı iyiliğe adadım.

"Söyle bakalım," diye devam ediyor. "Ronald Springer ismi sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

Ronald Springer. İşte şimdi beni savunmasız yakaladı. "Hayır, çağrıştırması mı gerekiyor?"

Birkaç ay önce polis bana Springer'ı sordu. Schroder de... Onu tanıyıp tanımadığımı, ona ne olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmek istediler... Onlara hiçbir fikrim olmadığını söyledim,

Springer'la hiç tanışmadığımı da... Hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı ama bana inanmamak için hiçbir sebepleri yoktu. Yok yere birkaç saat sorgulanmıştım.

"Hiçbir şey mi?"

"Yani aslında bu ismi duydum." Savunmasız yakalandığımı fark etti, önceki sorgularıma dair bilgisi olduğunu anladım. "Dedektif Cari bir süre önce beni görmeye geldi ve Ronald Springer'ı tanıyıp tanımadığımı sordu. Ronald benimle aynı okuldaydı."

"Onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Kim olduğunu öldürüldükten soma anladım. Schroder de muhtemelen bir bağlantımız olacağını düşünmemiştir, eski bir davayı kapatmak istiyordu. Benim hiçbir ilgim olmayan bir davayı..."

"Emin misin?"

"Elbette eminim."

"Öteki insanları öldürdüğünü hatırlamadığından emin olduğun gibi mi?"

"Öldürmek doğamda yok."

"Vaay! Hazırcevaplık..."

Omuz silkiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Doğanda öldürmek var, yalnızca farkında değilsin. Bu durumda Ronald'ı da öldürmüş ve bunu hatırlamıyor olabilirsin. Teyzen sana tecavüz etmeyi bıraktığı ay Springer ortadan kayboldu. "

"Tecavüz mü?"

"Teyzenin yaptığı şeyin adı bu," diye devam ediyor ama ben kafamı sallıyorum.

"Hayır, bu olamaz."

"Ne peki? Cezalandırmak mı?"

"Hayır, o beni affediyordu. Evine zorla girdiğim için beni affediyordu."

"Söylediklerine gerçekten inanıyor musun Joe?"

"Tabii ki. Başka ne olabilir?"

"Ronald'm kim olduğunu öldürüldükten sonra anladığını söylüyorsun."

"Evet."

"Polis hiçbir zaman onun öldürüldüğünden bahsetmedi. Yalnızca kayıp olduğunu söylediler. Öldürüldüğünü nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin," diyorum ve beni kandırmaya çalıştığı için ondan öldüresiye nefret ediyorum. "Polis öldürüldüğünü düşündü. Herkes öldürüldüğünü düşündü. Biri kaybolduğunda genelde hep böyle düşünülür, değil mi?"

"Bazen."

"Ee, öldürülmediyse ne oldu peki?"

"Bana Ronald'dan bahset."

"Pek bir şey diyemem. Kimsenin farkında olmadığı bir çocuktu, ta ki öld... kaybolana kadar. Sonra bir anda herkes Ronald'm farkına vardı ve onun en iyi arkadaşı olduklarını iddia etmeye başladılar. Bütün okul ona dair anılarla inliyordu. Dedikodular vardı. Kaçtığına, kaçırıldığına, ailesinin onu öldürdüğüne dair. Okul dönemi bitmek üzereydi ama insanlar, dönem başından beri başka konu yokmuş gibi onu konuşuyorlardı. Çok garipti. RonaldTa arkadaş olmak bir anda popülerlik kazandırır olmuştu. Hiç anlamıyordum. Ronald olsa hepsinden nefret ederdi; tek tek, hepsinden..."

"Onu tanıyordun yani?"

"Hayır, aym sınıflara düştüğümüz için birkaç defa konuştuk, o kadar. Diğer çocuklar onun canına okuyordu. Benim de... Sanırım bu yönümüz ortaktı."

"Onu iyi tanıyor gibisin."

"Beraber takılmıyorduk. Belki birkaç kere aynı masada yemek yemişizdir, ikimizin de başka arkadaşı yoktu."

"Diğer çocuklar niçin onunla uğraşıyordu?"

"Onun hakkmdaki yazıları okuduysan bunu bilmen lazım."

"Eşcinseldi..."

Yine omuz silkiyorum. "Gerçekte eşcinsel olup olmadığı kimsenin umurunda değildi. Ama insanlar seni bir kez homo veya seri katil diye etiketlemeye başladığında üstüne yapışıp kalıyor. Daha dikkatli olmaları gerekirdi. O yaşta bunu takan yoktu tabii."

"Onunla ne zamandan beri tanışıyordun?"

"En başından beri. Beş yaşında okula birlikte başladık, kim olduğunu hep biliyordum."

"Onu öldürdün mü Joe?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Belki de öldürdün ve hatırlamıyorsun, olamaz mı?"

"Belki de... Neden Ronald'la bu kadar ilgileniyorsun ki?"

"Çünkü avukatın sana Ronald'ı sormamı istedi. Yargı sürecinde onun davasıyla da ilgileniyorlarmış. Davacı tarafın bundan ne çıkarı olduğunu bilmiyorum ama mahkeme sırasında gündeme gelebilir."

Yine kafamı sallıyorum. "Ronald'ı severdim. Ona zarar vermezdim."

"Ne zamandan beri arkadaştınız?"

"Arkadaş değildik, yalnızca kim olduğunu biliyordum ve ondan hoşlanıyordum çünkü diğer çocuklar onunla uğraşıyorlardı ve biz geri kalanların güvende olması için onun gibilere ihtiyaç vardır."

"Onunla ne sıklıkta yemek yerdin?"

Düşünüyorum. "Bir iki sene boyunca yemişizdir. Fazla değil. Her gün de değil."

"Okul dışında buluşur muydunuz?

"Hiç buluşmadık."

"Senden hoşlandığını düşündün mü hiç?"

Neredeyse kahkaha atacağım. "Hayır, ne ilgisi var şimdi? Asla. Ben homo falan değilim."

"Onu sormadım. Senden hoşlandığını düşündün mü diye sordum."

"Eminim hoşlanmıştır. Diğerleri onun canına okurken yamında kalan bir tek ben vardım."

"Demek istediğim Joe, cinsel anlamda bir hoşlanma..."

"Neden bunları sorduğunu anlamıyorum ama onu ben öldürmedim. Ne olduğunu bilmiyorum ve savcılık makamı istediği kadar araştırabilir, zira benim bu işle hiçbir ilgim yok. Devam edebilir miyiz?"

"Hayır, henüz değil. Ronald'la ilgili bir sorum daha var. Onu en son ne zaman gördün?"

"Niye herkes Ronald'la kafayı bozmuş durumda? Dedim ya, ona ne olduğunu bilmiyorum."

Bana uzun uzun bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. O an bağırdığımı fark ediyorum. Kafamı kaşıyorum, Ronald'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Okul ikimiz için de pek eğlenceli değildi ve diğer çocukların da hemfikir olduklarını biliyordum. İyi dost filan da değildik ama iyi bir arkadaş olduğu kesindi. Bazen okuldan sonra gelirdi; deniz kenarına, kumların arasında bisiklete binmeye veya parka, ağaçlara tırmanmaya giderdik. On altı yaşındaki oğlanların konuştuğu konulardan bahsederdik, kadınlar hariç. Kadınlar hakkında hiç konuşmazdık. Eşcinsel olduğunu biliyordum. Bir sene öncesinde, on beş yaşındayken bunu o kadar gizli tutuyordu ki az kalsın aksini ispatlamak uğruna bir kadınla yatacaktı. Benden hoşlandığını biliyordum. Çok umurumda da değildi açıkçası. Eşcinsel bir adamın ilgisi sizi homo yapmaz, sadece şımartır. Sonra her şey değişti. Büyük Patlama'yı sonraki iki yıl boyunca küçük patlamalar takip etti; Ronald'la olan arkadaşlığım bozuldu. Okulda görüşüyorduk ama neredeyse hiç konuşmuyorduk. Okuldaki çocuklar canına okumaya devam ediyordu ama benim keyfim yerindeydi, onlara

rüşvet verdiğim için rahattım. Hayat güzel bile denebilirdi. Bir tek teyzemin (Ali'nin tanımıyla) "tecavüz"ü vardı.

Celeste teyzemle ilişkimiz sona erdiğinde Ronald'la tekrar takılmaya başladım. Ancak bir şeyler değişmişti: Artık benimle vakit geçirmek istemiyordu ve nedenini kesinlikle anlamıyordum. Yine de yanında olmaya çalışıyordum, bana döneceğine emindim. Sonuçta bir sene önce benden hoşlanıyordu ve bu tür hoşlanmalar birdenbire bitmezdi. Yeniden arkadaşım olmayı istemeliydi.

İşin doğrusu, onun tarafından görmezden gelinmek, en az teyzem tarafından görmezden gelinmek kadar canımı acıttı. Terk edilmiş hissediyordum kendimi.

Teyzemi cezalandırmak istiyordum. Yaptıkları için değil ama tam da yaptıkları hoşuma gitmeye başladığı sırada ilişkimizi bitirdiği için. Ronald da beni terk ettiğinde yalnızca kırgın değildim, kızmıştım da... Teyzeme duyduğum öfkenin benzerini Ronald'a da duyuyordum, üstelik onun hakkından gelebilirdim.

"Onu en son ne zaman gördüğümü tam hatırlayamıyorum. Sanki bir gün vardı, ertesi gün yoktu. Eminim pek çok kişi de böyle hatırlıyordur."

"Sen hariç, sen onu farklı hatırlıyorsun."

Evet, onu hakikaten farklı hatırlıyorum. En son görüştüğümüzde kafatasının yan tarafında tam da bir çekicin oturabileceği boyutta bir delik vardı. "Onu öldürmedim," desem de tabii ki öldürdüm. Beni reddetti ve ona çekiçle vurdum. İnsanlar hep *ilkler unutulmaz* derler ya! Ki genelde hatalılardır ama bu konuda doğru söylemişler. Ronald benim için ilkti ve onu hatırlıyorum. Sadece onun hakkında düşünmeyi bıraktım.

Yine, "Emin misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diyorum.

"Sana asılmadı ve sen de onu öldürerek ondan kurtulmadın yani?"

"Böyle bir şey kesinlikle olmadı."

"Yazık," diyor. Sözlerinin ağırlığını hissetmem için birkaç saniye duraksıyor. Sonra devam ediyor: "Eğer böyle bir şey olsaydı tüm bu olayları teyzenle olan ilişkine bağlayabilirdik. Cinayetlerin o zamanlar başladığını söylerdik, başına gelenlerin tamamının bu olayın sonuçları olduğunu iddia ederdik... İnsanlar teyzenle yaşadıklarınla ilk cinayetin arasındaki on iki yıla pek de iyi gözle bakmayacaklardır."

Bir sınavda gibiyim. Beni her şeyi hatırladığımı söylemem için ufak ufak yemliyor.

"Joe?"

"Efendim?"

"Sanırım ihtiyacım olanı aldım."

"Şimdiden mi?"

"Evet," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Ve?"

"Ve? Evet, ne?"

"Mahkemeye ne söyleyeceksin?"

"Günün geri kalamnda aldığım notların üzerinden geçeceğim Joe, sonra da avukatınla konuşacağım."

"Bana inanıyor musun yani?"

Kapıyı tıklattıktan sonra bana dönüyor. "Dediğim gibi Joe, avukatınla konuşacağım." Sonra da çekip gidiyor.

47

Tembellikle geçen bir pazar günü. Karısıyla geçirdiği pazarların çoğu buna benzerdi. Angela doğmadan önce, Angela büyürken ve evden ayrıldıktan sonra da aynı geleneği devam ettirdiler. Ebeveynlerin görevi, çocuklarını en iyi şekilde yetiştirip kendi yollarını bulana kadar onlara rehberlik etmektir derler ama Raphael artık bundan emin değil. Angela'yı kendi yoluna göndermeseler belki hâlâ hayatta olurdu. Evde kalması için ona sebep sunsalar... Belki onu koruyabilirlerdi.

Dış dünyayı kızma tanıtmak onun göreviydi ancak onu korumayı da başarması gerekirdi. Neresinden bakılırsa bakılsın RaphaeTin kızını yüzüstü bıraktığı kesin. Ailesini yüzüstü bıraktı. Şimdiye kadar birçok kez, birçok farklı yönden durumu inceledi, sonunda annesinin de dediği gibi, *denemeden bilemezdin* sonucuna ulaştı. Ama olan oldu. Angela artık ölü. Hepsi onun suçu.

Son iki gün ona iyi geldi; neredeyse iyileştirici bir etkisi oldu. Joe Middleton'ı öldürmenin bu tedavide önemli bir adım olduğuna inanıyor. Tamamen iyileşip hayatına devam edeceğini zannetmiyor. Manyağın teki kızınızı öldürdüğünde hayatınıza devam edemezsiniz. Ama kendini daha iyi hissedeceğinden emin. Tekrar yaşamaya başlayabilir, karısıyla arasını düzeltmeyi deneyebilir.

Angela'nın ölümünden bu yana bütün pazarlar yine tembellikle geçen pazarlara dönüştü. Raphael perşembe gecesinden beri uğraşmasına rağmen önceki halini hatırlayamıyor. Bu sabah birkaç saati Angela'nın odasının duvarına iliştirdiği gazete haberlerini inceleyerek geçirdi, sonra da fotoğraf albümlerine baktı.

Tembellikler cenneti fena gitmiyor. Salonda oturdu, gölgeler duvarda alçalırken Angela'nın yirmi birinci doğum gününde çektikleri videoyu seyretti. Angela çekimden önceki sene evden ayrılıp iki arkadaşıyla beraber şehirde bir ev tutmuştu. Parti o evdeydi. Görüntüler Raphael'e yüzyıllar öncesindenmiş gibi geliyor. En az yüz yıl daha genç olduğu kesin. O zamanlar mutlu bir adamdı. Kızıl Dehşet'in nerelerde olduğunu merak ediyor; alkol ve depresyonun altında bir yerlerde gömülü herhalde... Yarını bekliyor.

Raphael videoyu neden bugün izlediğini biliyor. Üzüntüsünün kaynağını da... Bu onun tembellikle geçireceği son pazar günü olacak. Artık fotoğraf albümlerini karıştırmak ya da amatör çekim videoları seyretmek yok. Kızıl Dehşet yarın öcünü alacak. Bir kurşun Joe'ya, bir kurşun da Melissa'ya; ıskalama ihtimaline karşı şarjörde başka mermi yok, ıskalamayacak. Bir görevi var, önemli bir görev. Ve başarısız olmamalı.

Görev tamamlandıktan sonra her şey iyice zorlaşacak. Olay mahallinden uzaklaşabilse bile polisin onun peşine düşeceği kesin. Aptal değillerse düşeceklerdir. Joe Middleton'm bu kadar zamandır yakalanmadan cinayet işlemesine müsaade edecek kadar aptal olabilirler ama bu olayı daha rahat çözecekleri kesin.

Joe Middleton'ı ve Melissa'yı vurmak ona iyi gelecek ancak tam bir tedavi olacağını söylerken aslında kendi kendini kandırıyor. Karısıyla arasını düzelteceği de yalan... Ertesi günün akşamını bir hücrede tek başına geçirecek büyük ihtimalle. Ancak hiçbir sakıncası yok. Kızının öcünü aldıktan sonra o hücrede bin yıl da geçirse buna değer.

4 S

Melissa yorgun, heyecanlı ve gergin. Bu üçünün iyi bir karışım olmadığı kesin. Uzun ama verimli bir gün geçirdi, birkaç saat uyumaya bile vakit buldu. Ofisin tavan kaplamasına silahı sakladıktan sonra eve döndü, o zamandan beri de gevşemeye çalışıyor. Çevredeki tek ev onunki değil, en yakın komşusu birkaç dakika yürüme mesafesinde oturuyor ama onları hiç görmedi. Ev güzel ve korunaklı. Kirayı da bahçıvamn ücreti gibi peşin ödedi. Natalie olmayı bırakıp Melissa'ya dönüştüğünde tüm banka hesaplarını boşaltmıştı. O zamandan beri başkalarının banka hesaplarını da boşaltıyor. Yaşamını bu şekilde idame ettiriyor.

Güneş battı, hava soğudu. Yerini sıradan, aklı olan kimsenin hoşuna gitmeyecek soğuk bir kış akşamı aldı. Sabahki atış antrenmanı yüzünden omzu fena halde ağrıyor ama birkaç ağrı kesici alıp yatma fikrinin çekiciliğine karşı koyuyor.

Kiraladığı minibüsü evin kapalı garajına park etmek yerine bahçe yolunun üzerinde bıraktı. Aracın parasını nakit ödemiş ve sahte bir kimlik kullanmıştı. Araca sigorta bile istemişti; ihtiyacı olduğundan değil, çoğunluğun isteyeceğini düşündüğünden. Sıradan bir insan gibi davranmak istiyordu.

Plan için minibüs çok önemli.

Evden çıkıyor, bahçe yoluna doğru yürürken ceketinin önünü kapatıyor. Aracın içi iki dakikada ısınınca iyice boğucu gelecek ceket. Ön cam buz tutmuş. Her şey buz tutmuş. Sıradan bir akşam. Rüzgâr yok. Bulut yok. Soğuk ama ateş etmek için koşullar mükemmel.

Silecekleri çalıştırıp ön cama su fışkırtmayı deniyor ama oluklar tıkanmış. İnce buzun üzerinde amaçsızca sağa sola Eıareket eden sileceklerin de pek yardımı dokunmuyor. Sonunda sıcak havanın ön camı ısıtmasıyla buzlar eriyor, silecekler sayesinde cam temizleniyor. Birkaç dakika sonra dışarısı görünür hale geliyor.

Etrafta birkaç araç daha var. Sayıca azlar. Motor sesini bastırsın diye radyoyu açıyor. Beklediği üzere DJ'in teki o gün olanlardan, ertesi gün olacaklardan ve belki bütün sene boyunca olabileceklerden bahsediyor. Bir ceset, muhtemelen Dedektif Robert Calhoun'un cesedi bulunmuş. Bir medyum sayesinde bulmuşlar. Melissa buna inanmıyor, herhalde Joe yerini söyledi. Niçin söylediğini çözmeyi deniyor. Muhtemelen mahkemede işine yarayacağım düşünmüştür.

"Yarın büyük gün bayanlar baylar..." diye devam diyor DJ. "Yarın Joe Middleton'ın davası başlıyor. Christchurch Kasabı olarak da bilinen Middleton için idam cezasının geri getirilmesi oylanıyor."

Melissa, DJ'in ülkenin dört bir yanından yayma bağlanacak konuklarla idam cezasını tartışmasını beklese de bu gerçekleşmiyor. Çok da umurunda değil, herkes herkesin fikirlerine aşina. Ülke idam cezasını isteyenler ve istemeyenler olarak ikiye bölündü. Hiçbiri Melissa'nın umurunda değil.

Planladığı yere ulaşması yaklaşık on beş dakika sürüyor, minibüsün motoru yeni yeni açıldı. Ellerini birbirine sürtüp parmaklarını ısıtıyor. Tabancayı eline alıyor. Vasat bir mahalle. Güzel değil. Ucuz da değil. Her şey ortalama. Yalnız yaşayan insanların toplandığı sıradan bir yer. İki yatak odalı evler, dar bahçeler, eski veya modem olmayan, yavanlıktan hoşlanan insanlarm bayılacağı bir çevre. Perdelerin arkasından televizyonların ışığı yansıyor. Bazı salonlarda ve yatak odalarında da ışık var; bu ışıklar dışında mahalle ıssız. Çitlerin etrafında oturan kediler hariç hayat yok gibi. Buraya en son üç ay önce geldi. Hava daha sıcakü, çok daha sıcak... Ortalığı birbirine katmıştı. Ağır bir vakaydı. Kan, kopan

etler, ağlayanlar... Çok fazla ağlayan vardı. O ise bütün hadise boyunca buraya geri döneceğini biliyordu.

Minibüsü sokağa park edip kapıları kilitliyor, birinin aracı çalması halinde bütün plamnın suya düşeceğini düşünmeden edemiyor. Bahçe yolundan yürüyor. Çiçekler oldukça bakımlı. Belden yukansı olmayan bir çift cüce heykelinin yanından geçiyor. Diğer cüce heykelleri arkadaşlarının yasını tutuyor sanki. Evin içi aydınlık. Televizyondaki renkli görüntülerin perdeye düştüğünü görebiliyor. Basamaklardan çıkıp zile parmağını yaslıyor. Bir saniye boyunca çekmiyor. Kapıya yaklaşan adımları duyuyor.

Melissa silahı tutan elini kalça izasına indiriyor. Görüş açısında olmasını istemiyor.

Kapı sonuna kadar açılıyor.

Kapıyı açan kadının üzerinde kışlık pijamalar ve büyük gelen bir sabahlık var. Pek ufak tefek biri sayılmazdı. Yine de on iki ay önce gözaltına alman Joe'nun üzerine atlarken daha iri görünüyordu. Üç ay önce Melissa onu ziyarete geldiğinde bile daha iriydi; suratı kızarmış. Bir yerlere geç kalmış gibi endişeli. Boynunda bir haç sallanıyor. Üzerinde çok da mutlu görünmeyen, İsa figürü olan bir haç.

"Anlaştığımızı sanıyordum," diyor kadın. "Beni rahat bırakacaktın."

"Şu zamana kadar seni rahat bıraktım zaten Sally," diyor Melissa. "Şimdi başka bir anlaşma yapmaya geldim. Ama önce beni içeri alman gerek." Silahı kaldırıp Sally'nin göğsüne, tam da İsa'nın üzerine dayıyor. "Ya da istersen seni hemen şuracıkta vurup cesedini çürümeye bırakabilirim."

49

Raphael kaderin kendisine anlayışlı davranmasını dileyerek uyanıyor; ağrıyan bir boğazla, dün gece yedikleri yüzünden bulanan bir mideyle, kötü beslenmekten kaynaklanan ufak yollu bir kalp sıkışmasıyla karşılaşmayı veya en azından, çok içmediği halde akşamdan kalmış hissetmeyi umuyor. Kader kulağına hiçbir zaman aşk şarkıları mırıldanmadı, bugün de durum farklı değil. Şehrin her tarafında kaderin acı kazıklarının izlerini görebilen Raphael bu defa da oradan destek gelmemesine şaşırmıyor.

Sabahın altısının duvara vuran loş ışıkta ellerini seyrediyor bir süre. Çok net göremese de titremediklerinin farkında. Gece neredeyse hiç uyumadı ama kendini pek de fena hissetmiyor. Gözü sürekli saatteydi; her geçen saat, alamadığı uykuyu hatırlatıyordu ona. Düşünceleri dur durak bilmeden akıyordu. İlk başta yalnızca olumlu düşünceler vardı. Sonra gece bire doğru ilk olumsuz fikir geldi. Otuz dakika içinde ağırlık olumsuza kaydı. Fikirler birbirini kovaladı, kötülük iyiliği yendi. Saat üç sularında hiçbir iyi düşünce kalmadığı gibi sinirleri tel tel gerilmişti. Saat dört civarı nihayet uykuya daldığında bütün gerilimi bir rüya âleminin içinde kayboldu ve sabah kendini iyi hissederek uyandı.

Yatak örtüsünü kaldırıyor. Şimdilerde yalnız yaşamasına rağmen yatağın hâlâ evliyken yattığı tarafında uyuyor. Çarşafın diğer tarafında kırışıklık bile yok. Sabahlığını ve terliklerini giyip mutfağa yöneliyor. Bütün gece çalışan iki kuvvetli ısıtıcı sayesinde ev sıcak. İştahı olmasa da kendini yemeye zorluyor. Bir kâse mısır gevreği ve bir bardak portakal suyu sayesinde elleri

bütün gün titremeden durabilecek. *Bunlar...* diye düşünüyor, *bir katilin elleri.* Ekmek kızartmaya niyetleniyor ama dalgınlığı yüzünden yanan ilk dilim çöpü boyluyor. Dört dilim ekmek daha koyup makineyi tekrar çalıştırıyor. Bu defa kıvamı tutturuyor ama ekmekleri makinede bırakıyor. Avukatı öldürdüğü zaman da aynısı olmuştu. İkinci cinayetinde de... İştahı kaçmıştı. Bu sabahın da bir farkı yok.

Dışarıdaki soğuk ona nedense çocukluğunu anımsatıyor; şehirdeki binlerce çocuk gibi sabah soğuğunda okula bisikletle gittiği zamanları... Buz tutmuş yollar, dondurucu hava ve önünde koca bir bulut oluşturan nefesi... Bu sabahın tek farkı, havanın o sabahlardan biraz daha karanlık oluşu. Saat yedi otuz. İnsanlar arabalarında işe gidiyorlar; arabalarının tutacaklarına yerleştirdikleri kahve fincanlarıyla, sayılar, mallar, kelimeler veya fiziksel çalışmalar içeren işlerine doğru yol alıyorlar. Muhtemelen hiçbirinin aklında bugün birini öldürmek yoktur. Protestocular için bile dışarı çıkmak için erken bir saat. Radyoyu açıyor, anlaşılan telefonla yayma bağlanmak için pek de erken değil.

Önce arabasını ofis ile mahkeme binası arasındaki sokağa park ediyor, sonra karar değiştirip köşeyi dönüyor ve ateş edeceği binanın yan cephesine yanaşıyor. Kısa sürede bu sokaklar dolup taşacak. Son istediği şey tetiği çektikten sonra mahkeme binasının önünde trafiğe yakalanmak.

Arabadan indikten otuz saniye sonra ofis binasına ulaşıyor. Merdivenden üçüncü kata çıkıp kapıyı açıyor. Koyu renkli kumaş hâlâ camda asılı, içerisi karanlık. Yarım dakika kadar etrafını inceledikten sonra yere oturup duvara yaslanıyor. Yanında getirdiği kahve dolu termostan kendine bir fincan dolduruyor. Işığın yavaş yavaş perdeyi aşıp odayı doldurmasını seyrederken kahvesini yudumluyor. Cebinden Angela'nın fotoğrafını çıkarıp bacağının üzerine koyuyor.

Ne yapıyorsun, diye soruyor fotoğraf.

"Bugün, o gün," diyor Raphael.

Onu öldürecek misin?

"Evet."

Angela'nm gerçekte yanında olmadığını biliyor ama bir şekilde, bir yerlerden onu duyabilse ne güzel olurdu. "Seni geri getirmeyeceğini biliyorum ama umarım daha iyi hissetmene yardımcı olur," derdi kızına.

Onu öldürmenin beni huzura kavuşturacağım mı sanıyorsun, diye soruyor Angela. *Kızının adına birinin canını alman annemin veya benim hoşuma gidecek bir davranış mı sence?*

"Evet."

Angela karşılık vermiyor.

"Hoşuna gitmez miydi?"

Evet, diye yanıtlıyor ardından kızı.

"Yanında olup seni koruyamadığım için üzgünüm. Geçmişi geri getiremem. Elimden bir tek bu geliyor."

Ben de üzgünüm. Yanımda olman gerekirdi. Babalık görevindi bu.

Raphael gözlerinden yaşlar akarken, "Biliyorum," diye inliyor. "Üzgünüm."

Onu öldüreceğin için teşekkür ederim. Ve bunu benim adıma yapman hoşuma gidiyor. Canını yak babacığım. Canını yak ve onu öldür, cehennemde çürüsün. Keşke onu defalarca, üst üste öldürebilsen. On defa, yüz defa...

Raphael, "Seni çok özledim bebeğim," dedikten sonra fotoğrafı cebine koyuyor ve tavan kaplamasında gizli olan silahı almaya gidiyor.

50

Saat yedide uyanıyorum. Herkes gibi. Gürültülü bir alarm hepimizi uyandırıyor. Rüyalarımızın içine girip iyi ya da güzel ne varsa koparıp alıyor. Gerçi bu defa rüyamda Ronald'm kafatasına çekici indirdiğim zamanki boş bakışını görüyordum. Orada öylece kalakalmışü. Beyni öldüğünü anlamış ama vücudu birkaç saniye geç kalmışü. Kaya gibi devrileceğini sanmıştım ama iki üç saniye boyunca dikilmeye devam etmişti. Fizik kurallarını altüst eden bir şeydi. Katiller genellikle bu anları hatırlamadıklarını, ellerinden kaçıverdiklerini falan söylerler. Oysa tam tersidir. Öldürmek size hayatta olduğunuzu hissettirir ve bunu kimsenin unutmak isteyeceğini sanmam.

Tuvaleti kullanıp yaklaşık yarım saat boyunca kahvaltı için bizim koğuşun sırasının gelmesini bekliyorum. Tabaktaki "şey" bir Ebola hastasımn kusmuğuna benziyor. Midem fena değil. Bana yedirdikleri sandviçin içinde ne varsa midem sonunda toparlanıp düze çıkmış. Gardiyanlardan Adam yanıma geliyor. Beni tepeden tırnağa süzüyor. Pek de memnun olmuşa benzemiyor.

"Bakıyorum da bugün daha iyi görünüyorsun Middleton."

"Siktir git!"

Gülüyor. "Sandviçi yediğin sırada çektiğimiz fotoğrafları arkadaşlarımıza gösterdik. îyi güldük ha!"

"Bir liste lazım."

"Ne?"

"İsimlerinizin yazdığı bir liste lazım bana. Buradan çıktığımda her birinizi teker teker geberteceğim ve senden başlamayı düşünüyorum."

Bu sefer kahkahalarla gülüyor. "Tanrım, Joe... hakikaten komik adamsın. Bu hapishanenin senin gibi adamlara daha çok ihtiyacı var. Neyse ki daha uzun yıllar boyunca yanımızda kalacaksın, seni asmaya karar vermezlerse tabii. O zaman da artık ne yapalım, senden sonra gelecek başka bir herife güler, seni tamamen unuturuz."

Sonra beni duşlara götürüyor. Temizlendiğimde elime bir takım elbise tutuşturuyor. Bu benden önce, benimle aynı ölçülerdeki mahkûmların giydiği bir takım. Yakalandıktan birkaç gün sonra yargılamaya götürülürken de aynı takımı giymiştim. Gri bir takım, koyu mavi bir gömlek ve siyah ayakkabılar. Giyindiğimde banka müdürlerine benziyorum; elbette kemeri ya da ayakkabı bağcıkları olmayan bir müdüre. Adam, ben buradan ayrılırken bu takımı bana hediye edeceklerine söz veriyor. Gömleğin koltuk altları lekeli ve pişmiş lahana gibi kokuyor. Giymeden önce biti piresi dökülsün diye iyice silkeliyorum.

Hücreme geri götürülüyorum. Beklemem gereken bir saatin çoğunu, yatağımın ucuna oturup duruşma yüzünden endişelenerek geçiriyorum. İlk defa gerçekler kafama dank ediyor. Bugünün geleceğinden emindim ama bir tarafım asla ve asla bir duruşma olmayacağını samyordu; buradan çıkacağıma, polisin kurtulmama yarayacak bir delil bulacağına inanıyordu. Duruşma günü ertelenip durmuştu ama sonunda gelmişti işte. Sinirden midem ağzıma geliyor. Sonra da kusuyorum. İşimi bitirip yatağımın kenarına geri döndüğümde Caleb Cole kapıda durmuş bana bakıyor.

"Hoşça kal hediyesi!" deyip sivri bir şeyle üzerime atlıyor.

Bana vurmadan evvel ayağa kalkmayı beceremesem de yastığımı aramıza sokmayı başarıyorum. Beni bıçaklamaya çalıştığı alet, sivriltilmiş bir diş fırçası sapı, doğrudan yastığın içine giriyor, neyse ki elime gelmeden duruyor. Diğer elimi yumruk

yapıp hayalarına bir tane patlatıyorum. Geriliyor, vuruşum onu sarsmadı. Hemen elimdeki yastığı ona fırlatıyorum. Dışardan çok komik görünüyor olmalıyız. Tekrar üzerime geliyor. Bu defa ayağa kalkmayı başarıyorum. Kendimi korumaktan başka bir şey yapmıyorum. Son anda yaşama içgüdüm devreye giriyor. Ayak seslerimiz ve hırlamalarımız dışında oda sessiz. Gerçek bir kavganın sesleri... İki elimle diş fırçasını tutan bileğine sarılıyorum, o da boşta kalan eliyle hayalarıma bir yumruk atıyor. Dizlerimin üzerine çöksem de bileğini bırakmıyorum. Hayatım buna bağlı. Aynı anda onu öne doğru çekiyorum. Solukları hızlanıyor. Benimki de... Dizlerimin üzerinden kalkmaksızın arkaya, yatağa doğru yaslanıyorum, o da bana doğru eğiliyor. Bir süre ikimiz de yumruk falan atamadan, gözlerimiz diş fırçasına kenetlenmiş halde boğuşuyoruz. Eminim on diş hekiminden dokuzu, midenizin deşilmesi için bu diş fırçasını önerirdi. Onuncu diş hekimi de muhtemelen sizi deşecek olan pezevenk olurdu.

"Geber, lanet olası!" diyor Cole.

Hiçbir şey söylemiyorum. Hâlâ diş fırçasına odaklanmış haldeyim. Ucu göğsüme doğrultulmuş ve Cole'un vücut ağırlığıyla giderek yaklaşıyor.

"Geber..." diye fısıldıyor tekrar nefretle. Onu geri itmeyi deniyorum ama olmuyor.

Ben de tek yapabileceğim şeyi yapıyorum, bir kız gibi çığlık atıyorum.

Cole sanki ses dalgalan ona zarar verecekmiş gibi geri çekiliyor. Bu ses bana bir sene evvel Melissa'nın, kerpeteni kullanmaması gereken bir yerimde kullandığı sırada çıkardığım sesleri hatırlatıyor. Daha yüksek sesle bağırıyorum. Ne yazık ki yeterince kuvvetli bağıramıyorum. Sesimin yankısı kaybolurken diş fırçası tekrar yaklaşıyor bana.

Tuhaf gelecek ama diş fırçası karnıma saplanmak üzereyken ben kafama saplanan başka bir düşünceyle boğuşuyorum. *Annem.*

Annem, o uyduruk evlilik töreni, o çok çirkin elbisenin içinde annem ve "evet" diyen Walter, şahitler ve düğüne katılmak zorunda kalıp bu ana şahitlik eden herkes... Sonra birdenbire Caleb Cole üzerimden çekiliveriyor. Hemen arkasından Santa Kenny görünüyor. Cole'u duvara yapıştırdıktan sonra bana dönüyor: "İyi misin?"

Ben daha cevap veremeden diş fırçası yolunu değiştirip Kenny[7]ye saplanıyor. Caleb sivri sapı adamın karnına sokup kanırtarak daha da derine ittiriyor. Yırtılan etin sesini duyuyorum ve ortalığı garip bir koku kaplıyor. Hemen sonra kırılan diş fırçasını fark ediyorum; yarısı Kenny'nin içinde, diğer yarısı Cole'un elinde kalmış. Santa Kenny geriye devrilip bakışlarını aşağı çeviriyor ve üniforması büyük bir hızla kanla kaplanıyor. Yüzünde olanlara inanamayan bir ifade belirdi. Müzik ve tacizle dolu hayatının burada biteceğine inanamayan bir ifade.

Caleb tekrar üzerime saldırıp diş fırçasının kalan parçasını karnıma saplamaya çalışıyor. Sorun şu ki kırılan kısım artık keskinliğini kaybetmiş ve eli kandan ıslandığı için fırça kayıyor. Deşilme şansımı kaybettim ancak darbesi beni yaralı dizlerimin üzerine düşürdü. Midemdeki yanma geri geldi. Alevlerin boğazımdan yukarı çıktığını hissedebiliyordum ve kendimi artık tutamayacağım... Vücudumda fırtınalar kopuyor.

Gardiyanlar gelip Caleb'i üzerimden aldıklarında artık benimle değil kendisiyle savaşıyordu. Pantolonumu indirip tuvalete tünüyorum; çektiğim acıyı rahatlama hissi takip ediyor, içimde kopan fırtına dışarı boşalıyor. Ne kadar acılı olursa olsun rahatlamak, rahatlamaktır. Santa Kenny hayatı ellerinden kayıp giderken gözlerini bana dikiyor. Midem fena halde yanıyor, gözlerim bulanıyor.

"Kraliçe," diyor. "Iskaladı. Yumruk. Kraliçe." Daha önce duyduğum son sözlerle karşılaştırıldığında pek de başarılı bir girişim olduğunu söyleyemem.

Dizlerimi dirseklerime dayayıp doğruluyorum, bayılmama çalışıyorum. Birbirimize dik dik bakıyoruz. Ben sıçar, Kenny ölür aşka hiçbir soz söylemeden birbirimize bakmayı sürdürüyor^

51

Schroder yataktan çıkmak istemiyor. Mümkünse bir daha asla. Başı ağrıyor. Daha doğrusu fena halde akşamdan kalma. Felaket geçen bir günün ardından gereğinden fazla içti. Jonas Jones için ise aynı gün harikaydı. Bütün haber bültenlerine çıktı; ölü dedektifin bulunmak için seçtiği kahraman Jonas'tı ve kameralar onu sevmişti. Halkın içinde olduğu her an kaydedildi. Yaşayanların, ölülerle iletişimini sağlayan elçilik görevi onundu. Bu Tanrı vergisi bir yetenekti ve başarısını üst üste defalarca kanıtlamıştı. İnsanların ondan şüphe duymasına olanak yoktu, hele ki dünden sonra... Onu bağırlarına basmak isteyenler, kitaplarını tüm ünlü kitabevlerinin vitrinlerinde bulabileceklerdi.

Elbette basın, bulunan cesedin Calhoun'a ait olup olmadığını başlangıçta bilmiyor. Aynı günün gecesinde Kent arayıp cesedin bacağında bulunan çivinin, beş sene önce Calhoun'un bacağına takılan çivi olduğunu doğruluyor. Bu onayla banka transferlerinin onayı da veriliyor. Herkes ölü bir adam üzerinden para kazanıyor, Schroder da dâhil. Ölü bir adama işkence ederek... Schroder'in hesabına aym gece on bin dolar geçiyor. Kazandığı en kolay para olsa da kendini daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

"Bunu basma yarın açıklayacağız," diyor Kent. "Ve herhangi bir şekilde bu bilgiyi yarından önce birinden duyarsam, yemin ederim seni..."

"Hiç kimseye söylemeyeceğim," diyor Schroder. "Senin üç ceset nasıl gidiyor?"

Kent, "Fena değil, gidiyor işte," dedikten sonra telefonu kapıyor.

Schroder, Kent'le konuştuktan hemen sonra acısını uyuşturmak, kaderini kime bağladığını unutmak için içmeye başlıyor. Alkolün yardımı oluyor. Gerçi her gece içtiği halde evliliğindeki sorunlara pek bir yardımı dokunmamıştı. Şöyle bir düşünüyor; en son dört hafta önce Dedektif Landry kendine geldiğinde içmişti. O zamandan beri şişeye dokunmadı çünkü tek bir damla yüzünden işini kaybedebileceğini düşündü. Her şey elinden kayıp gidiyordu. Birkaç ay evvel Kent büroya yeni atanmış acemi bir dedektifti; şimdiyse onu aşağılayarak konuşuyor. Birkaç ay önce olsa emirleri veren Schroder olurdu ama şimdi... Nasıl oldu da bu hale geldi? Nasıl olduğunu gayet iyi biliyor aslında...

Küçük kızı durmaksızın yatakta zıplayarak babacığını uyandırıyor. Her zıplayışı Schroder'in beyninin bir sağa bir sola sallanmasına sebep oluyor. Yataktan çıktıktan sonra kızıyla birkaç dakika çizgi film seyredip duşa giriyor.

Sıcak su hem baş ağrısını gideriyor hem de akşamdan kalma halini üstünden atmasına yardım ediyor. Çıküğmda bir gün önceki çekimde giydiği takımı üzerine geçiriyor; polisken giydiği takımın aynısı, zira tek takım elbisesi var. Karısı bebekleri ve küçük kızları için kahvaltı hazırlıyor. Schroder karışma gülümsediğinde kadın suratım buruşturup diğer tarafa bakıyor; pek güzel bir gün olmayacağını düşünüyor Schroder. Saat daha sekiz buçuk ama şimdiden üzerine bir yorgunluk çöktü. Kafein hapı kutusunu cebinden çıkarıp karısının bakmadığından ve dolayısıyla söylenmeyeceğinden emin olduktan sonra ağzına birkaç hap atıveriyor.

Kahvaltı boyunca pek konuşmuyorlar. Bugünlerde pek sohbet ettikleri söylenemez. Schroder ar alarmdaki sessizliğin bir alışkanlık haline dönüşmesinden ve evliliğini kaybetmekten endişe ediyor. Bebek kafasım kaldırıp ona gülüyor. Schroder gülümsediğindeyse tebessümü kahkahaya dönüşüyor.

Bütün bunlar sona erdiğinde, Kasap Davası bittiğinde Jonas'a ne diyecek ki? İşini alıp münasip bir yerine sokmasını mı? Sonra ne olacak? Aç mı oturacaklar? Ailesiyle daha çok vakit geçirebilir,

hatta her saniyesini ailesiyle geçirebilir: Onların soğuktan donmalarını, açlıktan ölmelerini izleyecek bolca vakti olur.

Kahvaltısını bitirdiğinde karısı duruşma için şans diliyor. Sonra onu öpüyor. Schroder kadına sarılırken belki de her şeyi fazla abarttığını ve karısının yalnızca şu sıra fazlasıyla yorgun olduğu için tatsız davrandığını düşünüyor. Kucaklaşmanın sıcaklığı sayesinde evliliklerinde aslında hiçbir sorun olmadığını ve işe gitmek yerine karısını alıp yatağa dönmek istediğini hissediyor. Bebeği öpüyor, bebek de ona gülümseyip kıkırdamaya başlıyor. Kıkırdama hıçkırığa dönüşüyor, ağzının kenarında bir baloncuk beliriveriyor, hazmedemediği süt ağzından akıyor. Ardından Schroder kızına sarılıp onunla da vedalaşıyor.

Duruşma onda başlayacak. Schroder mahkeme binasına dokuz kırkta ulaşmalı; bu durumda daha yirmi dakikası var. Arabasını şehir merkezine sürüyor. Radyo kanalları fikirlerini paylaşan insanlarla dolu. Mahkeme binasındaki onlarca muhabir ise pankart taşıyıp hep bir ağızdan bağıran insanların haberini yapmakla meşgul. Diğer tarafta bambaşka bir grup var: Çizgi roman kahramanı kıyafetleri giymiş bir grup genç. Schroder bir tane Örümcek Adam, birkaç tane Savaşçı Prenses Xena, dört Batman ve en az yarım düzine Waldo sayıyor; hangi kahraman olduklarını çıkaramadığı onlarca kişi daha var. Önlerdeki bir muhabir günün zor geçeceğini söylüyor; Schroder'in basına olan güveni tazelendi; işlerine geldiği zaman doğruyu söyleyebiliyorlar demek.

Schroder radyoyu kapatıyor. Şu anda mahkeme binasında bomba arayan köpekleri dolaştırıyorlardır. Herhangi bir patlayıcı bulunsa çoktan duyardı. Dolayısıyla duruşmanın bir aksilik olmaksızın ilerleyeceğini biliyor.

Bir sonraki kırmızı ışıkta durduğunda cep telefonunu çıkarıp çiçekçi arıyor. Arama motoru birkaç seçenek birden sunuyor. Daha sonraki kırmızı ışıkta birini seçip numarayı tuşluyor. Tam karısı için bir buket sipariş edecekken ışık yeşile dönüyor. Kavşağa varmadan kenara yanaşıp siparişin ve üzerine yazılacak olan

notun detaylarını tamamlıyor. Karısının çiçekleri aldığı anki halini düşünerek gülümsüyor. Çiçeklerin hiçbir şeyi çözmeyeceğini bildiği halde doğru yönde atılan bir adım olduğuna emin.

"İyi seçim," diyor telefondaki kadın. Schroder sonunda birinin, bir kararım beğenmesinden memnun. "Öğlene kadar teslim etmiş oluruz efendim."

Schroder mahkeme binasına birkaç blok kala ilk vampiri görüyor. Vampir, yine vampir kılığındaki başka bir kızla tartışıyor. İkisinin arasında duran çocuk tartışmayı ayırmaktan çok, rahatsız görünmekte başarılı. Schroder özel bir kostüm seçmenin, aynı kostümü seçen bir başkasıyla pişti olma klişesini de beraberinde getirip getirmediğini sorguluyor. Her iki vampir de güneş ışığından etkilenmemişe benziyorlar.

Trafik yoğunlaşıyor, sürücüler yola dökülen yayalar nedeniyle yavaşlıyor. Mahkeme binasına bir iki blok kala trafik tamamen duruyor. Binanın dışında yüzlerce insan var. Schroder bu sayının binlere ulaşabileceğini duydu. Radyoyu tekrar açıyor. İdam cezasını destekleyenler, bu fikri paylaşan herkesi mahkeme binasının önüne davet ediyorlar. İdam cezası karşıtları da kendilerine destek olmak isteyenleri aynı yere çağırıyor. Herkes yandaş bulmaya çalışıyor; öğrenciler hariç. Onların tek derdi yıkılana kadar içip takılmak.

Mahkeme binasının arkasına sürüyor aracını. Dikkat çekici medyum kılığıyla etrafta dolanan Jonas Jones'u görebiliyor. Binlerinin bu adama bilgi sızdırdığının farkında. Medyumun burada olmasımn tek sebebi, bedava reklam fırsatım kaçırmak istememesi.

Arkadaki on beş park yerinden dördü polis araçlarına aynlmış. Davanın yetkili dedektifi olduğu ve binaya sık sık girip çıkması gerektiği için Schroder bu park yerlerinden birine aracını park edebiliyor. Diğer yerler avukatlara, yargıçlara ait. Hatta Joe'nun aldığı ölüm tehditleri sayesinde duruşma boyunca hazır bekleyecek bir ambulansın bile yeri hazır. Duyguların fazlasıyla ortada olacağı bir gün ambulans yalnızca ölüm tehditleri nedeniyle değil Joe'nun kurbanlarının ailelerinden fenalaşan olursa diye de

orada. Kurban yakınlarının üzüntüden bayılması, sinirden kalp krizi geçirmesi işten bile değil.

Arabadan iniyor. Dedektif Magnum ve birkaç rahibe daha diğer taraftan geçiyorlardı. Magnum bir milisaniyeliğine Schroder'le göz göze geldikten sonra bıyığım düzelterek yanındaki rahibelere bir şeyler diyor. Gülüşüyorlar. Schroder söylediği şeyin kendisiyle ilgisi olduğu hissine kapılıyor. Kapıdan girerken güvenlik görevlisine kimliğini gösteriyor. Görevli önce kimliğe, sonra Schroder'e, sonra üzeri oyuncak tavuklarla kaplı bir takım elbise giymiş, kollarını sallayarak bağırıp duran sokaktaki meczuba bakıyor. Sonra tekrar kimliğe odaklanıp önündeki kâğıda bir şeyler yazıyor. *Dünya nereye gidiyor böyle,* bakışlarından birini atarak kıskaçlı bir giriş kartı uzatıyor. Dışarıdaki kalabalık iyice arttı. Schroder kalabalıktan en azmdan birkaçının Joe'nun bu girişi kullanacağım fark edip etmediğini merak ediyor. Fark etmeleri halinde adamın canlı çıkması pek mümkün olmayacaktır.

Birkaç saniye sonra aslında bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünüyor. Kalabalığın Joe'yu linç etmesi belki de herkes için daha iyi olur.

52

Melissa uyandığında kendini çok iyi hissediyor. Rüya görmedi, gergin değil. Kabiliyetlerine güveniyor. Raphael'inkilere tam olarak güvenmese de... Soğuk bir sabah. Sally'nin banyosunda duş alıyor. Sally'nin kıyafetlerini giyiyor. Sally'nin mutfağında, Sally'nin kahvaltılıklarıyla güzelce karnını doyuruyor. Sally'nin sütünün kalanını bitirip çöpünü Sally'nin "geri dönüşüm" yazılı tenekesine atıyor. Çevrecilik önemli tabii. Geceyi Sally'nin yatağında geçirdi. Yatak masallardaki gibi yumuşacıktı.

Melissa hazırlanırken Sally kıpırdamadan duruyor; açıkçası yapabileceği pek bir şey de yok. Melissa'nın geçen seferki ziyaretinde durum farklıydı. Kadımn bir hemşireye ihtiyacı vardı, Sally de hemşireydi. Melissa'ya yardımcı olmuş, karşılığında da canını kurtarmıştı. Tek yapması gereken polise gitmemekti ve Melissa bu konuda oldukça ikna ediciydi. Sally'nin canını bağışlamasının sebebi üç ay sonra, tam da bugün buraya tekrar geleceğini bilmekti. Sally'nin ise bundan haberi yoktu.

Sonuç olarak Melissa geri dönmüştü ve Sally bundan hiç memnun kalmamıştı. Ancak eli kolu bağlıydı. Melissa kahvaltısını bitiriyor. Tercih ettiği kadar sağlıklı bir kahvaltı olmamakla birlikte yeterince doyurucu. Erkek arkadaşınızın geri dönmeme ihtimalinin yüksek olduğu günlerde tercih edeceğiniz doyuruculukta...

Raphael şu ana kadar ofise varmış olmalı. Melissa onu tüfeği birleştirmiş, polis üniformasını giymiş, tedirginlik içinde otururken hayal edebiliyor. Belki kızının fotoğrafı cebindedir. Adamın

sinirlerine ne derece hâkim olabileceğine ve bu durumun hedefi tutturmasını etkileyip etkilemeyeceğine dair şüpheleri var.

Planında baştan beri eksik detaylar vardı ama bu sabah her tür risk ihtimali ortaya çıktı sanki.

Endişelenmeye başlıyor.

Gece yanma bile uğramayan fikirler şimdi kafasına doluşuyor. Endişesi öyle büyüyor ki artık planın işleyeceğine ihtimal vermiyor. Endişenin kökünü kazımalı, Sally'yi çözmeli ve güne devam etmenin yolunu bulmalı.

Ama bunların hiçbirini yapmıyor. Sally yatak odasının zemininde elleri kolları bağlı yatmaya devam ederken Melissa çoktan yola koyuldu. Trafik yoğun ama çıkarken bunu hesaplamıştı. Hastanenin otoparkına giden yolda bakım çalışması var. Birkaç gün evvel bu yola bakıp otoparkın kameralarının tahmin ettiği gibi çalışmadığından emin olmuştu. Christchurch'ün özelliği de budur: Kamera olması gereken yerlerin hiçbirinde kamera yoktur. Belki de hastane olduğu içindir. Otoparka bırakılan ölesiye dövülmüş insanlar rahatça otuz kırk metre sürünüp yardım isteyebilirler. Ya da belki böylesi işlerine geliyordur. Yola asfalt döken işçiler, Melissa yanlarından geçerken işi bırakıp onu seyretmeye başlıyorlar. Bu defa üzerinde hamile kıyafeti yok. İşçilere gülümsüyor, minibüsü arkaya park edip kapıyı kilitliyor. Parkmetreye birkaç bozukluk atıyor, çıkan bileti sileceğine sıkıştırıp arkadaki C-4 fünyelerini alıyor. Sonra minibüsün arka kapısını da kilitleyip hastaneye doğru yürüyor.

Geçtiği her koridorda yolda çalışma yapan makinelerin ve birbirlerine bağıran işçilerin sesi yankılanıyor. Sally[7]nin koyu mavi hemşire kıyafetini ve tahta tabanlı, beyaz terliklerini giydi. Dünyanın en şık kılığı sayılmaz ama porno filmler ve hastane parodileri dışında bu tür terliklerin kullamm alanı kısıtlıdır. Sally'den aldıkları bununla kalmıyor; görevli kapısını onun elektronik kartıyla açıyor. Dışarıdaki serin havaya rağmen çalıştırılan klimanın soğuttuğu bir koridora giriyor. Yaklaşık yirmi metre uzunluğunda,

günışığı görmeyen, tamamen floresan lambalarla aydınlatılmış bir koridor. Koridorun sonundaki kapıdan acil servis bölümüne geçiyor. Yürümeye devam ediyor. Sally'nin seve seve verdiği tarifi izleyerek başka bir koridora sapıyor. Belki de *seve seve* yanlış bir ifade. Neticede Sally'nin pijamasını kaldırıp onu koca göbeğini kesmekle tehdit ederek aldığı bir tarif.

Üç ay önce Sally'ye yaşattıkları daha vahimdi. Melissa onu tamamen soyunmaya zorlamış, uygunsuz pozisyonlarda fotoğraflarını çekmişti. Joe'nun yakalanmasındaki yardımları sayesinde kazandığı elli bin doların kalanını gasp etmişti. Şantajın devamı böylece gelmişti. Doğru zaman geldiğinde Joe'yla konuşacağı bir konu daha olacaktı. Üç ay evvel Sally'yi çırılçıplak yatağa bağladıktan sonra Melissa parayla birini tutup ona tecavüz ettirmeyi, böylece daha uygunsuz fotoğraflarını çekebilmeyi düşünmüştü. Sonra Sally'yle yatmak için herhangi birinin şu anda elinde olandan çok daha fazla para isteyeceğini hesaplayıp vazgeçmişti. Kafasımn içinde bir ses, belki Pasaklı Melly ya da Melissa olmadan önceki hali, bunun fazla ileri gitmek olacağını hatırlatmıştı. Kafasındaki sesin söylediklerine boyun eğmiş, hatta tecavüzü düşündüğü için utanmıştı da... Çok uzun zamandır utanç nedir bilmeyen Melissa için çok tuhaftı.

Şimdi saptığı koridor bazı hemşirelerin ve doktorların oturup kahve içerek ve bir şeyler okuyarak dinlendiği, diğer hemşirelerin ve doktorlarınsa tuvaletinde doktorculuk oynadığı Görevli Odası'nm yanından geçiyor.

Ambulansların durduğu bölüme ulaşınca beklemeye başlıyor. Beklerken bu devirde insanların yalnız ya da röntgenci gibi görünmemek için yaptıkları gibi telefonuyla oynuyor. Neyi beklediğini biliyor: acelesi olmayan bir ambulans ekibi.

Beş dakika kadar sonra beklediği ekip odadan çıkıyor; en az Melissa'nınki kadar eğreti duran formalarıyla bir kadın ve bir adam. Konuşup şakalaşıyorlar. Bir trafik kazasına veya kalp krizine yetişir gibi bir halleri yok. Ambulansın iki yanına geçerek

araca biniyorlar. Kadın kullanacak. Motoru çalıştırıyor. Melissa yolcu tarafındaki camı tıklatıyor, adam camı indiriyor. Yirmilerinin sonunda, yaşamayı sonuna kadar hak eden iyi bir adama benziyordu, tabii ki doğru davramrsa.

"Selam!" diyor.

Melissa da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Selam!" diyor. "Mahkeme binasına giden ekip siz misiniz?"

"Evet." Sürücü koltuğundaki kadın kırklı yaşlarda, sarı saçlarının arasında birkaç beyaz tel var. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kadınların yorgun olduklarında ya da görünüşlerini umursamadıklarında yaptıkları gibi. "Bütün gün orada nöbette olacağız."

"Harika! Acaba beni de oraya atabilir misiniz diyecektim."

"Elbette," diyor Melissa'yı süzen adam.

"Protestolara katılmayı düşünüyorsan götürmeyiz ama!" diyor kadın. "Bu kıyafetle katılmasan iyi olur zaten."

Melissa başını sallıyor. "Yok, Kasap Davası'yla işim olmaz." Adamın gözlerinin içine bakıp daha da işveli gülümsüyor. Kadın, adama kıyasla şüpheci. Adam başını sallıyor.

"Atla!"

Ambulansın arkasına geçip hasta bölümüne biniyor. Araç ilerlemeye başlıyor, kırk metre kadar ileride hastane yolunun ana trafiğe bağlandığı kavşak var. Melissa sürücü kabininin tam arkasına oturuyor.

"Anayola çıkmadan, kavşaktan hemen önce bir saniye durabilir miyiz?" diyor Melissa.

Sürücü kadın arkaya bakmadan söyleniyor. "Üzgünüm, zaten geç kaldık."

"Acaba bu fikrini değiştirebilir mi?" diye soran Melissa elindeki silahı önce kadına, sonra adama ve sonra tekrar kadına doğrultuyor. "Şimdi, canınızı bağışlamak için bana bir gerekçe sunmalısınız, yoksa başka bir ambulans ekibi bulmam gerekecek."

53

Bütün zemin kanla kaplı, izler duvar boyunca devam ediyor. Avuç içiyle başlayıp çizgi halinde devam eden lekeler. Her ikisi de sol el izi ancak Kenny'nin mi, yoksa Cole'un mu olduğunu hatırlamıyorum. Hâlâ klozette oturuyorum. İstemediğim halde oturmak zorundaydım. Bütün oda kan ve bok kokuyor, üstüne üstlük Kenny de altına yapmış. Noel Baba olmanın yanında artık bununla da hatırlanacak. Santa Kenny... Şarkıcı, çocuk sevici, Christchurch Kasabı'mn kurtarıcısı. Cenazesinde ne diyeceklerini merak ediyorum. Gerçek Kenny'nin kim olduğunu da...

Glen ile Adam geliyor. Glen ayaklarından, Adam da kollarından tutarak bana bir an olsun bakmadan Kenny'yi hücreden çıkanyorlar. İki ucundan tuttuklarında bir an onu çarşaf gibi katlayacaklarını düşünüyorum ama yapmıyorlar. Polis gelip neler olduğunu sorduğunda onu acilen revire yetiştirdiklerini söylüyorlar. Sorun şu ki ortada herhangi bir acil durum yok. Kenny hücremde kan kaybından öldü; onun gibi biri kurtarılmaya değmezdi. Gerisi yalnızca kendilerini temize çıkarmak için söyledikleri yalanlar.

Kenny hayatımı kurtardı. Keşke ona teşekkür edebilseydim. Kitaplarından birini alabilirdim, tabii kitap yazsaydı. CD çıkarsa kesin alırdım.

İşimi bitirip klozetten kalkıyorum, sifonu çekip üstümü başımı düzeltiyorum. Yerdeki kana gözüm takılıyor, benim kanım da olabilirdi. Üzerimde de bana ait olmayan kan lekeleri var. Gömleğimi çıkarıp yatağa uzanıyorum. Kenny'nin bakışları gözümün önünden gitmiyor; bıçaklanmasından kaynaklanan şaşkınlık,

başının dertte olduğunu anlaması ve ölmeyeceğine dair umudu. Bu umudu başkalarının gözlerinde de görmüştüm ve yavaşça sönüp gitmesini izlemekten büyük zevk alırdım. Fakat bu defa öyle olmadı. Bu defa başkaydı ve artık bu konuda düşünmek istemiyorum. Önümde uzun bir gün var. Kenny de düşünmemi istemezdi. Kendi kendime acıyarak yerleri paspaslarken onun benim için öldüğünü düşünmemi istemeyeceğinden eminim.

Annemin yolladığı nikâh davetiyesine bakıyorum. Davada ondan herhangi bir destek alamayacağım belli ve her nasılsa bu beni şaşırtmıyor. Günün sonunda artık evli bir kadın olacak. Davetiyeyi ikiye katlayıp cebime tıkıyorum. Annem yanımda değil ama nikâh davetiyesinin bende olması kendimi daha az yalnız hissettiriyor. Belki şans bile getirir. Gerçi hücremdeki bu son dakika gelişmeleri nedeniyle duruşmaya çıkacağımdan bile emin değilim.

Birkaç dakika sonra dört gardiyan beni almak için kapımda belirdiğinde cevabımı almış oluyorum. Biri bana yeni bir gömlek getirmiş, en azından kan lekesi yok. Üstümü değiştirirken hiçbiri ağzım açmıyor. Sanki son beş dakika yaşanmamış gibi davranıyorlar. Ben duruşmadayken temizleyeceklerine inandığım kan lekeleri de olmasa hayal gördüğümü düşünebilirim. Santa Kenny'nin hücresine de yeni biri taşınır, en az onun kadar kötü biri.

Beraber çıkışa doğru yürüyoruz. Diğer mahkûmlar gidişimi hücrelerinden sessizce izliyorlar. Demin yaşananların şokuyla doğru dürüst yürüyemiyorum. Midemin ağrısı da işimi kolaylaştırmıyor. Doğum yapan kadınlar da böyle çile çekiyor herhalde, belki daha az açılısı.

Gardiyanlar hapishanenin önüne kadar bana eşlik ediyorlar. Geçen cumartesinin aynısı, hapishane müdürü orada; Kent, Jack ve diğer zibidiler... Hepsi orada ve kendimi bombok hissediyorum. Hapishane müdürü yine aynı takımı giymiş ve yüzündeki küçümsemede en ufak bir değişiklik yok. Elime bir çift ayakkabı bağcığı ve kemer tutuşturuyorlar. Onları taktığım sırada tüm

gözler üzerimde. Müdür canı sıkılmış bir halde bana bakıyor. Zincirlerimi geçiriyorlar.

Dışarısı güneşli ama soğuk, gerçi buzlar çözülmüş gibi. Altı polis arabası art arda dizilmiş, ortalarında bir minibüs duruyor. Her arabada ikişer silahlı polis memuru var. Birkaç kişi de minibüse doluşmuş. Savaşa hazır görünüyorlar. Minibüse doğru adım attığım anda memurlardan biri omzumdan tutup beni durduruyor. Duruyorum. Etraftaki bütün polisler minibüse doluşuyor, birkaç saniye sonra bütün araçlar beni almadan gidiyorlar. Jack, Kent ve geçen cumartesi bizimle olan iki memur dışında herkes uzaklaşıyor...

"Neler oluyor?" diye soruyorum. "Duruşma yapılıp bitti mi yoksa?"

Kent surat asıyor. "İnsanların sana inanmasına şaşmamalı Joe."

"Bu da ne demek?"

"Hiç. Kes sesini!"

Konvoyun son aracı gözden kaybolurken önümüze başka bir minibüs yanaşıyor. Eski minibüsün aynısı ama bunun rengi kırmızı. Dökülmüş boyalarının üzerinde *Whett Boya Servisi* yazılı. Yazının altında Leonard Whett'in adı ve telefon numarasıyla birlikte *Beğenmeyene Parası İade* ibaresi var. Herhangi bir iyi esnafın para iadesi yapmayacağı düşünüldüğünde minibüsün sahte oldu apaçık ortada. Tam önümüze yanaşıyor.

"Haydi Joe, ne yapacağını biliyorsun."

Minibüse biniyorum. Öne eğilip beni ortadaki yuvaya zincirlemelerine yardım ediyorum. Kaçabileceğimi sanıyorlar herhalde. Cumartesi günkü yolun aynısını katediyoruz ama havaalanı yolunun yanından geçip arsaya gitmek yerine dümdüz devam ediyoruz. Aslında iyi oldu, her an polis tarafından vurulma riski altında ceset aramak pek de tarzım değildi. Şehri bir yıldır görmüyorum ve özlemişim.

"Siktir!" diye bağırıyor polis memurlarından biri. Ayakkabılarını kusmuğumla doldurdum çünkü.

"Üzgün..." Lafımı tamamlayamadan tekrar kusuyorum. Hem zaten üzgün de değilim. Midem kavruluyor. İçimde neler döndüğünü bilmiyorum. Ciğer, pankreas veya cumartesi günkü sandviçten etkilenip Caleb Cole'un yumruğunu yemiş organlarımdan biri halinden hiç memnun değil.

Jack kenara çekmeye niyetleniyor.

"Yapma, devam edelim," diyor Kent.

Ayakkabılarını kusmukla doldurduğum memur, "Burası çok fena kokuyor," diye üsteliyor.

Kent, "Nesi var bunun?" diye soruyor.

"İyi görünmüyor. Dava öncesi gerginliği olsa gerek."

Haklı. Bir tutam dava öncesi boklu sandviçle süslenmiş, dava öncesi cinayet teşebbüsüyle zenginleştirilmiş nefis bir dava öncesi gerginliği.

"Joe! Hey Joe, iyi misin?" diye soruyor Kent. Çok uzun zaman sonra ilk defa biri benimle ilgileniyor. Duygulandım. Öyle duygulandım ki öğürmeye başlıyorum ve boğazımdan yukarı çıkıp fışkıran bir *duygu seli,* bugünkü ikinci gömleğimin de içine ediyor.

"Joe?"

Kent'e bakıp kafamı sallıyorum. İyiyim. Hem de çok iyiyim. Yüzümü ellerime siliyorum, avuçlarımın ıslandığını hissediyorum. İndirip baktığımda elim kolum kusmuk olmuş. Ellerimi, kusmuğa bulanmış gömleğime siliyorum. Minibüsün bazı noktalarında koyu, bazı noktalarında açık lekeler var. Jack bir sağ bir sol yaparak gidiyormuş gibi geliyor ama parmaklıklı camdan dışarı baktığımda düz bir çizgi üzerinde ilerlediğimizi fark ediyorum.

Mahkeme binasına doğru giden yoğun bir insan trafiği var. Sorun bende olmalı; zira sırasıyla İsa'yı, Paskalya tavşanını ve Maskeli Süvari'yi görüyorum. Liseli kız kılığına girmiş erkekler,

peri masalı kostümleri giymiş kızlar ve bira içen peri masalı karakterleri de...

Yan yana yürüyen iki Azrail dikkatimi çekiyor. Benim için gelip gelmediklerini merak ediyorum; belki de canımı almak için iki Azrail gerekirdi. Tampon of Lamb tişörtlü bir adam var. Logonun üzerine spreyle *Kraliçe ve Karı Kız Turnesi* yazılmış ama turne tarihleri çoktan geçmiş. Gözlerimi kapattığımda Santa Kenny'nin solup giden gözlerindeki kederli bakışı görüyorum. Parmaklannın arasından kayıp giden hayatına tutunmaya çalışmasını...

Etraf bir anda kararıyor. Bayılacağımı samyorum. Nefesimi tutup mahkeme salonuna yaklaşana kadar dayanmayı deniyorum.

54

Raphael yere koyduğu silah kutusunu açıyor. Yalnızca iki kurşunun olduğu kutuyu çıkarıp kurşunları şarjöre yerleştiriyor. Zırh delen mermiyi eline alıp öpüyor. Öpmenin şans getireceğini düşünse de istemdışı yaptığı bir hareket bu. Mermi soğuk. Onu da şarjöre yerleştiriyor. Silahı monte ediyor. Giderek ustalaşıyor bu işte. Bir dahaki sefere bir seri katili öldüreceğinde silahı karanlıkta bile söküp takabilir. Şarjörü yerine yerleştiriyor, kıyafetlerini değiştirmesine şimdilik gerek yok.

Camın kenarına oturup perdeyi aralıyor ve mahkeme binasına bakıyor. Silahtaki üç kurşunu düşünüyor. Biri Joe, diğeri Melissa için. Üçüncü de yedek. Yedeğe gerek kalmayacağım umuyor. Saat sekize doğru trafik arttı, saat dokuzu vurduğunda ise hareket etmek neredeyse imkânsızlaştı. Sonra bir polis arabası gelip sokağa girişi engellemek için kukalar yerleştiriyor.

Raphael erken geldiğine seviniyor. Arabayı binanın köşesine park etmişti. Otobüs terminali yönünden akm akın insan geliyor. Durduğu yerden kalabalığın sokağa doluşunu seyrediyor. Ellerinde pankartlar taşıyorlar. Bir süre sonra her taraftan mahkemenin önüne akmaya başlıyorlar. Raphael koridorun karşısındaki diğer ofise gidip pencereden kuzeye baksa o taraftan da benzer pankartlar taşıyan insanların geldiğini görürdü. Protestocular kaim paltolar giymiş, soğukta bağırmaktan ses telleri zarar görmesin diye kalın atkılara sarınmışlar. Grubun içinden bazıları tanıdık. Aileleri ve arkadaşlarıyla gelmişler. Yavaş yavaş basın araçları da ortaya çıkmaya başlıyor. Etrafta dolanıp park yeri bakıyorlar,

bulamayınca da çift sıra park ediyorlar. Muhabirler, kameramanlar dışarı fırlıyor.

Joe'nun kurbanlarının aileleri de gelmiş. *İdam cinayettir* ve *Kimin yaşayıp öleceğine ancak Tanrı karar verir* yazan pankartlar var. Gerginliğin tırmandığını hissediyor. Her iki pankartın da yanlış olduğunu düşünüyor. Dün bütün haber bültenlerini işgal eden medyum Jonas Jones da geldi, arka kapıda durdu ama ilerlemedi. Dışarıdaki insanlar medyumun gelişini görüp o tarafa yığıldılar. Yine de çoğunluk mahkeme binasının önünde, Raphael'in görüş açısının dışmda.

Dokuzu çeyrek geçerken kalabalık bağırmaya başlıyor. "İki, dört, altı, sekiz... Sehpayı dikeceğiz!" Tekrar tekrar haykırdıkları kelimeler soğuk havada hızla ilerleyerek mahkeme binasının önünden ofisin penceresine kadar ulaşıyor. Kalabalık yoğunlaşıyor. Bir noktada, arka taraftan akan kalabalık artık ilerleyemez hale geliyor, mahkemenin ön sokağı tamamen tıkandı. İnsanlar diğer sokaklara taştılar. Kavşak tamamen tıkandı. Sonra Elvis geldi. Drakula'yla beraber, ellerinde bir kasa birayla yürüyorlar. Arkalarında bira içerek yürüyen dört Teletubbie ve hizmetçi kılığında bir grup kız var.

Raphael bir an da olsa hayal gördüğünü sanıyor, sonra gülüyor. Gördükleri tamamen gerçek. Nasıl gerçek olabileceğini anlamıyor ama öyle. Kostümlüler kalabalığın içinde kayboluyorlar.

Raphael polis üniformasını giyiyor. Üzerindeki kıyafetleri torbaya, termosun yanına tıkıyor, sonra tavan kaplamasına uzanıp atabildiği kadar dibe atıyor. Günün sonunda kendini hapiste bulacağını biliyor ama açıkçası polislerin işini kolaylaştırmak gibi bir niyeti de yok.

Dokuzu yirmi geçe bir araba mahkeme otoparkının kapısının açılmasını bekleyip içeri giriyor. Arabadan Dedektif Cari Schroder ya da son zamanlardaki adıyla sadece Cari çıkıyor. Otoparkın kapısı arkasından kapanıyor.

Otopark kapısının yanından özel Dedektif Magnum ve iki rahibe geçiyor. Magnum'un söylediği bir şey rahibeleri bir hayli güldürüyor. Raphael grubun geçişini izleyip kafasını hafifçe sallayan Schroder'i gözünü kırpmadan izliyor. Sonra perdeyi biraz daha aralıyor ve uzanıp camı açıyor. Hava serin. Sokaktan gelen sesler iyice yükseldi, kalabalığın bağırdığını, güldüğünü ve tartıştığını duyabiliyor. Perdeyi eski haline getiriyor.

Dokuz otuzda Raphael pencerenin önüne yerleştirdikleri platforma uzanıyor. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için şarjörü çıkarıp kontrol ediyor. Aym his ona silahı söküp tekrar birleştirmesini de söylüyor. Ne olursa olsun nafile bir çaba. Gördükleri tatmin olmasına yetiyor. Titreyip titremediklerini görmek için ellerine bakıyor. Hayır, titremiyorlar. Silahı yerleştirip Joe ile Melissa'nm gelişini beklemeye başlıyor.

55

"Hanginizin çocuğu var?" diye soruyor Melissa.

Kadın anlamıyor. "Ne?"

Adam, "Onun var, benim yok," diye cevaplıyor.

"Bu iyi oldu," diyen Melissa adamın eline bir şırınga tutuşturuyor.

"Nedir bu?"

"Yaşama şansın. Bu iğneyi kendine yaptığında bir saatlik bir uykuya dalacaksın. İğneyi yapmazsan seni vururum ve sonsuza kadar uyursun," diyerek silahı işaret ediyor. "Seç bakalım!"

"Güvenli mi?"

Melissa, "Bundan daha güvenli," diyerek silahı tekrar sallıyor.

Adam, "Hayır," diyor.

"Eğer ölmeni isteseydim seni vururdum ama bana canlı lazımsın. Önümüzdeki bir saat boyunca önüme çıkmaman için önlem alıyorum. Kafanın karıştığını ve korktuğunu görüyorum, dolayısıyla ne kadar süreyle uyuyacağına karar vermen için sana beş saniye daha vereceğim."

"Peki ona ne yapacaksın?"

Adam kadını işaret ediyor.

"Onunla işim bittiğinde aym seçenekleri ona da sunacağım."

"Bilmiyorum..."

"Adın ne?" diye soruyor Melissa.

"James. Ama bana Jimmy diyebilirsin."

"Bu gördüğün şey bir susturucu Jimmy." Melissa namlunun ucuna vurarak konuşmaya devam ediyor. "İkinizin de kafasına bir tane sıkabilirim ve kimsenin haberi olmaz. Ambulansı kendim de kullanabilirim."

Melissa'nın sözleri etkili oluyor. *Bana Jimmy diyebilirsin* şırıngayı alıyor, üniformasının kolunu sıyırıyor, şırınganın kapağını ağzıyla açtıktan sonra olası hava kabarcıklarını çıkarmak için hafifçe havaya fışkırtıyor. Onu Melissa'ya saplamak istediği belli. Ama damarını bulup iğneyi sokuyor, ilacı sonuna kadar zerk ediyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Arkaya geç!"

"Ben... yapabileceğimi sanmıyorum."

"Tabii ki yapabilirsin, haydi!"

Koltuğun arkasma tırmanan adam yan yolda dönüp Melissa'ya bakıyor. Tekrar, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedikten sonra sözlerini kanıtlamak istercesine yere yığılıyor.

"Ne yaptın ona?"

"Bir süre uyuyacak," diyen Melissa adamı ambulansın arkasma çekiyor.

"Bize ne yapacaksın?"

"Bana ehliyetini ver."

"Neden vereyim?"

"Çünkü kibarca istiyorum."

Kadın güneşliği indiriyor, ehliyeti üstteki cepte. Melissa'ya uzatıyor. Melissa fotoğrafa bakıyor, ehliyet beş sene evvel alınmış. İsmi ve adresi kontrol ediyor: Trish Walker, Redwood.

"Adresin hâlâ geçerli mi?

"Evet."

"Pekâlâ Trish, sana her şeyi tek tek anlatıp zaman kaybedemem. Sen arabayı kullanacaksın, bu arada da anlattıklarımı can kulağıyla dinleyeceksin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bugünkü programından farklı bir yere değil."

Trish aracı tekrar yola çıkarıyor. Melissa cep telefonunu açıp uyduruk bir numara hışladıktan sonra var olmayan muhatabıyla konuşuyor. Trish kırmızı ışıkta on saniye kadar duruyor ve ışık yeşile dönünce tekrar gaza basıyor.

"Benim," diyor Melissa. "Sana adresi veriyorum." Trish'in ehliyetindeki adresi tane tane okuyor. "Not alabildin mi? Kontrol edelim." Bir süre dinliyor. "Hayır, on altı dedim, on dört değil, tekrar et şimdi!" Küçük detayların büyük etkiler yaratacağını biliyor. Ardından, "Tamamdır," deyip telefonu kapıyor.

Trish'in yüzü kireç gibi.

"Şimdi Trish, başının belada olduğunu çoktan anladığım varsayıyorum. Yalnız senin değil, çocuklarının da başı büyük belada. Şöyle düşün, bir çukurdasın, üzerin toprakla örtülmek üzere ve hem çocuklarını hem de kendini kurtarmak için var gücünle kazman gerekiyor. Anladın mı?"

"Çocuklarıma ne yapacaksın?"

"Bana yardıma olursan hiçbir şey yapmayacağım. Söz. Amaaa... söylediklerimi yapmazsan işte o zaman yandığının resmidir!"

Trish anladım dercesine başını sallıyor. Melissa arkaya bakıp Jimmy'yi kontrol ediyor. Baygın bir bedeni saklayacak pek fazla yer yok ama dert değil. Önce üniformasını çıkaracak, üniforma ona lazım.

"Anlaştık mı Trish?"

"Anlaştık."

"Güzel, yol boyu konuşacaklarımız olacak. Öncelikle bana cep telefonunu vermekle başlayabilirsin, yanlış ellerdeki bir telefon, içinde bulunduğun çukuru daha da derinleştirebilir."

5G

Boş minibüse eşlik eden polis arabaları ortalıkta görünmüyor. Şehirde gezen bir hayalet gibiyiz. Hayalet değil de belki sahte bir boya servisi minibüsü... Mahkeme binasının önü kalabalık olmalı. Polis olası bir sorundan kaçınmak istediği için beni başka bir girişten sokacak. Şehrin dışına çıkıyoruz. Sonra tekrar merkeze dönüyoruz. Kalabalığın gürültüsünü duyabiliyorum. Çok fazla ses var. Adliyeye giden tek yönlü yola sapıyoruz.

Birden Kent, "Tanrım!" diye bağırıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Bayılmamayı başarıyorum ki bu bile kendi kendine ödülü hak eden bir performans. Mahkeme binasına giden yola protestocular dizilmiş. İlerilerde bir yerde bulunan polis eskortuna bağırıp çağırıyorlar. Birçoğunun elinde pankartlar var ama okumak olanaksız. Bu kadar insanın beni desteklemek için burada olmasına sevindim. Kimse benim cezalandırılmamı istemiyor. Fazla sempatiğim. Yaptıklarımın sorumluluğunu alabilecek durumda değilim. Farkında olmadığım ihtiyaçlardan kaynaklanan, hatırlamadığım şeyler yapmışım, dolayısıyla masumum. Ben Kurban Joe. Adalet sisteminin beni kurtaracağına güveniyorum.

Bir seksen boyunda bir maymun, elinde bira kutusuyla gelene geçene el sallıyor. Suratsız bir maymun. O arada içim geçmiş olmalı çünkü ne olup bittiğini pek anlayamadım. Birden dev bir panda belirdi, maymunun arkadaşı olmalı. Ne de olsa ona doğru koşup sıkıca kucakladı ve maymuna arkadan hallendi. Biraları tokuşturdular ve içmeye başladılar.

"Durum tahmin ettiğimden de kötü," diyor Kent.

"Bugün biter mi dersin?" diye soruyor Jack.

Kent başını sallıyor. Gördüklerimi onların da gördüğünden emin değilim. "Ya bugün ya bu hafta..." diyor. "Üniversite öğrencileri böyle içip tüttürmeye en fazla bir hafta dayanır. Hem hiç kimsenin bir haftadan fazla vahşi bir hayvan veya film karakteri kostümüyle gezebileceğini sanmam."

Neler olduğunu sonunda anladım. O goril, yanındaki panda... Hepsi kostümlü üniversite öğrencileri. Beni desteklemeye gelmişler. Beni bir tek gençler anlıyor.

Minibüs sağa dönüyor. Yerdeki kusmuklar iyice yayılıyor. Bloğun sonundan sola dönüyoruz. Kusmuklar bu defa diğer tarafa akıyor. Az önce geçtiğimiz caddeye paralel başka bir caddedeyiz. Bu tarafta daha az insan var. Ellerinde yine pankartlar görüyorum. Sanki bütün şehir benim masumiyetime ve adalet sisteminin çarpıklığına dikkat çekmek için sokağa dökülmüş.

Jack hızını hiç değiştirmediği halde Kent, "Yola devam et!" deme ihtiyacı duyuyor. İnsanların birbirine söylediği saçmalıklardan biri daha... Minibüs dikkat çekmeden insanların arasından geçiyor. İri kıyım gerizekâlı oğlan gülümsememi suratıma yerleştiriyorum. Mahkemedeki performansım için hazırlanmalıyım.

Kent dönüp bana bakıyor.

"Neye gülüyorsun sen?"

"Hiç."

"Kendini beğenmiş hıyarın tekisin, değil mi? İşlerin tıkırında zannediyorsun. Calhoun'un yerini bize gösterdiğin için kazandığın paranın işe yarayacağını zannediyorsun ama yaramayacak. Bir şekilde insanlar senin nasıl biri olduğunu anlayacaklar."

"Dedektif Calhoun bir katildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daniella Walker'ı o öldürdü. Kadınla konuşmaya gitmişti ve onu öldürdü. Kocası kadını dövüyordu, Calhoun da kadına

yardım edeceğine bir tane de o vurdu. Sonra katilin ben olduğumu sanmanız için delillerle oynadı."

"Çok konuşuyorsun!"

"Dediklerim doğru. Polis merkezindekilerin yarısı benim yapmadığıma inanıyordu. O yaptı."

"Kes sesini!" diye bağırıyor Jack.

"Bana inanıp inanmamanız umurumda değil, tamam mı! Paramı aldım, benim için fark etmez. Ama görev başında öldürüldü diye taptığınız o adam aslında sandığınız kişi değil. Tecavüzcü bir katil o. İkimizin arasındaki fark ne, biliyor musunuz?" Son soruma cevap vermelerini bekliyorum. Mesela, *sen yakalandın ama o yakalanmadı* ya da *sen hasta herifin tekisin ama o değil* gibi bir şey... Ancak kimse ses çıkarmıyor. Söylediğim her sözü tarttıklarını hissediyorum, bana karşı kullanabilecekleri en ufak bir şey için kulak kabarıyorlar. Kürsüye çıkıp bir salon dolusu insanın huzurunda bana karşı şahitlik etmek için yanıp tutuşuyorlar.

"Farkı, onun bir polis olmasıydı, bense zavallı bir vatandaşım," diye devam ediyorum. "Hiçbir zaman başkasıymış gibi davranmadım. Calhoun iyi ile kötünün savaşında iyinin tarafında olduğunu söyledi ama bu bir yalandı. İnsanlar ondan nefret etmeli, benden değil."

"Kapa çeneni."

"Bunu demin de söyledin," diyorum ve göz ucuyla Kent'e bakıyorum. "Şu an bana inanmadığınızı biliyorum ama zamanı gelecek elbet. Bu akşama doğru söylediklerimi tekrar tekrar düşüneceksiniz, sonra yarın veya öbür gün dediklerimi kamtlamaya Çalışacaksınız. Beni de haberdar edersiniz, olur mu?"

Jack yolun ortasında duran bir adama çarpmamak için manevra yapüğmda yerdeki kusmuklar bambaşka bir yön kazanıyor. Aynı Şey midemdekiler için de geçerli. Derken mahkeme binasının arkasına geliyoruz. Bir zamanlar bu sokaktan bir araba çalmışüm. Yine başka bir zaman, aynı sokakta bir evsizin hayalarını

tekmeleyip onu yakmakla tehdit etmiştim. Elbette şakaydı. Şaka yaptığımı anladığından emin değildim gerçi, insanlar genellikle pek espri kaldıramıyor.

"Hoşuna gidiyor galiba?"

"Elimden geleni yapıyorum," diye cevaplıyorum.

Binanın arkasında daha az, belki birkaç düzine insan var. Jack minibüsü otopark kapısının yanma çekip açılmasını bekliyor. İnsanlar yanımızdan geçip ofislerine gidiyorlar, park etmiş onlarca araba var. Kavşaktaki kukaları görebiliyorum, birkaç pankartı okuma fırsatı da buldum ancak pek bir anlam veremedim. *Göze göz! Joe gitmeli! Gebertin iti!* yazıyordu.

Ne olduğunu anlamıyorum. Kent giderek kaybolan gülümsememi görmüş olmalı. Şimdi onun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu insanların sana destek vermeye geldiğini mi sanmıştın Joe? Ah canım, sandığımızdan da ahmakmışsın!"

Otoparkın kapısı açılıyor, içeri giriyoruz. Kapı arkamızdan kapanıyor. Mideme kramplar giriyor, iki büklüm oluyorum. Jack aracı durduruyor. Hâlâ anlamakta güçlük çekiyorum. Hangi *göze göz*? *İt* kim? *Joe gitmeli* kısmım anlıyorum, hapishaneden çıkmalıyım tabii. Bizden başka birkaç araba, bir ambulans ve bir güvenlik görevlisi var. En azından tek midesi bulanan ben değilim, kusmuk kokusu herkesi fenalaştırdı. Jack ile Kent minibüsten inip arkaya geçiyor, kapıları açıyorlar. Ambulansa gözüm takılıyor, gidip arkasına uzansam ve biri benimle ilgilense ne güzel olur. Karnımın iki yanma keskin bıçaklar saplanıyor sanki, Cole'dan yumruk yediğim taraf daha kötü ağrıyor. Toparlanıp kalkmaya çalışıyorum ama kusmuğum benden hızlı.

Yine de birkaç dakika içinde minibüsten inip ayaklarımın üzerinde duruyorum.

57

Melissa, Joe'yu gördüğü anda geriliyor. Kalbi daha hızlı çarpıyor. Onu en son bir pazar sabahı evden çıkarken görmüştü. Cuma gecesinin tamamını ve bütün cumartesi gününü yatakta geçirmişlerdi. Pizza sipariş etmiş, televizyonda romantik komediler izlemişlerdi. Melissa romantik komediden nefret etse de yanında Joe varken eğlenmişti. Joe ise komedileri seviyor, sık sık kahkahalarla gülüyordu. Melissa'yı da güldürmüştü. Joe romantik bir adamdı. Pazar akşamüstü geri geleceğini söylemişti. Eve gidip kedisini besleyecek, sonra da dönecekti. Çantasını bile Melissa'da bırakmıştı. İçinde birkaç bıçak vardı. Ama pazar sabahı evden çıktıktan sonra bir daha geri dönmemişti. Melissa çok sinirlendi. Kullanılmış hissetti kendini. Ve kızgın... Çok kızgın. Eline bir bıçak alıp peşine düşecek kadar hem de. Ancak hiçbir şey yapmadı. Joe onu istemiyorsa defolup gidebilirdi. Kendisi kaybederdi. Sonra Melissa, Joe'yu tekrar gördü; akşam haberlerinde, gözaltına alındığında.

Bu defa Joe yürüyor. İyi görünmüyor, rengi solgun. Hapishanede neler yaşandığını merak ediyor Melissa. Planın işe yarayıp yaramadığını görmek üzere. Her şey Raphael'in stres altında hedefi tutturmasına bağlı.

Joe yere yığılıyor.

Dertop oldu. Tek sorun ortada silah sesi olmaması.

Minibüsten Joe'yla beraber inenler etrafına toplanıp kalkmasına yardım diyorlar. Kimse panik halinde olmadığına göre ateş

edilmemiş. Kollarına girip Joe'yu mahkeme binasına doğru yarı yürür yarı sürüklenir halde götürüyorlar. Raphael'in durduğu noktadan adamı tutturamayacağı çok açık.

Joe sessizce mahkeme binasına sokuluyor. Ne çığlık ne kan...

"Niçin buradayız?" diyor ambulansı süren kadın. "Yani neden buraya gelmek istedin?"

"Kes sesini, düşünmeye çalışıyorum!"

"Onu tanıyor musun yoksa? Christchurch Kasabı'nı? Bak, onu öldürmek için geldiysen seni anlarım, Jimmy de anlar. Ne olur çocuklarıma zarar verme, ne istersen yaparım!"

Melissa kadına bakıyor. Daha önce hiçbir kadını öldürmedi ama şimdi fena olmayacağını düşünmeye başladı. Karakteri gelişir, farklı bir tecrübe olurdu. "Sus dedim sana!"

"Lütfen, ne olur bizi bırak!"

Melissa silahı kadına doğrultuyor. "Bana bak, eğer susmazsan kafanda kocaman bir delik açacağım. Kes sesini artık!"

Kadın başını sallıyor.

Melissa cep telefonunu çıkarıp Raphael'i arıyor. Adam ilk çalışta açıyor.

"Hedef net görünmüyordu. Vuramazdım!" Sesinde panik var.

"Biliyorum, şimdi beni dikkatle dinle. Sakin olmanı istiyorum. Daha vaktimiz var. Önümüzde koca bir gün var. Sonuçta Joe'yu dışarı çıkaracaklar. Tam olarak ne zaman bilmiyorum ama muhtemelen öğleden sonra çıkar. Aynı kapıdan. Sadece sakin olup beklemeni istiyorum, sakin..."

"Akşama kadar beklememi mi istiyorsun? Üstümde polis üniformasıyla mı?"

"Evet."

"Nerede? Burada, ofiste mi?"

"Başka nerede bekleyebilirsin ki?"

"Ya biri gelirse?"

"Kimse gelmeyecek. Sakin ol, beni dinle. Plan işleyecek, söz veriyorum."

"Söz mü veriyorsun? Nasıl..."

"Ben de sonuna kadar burada kalacağım. Fazla düşünme, sadece yapılması gerekeni yap."

Raphael iç çekiyor. Melissa adamı polis üniformasıyla, ellerini saçlarında dolaştırıp belki de yüzünü örterken hayal edebiliyor.

"Bu plan artık bana kötü bir fikirmiş gibi geliyor," diyor Raphael.

"Kötü bir fikir değil. Yalnızca şansımız biraz ters gitti, o kadar. Veya zamanlama yanlıştı diyelim. Joe iyi görünmüyor, hasta olmalı. Ama öyle veya böyle onu çıkaracaklarını biliyoruz. İkinci bir şansın olacak."

Raphael cevap vermiyor. Melissa telefondan onun soluklarını duyabiliyor. Neredeyse adamın kafasındaki tereddütleri de duyacak! Son dakikada insanlar Joe'nun arkadan geleceğini anlayınca binanın arka kapısındaki kalabalık arttı. Ellerindeki pankartlar son derece sert, *geber kahrolası geber* gibi ifadeler, kalabalığın hislerine tercüman oluyor. Melissa bir tek niçin abuk sabuk kostümler giydiklerine anlam veremedi.

"Orada mısın?"

"Evet, buradayım," diyor Raphael.

"Onu vuracağız. Şimdi değilse de daha sonra, duruşma çıkışında. Zamanlama mühim değil, hem belki böylesi daha bile iyi olur." Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyor Melissa. *Daha bile iyi* olması için Raphael'in çoktan isabetli bir atış yapmış olması gerekiyordu.

"Tamam, bekleyip işini çıkışta bitireceğim, söz veriyorum," diyen Raphael telefonu kapıyor.

Melissa binamn arka kapısına bakıp Raphael gibi bir adamın sabrının ne kadar dayanacağını hesaplamaya çalışıyor ve olduğu yerde kalmasını diliyor içinden.

58

Beni gözaltı hücrelerine doğru sürüklüyorlar. Neyse ki biri tuvalete gitmeye daha çok ihtiyacım olduğunu fark edip sürüklemenin yönünü tersine çeviriyor. Doğrulmayı denediğimde ayaklarımın yere basamadığını fark ediyorum. Boğuşmada ezilen organlarım henüz eski hallerine dönmemiş, gevşemek yerine daha da kasılıyorlar. Beni bir klozetin önüne kadar ite kaka taşıyorlar. Önceki ziyaretçiden kalanlar sayesinde parmaklarımı boğazıma sokmama gerek kalmıyor.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Soğuk terler döküyorum. Tekrar kusuyorum, öne doğru devrilirken biri son anda beni yakalayıp ön dişlerimi klozete vurmamı engelliyor. Beni tekrar kaldırıp bulanık duvarların arasından geçirerek revire yatırıyorlar ama zincirlerimi çözmüyorlar. Oda amonyak, ilaç ve yeni silinmiş kusmuk kokuyor. Okuldaki revirin kokusunun aynısı. Kısa, çok kısa bir an için sekiz yaşıma dönüyorum, yine hastayım, hemşire saçlarımı okşayıp her şeyin düzeleceğini söylüyor. Yalnız bu defa saçımı okşayan kimse yok.

Biri, "Joe!" diyor. Gözlerimi açıyorum. Başımda bir hemşire var. Hımm, çekici bir parça... Gülümsemeye çalışsam da başarılı olamıyorum. Bana bakıyor. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Hastayım."

"Daha açık konuşabilir misin?"

"Gerçekten hastayım," diyorum. Gayet açık işte. Bana bir bardak su veriyor, birkaç yudum içiyorum, hemen sonra da yana devrilip öğürmeye başlıyorum.

Çekici Dedektif Kent, Jack ve diğer iki memur odada bizimle beraber. Hemşire onlarla sohbet ediyor ama tam olarak ne konuştuklarım çıkaramıyorum. Sonra çekici dedektif bir yerleri arıyor. Hemşire geri geliyor. Hasta olduğumdan eminim çünkü kafamda bir yerlerde çekici hemşire ile çekici dedektif oynaşmaya başladı. Kafamı toplayamıyorum. Annemin nikâhım düşünüyorum. Santa Kenny'yi... Melissa'yla geçirdiğim geceleri...

"Joe, son zamanlarda ne yedin?"

"Bok."

"Daha açık konuşman gerekirse?"

"Gerçekten bok yedim," diyorum. Eh, yine gayet açık. Kadımn sürekli açıklamaya ihtiyacı var.

"Böyle acıyor mu?" diye sorup parmak uçlarını karnımın yanma bastırıyor. İçeride sıvı bir şeylerin hareket ettiğini hissedebiliyorum. İkimiz de hissediyor olmalıyız. Acımıyor ve bir şey demiyorum, dolayısıyla o da daha açık konuşmamı istemiyor. Parmaklarını biraz daha bastırıyor, ortalığı batırmamak için anüsümü sıkmak zorunda kalıyorum.

"Evet," diyorum hemşirenin karnına sivri bir alet saplayıp aynı soruyu ona sormayı hayal ederek. Keskin bir acı olduğunu söylüyorum.

"Tam olarak ne tarafta?"

"Her tarafımda."

Kent yavaşça sedyeye yaklaşıp başını sallıyor. "Hapishanede başka kimse böyle hastalanmadı."

Jack, "Uyduruyor!" diye atlıyor ama ağzından çıkana kendi bile inanmıyor.

Hemşire başını eğiyor. "Uydurduğunu sanmıyorum. Onu hastaneye götürmeliyiz."

"Otoparkta bekleyen bir ambulans var." Kent, güvenlik görevlisine dönüyor. "Gidip sağlık ekibini çağır." Sonra ekibe dönüp sözünü tamamlıyor: "Umarım sorun neyse kısa sürede çözülür he şu davayı atlatırız."

59

"Bir terslik var, değil mi?" diye soruyor Trish. "Lütfen bizi bırak gidelim."

'•'Henüz değil."

Melissa telefonu cebine kaldırıyor. Raphael'in silahın dürbününden ambulansı gözlediğini biliyor. Belki de zırh delen mermiyi şimdi kullanır.

"Kaç aylık?"

"Ne?"

"Hamilesin," diyor Trish. Melissa bu defa hamile kıyafetini giymediğine emin olduğu halde bakışlarını karnına çeviriyor. "Ben anlarım. Saklamaya çalışıyorsun ama anlaşılıyor. Kaç aylık?"

"Hamile değilim," diye üsteliyor Melissa.

"Vücudunun duruşundan ve karmm okşamandan anlaşılıyor. Elimden çok fazla hamile kadın geçti. Saklamana gerek yok."

Melissa susuyor. Hâlâ karnını okşadığının farkında değildi. Üniformasının altındaki korseyi hissedebiliyor.

"Hamile değilim."

"O zaman hamileydin. Çok yakın zamanda doğum yapmış olmalısın. Anlaşılmıyor. Doğurdun değil mi?"

Melissa, Sally'yi düşünüyor. Sally'nin yatağının üzerindeki kan gölünü... Silahı kadına doğrultup onu, Joe'nun bebeğini doğurmasına yardım etmeye zorladığı zamanı... Uzun bir geceydi- Zor bir geceydi. Hayatındaki en zor gecelerden biriydi. "Üç av oldu," diye mırıldanıyor.

O zaman nereye gideceğini bilememişti. Hastaneye gidemezdi, kılık değiştirse bile hastane kayıtlarını değiştirmesi mümkün olmazdı. Bunu düşünüp Sally'ye gitmişti. Sally ona doğumda destek olmuştu. Bebek doğduğunda yorgunluktan ölüyordu ama yapılması gerekeni yine de yapmıştı. Kadını yatağa kelepçeleyip uygunsuz fotoğraflarını çekmişti. Sonra onu bankaya göndermiş, bütün ikramiyesini çekmeye zorlamıştı. Melissa parayı nakit istemiş, Sally de bu isteği ikiletmemişti. Çıplak fotoğraflarının internette yayınlanmasına dayanamazdı. Bir bebeğin ölmesine ise hiç! Melissa, Sally'ye polise gitmesi halinde bebeği öldüreceğini söylemişti. Denklem basitti; Sally'nin adalet duygusu ahlakından baskın çıkmış, ne olursa olsun bir bebeğin ölümünden sorumlu olmayı kabul edememişti. Sally bankadan bütün nakdi çekip dönmüş, Melissa da onun canım bağışlamıştı. Melissa elbette bebeğe zarar veremezdi. Onu seviyordu. Daha doğmadan bebeği sevmeye başlamıştı. Kıza Abigail adını vermişti. Ona ihtiyaç duyacağını bildiği için de Sally'nin yaşamasına izin vermişti. Üç ay önce üniformasını ve elektronik kartını alıp kadım öldürse kart iptal olacağından işine yaramazdı. Onu öldürmemesinin bir sebebi daha vardı; Joe'nun hayatım kurtarması... Bir anlamda ona borçluydu.

"Korse mi kullanıyorsun?" diye soruyor hemşire.

Melissa dikkatinin dağıldığını fark ediyor.

"Ne?"

"Kilonu saklamak için..."

"Ha, evet."

"Aptalca bir hareket."

"Ben düşünmeye çalışırken vır vır konuşman da aptalca."

"Bebek onun, değil mi?"

Trish kafasıyla mahkeme binasını işaret ediyor.

Melissa, kadının dışanda duran güvenliği kastetmediğim biliyor.

"Evet."

"Sana tecavüz etti, değil mi? Bütün o söylediklerin, aileme zarar vereceğini iddia ettiğin kişiyle yaptığın o görüşme... Hepsi yalandı değil mi? Sen aslında katil değilsin ama buraya onu öldürmeye geldin."

Melissa yine kafasını sallıyor. Bu fırsatı lehine çevirip çeviremeyeceğini düşünüyor. Trish denen bu kadın ona yardım edebilir mi? Başını tekrar, bu defa yavaş yavaş onaylar şekilde sallıyor.

"Gittiğin yol, yol değil. Bir insanın hayatını almak bize düşmez. Bu ölüm cezası tartışmaları çok yanlış, insanların akima yanlış fikirler sokuyor, toplumu bölüyor. Öyle büyük bir hata ki bu... Kızgın olmanı anlayabiliyorum ama insan hayatı kutsaldır. Herkes ikinci bir şansı ve Tanrı'nın önünde diz çökerek..."

Melissa silahın kabzasıyla kadına bir tane patlatıyor. Kafasına bir darbe... Sonra bir daha... Bir daha... Trish'in sesi kesildi. Melissa'nın keyfi yerine gelmeye başlıyor şimdi, kadın gerçekten sinirine dokunmaya başlamıştı. Öne devrilip kornaya doğru düşmeden önce kadını yakalayıp kenara çekiyor. Bütün plam çökmeye başladı...

Uzanıp bilincini kaybetmiş ya da belki ölmüş kadını geriye doğru çekiyor. Trish bir hayli ağır, kıyafetleri de koltuğun kenarlarına takılıp duruyor. Melissa'nın bir süre uğraşması gerekiyor.

Kontrolü kaybetmeye başladı.

Jimmy arkada, sedyenin altında yatıyor. Joe'yu ambulansa bindirirken yardım edecek polislerin onu fark etmesini göze alamaz. Şimdiyse kadını da onun yanına tıkmak zorunda. Jimmy'yi örttüğü battaniyeyle Trish'i de örtüyor. Sedyenin alü bir battaniye yığınından çok, altında iki bedeni saklayan bir tepeye dönüştü. Daha iyisini yapması gerek ama artık yapamaz. Geri dönebilecek durumda da değil.

Ön tarafa geçip direksiyonun başına oturuyor, birden sürücü camının önünde birinin durduğunu fark ediyor. Güvenlik görevlilerinden biri ancak arka kapıyı koruyanlardan biri değil. Acelesi

var gibi görünüyor. Melissa camı indirip silahını saklıyor. Kötü geçen bir günü, bu herifin de gününü berbat ederek toparlamayı nasıl da isterdi...

"İçeride bir sorun var," diyor adam. Alçak sesle ve hızlı hızlı konuşuyor, güvenlik görevlisinden çok sadomazoşist porno satıcısı gibi. "Christchurch Kasabı'yla ilgili bir sorunumuz var, yardımınız lazım."

60

"Sağlık görevlisi geldi," diyorlar ama gözümü açıp bakamıyorum. Sırtüstü yatıp her şeyin düzeleceğini ummaktan başka bir şey gelmiyor elimden. Sonumun geldiğinden ya da en azından vücudumun içinde oluşmuş geri dönülmez hasarlar nedeniyle sonsuza kadar bu acıyı çekeceğimden korkuyorum.

"Tuvalete gitmem gerek... Hemen!"

Revirde bir tuvalet var. Beni oraya kadar sürükleyip bırakıyorlar. Kamımın içinde arka arkaya patlamalar oluyor ve eminim sesleri diğer odalara kadar gidiyordur. Umursamalı, belki de utanmalıyım ama umurumda değil. İki büklüm klozete oturuyorum.

Derken aniden gelen müthiş bir rahatlama... Caleb Cole'un saldırısından beri karın kaslarım ilk defa gevşiyor. Fırtına geçiyor. Temizlenip tuvaletten çıkıyorum, kimse mutlu görünmüyor. Yüzlerinde endişeli bir ifade var. Tekrar sedyeye oturuyorum.

Sonra görevliyi görüyorum. Yüzü tamdık. Son derece tecavüz edilesi.

"Bakalım neyimiz varmış?" diye soruyor. Yalnızca görüntüsü değil sesi de tanıdık. Kalan testisim canlanıyor, bir an için sırtımda çimenleri, üzerimde gökyüzünü hissediyorum ve bir yıl öncesine, en sevdiğim testisimin Melissa'mn kerpeteninde can verdiği o dakikaya dönüyorum.

Sağlık görevlisine odaklanıyorum. Gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama bana değil, odadaki hemşireye bakıyor.

Hemşire, "Gıda zehirlenmesine benziyor," diyor. "Gerçi hapishanedeki kimseye bir şey olmamış. Kusuyor ve ciddi ölçüde ishal."

"Tansiyonunu ve ateşini ölçtünüz mü?" diye soran görevli bana bakıyor. Melissa mı o? Yo, olamaz. Ama gözleri? Melissa'mn gözleri olduğundan eminim.

Hemşire cevap veriyor: "Henüz değil."

"Ölçün o zaman!" diyor Melissa. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Sıvı takviyesi yapıldı mı?"

"Su içirmeyi denedik ama hepsini püskürttü." Hemşire tansiyonumu ölçüyor.

"Zincirlerini çıkarmak gerekecek."

"Bu pek de iyi bir fikir değil," diye itiraz ediyor Jack.

Melissa yüzünü buruşturuyor. "Tepeden tırnağa silahlı dört kişisiniz, üstüne bir de güvenlik görevlisi var ve adam çok hasta. Sanırım zincirlerini çıkarmayı göze alabilirsiniz."

Jack ısrar ediyor. "Hayır."

Kent ise daha ılımlı. "Dava için nasıl olsa çıkaracağız, bunu şimdi yapsak bir zararı olmaz."

Jack, kızgın. Zincirlerimi çözmekten mi, kalabalık içinde aşağılanmaktan mı daha çok nefret ettiğine karar veremedim. Kelepçeleri açmaya başlıyor.

"Tansiyonu yükselmiş ama ateşi yok," diyor hemşire.

Melissa bana doğru eğiliyor. Bastıra bastıra kamımı yokluyor. Yüzüme bakıyor. Bir şeyler anlatmak ister gibi. Anlıyorum. Karnıma bastırıyor, hissetmediğim bir sancıyla iki büklüm oluyorum. Keyfim yerinde.

"Kes bastırmayı!" diye bağırıyorum.

"Onu hastaneye götürmeliyiz."

Elini itip, "Canım yanıyor," diye inliyorum.

"Bu adamı acilen ambulansa koyup hastaneye götürmeliyiz. Anladığım kadarıyla apandisiti patlamak üzere ve patlarsa kısa sürede işi biter."

"Numara yapıyor," diyor Jack.

Yana dönüp öğürmeye başlıyorum. Kusmayı deniyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Yine de kusma ihtimalim Kent'in yüzünü buruşturmasına yetiyor.

"Yemekten zehirlendiğini söyledi," diyor hemşire.

"Yemek veya değil, bunu henüz bilemeyiz ama bu işi yapmamın sebebi oturup insanların acı çekmesini seyretmek değil, onlara yardım etmek." Melissa elini beline koyup adama bakıyor. "Gıda zehirlenmesi olsa bile yılda yaklaşık iki yüz kişi gıda zehirlenmesinden ölüyor." Bu sayıyı kesin uydurdu, kesin! Ama müthiş bir kendine güvenle söyledi. "Beni dinleyin, burada ne olup bittiğini anlıyorum. Duruşmaya çıkmak üzere olan bir seri katiliniz var, güzel... Ancak şu an hastaneye gitmezsek duruşmaya çıkamayacak kadar ölü bir seri katiliniz olacak."

"Kulağa kötü gelmiyor aslında," diyor Jack. Onu anladığımı, aslında hepimizin onu anladığını, dolayısıyla kıymetli fikirleriyle kafa ütülemek yerine belki de onları bir tişörte bastırması gerektiğini söylemek isterdim.

"Benim işim insanları kurtarmak. Aslına bakarsanız, sizin işiniz de bu."

"Joe insan sayılmaz." Jack konuştukça konuşuyor. Yeni bir aşağılanmanın yolda olduğunu hissediyorum.

Kent sözünü kesiyor. "Hastaneyi arayalım."

"Ne?"

"Mahkemeye de haber verin. Haline bak, adamın duruşması beş dakika içinde başlayacak. Joe'yu hastaneye götüreceğimizi ve eşlik edecek ekiplere ihtiyacımız olduğunu söyleyelim. Ne kadar çabuk iyileşirse o kadar çabuk hâkim karşısına çıkar."

Aramayı Jack hallediyor. Halinden memnun görünmüyor. Melissa ya da Melissa olduğunu sandığım görevli, "Onu ambulansa bindirelim," diyor.

Gelirken yanımda olan memurlar çıkarken de bana yardım ediyorlar. Kendimi iyi hissettiğim halde onların kollarına bırakıyorum bedenimi. Koridordan çıkıyoruz. Kent ile Jack arkamda, Melissa ve hemşire önümde, marşlar söyleyen protestoculara doğru ilerliyoruz. îsa dahi onlara katılmış.

61

Bir şeyler dönüyor.

Beş dakika evvel Raphael bir güvenlik görevlisinin ambulansa yaklaşarak camı tıklattığını, sonra da Melissa'nın adamı içeriye kadar takip ettiğini gördü. Ambulanstaki ikinci kadın dışarı çıkmadı. Raphael önce buna anlam veremese de sonra birden anlıyor. Melissa kadına bir şey yapmış olmalı. Onu öldürmüş olamaz. Gerçek bir sağlık görevlisi olmadığına göre kadını canlı tutacaktır. Elbette Joe'yu yaşatmak istiyorsa... Ki Raphael bunu istediğinden emin. Bu soruları güvenlik görevlisinin ne istediği sorusu izliyor. Acaba Joe'ya bir şey mi oldu? İçeri götürülürken çok hasta görünüyordu.

Raphael'in işaret parmağı hâlâ tetikte. Elleri titremiyor. Gergin değil. Doğru olanı yaptığına dair bir işaret olarak kabul ediyor bunu. Vücudundaki her hücre, doğru kararı verdiğinin bilincinde. Ne yapacağını biliyor. Joe'yu anlaştıkları üzere omzundan vurmayacak. Tam kafasına nişan alacak. Önceki plana göre Raphael adamı yaralayacak, Melissa da ambulansa atacaktı. İkisi birlikte Joe'ya acı çektireceklerdi.

Şimdi plan değişti.

Raphael öldürmek için ateş edecek. Adama işkence edemeyeceğine biraz üzülüyor ama tatmin olacağı bir sonuç elde edecek.

Gözlerini mahkeme binasımn arka kapısına dikip bekliyor. Çok geçmeden kapı açılıyor. Melissa ile güvenlik görevlisi dışarı çıkıyorlar. Arkalarından, girerken de yanında olan iki polisle birlikte Joe çıkıyor. Kalabalıktan yükselen çığlıklar artıyor. En arkada

Kent ve minibüsü kullanan öteki adam var. Joe'nun içeri girerken ne derdi varsa şimdi de düzelmişe benzemiyor. Yüzü solgun. Acı içinde olduğu belli. Raphael onun bu halini gördükçe seviniyor.

Melissa başım kaldırıp Raphael'in olduğu yöne bakıyor. Raphael dürbünden kadım görebiliyor. Kadın yavaşça başını iki yana sallıyor, Raphael de kendim tutamayıp gülümsüyor. Melissa ateş etmesini istemiyor. Gerek kalmamış. Bir şeyler doğru gitmiş ve Joe'yu içerden çıkarabilmiş; hem de plana gerek kalmadan. Joe fenalaşmış olmalı. Joe hasta ve Melissa da sertifikalı bir sağlık görevlisi.

Dürbünü Joe'ya doğrultuyor.

Kızını ondan alan Joe'ya...

Hayatını ondan alan Joe'ya...

Pop şarkıları söyleyen bir balerin olmak isteyen Vivian geliyor aklına. Harry Potter okuluna gidip sihir öğrenmek isteyen Adelaide'i düşünüyor. Onları bir daha göremeyeceğini, kızını ne kadar özlediğini, Vivian'ın ve Adelaide'in annesiz büyüyeceklerini hatırlıyor.

Selam Kızıl Dehşet, seni tekrar görmek ne güzel!

Nefesini tutuyor. Namluyu Joe'nun yüzüne çeviriyor. Tetiği çekiyor.

Sonucu amnda görüyor. Elbette anında görecek ama garip bir şekilde, sanki merminin bir ya da iki saniye gecikmeyle hedefine varacağını düşünmüştü. Atışın sesi kulaklıklar tarafından emildi ama yine de ormandaki denemelerinden daha yüksekti. Kulakları çınlıyor. Ofisin duvarlarından seken ses sokağı dolduruyor, bir anda herkes o yöne bakmaya başladı.

Joe hariç.

Joe sendeliyor. Iskalamış olmalı, ıskalamayacağını düşünmesi hataydı. Mermi Joe'nun göğsüne ya da belki omzuna denk geldi, kafasına değil. Rüzgâr veya anlık bir tetik hatası olmalı, nasıl ol-

duğunu tam olarak kestiremiyor. Tek bildiği, Kızıl Dehşet'in tekrar ateş etmesini emrettiği. Ve emre uyacak... Biraz daha vakti var.

Joe'nun kollarına giren polisler kendilerini ondan sorumlu hissetmiyor gibiler. Joe ellerinden kurtulup korunmaya çalışıyor. İki yandan destek almadan durabileceğini sanıyor ama yanıldı, mahkeme binasına girerken devrildiği gibi kontrolsüzce yere yıkılıyor. Dedektif Kent, Schroder'in arabasınm arkasım siper aldı. Herkes bir tarafa koşup saklandı. Bir tek Joe ile Melissa açıkta.

Melissa. Saklanmaya gerek bile duymuyor çünkü Raphael tam da istediği gibi Joe'yu omzundan vurdu. Adamı ambulansa doğru sürüklüyor. Plamn vurulma ve ambulansa ulaşma kısmının bir aksilik olmadan ilerlediğini zannediyor olmalı. Raphael namluyu Melissa'nın karnına doğrultuyor. Öldürücü bir atış olmasa da polislerin bu sayede kadının kim olduğunu anlayabileceğini umuyor. Kızıl Dehşet bu kararını desteklerdi.

Tetiği çekiyor.

Bu defa silah hafifçe geri tepiyor ancak atışın sesi çok daha kısık; ilk atışın onda biri kadar ses ya çıktı ya çıkmadı. Belki Raphael'in kulakları hâlâ ilk atış nedeniyle çınladığı için ses az geldi. Mermilerin farklı olmasının da etkisi olabilir. Namluyu perdenin arasından çekip silahı yere bırakıyor. Dışarıda dünya birbirine girdi, içeride ise Raphael neyi yanlış yaptığım düşünüyor. Onun hatası değil, hepsi platform kaydığı için oldu.

Silahı tekrar cama yaslayıp dürbünden baktığında Melissa'nın vurulmadığını görüyor. Tek bir mermisi kaldı. Joe veya Melissa... Joe zaten vuruldu ve şans Raphael'den yana olursa herifçioğlu otoparkta kanamadan ölebilir. Bu durumda mermi Melissa'ya gidecek. Tetiği tekrar çekiyor. Lanet avukatları ve savunmasız teneke kutularını üst üste vururken yaptığı gibi... Ancak bu defa silah öyle bir geri tepiyor ki onu kontrol edemiyor. Parmağının kırıldığını resmen duyuyor. Kırığı derinden hissediyor. Yere yuvarlanıp acı içinde omzunun üzerine yere yapışıyor.

Neler olduğunu anlamıyor.

Vakti tükendi. Kurşunları da...

Ayağa kalkıyor. Ofiste olması gerekenden daha uzun süre kaldı. Perdenin aralığından göz attığında bir polis memurunun Melissa ile Joe'yu ambulansa yönlendirdiğini, Schroder'in ise binamn arka kapısından otoparka koştuğunu gördü. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyor. On beş saniye kadar olmalı. Her koşulda çok vakit kaybetti.

Silahı tavandaki boşluğa saklama zahmetine girmiyor. Eldivenlerini çıkarıyor, parmağı çok fena ağrıyor. Eldivenleri ceplerine tıkıştırıyor. Kulak tıkaçlarını çıkarıp yere atıyor, sonra aptalca bir hareket olduğunu, parmak izlerini bulabileceklerini fark ediyor. İçinden küfrediyor. Eldivenleri fazla erken çıkardı. Çıplak elle bir yerlere dokunmuş muydu? Belki. Silahı monte ederken... Önceki gün ateş ederken... Cumartesi gecesi buraya geldiğinde... Eldiven giyip giymediğini hatırlayamıyor. Giydiğini sanıyor ama emin olamıyor.

Silahı temizleyecek vakti yok. Etrafına bakındığında boya gözüne ilişiyor. Silaha bakıyor. Hızlıca düşünüyor. Eldivenleri yeniden takıyor ve merdivenlere doğru koşuyor.

62

Dışarısı mahşer yerinden farksız.

Joe Middleton yerde yatıyor. Üstü başı kan içinde. Acıdan kıvranıyor. Kent, Schroder'in arabasının arkasında siper aldı. Diğer iki memur da başka arabaların arkasmdalar. Nereden ateş edildiğini ve kaç kişi olduğunu çözmeye çalışıyorlar. Bir tanesi telsizde. Bir sağlık görevlisi, Joe'yu ateş hattından alıp sürükleyerek ambulansa götürmeye çalışıyor. Güvenlikçilerse mahkeme binasına dönmeyi deniyor. Sokaktaki kalabalık farklı yönlere dağıldı, kafalarını elleriyle veya pankartlarla kapatarak sağa sola koşuşan bir karınca sürüsüne dönüştüler. Kimse slogan atmıyor.

Schroder'in olanları anlaması birkaç saniye sürüyor. İnsanların kaçış yönleri, kurşunun ne taraftan geldiğini gösteriyor. Yolun karşısında bir ofis binası var. Üst katlara göz gezdirince açık pencereyi ve arkasındaki perdeyi görüyor. Çömelerek arabasının yanına gidip Kent'i buluyor.

"Bu da neydi?"

Kent tabancası elinde, "Tek atış," diyor. "Yolun karşısındaki binadan geldi. Namludan çıkan kıvılcımları gördüm. Middleton vuruldu."

"Niye yeniden dışarı çıkarıldı ki..."

"Ne önemi var şimdi? Pisliğin teki bize ateş ediyor."

"Bize mi yoksa Joe'ya mı?"

"Kafanı çıkarıp bakmak ister misin?"

"Tek atışsa bize değildir," diyor Schroder ama yine de kafasını çıkarıp bakmak yerine arabanın altından alana göz gezdirmeyi

yeğliyor. Sağlık görevlisi hâlâ Joe'yu ambulansa sürüklemeye çalışıyor. Ateş hattında bir tek onlar kalmış. Schroder, kadının kollarını ve bacaklarını görebiliyor, bir de ara sıra eğildiğinde kafasının arkasını. Herhangi birinin neden hayatını riske atıp Joe'yu kurtarmaya çalıştığına anlam veremiyor. Belki de kadın onun kim olduğunu bilmiyordur, belki de Hipokrat yemini yüzündendir. Ne olursa olsun kadının büyük bir hata yaptığı ortada.

"Kendini öldürtecek..." diyor Schroder.

"Kim? Sağlık görevlisi mi?"

"Evet."

Kent kafasını kaldırıp arabanın camından yola bakıyor. "Ne yaptığını sanıyor böyle?"

"Onları oradan kurtaracağım," diyor Schroder.

"Tabii canım," diye dalga geçen Kent, Schroder'i kravatından tutup aşağı çekiyor. "Git de açık hedef ol, değil mi? Burada kal, ben giderim, en azından kurşun geçirmez yeleğim üstümde."

Kent tam ayağa kalkmışken otopark tarafından koşarak Jack geliyor. Sağlıkçı kadının beline doladığı kolu, kadın Joe'yu bırakmadığı için tuhaf bir pozisyonda kaldı; hep birlikte ambulansa ulaşmayı deniyorlar.

"O binaya girmeliyiz," diyor Schroder.

"Hayır, sen burada kalıyorsun. Destek geli..." Ambulansın motoru çalıştığında bütün sokak siren sesiyle doluyor. "Korkusuz kadınmış," diyor Kent o tarafa bakmadan. Ambulans kapalı otopark kapısına doğru yöneldiğinde yavaşlamıyor bile.

Schroder arabanın arkasından kafasını çıkarıyor. Yan camdan sürücüyü görüyor. Kadının yüzünü... Otopark kapısına aracı sürüşünü... Sokaktaki insanların neler olduğunu fark edip yoldan çekilmelerini...

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

Schroder ayağa kalkıyor. Penceredeki her kimse ateş etmeyj kesti.

"Melissa... Ambulansı Melissa kullanıyordu." Arabasına at at' lıyor. "Haydi gidelim!"

63

Ambulans sanki otopark kapısına değil de bana çarpmış gibi sarsılıyorum. Son birkaç günde kusma, sıçma ve dizlerimin üstünde sürünme arasında cehennemi yaşadım. Bunların üstüne bir de vurulmak tam anlamıyla tüy dikti. Şimdi de üç vakte kadar bir kamyona toslayacak olan ambulanstayım.

Melissa sağa sert bir manevra yapıyor, ambulansın sol duvarına yapışıyorum. Hayatta hissettiğim ikinci en kötü acı. Biri göğsüme elini sokmuş, bulabildiği tüm organları söküp atmış, kalanı da ateşe vermiş gibi. Ambulans yolda savrulup duruyor. Raflardaki malzemeler üzerime düşüyor. Kanlar içinde yerde yatıyorum, beni tedavi edecek bütün malzemeler araçta var ama nasıl kullanılacağına dair hiçbir fikrim yok. Ayağımın dibinde ölü bir kadın yatıyor. Üzerinde yarım örtülmüş bir battaniye var. Açık taraftan, Melissa'nm giydiği üniformanın aynısını görebiliyorum. Ölü kadının arkasında yine ölü gibi görünen bir adam var ama adam neredeyse çıplak. Kadımn bir kolu ve bir bacağı yere çarpıp duruyor.

Ambulans düz gidiyor, insanlara çarpma seslerini de tepkilerini de duyabiliyorum. Ucuz bir aksiyon filminin ortasında gibiyim, etrafımdan sürekli bağırışlar, küfürler geliyor. Melissa kendi kendine konuşuyor, insanlara yoldan çekilmelerini söylüyor ama insanlar onu duymadıklarından olacak, yoldan çekilmiyorlar. 0 da durmadan küfredip frene abanıyor. Siren çalmaya devam ediyor ama hızlı ilerlediğimiz söylenemez.

Doğrulmaya çalışsam da başarılı olamıyorum. Vurulduğumun farkındaydım ama yine de anlaması güç. Daha önce vurulmamıştım. Hayır, yalan söylüyorum. Bir sene önce kendimi vurmuştum; tam isabet sayılmazdı, mermi yüzümü dağıttı, o kadar. Ona vurulmak denemez.

Yine doğrulmayı deniyorum. Bu sefer fena gitmiyor, ön camı görebiliyorum. Elimi yaranın üzerine koyuyorum, avucuma baktığımda hâlâ kanadığını görüp tekrar bastırıyorum. Omzumdan vurulmuşum. Melissa'ya bir şeyler söylemek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Dikkatini yola verdi. Tamamen yola odaklandı. İnsanlardan arta kalan pankartlar yola saçılmıştı, üzerinden geçtiğimizde köpeğin dişleri arasındaki bir kemik gibi çatırdıyorlar. Ambulansın yarandan bir cüce geçiyor, onu iki zombi ve bir Marilyn Monroe takip ediyor. Sersem tavuklar gibi sağa sola kaçışıyorlar, bizi takip eden bir araç varsa onları ezeceği açık. Neden böyle giyindiklerini anlamıyorum. Kavşağa ulaştığımızda sağa bakıyorum, mahkeme binası ve bu sabahki çakma minibüs yerli yerinde. Sahte konvoyun etrafı kızgın bir kalabalık tarafından sarılmış. Arabaların tamamını ama özellikle minibüsü yumrukluyor, bağırıp çağırıyorlar. Benim orada olmadığımı fark etmedikleri belli. Bu kalabalık kostümlü değil, normal insanlar gibi kot, ceket, tişört falan giymişler, çoğunda pankart var. Polis memurlan hareket edemez halde, ateş de açamıyorlar. Arabalarının üstüne çıkıp havaya ateş açmayı ne çok isteyeceklerini tahmin edebiliyorum. Belki kalabalığın üstüne ateş açarlar ve böylece Kızıldeniz'i yaran Musa gibi ilerleyebilirler. Belki de kalabalığın içindeki Musa gibi giyinmiş, kartondan tablet bilgisayara benzeterek yaptığı iki pankarta birinde On Emir, diğerinde de açık saçık sloganlar yazan herifi çağırırlar. Onlar harekete geçemeden goril maskeli, kovboy gibi giyinmiş bir adam kalabalığın arasındaki Musa'ya sarılıyor, ikisi beraber ortadan kayboluyorlar.

Tekrar yere uzanıyorum. Biraz gazlı bez bulup yaramın üstüne bastırıyorum. Neyse ki midem iyi durumda, muhtemelen

daha ciddi sorunlarla uğraşan vücudum dikkatini başka yere yöneltip midemi unuttu.

"Çantam!" diye bağırıyor Melissa ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ne?"

"Çantam... Çantamı ver!"

Yine omzunun üzerinden arkaya bakıyor, bu defa yerleri tarıyor. "İşte orada... kadının ayağının dibinde. Siyah çanta."

Gösterdiği yerde duran çantayı alıyorum.

"Ver bana!"

"Ne var çantada?"

"Acele et Joe, Schroder birazdan peşimize düşer."

Uzanıp çantayı alıyorum. Melissa'ya veriyorum. Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle çantayı açıyor. Üzerinde plastik bir çıkıntı olan bir kutu çıkarıyor, çıkıntıyı çektiğinde bir tetik ortaya çıkıyor. Yere düşmesin diye kutuyu bacaklarının arasına sıkıştırıp iki eliyle direksiyonu tutmaya devam ediyor. Dikiz aynasına bakıp duruyor.

"Tamamen zamanlama meselesi, tamamen..." diyor.

"Seni özledim," diyorum.

"Kaos ve karmaşa," diyor Melissa. "Her şey bundan ibaret. Ama meraklanma, işler bizim için kolaylaşacak, diğerleri içinse öyle bir karışacak ki!" Aynadan bakmaya devam ederken bir parmağını tetiğe yaslıyor.

64

Raphael yakalanacağını sanıyordu. Merdivenlerde, silahlı olmasalar bile copları ve biber gazlarıyla hazır bekleyen bir polis ordusu olacağını düşünmüştü. Peşine düştüğü adamın ayrıntılı bir tarifini onlara vermeye hazırdı: "Boya kaplı beyaz bir tulumu vardı ve kepini ters takmıştı."

Oysa merdivenler boş. Sokakta ise millet sağa sola koşuşuyor. Birkaç kişi Raphael'e çarpıyor. O da bu fırsatı değerlendirip kalabalığa karışıyor. İnsanlar canlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Yaralı kimse yok ama yaralı numarası yapanlar var. Raphael birden bu kalabalıktan kurtulamayacağı korkusuna kapılıyor. İki blok ötedeki ambulansı görebiliyor. Sirenleri açık olduğu halde ilerleyemediğinin farkında. Arabasının yamna ulaştığında Schroder'in de kendi arabasıyla yola çıktığını, ambulansın peşine takıldığını görüyor. Her şey gözünün önünde cereyan ediyor. Uzaktan başka siren sesleri geliyor.

Schroder'in peşine takılıyor. Melissa silahı sabote etmiş olabilir mi? Öyle olsaydı polis üniformasım ayarlamazdı. Gözalüna alınmasını engellemezdi. Bilmiyor... Tüm bu sorulara buradan kurtulduğunda yanıt verecek; basit bir açıklaması olduğundan emin ama henüz düşünemedi.

Melissa güneye doğru gidiyor. Schroder arkasmda, aynı kalabalık onun da yolunu kesti ancak insanlar yavaş yavaş dağılıyor. Raphael yavaşladı. Sola dönecek. Mahkeme binasından uzaklaşmak istiyor. Bugün tam bir felaketti.

joe ile Melissa'nın bir kurşun yağmurunda korunmasız kal-
l_n için dua ediyor. Joe'nun çoktan kan kaybından ölmüş
* 1 için dua ediyor. Yakalanmamak için dua ediyor ama bunu
zaman gösterecek. Sinyal veriyor, kavşaktan sola dönmek ıçm
insanların önünden çekilmesini bekliyor.

65

Schroder direksiyonu kıracakmış gibi sıkı sıkı tutuyor. Ambulansın otuz metre kadar gerisinde. Her yer insan dolu, bir kısmı kaldırımlarda ilerlerken diğerleri Melissa'yla aralarında yürüyor.

"Kaçmasına imkân yok!" diyor Kent. Schroder kadının imasını anlıyor: *Kaçmasına imkân yok, dolayısıyla onu bu kadar yakından takip etmeye çalışırken binlerini ezmesek iyi olur.*

"Bir planı olmalı. Belki planı işlememiştir ve umursamıyordur da... Umursamaması da planın bir parçası olabilir. Emin değilim ama yavaşlamayacağım. Onu kaybetmeyi göze alamayız."

"Kesin bir planı vardır. İyi ama sağlık ekiplerini çağıracağımızı nereden biliyordu?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Middleton hastaydı, sağlık ekiplerine haber verdik ve Melissa geldi. Buna hazırlanmış olmalı."

"Hasta olduğuna inandın mı?"

"Numara yapmadığından eminim, hem numara yapsa bile Melissa sağlıkçıları çağıracağımızı bilemezdi."

"Bilmiyorum," diyor Schroder. Bu yeni bilgiden hoşlanmadı. Emekli olmamış olsa yanlarında olur, numarayı yutmazdı. Tekerlekli iskemlede bir adam kaldırımdan aracın önüne inmeye karar verince yavaşlıyor. Adamın gerçekten engelli mi yoksa kostüm giymiş bir dangalak mı olduğundan emin değil. Durup adamın geçmesini bekliyor ama Melissa da arayı açıyor.

"Kesin bir planı vardı," diyor Kent. "Joe vurulmasaydı plan işleyecekti. Kötü zamanlama diye buna denir. Sevgilini hapisten

kurtar, sonra herifin teki adamı vursun. Herhalde takip edilmeden paçayı sıyırmayı umuyordu."

Schroder kaybettiği mesafeyi kapatmaya çalışıyor. "Melissa'yı birkaç gün önce görmüştüm."

"Ne?"

"Hapishanede. Joe'yu görmeye gittiğimde, onunla otoparkta karşılaştık."

"Neden bana..."

"Neden sana söylemedim mi? O olduğunu fark etmemiştim." Duraklıyor. "Ah tabii! Anahtarlarım! Hapishane çıkışı anahtarlarımı bulamamıştım, sonra arabanın yanında yerde buldum."

"Anahtarlarını mı aldı?"

"Hamile rolü yapıyordu. Koca karnı falan, her şeyi tamdı. Arabadan çıkmasına yardım ettim. O kadar iyi oynadı ki fark etmedim bile! O arada anahtarlarımı almış olmalı. Arabama girmiştir. İşte o yüzden fotoğrafını bulamadım ya!"

"Ne?"

"Raphael'le konuşurken... Melissa'nın fotoğrafını almaya gidip eli boş döndüğümü hatırlıyor musun?"

"Neden kendi fotoğrafını çalmak için senin arabana girme riskine atılsın ki?"

Çaydanlık kostümlü bir genç uzamp Schroder'e hareket çekiyor. Siren çalmadan hız yapan bir arabanın onu neredeyse ezecek olmasına sinirlenmiş olmalı. Schroder sireni ve flaşörleri olan arabaları kullanmayı özlediğini fark ediyor

"Bilmiyorum, çok anlamsız... Bir dakika, ne diyordun?"

"Fotoğraf?"

"Hayır, kaçış planı diyordun."

"Bilmiyorum, Joe'nun vurulmasının Melissa'ya yaramadığını söyledim, o mu?"

"Takip edilmeden kurtulacağını düşündüğünü söyledin."

"Evet, öyle olmalı."

Schroder kafasını sallıyor. "Yo, hayır, daha fazlası olmalı. Hastalanan Joe'yu ambulansın arkasına atsa bile ona hastaneye kadar eşlik edecek bir polis aracı olacaktı."

"Evet, mantıken öyle."

"O zaman polis aracını nasıl atlatacaktı?"

"Tannm!" diye bağınyor Kent. "Patlayıcı mı kullanacak dersin?"

"Öyle olma..." Schroder sözünü tamamlayamadan arkalarında bir araba infilak ediyor.

IÎG

Kulaklan sağır eden bir patlama. Etrafta yanan bir şey görünmüyor; yalnızca duman, kırık camlar ve eğri büğrü metal parçaları. Araba çocuk oyuncağı gibi havaya uçtu, sonra yine atılmış bir oyuncak gibi eski yerinden birkaç metre sola düştü. Şok dalgasıyla bütün camlar kırıldı. Bir boya kutusu patlamış gibi saçılan kan ve et parçaları arabanın içini kırmızıya boyuyor. İnsanlar çığlık atıyor. Bir kısmı etrafta koşuşturuyor, diğerleri şok dalgasıyla etrafa dağılmış, yerde yaüyor. Yerde yatanların yüzlerinde ve bedenlerinde şarapnel parçalarından kaynaklanan kesikler var, bir kısmı hiç hareket etmiyor. Aynalar, lastik parçaları, vida, somun ve türlü metal aksam, et ve kemik parçalarıyla birlikte etrafa saçılmış.

Schroder patlamanın etkisinden korunmak için omuzlarını kaldırıp çenesini içeri gömdü. Kent ise dönüp arkaya baktı. Schroder yola devam etse de dikiz aynasından dumanları görüyor. Patlayan araba en fazla yirmi otuz metre gerideydi.

Planlı bir patlama bu. Kavşağı kapatmaya ve sokakları korkmuş, panik içinde insanlarla doldurmaya yetecek bir patlama...

"Tanrım, o arabanın sürücüsü..."

"Lanet olsun!"

"Çok fena."

"Benim arabama girmişti."

"Ne?"

"Melissa benim arabama girdi!" diye bağıran Schroder frenlere yükleniyor.

"Çık dışarı! Çık dışarı!" derken emniyet kemerini çözüyor.

"Ne..."

"Arabadan çık! Hemen!" diye bağırıp kendini dışarı atıyor. Kent de aynısını yapıyor. İnsanlar onlara doğru koşuyorlar. Herkes başka bir tarafa gidiyor. Schroder kapıyı kapıyor. Bombanın arabayla sınırla kalacağını umuyor.

"Açılın!" diye bağırıyor. "Herkes açılsın!"

"Cari..."

Arabaya bakarken, "Havaya ateş aç!" diye bağırıyor. "İnsanları..."

Tam o anda arabası gözlerinin önünde havaya uçuyor. Kent'in, patlamanın etkisiyle on metre kadar savrulup başka bir arabanın üzerine düştüğünü, ön camı kırarak içeri girdiğini görüyor. Schroder ters yöne savrulduğu için sokağın uzaklaştığı hissine kapılıyor. Bir sürü insan... Bükülen metaller... Duman... Et ve kan...

Sonrası karanlık.

67

İkinci patlamanın ardından Melissa elindeki kumandayı yere attı. Yaramın üzerindeki gazlı bezler kandan sırılsıklam, kaldırıp yenilerini sarıyorum ama onların da fazla dayanmayacağı açık. Bedenimde iki delik olduğunun farkına varıyorum. Göğsümün sağ tarafında, biri önde biri arkada. Kolumu oynatamıyorum. İç organlarımın ne kadar zarar gördüğünü bilmiyorum. Aslında o tarafa hangi organın denk düştüğünü bildiğimi de söyleyemem. Kemik, kas ve tendonlara rekonstrüktif cerrahi ve fizyoterapi gerekecek, tabii kolumu tekrar oynatmak istiyorsam. Ciğerlerime bir şey olup olmadığını ise hiç bilmiyorum, Melissa da ben de tıbbi bilgiye sahip değiliz. Endişem geçmediği gibi artmaya başlıyor.

Dizlerimin üzerine kalkıp sürücü koltuğunun arkasından, Melissa'nın omzunun üzerinden yolu izliyorum. Bir kavşağı geçtik, bir kavşak daha, sonraki kavşaktan sağa döndük. Şimdi mahkeme binasına doğru gidiyoruz. Melissa binaya bir iki sokak kala arabayı kenara çekiyor.

"Bizi takip edemediler."

"Neden burada durduk?"

"Bir dakika bekle."

"Niye?"

"Bekle, göreceksin."

"Melissa..."

"Güven bana. Seni buraya kadar getirdim, artık yolda bırakmam."

"Beni kim vurdu?"

"Uzun hikâye ama temiz bir atış olduğunu söyleyebilirim."

"Nereden biliyorsun?"

"Zırh delici bir mermiyle vuruldun da ondan. Diğer mermiler gibi darbe aldığı anda dağılmaz, temiz giriş çıkışı vardır. Başka bir kurşun olsaydı şu anda sırtında çok daha büyük bir delik olurdu."

"Ne bekliyoruz?"

"Ortalıkta dolaşan tek ambulans biz olursak dikkat çekeriz. Polis şimdiden kontrollere başlamıştır. Kaybolmamız gerek."

"Ne?"

"Güven bana bebeğim, biraz sabret. Birkaç dakika içinde buradan kurtulmuş olacağız."

"Zırh delici mermi kullanıldığını biliyorsan beni kimin vurduğunu da biliyorsundur, değil mi?"

"Bir plan yaptım. Seni bu ambulansa bindirebilmemi sağlayacak bir plan."

"Her şey plana uygun gidiyorsa hastalanacağımı da mı biliyordun? Bok sandviçlerini de..."

"Sandviç mi?"

"Boş ver!"

"Burada senin vurulmam bekliyordum. Sonra güvenlik geldi ve hasta olduğunu söyleyip beni içeri çağırdı."

Melissa'nın söylediklerine anlam veremiyorum.

"Yani beni vurması için biriyle anlaştın. Peki, madem hasta olduğum için ambulansa gidiyorduk, neden beni vurma gereği duydu? Plan zaten işliyordu..."

"Dediğim gibi tatlım, uzun hikâye. Buradan çıktığımızda sana hepsini anlatacağım, söz."

"Ama ne yaptığını biliyordun, değil mi? Hemşireyle bütün o konuşmaların..."

"Doktorların televizyon programlarında söylediklerini tekrarladım. Ama iyi oynadım, ha?"

"Yakalanabilirdin."

Tam önümüzdeki kavşaktan arka arkaya ambulanslar geçmeye başlıyor.

"Gitme zamanı."

Köşeyi dönüp diğer ambulansların peşine takılıyor. Geldiğimiz yola geri çıkıyoruz. İnfilak etmiş arabalardan biri arkamızda, biri önümüzde. Melissa aracı durdurup arka tarafa geçiyor, kapıları açıyor. Ölü kadım kenara çekip ölü görünen adamı sarsıyor. "Haydi! Kalk bakalım. Baygın halde işime yaramazsın. Haydi uyan!"

Adam ayılmayınca Melissa nabzını kontrol ediyor. Sonra katasım sallıyor. "Hayır..." Adamın da ölmüş olduğunu anlıyorum. Bu durumda ayılmaması normal. "Sana yardım edecekti oysa."

"İkisini de mi öldürdün?"

"Amacım o değildi. Galiba dozajı ayarlayamadım."

"Kim bana yardım edecek şimdi?" diye soruyorum. Göğsümdeki tampon yine kan doldu. Gazlı bezlere bakıyorum. "Burada öleceğim!" diyorum neredeyse bağırarak.

Önceden gördüğüm Azrail'lerden biri ya da belki başkası yerde yatıyor. Hareket etmiyor. Yana kayan başlığın yüzünden suratımn yarısı yokmuş gibi görünüyor. Makyaj olup olmadığını anlayamıyorum. "Gitmemiz gerek," diyorum.

Melissa, "Daha değil," diyor. Ambulans sayısı giderek artıyor. Canhıraş sirenlerle geliyorlar, daha durmadan arka kapıları açılıyor, sağlık görevlileri dışarı fırlıyor. Saniyeler içinde yaralılara müdahale ediyorlar. Durumu ciddi olanları ambulansa atıp hastaneye yetiştiriyorlar.

"Dur bir bakayım," diyen Melissa önüme çömeliyor ve bir eliyle sağlam omzuma dayanıp diğer eliyle düğmelerimi çözüyor. İçinde olduğum duruma rağmen fena halde tahrik oluyorum.

Elimi ensesine götürüp onu öpmeye kalkıyorum. Melissa karşı koyuyor. "Şimdi değil Joe."

"Seni özledim."

"Biliyorum, söyledin."

Ambulansın arka kapılarını kapatıp öne geçiyor. Aracı çalıştırıyor, sirenleri açıyor. Sokaklar hâlâ insan dolu ama büyük gruplar daha küçük gruplara, küçük gruplar ise tek tük bireylere dönüştü.

Önceden gittiğimiz yolu takip edip güneye dönüyoruz. Sonra sağa sapıyoruz. Bir anda önümüzü kesecek yüzlerce polis arabasıyla karşılaşmayı bekliyorum, tıpkı bir yıl önce bir pazar sabahı tam karşımda bulduğum gibi... Bu defa yanımda silahım veya Şişko Sally de yok üstelik. Ama önümüze kimse çıkmıyor. Başka bir ambulansın arkasındayız. Hastane yolunda upuzun bir ambulans konvoyu olarak ilerliyoruz. Hastaneye gitmemiz dünyanın en mantıksız hareketi olurdu ama galiba gerçekten de oraya gidiyoruz. Melissa ambulansı acil girişi yerine ana girişe sürüyor ve sirenleri kapıyor. Arkadaki otoparka giriyoruz ama park yeri yok. Beyaz bir minibüsün yanma çekiyor aracı. Minibüs görmekten gına geldi. Melissa motoru kapıyor, arkaya gelip inmeme yardım ediyor. Üzerimize düşen güneş ışığı öyle güzel ki! Arabalar, ağaçlar, parkmetreler, izmaritlerle dolu bir kum tenekesi, yanında bir bank, bankın üzerinde boş kahve bardakları... Tek eksik insanlar. Melissa sayesinde hastane personelinin kahve molası kısa sürmüş olmalı.

Melissa sırt çantasını ilkyardım malzemeleriyle dolduruyor. Yürümeye başlıyoruz. Beyaz minibüse doğru gidiyoruz. Arkamda kandan bir iz bırakıyorum. Cebinden anahtarları çıkarıp minibüsün arka kapısını açıyor, binmeme yardım ediyor.

"Üzgünüm, sana yardımcı olacak birini ayarlamıştım, biliyorsun."

"Ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin, sakin ol."

Öne geçip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ben de seni özledim."

"Benim için geleceğini biliyordum..."

"Hamileydim. Seninle geçirdiğimiz hafta sonundan sonra fark ettim. Bebeği doğurdum. Bir kızım oldu. Bir kızımız oldu. Adım Abigail koydum. Bir görsen, öyle güzel ki!"

Hazmedemeyeceğim kadar çok şey söyledi. Ben mi? Baba olmak mı? "Beni hapse geri götür," deyip bayılıyorum.

lîS

Schroder gökyüzünü görebiliyor. Masmavi. Ufak tefek beyaz bulutlar, bir tanesi palmiye ağacına benziyor, bir diğeri ise insan yüzüne... Yakınlarda gri bir kümelenme fark ediliyor. Duman. Arabadan çıkan egzoz dumanı. Kafasını sağa sola oynatmayı deniyor, başaramıyor. Gözlerini hareket ettirebiliyor ama. *Bu da bir başlangıç,* diye düşünüyor. Korkutucu bir başlangıç...

En ufak ayrıntıya kadar her şeyi hatırlıyor. Garipsiyor. Bu tür olaylarda insanın hafızası birkaç saniyeden birkaç güne kadar olan süreyi silebilir. Bu defa silmemiş. Her anı hatırlamanın, geçen sene birkaç dakikalığına ölüp geri geldiğinde kazandığı bir özellik olup olmadığını düşünüyor ve sonra bunun saçma bir fikir olduğuna kanaat getiriyor.

Kollarını ve bacaklarını oynatmayı denemeye korkuyor. Hareket edeceklerinden emin ama ya etmezlerse? Ya bir daha yürüyemezse? Denemeden bilemez tabii. Kulakları çınlıyor. Altındaki zeminin soğukluğunu hissediyor. Kollarından biri vücudunun altında kalmış. Sağ kolu. Bu iyiye işaret. Omurgası kırılmış olsa herhangi bir şey hissedemezdi. Sol kolunu hareket ettirmeye çalışıyor. Hissedemiyor. Ağzına kan tadı geliyor. Kulaklarındaki çınlamanın ardından çığlıkları duyabiliyor.

Gözlerini kapatıp dua ediyor, çocukluğundan bu yana ilk kez. O zamanlar dua etmenin aslında hiçbir işe yaramadığım fark etmiş, dua ile sefaletin et ve tırnak gibi ayrılmaz bir ikili olduğunu çözmüştü. Ancak bu defa durum farklı, bacaklarını hareket ettirebilmek için dua ediyor. Deniyor, canı yanmadan

bacaklarım oynatabiliyor. Bunun duasımn karşılığı değil, yalnızca şans olduğunun farkında. Bu defa şansı yaver gitti. Diğerleri, mesela Kent o kadar şanslı değil. Hafifçe yana dönmeyi başardığında mavi gök yerini çatılara, sonra ofis pencerelerine, sonra da sokağa bırakıyor. Arabası uçup havada çeyrek tur attıktan sonra tekrar indi. Etrafta yanan herhangi bir şey yok ama yer gök cam kırıklarıyla kaplı. Sokaklarda insanlar yatıyor, kimileri Schroder gibi yana dönmeyi başarmış, diğerleri ise hiç hareket etmeyen bir sürü beden...

Can kaybı raporlarını gözünde canlandırabiliyor. Sayının düşük olmasını umuyor.

Tanrı'nın, bu yakarışını duyması için dua ediyor.

Sırtüstü uzanıyor. Aslında istemiyor ama başka seçeneği yok. Gözlerini kapatıyor. Göğsü sıkışıyor. Omzunda bir el hissediyor. Gözlerini açtığında Dedektif Wilson Hutton'ın eğilmiş kendisine baktığını görüyor. İnsanlar çığlık atmayı bırakıp ağlamaya başlamışlar.

"Dayan," diyor Hutton.

"Kent?"

"İyi sayılmaz..."

Ambulansların sirenlerini duysa da geldiklerini göremiyor.

"Ne kadardır baygınım?"

"Üç, belki dört dakikadır."

"Joe?"

Hutton omuz silkiyor, çenesinden bir parça et göğsüne düşüyor. "Kaçtı."

Schroder gözlerini kapaüyor. Birkaç saniyeliğine çevresini saran bütün karmaşa kayboluyor. Siren seslerini, ağlamaları duymuyor artık. Gözlerini açtığında hepsi geri geliyor ama. "Ya Kent?"

Hutton kafasını iki yana sallıyor. "Geceyi çıkaramaz." Schroder bunu kabul etmek istemiyor. Bütün vücudu acı içinde olsa da gözleri üzüntüden dolacak kadar sağlam. Kalkmayı deniyor.

Kalkabilse Kent'in de iyileşeceğini düşünüyor içten içe. Bir şekilde düzelir. "Yardım et," diyerek kalkmaya yelteniyor.

"Bu iyi bir fikir değil."

"Lanet olsun, yardım et de kalkayım!"

"Bana bak Cari, kalkamazsın. Fena yaralanmışsın, olduğun yerde kal."

"Ne kadar fena?"

"Vücudunun birçok yerinde kesikler var, sol kolun kırılmış, bacaklarında da kırıklar olabilir. Hatta boynun bile kırılmış olabilir."

"Boynum iyi," diyor. Kafasını çeviriyor, evet, sorun yok. Ayaklarını oynatabildiğine göre bacakları da sağlam demektir. Ancak Hutton kolu hakkında yanılmamış, artık kırığı hissedebiliyor. Umurunda değil, Kent'i görmeli. Arabayı birkaç saniye daha erken durdursaydı... Kent'e arabadan çıkması için daha yüksek sesle bağırsa belki kadın kurtulmuş olurdu.

Sonra düşüncelere dalıyor. Her şey hapishanede başladı; otoparktaki kadımn Melissa olduğunu fark edemediğinde veya belki bir sene önce Melissa ilk defa polis merkezine geldiğinde. Daha da geriye gitmek mümkün, örneğin Joe'yu işe aldıkları güne... En baştan değiştirme şansı olsaydı...

"Haydi, yardım et de kalkayım," diyor. Sağlam koluna yüklenip doğrulmaya çalışıyor. Hutton kafasını sallıyor, derin bir nefes alıp yardım etmeye çalışıyor. Schroder ayağa kalktığında kolunu onun omzuna doluyor. Kırık kolu yanında sallanıyor. Pozisyon değiştirdiğinde bütün kanı tekrar eline doğru hücum etti, acısı arttı. Yürüdükçe daha da artacağının farkında. Yine de bacaklarının sağlam olduğuna şükrediyor. Ağırlığını taşıyabiliyorlar. Biraz başı dönse de fena sayılmaz. Elini alnına götürüp parmaklarına bulaşan kana bakıyor. Sonra dikkati arkadaki görüntüye, sokağa kayıyor...

"Tanrım!" diye inliyor. Yerde yatan insanlar var. Bir kısmı önünde, geri kalanlar patlayan öteki aracın arkasına dağılmışlar.

Bazı bedenler hâlâ tütüyor. Arkadaşları tarafından teselli edilen insanlar var, üstü başı kan olmuş insanlar... Beş, altı, belki de on ambulans. Patlayan arabadan saçılan metaller ve camlar konfeti gibi her şeyin ve herkesin üzerine yağmış. Gümşığı altında sokak parıldıyor.

"Kent nerede?"

"Bu tarafta."

Schroder kendi arabasının yanından geçiyor. Arabadan hâlâ dumanlar yükseliyor. Bu zamana kadar kaza yapmış yüzlerce araba gördü: Tavanı olmayan arabalar, kamyon altında kalmış arabalar, başka bir araç tarafından ikiye bölünmüş arabalar... Ama daha önce hiç patlamış bir araba görmemişti. Kıvrılıp bükülmüş metal parçaları, artık bir arabadan çok modern sanat eserlerini andırıyor. Schroder kırık kolunu sağlam koluyla destekleyerek ilerliyor.

Kent bu çağdaş sanat eserinin diğer tarafında, kaldırımda yatıyor. Hemen yakınında, yüzüstü düşmüş bir Örümcek Adam, kendisine çarpan bir dikiz aynasıyla yan yana uzanmış. Schroder, Kent'in arabadan fırlayarak çıkıp çıkmadığını merak ediyor. Belki de sağlık personeli tarafından kurtarılmıştır.

Kent, Schroder'e bakıp gülümsüyor. "Hey!"

"Selam!"

"Daha hızlı kaçmalıydım."

"Kesinlikle."

Schroder de onun gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyor. Bu görüntü yüreğini burkuyor. Kadının göğsüne saplanmış bir metal parçası var. Kolları ve bacakları garip bir şekilde kıvrılmış. Elleri yanıklarla kaplı. Yüzünün bir yanı tamamen kan olmuş ve derisi soyulmuş. Sanki biri, Kent'in yüzünü yeniden yapmak için yüzüp tekrar oturtmaya çalışmış. "İyileşeceksin, merak etme," diyor ve hemen sonra da sağlık görevlileri Kent'i bir sedyeye

alıp ambulansa götürmeye hazırlanıyorlar. "Joe?" diye soruyor götürülmeden önce.

"Onu yakalayacağız."

Kent, uzanıp Schroder'in elini tutuyor. Sağlık görevlileri bırakmasını söylüyor ancak bırakmaya niyeti yok. "Joe, Calhoun'un kötü biri olduğunu söyledi. Sen hep..." Öksürdüğünde ciğerinden kan geliyor. "Sen hep..."

"Dinlenmen gerek."

"Sen hep Daniella VValker'ı başkasımn öldürdüğünü söylerdin. Joe, onu Calhoun'un öldürdüğünü söyledi."

"Joe yalancı delinin teki!"

Kent, "Ona inanıyorum," diyor ve sonra gözleri kapanıyor. Schroder'in elini bırakıyor. Sedye yoluna devam ediyor. Schroder takip etmeye çalışıyor. Kent yine gözlerini açıp gülümsüyor. Tatlı, kanlı bir gülümseme, belki de son gülümsemesi... "Daha hızlı olmalıydım..."

Schroder suskunluğunu koruyor.

"Bana bir iyilik yap Cari." Beline uzanıp silahının kılıfını açıyor. Kolu yana düşüyor. "Söz ver." Zar zor silahım çıkarmaya çalışıyor. Beceremeyince de başıyla işaret etmekle yetiniyor.

Schroder bundan sonra olacakları biliyor. Gözlerini yukarı çeviriyor. Hutton, hâlâ Kent'e bakıyor. Schroder, "Onu yakalayacağım," dedikten sonra uzanıp kadının silahını alıyor. Sağlık görevlileri durumun farkında değiller. "İkisini de yakalayacağım. Söz."

69

Hastaneden uzaklaştıkça yollardaki yoğunluk azalıyor. Melissa gayet sakin. Sakin olmaması için herhangi bir sebep de yok. Joe arkada baygın yatıyor. Melissa bu baygınlığın baba olacağı haberinden değil, kan kaybından ve acıdan olmasını umuyor. Adam hâlâ kan kaybediyor. Yalnızca omzundan yaralandığı için kurşun akciğerlerine zarar vermiş olamaz. Paniklerse adamın da öleceğini biliyor. Bir noktada Joe'ya ilkyardım uygulaması gerekecek ama şu an için yalnızca hastane ve mahkeme binasından mümkün olduğunca uzaklaşmaya odaklandı.

Plan aksiliklerle başlasa da sonunda toparlandı ve bu da patlamalar sayesinde oldu. Cumartesi günü buluştuklarında kulaklıklarını Raphael'in arabasında yanlışlıkla unutmamıştı. Arabaya o bahaneyle geri dönmüş, C-4'leri gizlemişti, tıpkı Schroder'in arabasına gizlediği gibi. Raphael çoktan bin parçaya ayrılmış olmalı. Belki de daha fazla. Öyle bir patlamada kimsenin zerresi kalmaz. Schroder'inse arabadan çıktığım biliyor ancak fazla uzaklaşmadığından emin. Adamın havada uçtuğunu gördü. Zarar gören diğer insanlarsa... Elbette onların zarar görmesini istemezdi ama olan olmuştu bir kere. Üstelik herkes kendi seçimlerinin sorumluluğunu almalı. Bu durumda okulda ya da işte olmaktansa mahkemeye gitmeyi tercih edenler de seçimlerinin sonuçlarına katlanmalı. Yanlış zamanda yanlış yerde olmaları kendi hataları.

Yola iki üç dakika daha devam edip aracı kenara çekiyor. Minibüsün arkasına geçiyor. Sırt çantasım çevirip ilkyardım malzemelerini boşaltıyor. Joe'yu sırtüstü yatırıyor. Minibüsü almasının

tek nedeni de bu: Mobil bir ameliyat odası yaratmak. Orijinal plan işleseydi yanında bir ya da iki destek sağlık görevlisi de olacaktı.

Joe'nun gömleğini açıyor. Açılamayan kısımları kesip çıkarıyor. Umduğu gibi temiz bir yara. Tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyor. Minibüsün çakmağını alıp yarayı dağlamayı düşünüyor ama bunun işe yarayıp yaramayacağını da bilmiyor. Gazlı bezlerden bir tampon yapıp yaranın içine tıkıştırıyor. Joe'yu yan çevirip merminin çıkış yarasına da aynı işlemi yapıyor. Sonra iki tarafın da üzerini kapatıp bandajlıyor. Şu an elinden gelenin en iyisi bu. Gerçek bir sağlık görevlisinin müdahalesi gelene kadar idare eder. Sağlık görevlisini nerede bulacağını iyi biliyor.

Tekrar sürücü koltuğuna geçiyor. Radyoyu açıp bir haber kanalına çeviriyor. Kesinleşmeyen raporlar, düzinelerce ölüden ve yüzlerce yaralıdan bahsediyor. Melissa bunun koca bir yalan olduğunu düşünüp yola devam ediyor. Kesinleşmeyen raporlar hep muğlak ifadeler içerir, verilen rakamlar sonradan daha düşük çıkar. Bu kez patlamaların sayısını tutturmuşlar. Milletin birbirini ezdiği de doğru. Kalabalığa ateş açıldığı söyleniyor ama Joe'dan bahseden yok.

On beş dakika sonra sabah uğradığı evin önüne geliyor. Minibüsü, sabah arabayı park ettiği yere park edip araçtan çıkıyor. Sally'nin evinin kapısını açmak için Sally'nin anahtarlarını kullanıyor. Kadın onun bıraktığı yerde elleri ve ayakları bağlı bir halde yatıyor, üzerinde hâlâ pijamaları ve sabahlığı var. Üzgün görünüyor, altına yaptığı da anlaşılıyor.

"Bağırırsan seni şuracıkta öldürürüm, anlıyor musun?" diyor Melissa.

Sally başını sallayınca Melissa da kadının ağzındaki bağı çıkarıyor.

"Bize yardım edersen hayatını bağışlarım. Bunu da anlıyor musun?"

"*Biz* derken?"

"Minibüste bir hastam var, Joe. Onu içeri taşımama yardım edeceksin."

"Joe mu? Anlamadım."

"Yaralandı, seni gerzek şişko!" Melissa'nm sabrı tükenmek üzere. "Yarasına bakman gerekecek. Tabii bakmak istemezsen şu iki pörtlek gözünü önüne akıtir, cesedini burada bırakıp giderim."

"Ben..."

Melissa kadına bir tokat atıyor. "Joe'ya yardımcı olacaksın. 0 ölürse sen de ölürsün. O yaşarsa sen de yaşarsın. Gayet basit değil mi? Kapiş?"

"Ne oldu?"

"Vuruldu."

"Aslında..."

"Siz lanet olası dindarlar, yalnızca affetme ve affedilme üzerinden yaşıyorsunuz, değil mi? Onun yaptıklarının kefaretini ödemen falan filan!" Cevap beklemeden devam ediyor. "Hem sen bir hemşiresin, görevin insanlara yardım etmek. Tanrı sevgini, insanlara yardım etme isteğinle birleştireceksin. Al, sana müthiş bir ibadet yolu işte!"

"Evde hiç ilkyardım malzemem yok."

"Endişelenme, benim çantam malzemeyle dolu," diyen Melissa bir bıçak çıkarıp kadını bağlardan kurtarıyor. Sally doğrulup bileklerini ovuşturmaya başlıyor ve Melissa kadirim burnuna silahını yapıştırıyor.

"Tek bir yanlış hareket yaparsan seni delik deşik ederim."

Dışan çıkıyorlar. Sally akıllılık edip kaçmayı denemiyor, Melissa da akıllılık edip kadını sırtından vurmuyor. Joe'yu minibüsten eve taşıyorlar. Mutfak masası müdahale için çok küçük, o yüzden adamı kısa koridordan geçerek Melissa'nm önceki gece uyuduğu küçük odaya götürüyorlar. Melissa'nm yatağın üzerinden attığı doldurulmuş oyuncaklara basmaya aldırmıyorlar. Adamı yatağa yaürdıklannda Melissa ayak ucuna ilkyardım malzemeleriyle dolu Çantayı getiriyor.

"Elbiselerini kesmeliyiz."

"Ne duruyorsun, kes o halde!"

Sally, Melissa'nın açtığı yırtığı genişletmek için makasla adamın omzuna kadar bütün kıyafetleri kesiyor, sonra da yaptığı bandajı söküyor. Joe'yu soyup Melissa'nın yaranın içine tıkıştırdığı tamponu çıkarıyor. Yarayı inceliyor bir süre. İşaret parmağının girebileceği büyüklükte bir delik. Melissa tüm bunları kadının omzunun arkasından, elinde silahıyla takip ediyor.

Sally yaraya bakıp başını sallıyor. "Hastaneye gitmesi gerek."

"Buranın bir hastane olduğunu düşün. Sen doktorsun, ben de senin asistanınım. Düşün ki bu her zaman istediğin ameliyat şansın, ha? Hastayı yaşatıp tedavi edersen altın madalya senin. Kurbanlıktan kahramanlığa terfi edeceksin, fena mı?"

Sally kafasını iki yana sallıyor. İnat ediyor. Melissa inatçı insanlardan hoşlanmaz. "Hastaneye gitmesi gerek," diye tekrarlıyor Sally.

"Senin de işini yapman gerek güzelim."

"Anlamıyorsun, çok fazla kan kaybet..."

"Sally?"

Joe gözlerini açıp kadına bakıyor, Melissa'nın içi kıskançlıkla doldu. Joe konuşmaya devam ediyor: "Şişko Sally." Sonra pis pis sırıtıyor, birkaç saniye kendi kendine gülüyor ve gözlerini tekrar kapatıyor.

Melissa gülümsüyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi... "Haydi bakalım, iş başına!"

"Müdahale etsem bile burası steril bir ortam değil. Enfeksiyona açık hale gelecek. Yapabileceğimiz..."

"Sally." Melissa bunu öyle bir tonda söylüyor ki kadın gözlerini Joe'dan ayırıp Melissa'ya bakıyor. "Elinden ne geliyorsa yap. Onu kurtaracağına inanıyorum."

"Ya kurtaramazsam?"

"O zaman kafanı gövdenden ayırırım."

70

Schroder hastaneye gitmemek için inat ediyor; buna gerek görmüyor. Kolunun kırığı dışında idare edebilir. Alnının ve bacağının bandajlanmasım kabul ediyor. Kesikler çok derin değil. Dikiş atılması gerekecek ama kanaması durduğu için pek umursamıyor. Geçen senenin birkaç dakikasını *ölü* olarak geçirmiş bir adam için birkaç kemik kırığı ve sıyrık pek de önem taşımaz.

"Kolum için bir şeyler verseniz?" diyor.

Sağlık görevlisi altmışlarında, yirmili otuzlu yaşlarım muhtemelen profesyonel güreşle geçirmiş bir adam. Büyük ve biçimsiz burnu var. Derin ve pürüzlü sesi, *benimle uğraşma* der gibi. "Kırığına baktırman gerekiyor, alçıya alınması lazım."

"Baktıracağım. Akşama doğru baktıracağım. Şu anda sadece bir ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Ağrın artacak. Şimdilik kırığı sabitleyip birkaç hafif ağrı kesici hap veririm ama iyi geleceğini garanti edemem. Sana burada kuvvetli bir ilaç yazmam mümkün değil, elbette benimle hastaneye gelmeye karar verirsen o zaman durum değişir."

"Ne verirsen kabul."

Göstericiler ve öğrenciler dağılmış, kalabalık yollar iyice sakinleşmiş. Schroder kimseye çarpmadan mahkeme binasına doğru yürümeyi başarıyor. Kırık kolu askıda ve vücudunun yanında sallanan haline göre çok daha az ağrıyor. Hutton'ın elinde bir polis telsizi var. Görgü tanıkları, patlama alanından ayrılan birçok ambulans görmüş ancak her ambulansı durdurup kontrol etmeye çalışmak hem yaralıların tahliyesini zorlaştırırdı hem

de samanlıkta iğne aramaktan bir farkı olmazdı. Joe dışarıda bir yerde, o ambulanslardan birinde. Veya belki ölmüştür, **diye** düşünüyor Schroder.

"Şimdilik iki kesin kayıp var," diyor Hutton. "Biri Jack Mitchel, tanırdım, iyi adamdı."

"Sağlık görevlisine yardım ediyordu..." Schroder geriliyor. "Onun Melissa olduğunu bilemezdi ki!"

"Vurulmuş."

"Çatışmada fark etmedim bile. Diğeri kim?"

"Patlayan ilk arabanın sürücüsü. Plakayı alıp sistemde aratmayı başardık. Raphael Moore adında biri."

Hutton nefes nefese Schroder'e yetişmeye çalışıyor. Schroder önde, görevinin başında bir asker gibi hızla ilerliyor, yarısı parçalanmış bir asker gibi... Ağrı kesiciler henüz etkisini göstermeye başlamadı ve istediği gibi etki edeceği de meçhul. Bir an duraksayıp dedektife dönüyor. "Raphael Moore mu?"

"Evet, onu hatırlayacağım sanıyorum."

"Onunla daha yeni konuşmuştum." Schroder geçen cumartesi adamla yaptığı konuşmayı hatırlıyor. Adamın hali tavrı onu huzursuz etmişti. Şimdi sebebini biliyor. Yakın bir zamanda o konuşmayı kafasında tekrar tekrar döndürüp olasılıkların üzerinden geçecek. Artık çok geç olsa da... Kent'i bir şeylerin ters gittiğine ikna edebilmeliydi. Adamı takip etmeliydi.

Sağlam tarafındaki eliyle ceketinin cebine uzanıp kafein haplarını arıyor ama bulamıyor. Havaya fırladığında veya yere çarparken cebinden düşmüş olmalılar. "Melissa onu tanıyordu."

"Tesadüf olabilir. Bombayı yakın çevrede gördüğü herhangi bir arabaya yerleştirmiştir. Belki..." Tam o sırada telefonu çalıyor.

Hutton telefona cevap veriyor, Schroder ise o "*belki*"ye kendi "*belki*"*lenm* eklemekle meşgul. Tekrar yürümeye başlıyorlar. Hutton ahizeye mütemadiyen *evet, tamam,* gibi şeyler söylemekle meşgul. Schroder, çok yakında Raphael'in eski karısı olacak, şu an

itibarıyla dul kaldığı tescillenen kadına haberi kendisi vermeyeceği için seviniyor. Raphael'in torunlarım düşünüyor; annelerinin ölümünün acısı, dedelerinin ölümününkinden çok daha fazla olacağı için bu yeni haberi nasıl karşılayacaklar acaba? Sonra aklı Jack'e kayıyor. Joe Middleton'ı yakalayıp gözaltına aldıkları gün adamın kafasına bir tane sıkmayı ne kadar istediğini düşünüyor. Tarihin akışını değiştiren bir *belki* bu. *Belki* adamın kafasına bir tane sıkabilseydi bugün çok daha farklı bir gün olurdu. Schroder olasıhklan kafasmda canlandınyor. Joe, ortadan kalkınca mahkeme de olmazdı, protestolar da olmazdı, hele hele silah ve bombalar hiç olmazdı. Bu gece adrenalin atağı sona erdiğinde "*belki*"*lenn* "*keşke*" lere dönüşeceğini biliyor.

Raphael'in arabasının yarımdan geçiyorlar. Olay yeri boşaltılmış, etraf polislerle dolmuş. Etrafta kalan kalabalığı bariyerlerle bir blok kadar geriye ittiler ama aralardan sızmalar olmuyor değil. Polis olay yerini mümkün olduğu kadar güvende tutmaya çalışsa da bariyerlerin berisinde yaralı, sağlık görevlisi ve polislere ek olarak hâlâ birçok basın mensubu dolaşıyor. Sahte transfer konvoyunun etrafında kimse kalmamış. Kalabalık kavşağa doğru yürüyor, sokağın solundan dönerek tekrar mahkeme binasının önüne çıkıyor. Binanın önünde sirenleri çalmayan fakat ışıklarını yakmış dört polis aracı var.

"İlginç bir telefon görüşmesiydi," diyor Hutton. "Görgü tanıkları Raphael'in arabasına binen kişinin bir polis olduğunu söylüyor."

Schroder tekrar duraksıyor, sırtını mahkeme binasına dönüp Hutton'a bakıyor. Adamın arkasında Raphael'in hurdaya dönmüş aracı var. "Ne?"

"Hepsi bu kadar değil." Biraz ileride birkaç muhabir, onları alandan çıkarmaya çalışan memurlarla tartışmaya başladı. Schroder ile Hutton yürümeye devam ediyorlar. "Tanıkların, arabaya binen adamın şuradan çıktığına dair ifadeleri de var." Eliyle olay yeri inceleme personeli tarafından didik didik aranan binayı gösteriyor.

"Tanık ifadelerine pek güven olmaz," diyor Schroder.

"Elbette... Ama arabaya binişini gören bizden biri."

"Yani? Ne demek istiyorsun?"

Hutton omuz silkiyor. Schroder patlamanın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşünüyor; ona beş dakika gibi geldi ama bilincinin kapalı olduğu süreyi ve Rebecca'nın müdahalesini izlediği zamanı eklediğinde daha uzun sürmüş olmalı. Saatine bakıyor, patlamamn etkisiyle durmuş. Etrafta bu kadar polis olduğuna ve olay yeri sarıldığına göre en az on beş dakika geçmiş. Belki de yarım saat... Karısını aramalı, ona iyi olduğu haberini vermeli.

"Saat kaç?"

"On kırk."

Bu durumda ilk silah sesini duymasının üzerinden kırk dakikadan fazla geçmiş. Mahkeme binasının arkasına ulaşıyorlar. Jack Mitchel yerde, sırtüstü yatıyor. Schroder ölü adama bakarken aklından başka bir *belki* geçiyor. Melissa, Raphael'in arabasını önce değil de sonra patlatmayı düşünseydi... Bir saat önce böyle bir ihtimal olasılık dâhilinde bile değildi, şimdiyse hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor.

"Öyleyse silahlı saldırının olduğu alandan Raphael'in arabasına binen bir polis memuru var. Ve hemen sonra..."

Hutton adamın lafını kesiyor. "Hayır."

"Ama dedin ki..."

"Polis memuru kılığında birisi Raphael'in arabasına binmiş olabilir ama bu, onun polis olduğunu göstermez."

Schroder birkaç saniye düşünüyor. Kesinlikle mantıklı bir açıklama. Bunu kendisinin düşünmüş olması gerekirdi. Kolundaki ağrı geçmiyor, aksine artıyor. Sağlık görevlisi, ikisi o an, ikisi de akşam alınmak üzere dört hap verdi. Schroder akşamın haplarını, ağzında biriktirdiği tükürüğüyle susuz yutmayı deniyor. "Tamam, şimdi başa saralım. Eğer Raphael polis kılığına girip Joe'ya ateş açılan binadan çıkmışsa bu, ateş açanın o olduğunu gösterir."

"Bizim teorimiz de bu yönde. Ateş açıldıktan sonra alanın ve binanın polis memurlarıyla dolacağını tahmin etmiş ve dikkat çekmeden sıvışabilmek için kılık değiştirmiştir. Sonra da arabasına binip... *bom*\"

Schroder gözlerini ofis binasındaki arkası perdeli, açık pencereye dikiyor. Bir an, geçen aralık ayında benzer bir ofis binasının dibinde buldukları elleri ve ayaklarına vantuzlar bağlanmış adamı düşünüyor. Adam aym bu bina yüksekliğinde bir binadan düşmüş, bedeni tahmin edilebileceği üzere kaldırım üzerinde, düşmenin etkisiyle şekil değiştirmiş halde bulunmuştu. Schroder akimdan aynı anda onlarca şeyin geçtiğini fark ediyor. Davaya odaklanmak ama zorlanıyor. "Gidip bir bakalım."

"Cari, anlaşılan şokun etkisiyle artık polis olmadığım unuttun. Seni buraya kadar getirmem bile büyük bir hadiseyken bir de asıl olay yerine girmen..."

Schroder karşı çıkmak istese de Hutton haklı. Yine de şansını deniyor. "Haydi Wilson, Christchurch Kasabı davasına herkesten daha hâkim olduğumu biliyorsun. Benim gözlemlerime de ihtiyacın olacak."

Hutton başını evet anlamında sallıyor ama fikrini değiştirmiyor. "Bak, şahsi bir şey değil bu; hepimiz hatalar yaptık ama senin gözlemlerin Joe hâlâ kaçakken ve Melissa X davasıyla on iki ay boyunca yok yere uğraşılırken önemliydi. Şimdi pek ihtiyaç duyulduğunu söyleyemem."

Hutton'ın bu yorumu suratına bir tokat gibi çarpıyor. Schroder bir an ne söyleyeceğini düşündüyse de akima *Lanet olsun Hutton,* dışında bir şey gelmiyor, üstelik adam haklı. Haklı olmasa şu an ortalık kan gölüne dönmemiş olurdu.

"Bak, dediğim gibi, hepimiz hatalıyız. Görmemiz gerekeni görmedik. Bir ay boyunca ortada yoktun ve hiçbirimiz Melissa'yı bulmaya bir adım dahi yaklaşamadık. Üstelik Melissa'nın gerçek adını da bulan şendin." Schroder aslında bunun da gerçeği yan-

sıtmadığını biliyor, kadının gerçek admı ortaya çıkaran Theodore Tate'ti. "Demek istediğim, bu durumdan hepimiz sorumluyuz."

"Demek istediğin, benim yardımıma ihtiyacımz olmadığı..."

"Onu demek istemiyorum," diyor Hutton ama ikisi de gerçeğin farkında. "Bu artık senin işin değil."

Hutton cevap vermesini beklemesine eski meslektaşına bakıyor. Schroder beş saniye kadar suskunluğunu koruduktan sonra, "Buna ihtiyacım var," demekle yetiniyor.

"Cari..."

"Buna ihtiyacım var Wilson. Hapishaneden gelen transferde sahte arabalar kullanılması fikri benimdi. Melissa bu fikri benden çaldı."

"Ne?"

Schroder elini kaldırıyor. "Hapishanede Joe'yu ziyarete gittiğimde anahtarlarımı çalıp arabama girdi. Onun o olduğunun farkına bile varmayıp bir de üstüne sohbet ettim."

"Lanet olsun, sen ne diyorsun Cari?"

"Bombayı koyduğu benim arabam. Kent'in sorumluluğu da bana ait. Bundan sonra Joe'nun veya Melissa'nın öldüreceği her can benim sorumluluğumda. Anlıyorsun, değil mi?" Yerde yatan Jack'i göstererek, "Bunun da sorumlusu benim," diyor. Hutton, adamın gösterdiği yere bakıyor. "Yapma, lütfen beni davadan uzaklaştırma. Buna ihtiyacım var. Bir arkadaş olarak sana yalvarıyorum."

Bu defa susma sırası Hutton'da. Etraflarında tamdık olup olmadığına bakmak için şöyle bir göz atıp muhtemelen *aman ne olacak* diye düşünmüş olacak ki yüzünde *bunu yaptığıma inanamıyorum* ifadesiyle kafa sallıyor.

"Tamam ama hiçbir şeye dokunmayacaksın, anlaştık mı?"

"Tamam, dokunmam."

"Lanet olsun! Rolleri değişmiş olsaydık sen benim olay yerine girmeme izin verir miydin?"

Hayır, diye düşünüyor Schroder ancak başını evet der gibi sallıyor. Roller geçmişte değişmişti, Hutton'la olmasa bile Tate'le aynı durumlarda bulunmuşlardı ve Tate bütün *hayırları evet* olarak almıştı. "Elbette izin verirdim."

"Tabii tabii. Eğer soran olursa burada yalnızca tanık olarak bulunuyorsun. Ve eğer senin yüzünden işimden olursam buz dolu bir küvette böbreklerin olmadan uyanacağmdan emin olabilirsin çünkü paraya ihtiyacım var. Seninkiler de iyi para eder. Sonra belki öteki kolunu da kırarım. Neyse, haydi fikrimi değiştirmeden gidelim."

71

Kızımın adı Abby. Yirmi yaşında ve annesine benziyor, kuytu sokaklarda sıkıştırdığım yirmi yaşındaki herhangi bir kızdan pek bir farkı yok. Abby, Abigail'in kısaltması değil, daha çok "Accidental baby"[1] için bir kısaltma ve Melissa'yla beraber ona bu gerçeği yirmi birinci doğum günü partisinde söyleyeceğiz, yani yarın. Kızın müthiş bir espri anlayışı var ve bu şakaya güleceğinden eminim. Onu seviyorum. Tıpkı Melissa gibi hayatımı değiştirdi.

0 bizim biricik çocuğumuz. Abby dört aylıkken profesyonel bir vazektomi operasyonu geçirdim, gerçi Melissa bunu yine kerpetenle çözebilirdi ya, neyse. Tek çocuğun yeterli olacağını düşündük.

Yarınki partiye annem de geliyor, yeni kocası Henry'yle beraber. Walt birkaç sene önce öldü. Adama araba çarptı. Bunun hep bir kazadan ziyade bir hayat tarzı olduğunu düşünmüşümdür. Annem şimdi seksenlerinde.

Yirmi bir yaşında bir kızınız olmasının en iyi yanlarından biri, kızınızın yirmi bir yaşında arkadaşları olmasıdır. Her hafta sonu o arkadaşlardan birkaçı bizde oluyor ve ben her hafta sonu hapishaneye geri dönme korkusuyla var gücümle ellerimi ve bıçaklarımı onlardan uzak tutmaya çalışıyorum.

Elbette hapishane günleri artık geride kaldı. Melissa beni kurtardı, ki bu hikâyeyi de Abby'ye yirmi birinci doğum gününde anlatacağız. Belki çocukluğuna dair birkaç fotoğrafla da destekleriz. İlk emeklediği gün, ilk adımlarını attığı gün, ilk evcil hayvanını öldürdüğü gün... Vurulduktan, kurtarıldıktan ve

1 (İng.) İstenmeyen bebek.

iyileştikten sonra adalet sistemimiz yeterince cezalandırıldığımı düşünmüş olacak ki serbest bırakıldım. Elbette psikolojik destek almam şartıyla... On yıl boyunca Benson Barlow'la haftada iki defa görüştük, hatta arkadaş olduğumuzu bile söyleyebilirim. Beraber takılacak kadar değilse de yolda karşılaştığımızda hal hatır soracak kadar arkadaş olabildik.

İnsan ölmek üzereyken bütün hayatının gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçtiğini söylerler. Açıkçası şu an hayatımın son birkaç gününün neden gözümün önüne geldiğini tam olarak bilemiyorum. Kent ve ekibiyle ormana gidişimiz, kazandığım onca para...

Son birkaç gün mü?

Bir dakika, hayır. Son birkaç gün değil, yirmi yıl önce ve tüm bu değişimin öncesinden bahsediyorum.

Ilık bir sabah ve güneş ışıklan yüzümü ısıtırken yatağa uzanmış yatıyorum, arkalarda bir yerden Melissa'nın sesini duyuyorum. Burnuma omlet ve pastırma kokusu geliyor. Mutluyum. Keyfim yerinde. Hiçbir zaman sahip olmayacağım bir hayatı yaşıyorum. Camdan dışarı baktığımda beyaz ahşap çitleri ve bugün biçmeyi planladığım çimleri görebiliyorum. Çimleri biçecek, yan komşuyla sohbet edecek, onun eski buzdolabım mutfaktan garaja taşımasına yardım edeceğim. Kulağıma Sally'nin sesi de geliyor, yıllardır duymadığım halde oldukça yakın.

Yıllar mı? *Hayır, aylar.*

Sally, Melissa'ya yarm geleceğinden bahsediyor. Cari Schroder de gelecek. Schroder'in aslında iyi bir adam olduğunu anlamıştım veya hapiste geçirdiği on yıl belki de ona yaramıştı.

Uykum geliyor ve sesler uzaklaşıyor. Rüya içinde rüya görüyorum. Gözlerimi açtığımda dünyam Sally'yle dolu. Üzerime eğilmiş. Seviştiğimizi hatırlamıyorum. Pastırma kokusu ve beyaz çitlerin olduğu rüyaya geri dönmeye çalışıyorum ama bir şeyler beni burada tutuyor. Omzumda yirmi yıl öncesinin acısını tek-

rar hissediyorum. Antiseptik kokusu alıyorum. Hava hastalık kokuyor. Benim olmayan bir yatakta yatıyorum. Yabancı birinin yatağmdayım ve etrafımda tatsız şeyler dönüyor. Üstelik gözlerimi kapatmalarına izin veriyorum, tıpkı yıllar önce teyzeme izin verdiğim gibi. Gözlerimi açtığımda Melissa duvara yaslanmış bekliyor. Sally ise hâlâ üzerimde. Şişko Sally. Gözlerimi kapasam da artık rüyadan uyanma vakti geldi. Aileme dönmeliyim.

Uyanamıyorum.

Parça parça görüntüler... Bir an Sally üzerime eğilmiş, sonraki karede yok, sonra tekrar var. Mermi yarasıyla uğraşıyor. Yirmi yıl öncesini hatırlıyorum.

Yirmi yıl önce değil miydi?

O hatıraların çoktan gömülmüş olması gerekirdi.

"Abby nerede?" diye soruyorum.

"Güvende, merak etme," diye yanıtlıyor Melissa. "Onu yakında göreceksin. Seni çok özlüyor." Cümle, benim annem tarafından asla sarf edilmediyse de tam bir anne cümlesi. Bir yıl önce tanıdığım Melissa tamamen değişmiş.

Bir yıl mı?

Sally kıskanmış görünüyor, o kadar yıl sonra hâlâ bana âşık olduğunu seziyorum. Melissa arkasını dönmese iyi olur, şişman bir manyağın takıntılı aşkı yüzünden neler yapacağı belli olmaz.

"Bugün onun doğum günü," diyorum.

"Nesi var?" diye soruyor Melissa.

"Yirmi bir yaşma basacak."

Sally yanıtlıyor. "İlacın etkisi. Kafasını bulandırıyor, sorun yok."

"Düğünümüzü hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Melissa bana bakıp gülümsüyor. Ne aptalca bir soru, elbette hatırlıyor. Öyle harika bir gündü ki! Üstelik annem tarihleri karıştırıp düğüne gelememişti.

"Seni seviyorum," diyorum.

"İyileşeceksin Joe," diye karşılık veriyor.

Belden üstüm çıplak. Kıyafetlerim kanlı bir yığın halinde yatağın ayak ucunda. Büyük bir kayıp değil, neticede uyduruk bir hapishane takımından bahsediyoruz, yenisini alabilirler. Rüyanın bu kadar gerçekçi olması beni tedirgin ediyor. Abby'ye odaklanmaya çalışıyorum ama gerçekçi olduğu kadar hayalî de duruyor detayları düşündüğümde. Aslında Abby'ye dair hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Gözleri ne renk? Burnunun şekli nasıl? Peki ya yanakları? Saçları? Sonra annemin yeni kocasını hatırlamaya çalışıyorum. Ve Benson Barlovv'la olan terapilerimizi... VValt'ın cenazesini düşünüyorum ama hatırlayamıyorum. Belki de gidememiştim. Buzdolabını taşıyacağımız komşu... adı neydi? Schroder'in hapse tıkılmasının sebebi neydi peki?

Kötü bir rüya görüyorum, hepsi bu. Takımlarımdan birini kaybettikten sonra gördüğüm rüyalar gibi, kötü bir rüya.

Kendimi akışına bırakmaya karar veriyorum, ne olacağını rüyanın sonunda göreceğim. Tek sorun, ki oldukça önemli bir sorun, Şişko Sally'nin rüyamda ne işi var? Tanıdığım o kadar insan içinden, rüyamda onu görecek ne yapmış olabilirim ki?

Hiçbir şey.

Hiçbir zaman Sally'yi düşünmezdim.

Hiçbir zaman onu rüyamda görmezdim.

Sally.

Asla!

Bu da bana rüyada olmadığımı düşündürüyor.

Sally, "Hastaneye gitmelisin Joe," diyor.

Etrafıma bakmıyorum. Sally'nin yatak odasmdayım. Kadının rüyaları gerçek olmuş belli ki. Duvarda bir vazo dolusu çiçeğin resmi olsa da odada ne vazo var ne de çiçek. Perdeleri kapatıp pencere resmi koymak gibi bir şey yani. Köşede bir konsol, üzerinde de büyükçe bir ayna yer alıyor, aynamn kenarına aile fotoğrafları olduğunu tahmin ettiğim fotoğraflar sıkıştırılmış. Bayağı

yer kaplıyorlar, dolayısıyla Sally'nin kendini aynada tamamıyla görebilmesi pek mümkün değil.

"Canım yanıyor," diyorum. Sally'ye ilk defa doğru söyledim.

"Mermi delip geçmiş. Kas ve bağlarda yırtılma var. Kanamayı durdurdum, şimdilik fena değilsin, yaranı da temizledim. Ancak olumsuz şartlar yüzünden mikrop kapacak ve muhtemelen enfeksiyon sonucu omzunu hiçbir zaman eskisi gibi kullanamayacaksın."

Kafamı sallıyorum; tam birini kesmek üzereyken omzumun kilitlendiği ve kramplarla iki büklüm olduğum fikrini beynimden atmak istiyorum. "Düzelt şunu!"

"Cerrahi müdahale gerekiyor, kendi kendine iyileşemez."

"Müdahale et o zaman!"

"Ben edemem."

"O zaman müdahale edecek birini bul!"

Melissa yanımıza yaklaşıyor. Gözlerim bana dikiyor. Endişeli. "Sally'nin söylemek istediği, elinden geleni yapmış olduğu... Değil mi?" diyor ve bakışlarını Sally'ye çeviriyor.

Sally başım sallıyor. "Onu hastaneye götürmelisin. Yara mikrop kaparsa çok kötü olur. Eğer omzunu tekrar kullanmaya niyetliyse hastane tek çözüm."

Melissa gözlerini kadına dikiyor. "İlginç... Vır vır vır konuşuyorsun ve kulağıma gelen tek şey, artık sana ihtiyacımız olmadığı. " Ardından elindeki silahı kaldırıp kadına doğrultuyor. O an Melissa'nın hiç değişmediğini anlıyorum. Hâlâ o eski, âşık olduğum Melissa. Onunla olduğum için çok şanslıyım.

72

Ofiste herhangi bir paravan sistemi yok. Bir boyacıdan kalan parça kumaşla örtülmüş pencere dışında dört duvar ve bir kapıdan oluşuyor. Kumaş pencereye bantla tutturulmuş. Dışarının nasıl göründüğünü anlamak için Schroder'in örtüyü kaldırmasına gerek yok ama yine de kaldırıp bakıyor. Solda Schroder, sağda Hutton, bir süre mahkeme binasının arka kapısını izliyorlar. Kalabalığın önüne çekilmiş polis kordonunun iki yanında memurlar ve birkaç öğrenci tartışıyor. Öğrenciler muhtemelen olay yerinde ellerinde biralarla fotoğraf çektirip sosyal medyada paylaşmayı planlıyordun Geri kalanlar kordonun arkasında yere oturmuş, dizlerini karınlarına çekerek birbirlerine sarılmış halde ağlaşıyor. İnsanların büyük bir çoğunluğu olay yerinden uzaklaşıp evlerine gitmeye çalışıyorlar. Bazılarının üstlerinde kan lekeleri var.

"Kolay bir atış olmuş," diyor Hutton.

Schroder bir an Hutton'ın hâlâ öğrencilerden bahsettiğini düşünüyor ama elbette keskin nişancıyı kastetti. Schroder bir müddet mahkeme binasına ve arkasındaki otoparka bakıyor. Adamın arabasını park ettiği yeri tetkik ediyor. Nişancı ofise erken gelmiş, uzun bir süre beklemiş olmalı. Dava için polis bariyerleri konmadan önce arabasını o noktaya çekmiş. Demek Schroder mahkemeye geldiğinde şu anda arkasında duran silah muhtemelen yüzüne doğrultulmuş duruyordu. Ürperiyor. Sonra Hutton'a hak veriyor, kolay bir atış. Yerde üç mermi kovanı var, üzerlerindeki parmak izleri taranacak. Belki şansları yaver gider.

Bu sabah arabasından çıkarken Schroder'i takip eden silah arkada, yerde duruyor. Üzerinden parmak izi alınması olanaksız. Bütün silah yan taraftaki kutulardan birinden dökülen beyaz boyayla kaplı. Yerde boyanın fazlasından kalan lekeler var. Teneke kutunun ağzı açık, içinde yarıya kadar boyaya daldırılmış bir kulaklık duruyor. Bina yenilemenin kurallarını düşünüyor, yukarıdan aşağıya. Önce tavan, sonra duvarlar ve en son zemin. Ofiste daha yapılacak çok iş olduğu açık. Silahın üzerinde çalışan bir adli tıp uzmanı var. Schroder adamın adını sıradan bir günde bile hatırlayamazken patlama sonrasında hatırlamasını beklemek safdillik olurdu. Silahın balistik raporları gelecek, daha önceki bir olayda kullanılıp kullanmadığını görecekler. Muhtemelen Derek Rivers'tan alındığı ortaya çıkacak. Derek pek sohbet edecek havada değil, zira göğsünde Melissa veya başka birinden hediye iki kurşun var.

Olay yeri inceleme teknisyeni kovanların fotoğrafını çekiyor.

"Tek atış yapıldığım söylemiştin," diyor Schroder.

"Evet."

"Üç kovan var burada. Hem Joe hem de Jack vurulduysa iki eder."

"Sanırım ben açıklayabilirim," diyen teknisyen ayağa kalkıyor. Yirmilerinin sonunda, saçlan Schroder'in geri kazanmak için uğruna pek çok şeyi feda edebileceği kadar gür. Adını hatırlayamasa da adam, teknisyenin her hafta en az iki üç geceyi barlarda oynanan soru-cevap oyunlarını kazanarak geçirdiğini biliyor.

"Şimdi şöyle... Üç kovan var çünkü üç atış yapıldı ama siz yalnızca birini duydunuz, değil mi?"

"Evet," diyor Hutton, "Yalnızca biz değil, herkes tek atış duydu."

"Silahın namlusu tıkanmış."

"Tıkanmış derken?"

"Mermilerden biri silahın namlusunu tıkamış. Daha doğrusu, eğer tek atış duyduysanız diğer iki mermi namluda tıkanmış olmalı. îlk kurşun ateşlenmiş, ikinci kurşun sıkışmış, üçüncüsü de tam arkasında kalmış."

"Yine de bu üç atış eder, duymuş olmamız gerekmez miydi?" diyor Hutton.

"Tahminim, mermilerin içeriğinin değiştirildiği yönünde. Muhtemelen barutu azaltılmış. Kurşunlarda dört ana parça vardır: Kurşunun kendisi, kovanı, barut ve fünye. Fünye barutu ateşler ve..."

Schroder adamın sözünü kesiyor: "Mermilerin nasıl işlediğini biliyoruz."

"Tamam, peki. Eğer barutu çıkarırsanız fünye yine ateşlenir ama daha ufak bir sesle... Diyelim ki ofisin içinde duyulabilir ancak ses dışarıya kadar gitmez. Dolayısıyla buradaki tetikçi ilk mermiyi ateşleyebildi; ikinci ve üçüncü mermi ise tam olarak ateşlenmedi. Namluya kadar gelip kaldılar diyebiliriz. Geri dönüp bazı testlerle teyit etmem gerekecek ama şimdilik tahminim bu yönde. Bir de şarjör boştu, yani tetikçi her kimse yalnızca üç atış yapmayı planlıyordu."

"Peki ya Jack?" diye soruyor Schroder. "O da vuruldu."

"Muhtemelen bununla vurulmadı. Derek Rivers ve Tristan Walker'ı öldüren silahtan olabilir. Merkeze dönünce daha çok bilgi veririm."

Teknisyen silahı paketlerken Hutton ile Schroder az önce duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyorlar.

"Eğer Raphael ile Melissa birlikte çalışıyorsa..." diyor Hutton, "Kadın, Raphael'i satmış olmalı. Ama zaten satacaksa niçin kurşunların içini boşaltsın ki?"

"İki su bardağı vardı."

"Anlamadım?"

"Hiç," diyor Schroder. Raphael'e dair içinde oluşan kötü hissi dinlemeliydi. Evde adama fotoğrafları gösterirken acaba Melissa da orada mıydı? Nasıl olduğunu düşünüyordu. Belki Raphael de Melissa'mn başka biri olduğunu sanmıştı. Joe'yu öldürmeyi en az kendisi kadar isteyen biri... Evet, bu mümkün. Melissa, Schroder'in adamla olan konuşmasını duymuş ve onu fotoğraflardan tanıdığını anlamıştı. "Bir kol bulmuşlar." Hutton geri geliyor. "Sadece iki parmağı olan bir kol, başka bir şeyi yokmuş ve parmaklar da bayağı yanmış. Raphael'in evine gidip parmak izlerini karşılaştıracak bir ekip var. Eğer oysa yakında öğreniriz."

Schroder parmak izlerinin eşleşeceğinden emin. Camdan şehre, kendi şehrine tekrar göz atıyor. Joe'yu tutuklamasının bütün bu olayları tetikleyip tetiklemediğini düşünüyor. Galiba o başlattı. Şehrin bu yakasındaki yıkım diğer taraflara uğramamış, insanlar normal hayatlarına devam ediyorlar, ellerinde çantaları işlerine gidiyorlar, öğle yemeğine çıkıp kuryelerden paketler alıyorlar.

"Lanet olsun!" diyor Schroder.

Hutton sessizliğini koruyor.

"Haydi gidelim!"

"Nereye? Raphael'in evine mi?"

"Hastaneye."

"İyi fikir."

Merdivenlere doğru ilerliyorlar. Schroder ağlamak istiyor, olanlara inanamıyor. Niye böyle hissettiğim çözemiyor, daha önce de başına kötü olaylar gelmiş, beraber çalıştığı insanların ölümlerine şahit olmuştu ancak bu fazla geldi. Rebecca Kent...

Hutton, "Onları bulacağız," diyor.

"Melissa'yı bulduğumuz gibi mi?"

Cevap yok.

Omuz askısı destek olsa da Schroder'in kolundaki ağrı gittikçe artıyor. Hutton'ın arabasına giderken gazetecilerin sorulanın cevaplamıyorlar. İnsanlar etrafta ifadesiz suratlarla dolanıyor.

Sağlık görevlileri hâlâ yaralılara yardım ediyor ama civarda ciddi yaralı kalmadı. Schroder herhangi bir ceset de görmüyor. Kimse ölmedi mi, yoksa çoktan kaldırıldılar mı, emin değil.

"Tıpkı, kötü bir rüya gibi," diyor Hutton.

"Hem de nasıl!"

"Doğru söyle Cari, böyle durumlarda mesleği bıraktığına seviniyor musun?" Tabii Hutton'm sorusu yanlış; Schroder işi isteyerek bırakmamış, ona el çektirilmişti.

"Ben... bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

Arabaya biniyorlar. Schroder yan aynadan kendine şöyle bir bakıyor. Mahvolmuş görünüyor. Alnındaki bandaj saçlarını geriye doğru çekiyor. Bandaj kanlanmış, yüzünde ve boynunda da kurumuş kan lekeleri var. Hutton kavşaklarda sirenleri açınca hastaneye on dakikada varıyorlar. Ön tarafta boş park yeri kalmamış, millet ikinci sırayı park etmeye başlamış.

Schroder başıyla hastanenin karşı tarafım işaret ederek, "Beni burada indirsen yeter," diyor. "Bundan sonrasını hallederim, sen de işine bakarsın."

Hutton itiraz ediyor. "İçeri geliyorum. Rebecca'nm yanında olmalıyız."

"Rebecca gidip Joe ile Melissa'yı yakalamam isterdi."

"Bak Cari, ona ne söz verdiğini duydum."

"Yani?"

"Bu durumda bir süre daha yanında kalsam fena olmaz. Sen önden gir, şu koluna bir baktır. Ben de arkaya park edip senin gelmeni beklerim."

Schroder arabadan çıkıyor. Trafiği yararak hastaneye ilerliyor. Hutton sözünü pek de ciddiye almamış olmalı, yoksa onu bu kadar rahat bırakmazdı. Hastane girişi kalabalık; etraf hâlâ şoktan çıkamamış insanlarla dolu. Kesiklerinin ve kırık kemiklerinin acısı yüzlerinden okunan insanlar... Buraya gelirken dinlediği kadarıyla yaralanmaların çoğu izdihamdan kaynaklanmış. Duvar

dibinde görevli hemşireyle konuşmak isteyenlerin oluşturduğu uzun bir sıra var. Schroder sıra beklemek istemiyor. Dışarı çıkıp binanın arkasından dolaşarak ambulans girişine ulaşıyor. Tam o sırada bir ambulans içeri giriyor. Kapıları açılıyor, sedye indiriliyor. Sedyede yüzünün yarısı olmayan bir Azrail yatıyor. Bilinci yerinde, yumruklarını sıkmış. Schroder, bir doktor önüne geçip onu durdurana kadar sedyeye içeri kadar eşlik ediyor.

"Yanlış girişteniz." Doktorun saçı öyle kötü kesilmiş ki... Gözleri kan çanağı ve nefesi kahve kokuyor. Göğsündeki isimlikte Dr. Ben Hearse[2] yazılı. Schroder, bunun hastaları için pek de çekici bir isim olmadığına kanaat getiriyor; Doktor Ölüm'den bir adım öncesi...

"Ben polisim. Dedektif Cari Schroder. İçeri girmem gerekiyor. Ortağım içeride. Birkaç dakika önce getirilmiş olmalı."

Doktor Hearse kafasını sallıyor. "Evet, şu an müdahale ediliyor."

"Kurtulacak mı?"

"Şu anda müdahale ediliyor," diye tekrarlıyor doktor yumuşak bir ses tonuyla. "Koluna bir bakayım mı?" Doktor dokunduğu anda Schroder inliyor. "Anladım, beni takip et."

"Bir iğneyle falan halledemez miyiz?"

"İğne derken?"

"Ağrı kesici bir şeyler... Canım çok yanıyor."

"Hayır, sana ağrı kesici iğne yapamam ama kırığı yerine oturtup alçıya alabilirim."

"Sadece bir iğne. Alçıyı sonra hallederiz."

"Alçıyı şimdi *halledelim*."

Schroder acil bölümüne kadar adamı takip ediyor. Aktif müdahalede bulunmayan doktorlar, sedyeleri ve müdahale ekipmanlarını hazırlamak üzere koşturuyorlar. Koridorun sonuna kadar ilerliyor, doktorun ofisine giriyorlar.

2 (İng.) Cenaze arabası, (ç. n.)

Doktor Hearse, "Burada bekle, röntgenin çekilsin, neler olmuş bir görelim," diyor.

"Dedektif Kent'in durumuna dair bilgi istiyorum," diyor Schroder. Sabrı azalmaya başlıyor. Joe'yu bulmak için bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama tam olarak ne yapması gerektiğini bilemiyor.

Doktor başını sallıyor. "Burada bekle, ne yapabileceğime bakarım."

Birkaç dakika yalnız oturduktan sonra Schroder'in telefonu çalıyor. Cebine uzanıyor. Ekran kırılmış, dolayısıyla kimin aradığını anlaması mümkün değil. Hâlâ karısını aramadığını fark ediyor. Karısı haberleri izlediyse endişeye kapılmış olmalı.

Telefonu, "Dedektif Schroder," diye açıyor; yine ağız alışkanlığıyla dedektif unvanını kullanıyor. Böyle zamanlarda hâlâ iş başındaymış gibi hissediyor kendini.

"Cari, benim, Hutton." Hutton dedektif kelimesini ya duymadı ya da duymazdan geldi. "Acilen buraya gelmen gerekiyor."

"Nereye?"

"Arkadaki otoparka. Acele et!"

73

Sally silahı gördüğünde yutkunuyor.

"Joe, onu senin öldürmen için bekletiyordum, yeniden buluşmamızın şerefine bir hediye," diyor Melissa.

"Ev hediyesi gibi mi?" diye soruyorum ancak bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Her ne kadar Sally nefis bir ev hediyesi olsa da Melissa'yla buraya taşınacağımızdan pek de emin değilim. "Buraya mı taşınıyoruz?"

Melissa, "Hayır," diye yanıtlıyor.

Sally sırtını duvara veriyor. Avuçları dışa dönük, omuzlarıyla aynı hizadalar. Bileğindeki saatin kadranı bana dönük. Saatin kaç olduğunu görebiliyorum. Yatağın yanındaki komodinin üstünde de bir alarmlı saat duruyor. Kol saatine göre iki dakika ileri. Birden her şeyin niçin saçma sapan geldiğini çözdüm. Şu andan iki dakika ilerideyim ve dengemi bozuyor bu. Sally'nin kaderine ne düşecekse bu iki dakika içinde gerçekleşti ve ben de şimdi ağır ağır bu kaderi seyrediyorum.

"Nasıl yapalım?" diye soruyor Melissa. İşte iki dakikalık farkı aşıp gelen bir soru.

"Bilmiyorum."

Sally, "Lütfen yapmayın, beni öldürmeyin," diye yalvarıyor. Ki bize ettiği yardımlar yüzünden onu öldürmeye artık pek de gerek duymuyorum.

Elbette onu öldürmemem. Ama bu onu salacağımız anlamına da gelmiyor.

"Onu sen vur," diyorum. Zaman kaymalarıyla dolu bu yerden kurtulmak istiyorum, üstelik hakikaten canım Sally'yi vurmak istemiyor.

"Ne olur Joe..." diye ağlamaya başlıyor Sally. "Ölmek istemiyorum. Sana hep iyi davrandım. Seni hapishanede ziyarete gelmemiş olabilirim ama yaptıklarından sonra nasıl gelebilirdim ki?"

"Üzgünüm Sally, çok üzgünüm..." diyorum ve gerçekten de üzgünüm.

"Sana kitaplar getirdim."

"Ne?" Elimle Melissa'ya durmasını işaret ediyorum.

"Sana getiremedim tabii ama kitapları annene verdim, sana getirecekti. Aşk romanları. Okumayı sevdiğini biliyorum, o yüzden sana annenle bir sürü kitap gönderdim. Bütün yaptıklarından sonra Joe, sana yine de iyi davrandım. Ne olur bana bir şey yapmayın."

Melissa ne yapması gerektiğini soran gözlerle bana bakıyor. Olan bitenin gerçekliği kafama dank etti. Rüya falan yok, her şey aynı zaman diliminde cereyan ediyor. Kitapları anneme veren Melissa değil Sally'ydi.

"Onlar *senin* mesajların mıydı?" diye soruyorum. "Kaçmama yardım etmeye çalışan sen miydin?"

Melissa anlamamış gibi görünüyor, Sally de aynı şekilde. Melissa, "Kaçmak mı?" diye sorarken gözlerini Sally'ye çeviriyor. "Onun kaçmasına yardım mı ediyordun?"

Sally cevaplamayınca onun yerine konuşmak bana düşüyor. "Kitaplarda mesajlar vardı. Polislere Dedektif Calhoun'un gömülü olduğu yeri göstermemi istiyordu; böylece kaçmama yardım edecekti. Annem kitapları bana zamanında getiremeyince plan işlemedi tabii... Ben senin gönderdiğini sanıyordum. Neden öyle bakıyorsun?"

"İlaçlar yüzünden kafan yerinde değil."

"Yo, gayet yerinde." Sesim istediğimden daha yüksek çıktı. Dişlerimi sıkıp derin bir nefes alıyorum, omzumun acısı geçti.

Bana ne verdilerse sürekli konuşma isteği uyandırıyor. "Bana aşk romanları gönderdi, kitapların isimlerini özellikle seçmişti. Ama annem iletmeyi beceremedi."

"Annen mi?"

"Lütfen. Tek isteğim Joe'ya yardım etmekti. Geçen sene testisini ezdiğinde de bana gelmişti. Yakalandığında hayatını ben kurtardım. Şimdi de..."

Dinlemeyi bırakıyorum. Ormana gittiğim zamanı düşünüyorum. Kaçma planımı yapan Sally'ydi. Sally'yle beraber ormanda koşuyorduk, ardımızda bir düzine polis cesedi bırakmıştık. Sally'yle beraber keyif içinde öldürüyorduk, geleceğe doğru koşuyorduk... Tek mesele, Sally'yle olan gelecek hayalimin bana en az patlak bir testis ya da ne bileyim idam cezası kadar çekici gelmesiydi. Belki baba olmak kadar...

Melissa, "Joe!" diye bağırıyor. Bana birkaç defa arka arkaya seslendiğini fark ettim. "Hâlâ o kitapları mı düşünüyorsun? Kaçmana yardım etmeye falan çalışmıyordu."

"Anlamadım."

Melissa, Sally'ye dönüyor. "O kitapları Joe'ya sen mi verdin?"

"Evet, aşk romanlarını çok sevdiğini biliyorum." Sanki Melissa odada yokmuş gibi bana bakarak konuşuyor.

"Bir mesaj içeriyorlardı," diyorum, söylediklerime ben bile inanmıyorum.

"Eh, sor bakalım, neymiş o mesaj?"

"Ne olur!" diyor Sally. Titriyor, gözlerini bana dikmiş bir cevap bekliyor. İşyerindeki konuşmalarımızı anımsıyorum, bana her gün sandviç getirmesini... İyi niyetli Sally, güvenilir eski dost Sally, tatlı Sally. Sandviçlerinin midemi bozmadığı Sally.

"İşimize yaramaz," diyor Melissa.

"Sanmam," diyorum.

Sally, "Joe!" diyor.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp, "Şşşşş!" diyerek onu susturuyorum. "Her şey çok güzel olacak, inan bana."

Tekrar, "Joe!" diyor. Sesi bu sefer daha yüksek perdeden çıktı.

"Onu senin için canlı tuttum Joe. Sen öldürebilesin diye, anladın mı?" Melissa ısrarcı.

Sally. Zavallı Sally. Şişman Sally. Herkese yardımcı olmaya çalışıyordu. Polis merkezinde etrafta ağır ağır ilerler ve herkes tarafından göz ardı edilirdi. Tıpkı benim gibi. Tek farkımız, benden yirmi kilo daha ağır çekmesiydi. Kafamı sallıyorum. İnsanlara benim de bir insan olduğumu gösterme vakti geldi belki de. Şimdi değilse ne zaman...

"Onu vurmayacağım," diyorum Melissa'ya.

Sally mutlu görünüyor, Melissa ise üzgün...

"Onu sen vuracaksın. Hızlı bir ölüm olsun." Sally'nin acı çekmesini istemiyorum, insanlığım bu kadar.

74

Hastanenin bu kısmı bir labirenti andırıyor. Schroder daha önce bu kısımda hasta ziyareti için bulunmuştu. Ameliyat odalarının dışında beklemiş, insanların içeride ölmelerine şahit olmuştu. Arkadaşları canlarını kurtarmaya çalışırken burada beklemiş, kimileri kurtulmuş, kimileri kurtulamamıştı.

Dr. Hearse onu görünce yanına geliyor. Yüzünde, diş hekiminin Schroder'in düzenli olarak diş ipi kullanmadığını duyduğunda beliren ifadenin aynısı var. "Sabrının azaldığını biliyorum ama hâlâ ameliyatta."

"Arkadaki otoparka en kısa yoldan nasıl çıkarım?"

"Çıkamazsın, kırığınla ilgilenmemiz gerekiyor."

"Ağrı kesiciyle idare ederim."

"Siz polislerin derdi ne? Canınızla uğraşırken mucizeler yaratmamızı beklersiniz ama hafif yaralanmalarda elimizi sürmemize izin vermezsiniz."

"Hayatın ironilerinden biri işte, ne yaparsın. Bak, bu gerçekten acil bir durum. Gitmem gerek. Bana iğne falan yapamaz mısın?"

"Hayır. Geri dönüp tedavi..."

"Sonra geleceğim. En azından otoparka nasıl çıkacağımı göster."

Otoparka giden yolda sağa sola birkaç dönüş ve Schroder ona her baktığında gözlerini deviren bir doktor var. En son her iki ucunda da birer kapı bulunan yaklaşık yirmi metrelik bir koridora giriyorlar. Doktor Hearse güvenlik kartıyla kapılan açıyor. Bir anda güneşe çıktılar. Yakınlardan bir yerlerden bir siren sesi geliyor.

"Anlayamıyorum," diyen Hearse otoparka gözlerini dikmiş, Schroder'in baktığı tarafa bakıyor. Etrafı polis araçlarıyla, ciplerle ve birkaç motosikletle çevrilmiş bir ambulans. Yan taraftaki inşaatın tozu bu sahnenin üzerine yağıyor. Hava hâlâ açık, güneş yükselmiş, gölgeler kısalmış. Hutton ambulanstan on metre kadar uzağa park etmiş, arabasının arkasında duruyor.

"Bu ambulansm burada olmaması gerek," diye devam ediyor Hearse. "Neler olu..." Hutton'm elindeki silahı görüyor.

Schroder doktora, "Burada kal!" deyip arabaların arasından eğilerek Hutton'a doğru gidiyor. "Nedir durum?"

"Emin değilim. Ancak bu, o ambulans olmalı. Destek çağırdım, ekipler on dakikaya burada olur."

Schroder beklemelerine gerek olmadığını düşünüyor. Destek ekipleri buraya geldiklerinde boş bir ambulanstan başka bir şey bulamayacaklar. Yine de dikkatli olmaları gerektiğini biliyor. "O kadar bekleyemeyiz."

Hutton kararlı. "Seni de o yüzden çağırdım ya! Müdahale edelim."

Schroder kafasını kaşıyor. "Peki araçtan biri çıkarsa ne yapmamı bekliyorsun? Parmaklarımla mı ateş edeyim?"

"Kent'in silahını kullansana... Aldığını gördüm."

Adam haklı.

Ambulansa yaklaşıyorlar. Şoför mahallinde kimsenin olmadığı açık. Hutton arkada durup Schroder'e *gir* der gibi işaret ediyor. Schroder, Kent'in silahını omuz askısına takmıştı, sağlam koluyla kapıyı açıp içeri atladıktan sonra Kent'in silahını çekiyor. Hutton da içeriye nişan almış bekliyor. Bir an sonra ikisi de silahlarını indiriyorlar. Schroder, Kent'in tabancasını yerine koyup Doktor Hearse'ü çağırıyor. Adam koşarak gelip ambulansın içine bir göz atıyor.

"Tanrım!" diyor. "Bu Trish... Peki nasıl... Ah, Jimmy!" İkinci cesedi görmesinin ardından ambulansa biniyor.

Aracın arkası mahvolmuş durumda. İlkyardım malzemeleri yerlere saçılmış. Kan, hemşire kıyafetleri... Jimmy donuna kadar soyulmuş. Hearse, Trish'in nabzına bakıyor ve hızla Schroder'e dönüp, "Yaşıyor," diyor. "Buraya destek çağıralım." Güvenlik kartını Hutton'a verip kapıyı gösteriyor: "Çabuk olun!" Hutton kapıya koşuyor.

Schroder yerdeki kıyafetlere bakıyor. Melissa önce hemşire üniformasıyla belirmiş, sonra da kurbanlardan birinin kıyafetlerini giymiş. Hearse ikinci kurbanın nabzına bakıyor, sonra yanağını adamın göğsüne dayayarak dinliyor. Tekrar nabzım kontrol ediyor. "Nabzı zayıf ama yaşıyor. Neler olmuş burada?"

"Ambulansı kaçmak için kullandılar," diyor Schroder. Hemşire kıyafeti sayesinde Melissa araca binmenin kolay bir yolunu bulmuştur. Sonra muhtemelen ekibe silah çekmiştir. Hemşire kıyafetleri herhangi bir mağazadan alınabilir. Belki de bir hemşireden gasp etmiştir. Eğer ikinci seçenek doğru ise hastane kapılarını açmak için güvenlik kartını da almış olabilir.

"Sedye için yardıma ihtiyacım var." Hearse, Schroder'e bakıyor. Schroder de sağlam koluyla adama destek oluyor ve Trish'i sedyeye yatırıyorlar. Kadının her tarfı kanla kaplı, saçları da kanlı yüzüne yapışmış. Alın bölgesine küt uçlu bir cisimden darbe almış. Schroder bu vakayı defalarca gördü ve kadının yaşasa bile uzun vadede ciddi sorunlarla boğuşacağını biliyor. Diğer adamda herhangi bir darbe izi yok, derin bir uykuda gibi. Hearse sedyeyi çıktıkları kapıya doğru itmeye başlıyor. Tam kapıdan girmek üzerelerken dört doktor onlara doğru koşuyor; ikisi Trish'in yattığı sedyeyi alırken diğer ikisi ambulansa başka bir sedyeyi yanaştırıyor. İkinci kurban da içeri alındığında Hearse ile Schroder yine yalnız kalıyor.

"Bunu yapam yakalamak istiyorsun, değil mi?" diyor Hearse.

"Evet."

"Onu yakalayıp sana teslim etmem mümkün değil tabii ama şu üstteki plastik çekmeceyi görüyor musun?" Ambulansın içindeki dolabı işaret ediyor. "Yeşil sapı olan?"

"Evet?"

"O çekmecede kolunun ağrısını dindirecek bir şeyler bulabilirsin. Tamamen dindireceği sözünü veremem ama idare edecektir."

Hemen sonra diğer meslektaşlarının arkasından hastaneye dönüyor. Schroder ambulansa binip çekmeceyi açıyor. İçinde yarım düzine kadar enjektör var ve hepsi birbirinin aynı şeffaf sıvıyla dolu. Birini alıp kapağım dişiyle açtıktan sonra içindeki ilacı koluna zerk ediyor. İçinde ne olduğunu bilmiyor ama kapağı kapatıp boş enjektörü yere bırakana kadar ağrısı hafifledi bile. İkincisini de cebine atıyor. Ve sonra *ne olacak ki* diye düşünerek üçüncü bir tane daha alıyor. Araçtan indiğinde Hutton'la karşılaşıyor.

"Destek kuvvetleri iptal ettim. Olay yeri inceleme ise yolda."

Schroder duvardaki bir lekeyi işaret ediyor. "Şuna bak!"

"Sağlık görevlilerinden olamaz. Diğer kan izlerine benzemiyor."

"Joe'nun olmalı. Buraya oturmuş ve duvara sırtını dayamış. Ambulanstan dışarı doğru giden bir kan izi var ve burada da devam ediyor." Yeri işaret ediyor. "Melissa araç değiştirmiş."

"Otoparktan çalmamıştır. Önceden buraya bıraktığı bir araç vardı muhtemelen."

Schroder de başını sallıyor. "Kesinlikle, daha hızlı ve kolay olmuştur." Otoparka bir göz gezdiriyor. "Kamera yok."

"Yanılıyorsun. Yeni geliştirmeler sonucu girişe kameralar yerleştirildi, yakında içeriye de yerleştirilecek."

"Yakında olmasının bize bir faydası yok."

"Tabii ki yok. Ancak girişteki kameralar bir şey yakalamış olabilir." Hutton genel girişi işaret ediyor. "Giren çıkanı takip etmesi için yerleştirildiler ama otoparka bakan bir tane var. Eğer şansımız yaver giderse..."

Şans... Schroder bu kelimenin içerdiği anlamları ve olasılıkları düşünüyor. Joe şanslı çünkü kaçabildi. Schroder de şanslı çünkü

arabadan zamanında çıktı. Bir denge olmalı. Her iyi şans için bir kötü şans. Christchurch'ün özelliği de budur, Joe ile Melissa'ya iyi şans getirirken Rebecca, Jack ve Raphael'e kötü şans getirdi.

"Gidip bakalım."

"Bak Cari..."

"Sen bana bak, burası bir hastane, bu kırık kol da bana ait. Ben de buradayım. Yani her şekilde içeri giriyorum, kaçtığım falan yok. Hatta sen de gelebilirsin, ikimizin aynı anda hastaneye girmemesi için bir sebep göremiyorum."

"Cari..."

"Buraya kadar gelmeme müsaade ettin Wilson, bir adım daha atalım ve şu güvenlik kayıtlarına bakalım. Sadece bunu istiyorum. Hem hiçbir şey çıkmama olasılığı da var. Bir yere varamazsak en azından kolumu alçıya aldırır, merkeze gelip size yardım ederim."

Bir devriye arabası otoparka giriyor. Adamların yakınında bir yerde duruyor. Hutton gidip devriye ekibiyle konuşuyor, ambulansı emniyete almalarını söylüyor; sonra ikisi birlikte hastaneye dönüyorlar, bu defa bina etrafında tam tur atıp ana kapıdan giriyorlar. Hutton rozetini resepsiyon bankosundaki kadına gösterip güvenlik kameraları hakkında yetkili biriyle konuşmaları gerektiğini söylüyor. Kadın heyecanlanmış gibi. Biraz düşünüp hastanenin diğer tarafındaki yoğunluğun bu iki adamın ilgilendiği kameralarla ilgisi olduğunu buluyor. Başını sallayıp bir telefon görüşmesi yapıyor. Hutton ile Schroder beklerken birbirleriyle konuşmuyorlar, ikisi de sanki süreç hızlanacakmış gibi dikkatlerini kadına veriyorlar. Buna odaklanmaları işe yarıyor, tahminlerinin yarısı kadar bir sürede sonuç almıyor. Kadın onlarla ilgilenecek birini çağırıyor.

Bu kişinin adı Bevan Middleton; Joe Middleton'la hiçbir akrabalığı yok. Hutton'ın elini sıkıyor, Schroder'in kırık koluna da şöyle bir bakıyor. Güvenlik odasına doğru ilerlerlerken polis kuvvetlerine başvurmayı düşündüğünü ancak renk körü olduğu

için kabul edilmeyeceğini anlabyor. "Polis memurluğunun yalnızca grinin elli tonu hakkında olduğunu zannederdim ama anlaşılan kırmızı ve yeşil de en az gri kadar önemliymiş."

Güvenlik odası zemin katta, tuvaletlerin oldukça yakınında, dolayısıyla içerisi sidikle karışık dezenfektan kokuyor. Duvarlardan birinde, hastanenin muhtelif açılarına yerleştirilmiş kameraların bağlı olduğu ekranlar var. Birkaç farklı bilgisayar odanın ayrı yerlerine yerleştirilmişti, önlerindeki masada ise neredeyse Schroder'in evindeki televizyon büyüklüğünde bir monitör duruyor. Ekipmanın yarısı yepyeni, yarısı ise en az on yıllık. Duvarlar ve mobilyalar da yirmi seneyi devirmiş gibi. Schroder artık kolunun ağrısını hissetmiyor. Uyuşturucu iğne kolunu iyileştirdi, hatta kafasını da...

"Buralar komple yenileniyor," diyor Bevan. "Arka otoparkın görüntülerini mi istiyorsunuz?"

"Evet," diyor Hutton.

Adam bilgisayarın tuşlarına basıyor. Bir an sonra hastanenin arka girişi, önlerindeki büyük monitörde beliriyor. Kapıya kadar olan beş metrelik mesafeyi çekiyormuş. Üç adam öne eğilip çok da net olmayan görüntüleri incelemeye başlıyorlar.

Schroder işaret ediyor: "İşte ambulans."

"Bir tek ambulans görünüyor."

"Yetmez mi?"

"Görüntüyü netleştirebilir miyiz?"

Güvenlik kafasını iki yana sallıyor. "Üzgünüm ama hayır."

Schroder adamın bunu söyleyeceğini biliyordu. Bütün o polisiye dizilerde ekip görüntüyü netleştirip temizler ve mükemmel bir netlik elde ederdi. Bir arabanın ön camındaki yansımayı alır, başka bir açıdan öyle netleştirirlerdi ki suçlunun eline yazdığı cep telefonu numarasını görmek bile mümkün olurdu. Gerçek hayatsa farklı. Schroder, Sherlock Holmes'un bu yeni teknolojilerle neler yapabileceğini düşünmeden edemiyor.

"Hiç mi?"

"Burada nasılsa öyle!" Güvenlik görüntüyü yaklaştırdığında netlik iyice azalıyor. Ambulansı ve onu koruyan iki polis memurunu görebiliyorlar ama daha fazlasını değil.

"Tamam, başa sar bakalım, geldiği ana kadar alalım."

Kayıt başa dönüyor. Başka arabalar gidip geliyor. Gölgeler uzuyor. Hava soğuyor. İnsanlar geri geri yürüyor. Yirmi beş dakika öncesine geldiklerinde bir araç geri geri gelip ambulansın yakınlarına park ediyor; iki kişi çıkıp ambulansa biniyor ve ambulans yola çıkıyor. Güvenlik görevlisi herhangi bir uyarıya gerek duymadan kaydı durdurup normal hızda oynatmaya başlıyor. Flu Melissa, bulanık Joe'yu ambulanstan çıkarıyor. Schoder o ikisini bir arada görmenin gerginliğiyle yüzünü buruşturuyor. Melissa ile Joe koyu mavi minibüse binip uzaklaşıyorlar. Sonra hayat devam ediyor, ambulans park yerinde duruyor, insanlar etrafından yürüyüp geçiyor. Minibüsün plakasını görmek mümkün değil.

"Pek yardımı olmadı," diyor Hutton. "Ama bir duyuru geçeriz. Koyu mavi minibüs, marka ve model bilgisi kesin değil. Tekrar araç değiştirmiş bile olabilirler ama yine de biz duyuruyu geçelim. Şansımız varsa bir şeyler çıkar."

Şans. Yine o kelime.

"İyice başa sar, minibüsün gelişini görmek istiyorum," diyor Schroder. Güvenlikçi heyecanlanıyor, bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüş olmalı. Yine başa sarmaya başlıyor. Beş dakikalık aralıklarla atlayarak ilerliyor. Ambulans ortaya çıkmadan bir saat önce minibüs orada belirivermiş. Adam durdurup biraz ileri sarıyor. Sonra saniye saniye geri geliyor. Melissa'nın geri geri yürüyüp minibüse bindiğini görüyorlar. Güvenlik "oynat" tuşuna basıyor.

"Nereye gidiyor ki?"

"Söylemesi zor. Binanın etrafını dolaşıyor olabilir, diğer tarafta çalışanlar için başka park yerleri de var. Görevli kapısı da o tarafta, oraya gidiyor da olabilir."

"Görevli kapısını gösteren kamera var mı?"

"Tabii, takılalı iki sene falan oldu."

"Bu görüntüyle yan yana akıtabilir misin?"

Güvenlik klavyede birkaç tuşa daha dokunuyor, iki görüntü senkronize şekilde akmaya başlıyor. Az önce Schroder ile doktorun çıktığı kapı görünüyor. Melissa kapıdan geçerek koridora giriyor. Kameranın görüntü kalitesi daha iyi, Melissa daha yakından izlenebilmiş. Güvenlik görevlisi kameraları birbiri ardına takip ettirerek kadımn acil bölümünden ambulans girişine geçişini görüntülüyor. Schroder, Melissa'nın özgüvenine tekrar hayran kalıyor. Sanki yıllardır orada çalışıyor gibi davramyor kadın. Durup telefonuyla uğraşıyor. Schroder, onun çevreyi kontrol etmek için duraksadığını düşünüyor. Ardmdan Melissa ambulans yakınlarında iki sağlık görevlisiyle konuşuyor. Bunlar birkaç saat önce yaralı buldukları iki görevli. Görüntünün sonunda ise Melissa ambulansa biniyor.

Schroder almnda bir damarın attığını hissedebiliyor. Kanında adrenalin dolaşmaya başladı. Tam da şu an bir arabayı kaldırıp tersine çevirebilir, üstelik kırık koluyla. Kendini bir canavar gibi hissediyor.

"Kimin güvenlik kartını kullanmış?" diye soruyor monitörü işaret ederek. Soru ağzından çıktığı an, cevabını da bulduğunu fark ediyor. Daha otoparktayken cevabı biliyordu.

"Güzel soru," diyor güvenlik görevlisi, belli ki Sally'ye dair hiçbir fikri yok. Dolayısıyla kadının Joe'yla çalıştığım, hatta onu yakalattığını, bütün olaylardan sonra da hemşirelik stajına bu hastanede devam ettiğini bilemez. Adam klavyede biraz daha uğraşüktan sonra ekranda bir fotoğraf ve kart numarası beliriyor. Schroder ekranda beliren Sally'nin fotoğrafına bakıyor, Hutton da... Sonra birbirlerine bakıyorlar.

"Kahretsin!" diyor Hutton.

Schroder de, "Biliyorum," diye tamamlıyor.

Hutton'ın "gidelim" işaretiyle iki adam otoparka doğru koşmaya başlıyor.

75

Melissa ona yeni bir tişört giydirirken Joe sessizce duruyor. Adamın teninin kokusunu neredeyse unutmuştu. Nasıl hissettiğini de... Onsuz geçen bir yıl çok zorlu oldu. İlk birkaç ay sorun yoktu, yalmzca tutuklanmasına kızmış ancak hayatına devam edebilmişti. Soma hamile olduğunu öğrendi. Vücudu hormonlarla dolup taştı. Saçma sapan şeylere ağlamaya başladı, özellikle gazetelerdeki hayvan veya çocuk hikâyelerinde gözleri doluyordu. Hikâyelerin çoğu üzücüydü, dünya böyle dönüyordu. Garip yiyecekler aşermeye başladı. Çiğ patatesle besleniyordu, bir de çikolata. Bir aylık dönemde bütün Yeni ZelandalI çikolata üreticilerinin kalkınmasını sağlamış olmalıydı. Sonra bu aşermeler yerini başka gıdalara bıraktı. Meyve, tavuk ve Thai yemekleri vazgeçilmezi olmuştu. Bu sırada Joe'ya olan duyguları da derinleşmişti. Doğuma üç ay kala Joe'nun kaçışını planlamıştı bile; bebeğinin bir babası olmalıydı. Önce hep istediği bebeği doğuracak, sonra da babasını kaçıracaktı.

En sonunda Joe, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Melissa bu defa kendi üstünü değiştiriyor. Önceki gece eşyalarını buraya getirmişti. Bu kez siyah bir peruk da aldı. "Eve dönüyoruz. Bir süre radara yakalanmadan yaşayacağız. Polis kaçan insanların peşine düşer, saklananların değil. Sonra..."

"Gerçekten bir kızımız mı var? Yoksa o da hayallerimden biri miydi?"

Hâlâ Sally'nin evindeler. Melissa buradan nefret ediyor. Joe'nun son on iki ayını geçirdiği yerden daha iyi değil, hatta daha beter olduğu bile söylenebilir. Odalar nemli. Güneş ışığı almıyor. Üstelik Sally buzdolabını doldurmamış bile. Melissa'nın karnı aç ve yiyecek hiçbir şey yok.

"Hayal değil, gözleri aynı sana benziyor."

Joe'nun çok şaşıracağını tahmin etmişti; alışmak için zamana ihtiyacı var belli ki. Kendisi bile dokuz ay boyunca bebeği kanunda taşıdıktan sonra Sally'nin yatağında kıvranırken bebek ıslak bir tavşan gibi içinden çıkana kadar bütün bunların gerçek olduğuna inanamamıştı. Joe'nun da alışması gerek, onun evde daha mutlu olacağını umut ediyor.

"Adı da..."

"Abigail," diye ekliyor Joe ve Melissa'nın, yüzü görünmesin diye ona verdiği şapkayı düzeltiyor.

"Az önce hapse dönmeyi istediğini söylerken ciddi miydin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Nerede saklanacağız?"

"Benim evimde."

"Hâlâ aynı yerde mi yaşıyorsun?"

"Hayır, taşındım."

"Başkalarını öldürmeye başlamadan önce mi?"

"Eh, sayılır. Az önce söylediklerinde *gerçekten* ciddi değilsin, değil mi?"

"Elbette eminim. Öldürdüğün adamlarla yattın mı?"

"Tabii ki hayır!" Melissa doğruyu söylüyor ancak bu soru hoşuna gitmedi.

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Peki sen içeride biriyle yattın mı?"

"Asla."

"Peki biri seni becerdi mi?"

"İçeride şartlar zannettiğin gibi değildi; topluluğun parçası değildim, ayrı tutuluyordum. Dolayısıyla senden sonra kimse olmadı."

Melissa, Joe'ya inamyor. Onun gibi bir adam başkasının oyuncağı olmaktansa kendini öldürür. "Omzun nasıl?" diye soruyor.

"Acıyor ama dayanırım."

Ayağa kalkmasına yardım ediyor, birlikte yatak odasından çıkıyorlar.

Joe, "Gidip annemi görmeliyiz," diyor.

Melissa ona, *nereden çıktı şimdi bu,* der gibi baktıktan sonra, "Niçin anneni görmeliyiz?" diye soruyor.

Joe sebepleri arka arkaya sıralarken Melissa ikisini de evden çıkarmak için hazırlıyor. İlk başta Joe'nun ilaçlardan hayal gördüğünü sanıyor. Uzun ve ayrıntılarla dolu bir hikâye bu. Elli bin dolar. Dedektif Calhoun. Televizyonda gördüğü gerzek, medyum Jonas Jones. Ormana yapılan gezi. Joe her şeyi büyük bir özgüvenle anlatıyor. Melissa sonra Schroder'in arabasında gördüğü dosyaları hatırlıyor. Hikâyede taşlar yerine oturuyor. Sally'den aldığı kırk bin dolar elini rahatlatmıştı ama Joe'dan gelecek elli bin dolar yeni bir hayat kurmalarına bile yeter.

Eve geri dönmeliler. Bebek bakıcısının nöbeti bitmek üzere. Birkaç ay saklanırlar. Joe'nun saçları uzar, boyarlar, sonra biraz kilo alır. Eski Joe'ya mümkün olduğu kadar az benzer. Abigail'i sevmeye başlar. Sonra sahte kimlikler ayarlayıp ülkeden kaçarlar. Zor bir iş ama imkânsız değil. Polis takibinin bitmesini bekleyecekler.

"Para annenin hesabına geçti demek?"

"Evet."

"Yani annenin bankaya gidip çekmesi gerekecek. Yanlış bir şey söylerse biteriz. Çok riskli."

Joe kafasını sallıyor. "Annemi bilmezsin. Bankalara asla güvenmez. Banka hesabı olmadan yaşayamayacağı için bir tane

açtırdı ama işlemlerden öyle nefret ediyor ki her pazartesi sabahı gidip hesapta ne varsa çekiyor, sonra da yatağının altma saklıyor. Her hafta hem de... Yıllardır..."

"Yani bu sabah gidip elli bin doları çekmiş midir?" Melissa'nın kafasında üzeri dolar resimli torbalarla ağır ağır yürüyen yaşlı bir kadın imgesi canlanıyor. Abartılı bir imge olduğu kesin, yüzlüklerden almış olsa beş yüz banknot eder; bu da bir el çantasına sığacak kadar.

"Hiç şüphem yok. Para şu an annemin evindeki yatağın altında bizi bekliyordur," diyor Joe.

"Eminsin yani?"

"Elbette."

Elli bin dolar bu riski almaya değer mi? Melissa biraz düşünüp değeceğine karar veriyor.

7lî

Schroder ile Hutton herkesten önce harekete geçiyorlar. Hutton yeni bilgileri raporlamak için aradığında merkez, destek birimlerin on dakika sonra katılabileceğini bildiriyor. Hutton ekip ayarlamalarım yaparken Schroder de kafein haplarını bulmak için ceplerini yokluyor. Yoklar. Muhakkak kaybetti. Baş ağrısı çökmek üzere.

"Raphael'in evine bir ekip gönderdik," diyor Hutton.

"Ve?"

"Enteresan bulgular var. Melissa'yla ortak hareket ettiğine dair bir delil bulunamadı ancak adam kanatsız melek de değilmiş."

"Ne gibi?"

"Joe'nun avukatları... Onları öldüren Raphael'miş."

"Kahretsin!" diyor Schroder.

"Joe'nun annesinin evine de ekip gönderdik, belki oraya uğrar veya annesini pazarlıkta kullanabiliriz diye. Ancak henüz ortalıkta yoklar."

İkisi de bir süreliğine kendi düşüncelerine odaklanıyorlar. Schroder, Sally'yi en son ne zaman gördüğünü düşünüyor. Geçen sene, Joe tutuklandıktan kısa bir süre sonra olmalıydı. Ödülü aldıktan sonra işini bırakmış, eğitimini tamamlamaya dönmüştü. İşten kimseyle iletişim kurmuyordu, gerek de yoktu. Joe'nun kimliğinin ortaya çıktığı gece Sally'yi fena zorlamışlardı. Onu gözaltına alıp bir sorgu odasına kapatmış, parmak izlerini yeni bir delil olarak değerlendirmişlerdi. Sonuçta kadın, Joe'yu yakalamalarına yardımcı olmuştu. Polis işi değildi, sorgu sayesinde

de olmamıştı, yalnızca Sally onun olmayan bir şeyi almaya karar verdiği için şansları yaver gitmişti.

Hutton, "Kent'in silahını bana vermelisin," diyor.

"Belki de haklısın."

"Elbette haklıyım. Haydi Cari, neredeyse vardık sayılır. Orada birini vurursan ikimizi birden içeri tıkarlar."

"İkisi de silahlı, neden ben de olmayayım ki?"

"Hâlâ yaşıyor mudur sence? Sally'yi diyorum."

"Sanmam."

"Senden silahı geri almak için ne söylemem gerek?"

"Ne desen boş."

"Her şeyi berbat etme, olur mu? Bari bunun sözünü ver bana."

"Tamam, söz."

"Silahlı olduğunu bildiğimi de kimseye söyleme."

Arabanın camından şehir akıyor. Evler, arabalar... Schroder detayları fark edecek durumda değil. Altı dakika sonra Sally'nin sokağına giriyorlar. Bir süre kapı numaralarına bakarak ilerledikten sonra mavi minibüsü bir evin girişinde buluyorlar, numara tutuyor. Şehrin bu yakasında evler küçük ve bu ev otuz kırk senedir hiç bakım görmemiş gibi. Hutton U dönüşü yapıp blokun başına sürüyor aracım. Cep telefonunu çıkarıp durumu ilgili birimlere bildiriyor. Schroder'e, destek ekiplerinin gelmesine daha dört dakika olduğunu söylüyor.

"Dört dakikada her şey olabilir."

"Ve biz içeri girersek kötü şeyler olacağından adım gibi eminim."

"Daha önce ambulansa girdik, değil mi?" diye soruyor Schroder. "Bunun da ondan pek bir farkı yok."

"Çok farkı var," diyor Hutton ve Schroder de bunu biliyor. "Ambulansın boş olduğunu biliyorduk. Şimdiyse içeride olduklarını biliyoruz. Keşke Jonas Jones yanımızda olsaydı, içeride neler olup bittiğini bize söylerdi."

"Hah ha! Eğer Sally ölmüş olsaydı buraya gelmezlerdi. Yardım için geldikleri açık. Muhtemelen kadının tıbbi bilgisinden faydalanmak için geldiler. Ben girelim derim. Girmemiz gerek. Bunu Sally'ye borçluyuz."

"Sally'ye borcumuz, polis gibi davranmamızı da gerektiriyor. Ve bir polisin yapması gereken, iki kolu da sağlam olan ekipler gelene kadar burada beklemek. Üç dakika kaldı. Sabret." Schroder ona hak veriyor vermesine, onun yerinde olsa aynı şekilde davranırdı ama yine de doğruyu yapmanın göze yanlış göründüğü anlardan birinde.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor.

"Tanrım Cari!" Hutton da peşinden geliyor. Schroder eve doğru yürüyor. "Artık polis olmadığını unuttun galiba?"

"Bir şeyler yapmalıyız VVilson."

"Seni tutuklamak zorunda bırakma beni!"

"Tutuklamak mı? Yolda yürümekten mi?"

"Beni kovduracaksın Cari."

"İşin, Sally'nin hayatından kıymetli mi?"

"İşte şimdi tam anlamıyla saçmaladın."

"Biliyorum, söylediklerim için üzgünüm. Yine de durup bekleyemeyiz."

"İki dakika var. Yalnızca iki dakika!"

"İyi ya, riskimiz daha az."

Schroder eve yürümeye devam ediyor. Bunu yapabileceğine inamyor. Sally'yi kurtarabilir, Hutton da Joe ile Melissa'yı tutuklar. Sonuçta bunun için eğitildiler. Aslında hayır, geride durup silahlı müdahale ekiplerini beklemek için eğitildiler. Görevleri araştırmak. Çatışmak değil. Melissa'nın silahlı olduğu kesin, üstelik bugün bir polis memurunu öldürdü. İkinci bir memuru gözü kapalı öldüreceği kesin. Schroder duruyor.

"Peki," diyor.

Yirmi saniye daha bekliyorlar. Sonra Schroder yirmi saniyenin yeterli olduğuna karar veriyor. İki dakikada pek çok şey olabilir. İnsanlar ölebilir. Joe ile Melissa, polisin geldiğini duyup yanlarında kim varsa öldürebilirler. Schroder eve doğru birkaç adım daha atıyor. Kafasında bir ses duyuyor, kalp atışları zannettiği ritmin eve doğru koşan adımlarının sesi olduğunu fark ediyor.

"Lanet olsun!" Hutton epey kilolu ve yıllardır spor salonu yüzü görmedi. Schroder onu kırık bir kolla bile rahatça geçebilir.

Eve ulaşıyor. Minibüsün arkası eve dönük, sürücü kabini boş. Schroder, Kent'in silahını eline alıyor. Minibüsün arkasına geçiyor; arka kapılar da açık ve içerisi yan tarafındaki kan lekesi dışında tertemiz. Hutton şimdi yandaki eve ulaştı ancak koşmayı bıraktı. Schroder'in yamna gitmek gereksiz bir yüzleşme doğuracak. Çevreye kulak veriyor, henüz siren sesi yok. Destek ekipleri herhalde geç kalmış, trafiğe yakalanmış veya en iyi ihtimalle sessizce geliyorlar.

Tek katlı, ahşap kaplamalı, beton çatısı olan bir ev. Bahçe dar ama bakımlı, pek dikkat çekmiyor. Bahçe kapısının girişinde kafası olmayan bir cüce heykeli duruyor. Ön kapı kapalı. Schroder kapının penceresinden bakınca holü görebiliyor. Kimsecikler yok. Kulağını yaslayıp dinliyor; sessizliğin her şeyi yutan sesi... Evin yan tarafını dolaşıp aynı holü başka bir açıyla gören pencereden içeri göz atıyor.

Sonraki pencere mutfağmki. Küçük ama derli toplu bir mutfak. Arka kapıyı yokluyor. Kapı kolu biraz oynasa da kilitli olduğu belli. Yine kulağını dayayıp dinliyor, hiç ses yok. Dışarıda yaprak kımıldamıyor. Sirenler de duyulmuyor. Hutton kimbilir nerede. Schroder biraz daha ilerliyor, yatak odası penceresinden içeri bakıyor. Yerde biri yatıyor. Sally. Yüzüstü uzanmış. Kadımn yaşayıp yaşamadığını anlayamıyor ancak bahsi kazandığı kesin. Buraya gelmişler. Yatak kan içinde, etrafa saçılmış tıbbi malzemeler var. Bir köşede kanlı giysiler küçük bir dağ gibi duruyor. Bir

başka köşeye atılmış bir üniforma göze çarpıyor. Joe ile Melissa gitmişler, muhtemelen Sally'nin arabasını almışlardır.

Ön kapıya gidip kapı kolunu yokluyor. Kilitli değil. İçeri giriyor, yatak odasına doğru yönelirken silahı hazır tutuyor. Sally'nin yanma çömeliyor, silahı yere bırakıp sağlam elinin iki parmağıyla kadının nabzını yokluyor. Kalp atışı güçlü. Kadını sırtüstü çevirdiğinde alnındaki büyükçe yarayı ve kanı görüyor.

"Sally!" diyerek kadım sağlam koluyla sarsıyor. Onu niçin canlı bıraktıklarına anlam veremiyor. Joe ile Melissa'nın insan hayatına değer vermeleri mümkün mü? "Sally?" diye tekrarlıyor.

Sally hâlâ hareket etmiyor. Schroder kadının yanağına hafifçe bir tokat atıyor. Kendine gelmeyince biraz daha sertçe ve bir tane daha... "Haydi Sally, bize lazımsın!"

Sally aym fikirde değil belli ki. Kıpırdamadan yatıyor. Schroder mutfağa gidip eviyenin altında bulduğu kovaya soğuk su dolduruyor. Su dolarken yanındaki silahı ve sonraki birkaç dakika içinde olacakları düşünüyor. Kovayı musluğun altından çekiyor, bulduğu bir bezle tutup eviyenin yanma yerleştiriyor. Sonra dikkatlice kaldırıp yatak odasına götürüyor. Kırık kolunun açışım tekrar hissetmeye başlıyor.

"Üzgünüm," diyerek soğuk suyu Sally'nin yüzüne döküyor. Kovadaki suyun yansma yakınını dökmüşken kadm kendine gelip öksürmeye başlıyor. Biraz uğraştıktan sonra yana dönüp farkında olmadan yuttuğu suyu tükürüyor.

"Sally?"

"Dedektif?"

"Artık güvendesin."

"Nereye gittiler? Onları yakaladınız mı?"

"Hayır. Sally, lütfen bana neler olduğunu anlat. Nereye gideceklerini söylediler mi? Arabam nereye bıraktın? Almış olabilirler mi?"

"O kadın, Melissa, dün gece buraya geldi. Beni vurmakla tehdit etti. Elimi kolumu bağlayıp üniformamı ve hastane kartımı aldı. Sonra bu sabah gitti, bir süre sonra Joe'yla beraber geri geldi. Adam yaralanmıştı. Ona pansuman yaptım. Beni... beni vuracaklarını sandım."

"Artık güvendesin, korkma. Nereye gideceklerine dair bir şey söylediler mi?"

Sally başını sallıyor, sonra bir elini şakağına dayıyor, yine fenalaşacak. Schroder onu kaldırıp yatağa oturmasına yardım ediyor. Kolu artık iyiden iyiye ağrımaya başladı. Cebinden ikinci şırıngayı çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Merak etme, senin için değil," diyen Schroder iğneyi koluna batırıyor.

"Bunu yapmamalısın."

"Boş ver şimdi."

Schroder iğnenin kapağını kapatıp yere atıyor. Kolu tekrar uyuşmaya başlıyor.

"Bir bebekleri var."

"Ne?"

"Yanlarında değil. Melissa'nm doğumuna yardım ettim."

"Nasıl yani? Dün gece doğum mu yaptı?

Sally kafasım sallıyor. "Hayır, üç ay kadar önce. Buraya geldi ve..."

"Ve sen bize söylemedin, öyle mi?"

"Söyleyemedim."

"Neden?"

Sally ağlamaya başlıyor. Sonra Schroder'e sebeplerini anlatıyor. Adam onunla empati yapabilmeli ama o kadar kızgın ve gergin ki! İnsanlar öldü. Polisler... Sally gelip her şeyi anlatmalıydı. Bu

bilgiyi kullanabilirlerdi. Melissa'yı yakalar, bebeği güvence altına alırlardı.

"Bugünden bahsedelim, yarası ne kadar kötüydü?"

"Omzundan yaralanmıştı. Kurşun girip çıkmıştı."

"Ve bize yardım edecek hiçbir şey söylemediler, öyle mi?"

"Evet, hiçbir şey..."

Schroder daha fazla konuşamadan yarım düzine siyah giyimli adam odaya giriyor. İçlerinden biri *yere yatın, yere yatın* diye bağırıyor. Sırtının ortasına bir diz yiyen Schroder yüzüstü yere yapışıyor. Kırık kolu askıdan çıkarılıp bağırışlar eşliğinde arkasından kelepçelenirken uyuşturucunun etkisi anında kayboluyor.

77

Annemin evine gitmeyeli bir yıldan fazla oldu ama o zaman hissettiklerimin benzerini şu anda da hissedebiliyorum. Korku. Ürperti. Hapiste olmanın tek iyi yanı, haftada bir yemek için buraya gelmek zorunda olmamaktı.

Melissa eve beş dakika kala yavaşlayıp kenara çekiyor. Omzumdaki acı iyice köreldi, sıcak bir küreyi omzuma dikmişler gibi hissediyorum. Melissa'nm kenara çekmesinin sebebi aramızdaki müthiş gerilim olmalı, birkaç saniye içinde elbiselerimizi çıkarıp birleşmezsek patlayacak gibiyiz. Tek sorun arabada sevişmemiz halinde insanların bizi görme ihtimali ki bu, bizi gören insanların polisi arayacağını da akla getiriyor.

Melissa bana dönüp, "Polisler anneni görmeye gelecektir," diyor.

"Ha?"

"Buraya geleceğimizi tahmin etmişlerdir."

Düşünce akışını takip edemiyorum. Bundan sonraki ilişkimizin, onun söylediği anlamsız şeylere anlam vermeye çalışmam üzerine kurulu olmamasım umut ediyorum. "Niye? Vurulduğumu biliyorlar. Annemin evinin en son geleceğim yer olduğunu da tahmin ediyorlardır."

"Ondan pek emin değilim. Buranın ilk bakacakları yerlerden olduğunu düşünüyorum. Senin buraya geleceğini hesapladıklarından değil de bakacak yerlerin az olması yüzünden gelecekler. Polis kuvvetlerinde zekâdan çok kas gücü var, dolayısıyla me-

*

murları her köşeye konuşlandıracaklardır. îş olsun diye buraya da binlerini yollayacaklarından eminim."

Kafamı sallıyorum. "Normalde olsa sana hak verirdim ama bu defa başka. Annem evde değil. O yüzden içeri rahatça girip parayı alabileceğiz."

"Annen nerede?"

"Bugün evleniyor."

"Peki polis bunu biliyor mu?"

"Sanmam... Yok canım, tabii ki bilmiyorlardır. Evine gitmelerinin bir anlamı da olmaz ki o zaman. Belki bizden evvel gelip annemi bulamayınca gitmişlerdir."

"Belki de gitmişlerdir ama izleyecek birilerini de bırakmışlardır. Ne olursa olsun eve giremeyiz Joe. Bence çok riskli."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ancak elli bin dolar da çok para. Başka bir yol bulmalıyım.

"Üstelik parayı çekip çekmediğini bilmiyoruz bile."

"Çekmiştir," diyorum. Yıllar boyu annemin yatağının altındaki zuladan geçindim. Ergenlik çağımda teyzeme gitmek yerine para tırtıklamaya devam etsem belki de hayatım bambaşka olurdu. O zamanlar bu ihtimallerin farkında değildim.

"Eve dönsek iyi olur."

Ev derken nereyi düşündüğünü tam olarak kestiremiyordum. Hapishane değil. Annemin yanı hiç değil. Benim evim de olamaz. Melissa'nm evi olmalı. Melissa'nm ve bebeğin...

"Aklına gelen daha iyi bir yer yoksa tabii." Melissa giderek daha fazla annemi andırıyor.

"Tabii ki yok," diyorum ve duymaya ihtiyacı olduğunu düşünerek tekrarlıyorum: "Seni seviyorum."

Gülümsüyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra sevsen iyi olur."

U dönüşü yapıp geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz. Vaktimi camdan dışarıyı seyretmek ve Melissa'yı seyretmek arasında ikiye bölüyorum. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundakinden farklı görünüyor. Bir kısmı peruk yüzünden. Yüzü daha şişkin, boynu da, üstelik gözleri de başka renk. Lens takıyor olmalı. Veya geçen sene tanıştığımızda lensleri vardı.

"Ne var?" diye soruyor bana bakarak.

"Ne kadar güzel olduğuna bakıyorum."

Tekrar gülümsüyor. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Kafamı evet der gibi sallıyorum. Biliyorum. Ancak önceden de düşündüğüm üzere insanların polisi arama ihtimali aklımda.

"Parayı düşünüyorum," diyor. "Parayı almanın mutlaka bir yolu olmalı."

"Aslında haklısın, anneme gidemeyiz. En azından şu an doğru olmaz."

"Polisin, annenin düğününden haberi olmadığına eminsin, değil mi?"

Düşünüyorum. Annem düğün törenine katılmamı istiyordu. Hapishane müdüründen izin almamı... Acaba konuya kendisi el koymaya karar vermiş, polise gidip beni en azından o gün için serbest bırakmalarını istemiş olabilir mi?

"Eğer bir düğün varsa. Onu takip eden bir balayı da olur. Polis, annenin evde olmayacağım öğrenince evi izlemeyi bırakacaktır. Bu da bizim... Joe? İyi misin?"

İyi değilim. Balayım düşünüyorum. O kısmını unutmuşum. Nereye gideceklerini bilmiyorum. Kahretsin! Annem, elli bin dolarım ve balayı...

"Joe?"

Para evde olmayabilir, annem elli bin doların tamamım çekip önce düğüne, sonra da halayına gidebilir. VValt, annem ve elli bin dolar... Nereden geldiğine bakmaksızın harcayabilecekleri dünya kadar para...

"Joe, ne oldu?"

"O düğüne gitmemiz gerek. Annemi bulmalıyız!"

"Neden? Ne oldu?"

Annemi tamrım. Melissa'ya durumu anlatıyorum, direksiyonu tutan elleri kasılıyor.

"Boş ver, bırakalım gitsin."

"Boş vermek doğama aykırı."

"Aslında benim de... Düğünün nerede yapılacağını biliyor musun?"

"Bilemem ki... Ah, bir saniye. Yana eğilip pantolonumun cebine uzanıyorum; sabah ikiye katlayıp şans getirir diye yanıma aldığım davetiye hâlâ orada. Galiba hakikaten de şans getirdi. Melissa'ya uzatıyorum. Bir göz atıp dikkatini tekrar yola veriyor.

"Bırakalım gitsin. Birkaç ay içinde geri döner, elinde para kaldıysa..."

"O parayı kazanmak için çok uğraştım."

"Ben de seni kurtarmak için çok uğraştım."

"Polisin düğüne gitmek için hiçbir sebebi yok."

Melissa ikna olmuşa benziyor, ikimiz de susuyoruz ve annemin düğün töreninin yapılacağı yere gitmek üzere yola çıkıyoruz.

78

Schroder mutfak masasında oturuyor. İçeride başka kimse yok. Elleri hâlâ arkadan kelepçeli ve kıpırdamadan durmak için büyük çaba harcıyor. En ufak bir zorlamada bayılacak gibi. Kafası hâlâ bulamk. Omuz askısı boynunda sallanıyor. Ambulanstan aldığı üçüncü enjektör masada yatıyor, ikinci iğnenin etkisi ise elleri arkada bağlıyken pek işe yaramıyor. Bir dakika önce Hutton ona bakmaya, daha doğrusu öfkesini kusmaya geldi. Günün sonunda işini kaybedebilir ama belki de uzaklaştırmayla kurtarır. Rütbesini de indirebilirler...

Hutton sesini alçaltıp, "Silah nerede?" diye soruyor.

"Kaybettim."

"Nereye sakladın?"

"Hatırlamıyorum," diyor Schroder. Hutton'ın silahtan kimseye bahsetmeyeceğini biliyor. Schroder'i olay yerine getirmesi yeterince büyük bir sorun, bir de silahlı olduğunu öğrenirlerse Hutton'ın en son derdi kovulmak olur.

"Lanet olsun Cari, bana söz verdin!"

"Kimse silahın bende olduğunu bilmiyor. Senin bildiğini de kimseye söylemeyeceğim, söz."

"Büyük sözler veriyorsun Cari."

"Kent'e verdiğim gibi mi?"

Hutton mutfaktan çıkıyor. İçeri başkomiser Dominic Stevens giriyor. Stevens dört hafta önce Schroder'in davasına bakıyordu; onu kovan da Stevens'tı.

"Senin derdin ne, ha?" Stevens neredeyse üzerine yürüyecek. "Ne hale geldiğini görmüyor musun? Neler yaptığım? Seni şu saniye tutuklayabilirim. İnsanların hayatlarıyla oynuyorsun."

"Bak, Kent..."

"Bahanelerin umurumda değil. Aklında ne olduğu da... Gırtlağına kadar belanın içine battın. Sen iyi bir polistin Cari ama şimdi... bilemiyorum." Derin bir nefes alıp tezgâha yaslanıyor. Birkaç saniyeliğine susup sakinleşmeye çalışıyor. "Dinle beni, şu sıralar çektiğin acıları anlayabiliyorum. Olanlar için kendini suçluyorsun. Ama Cari... burada olamazsın. Benim tanıdığım Cari kurallara uyardı."

Schroder susuyor. Verecek cevabı yok.

"Devam etmeme gerek var mı?"

"Yok."

"Seni önümüzdeki yirmi dört saat kelepçeli tutmak vardı ama... Koluna ne oldu? Kırık mı?"

"Patlamada oldu."

"Yaşadığına dua et."

"Peki ya Kent?" diye soruyor Schroder.

"Hâlâ uğraşıyorlar. Kurtulacağını söylediler."

Schroder vücudunun gevşediğini hissediyor. Sıcacık bir rahatlama hissi. "Şükürler olsun."

"Şimdi şöyle yapacağız... Dışarıda Sally'yle ilgilenen bir ambulans ekibi var. Sally, burada kalıp bize yardım edecek, sen de ambulansa binip hastaneye gideceksin."

"Yardım edebilirim."

"Evine git Cari."

"Joe'yu buradaki herkesten iyi tanıyorum."

"Yeterince iyi tamsaydın hâlâ içeride olurdu."

"Bırak da yardım edeyim. Onun peşindeki ekipte olayım demiyorum ama ne yapacağım tahmin edebilirim. Sally bir bebekleri olduğunu söyledi. Başlangıç noktası olarak..."

"Bana bak Cari, bu benim sabırlı halim. Zor bir gün geçirdiğini kabul eden halim. Ama yemin ederim, ağzından şu an *hoşça kal* dışında bir kelime daha duyarsam seni tutuklarım."

"Ama..."

Steven canı yanmış gibi irkiliyor. "Bu *hoşça kal* değildi."

"Lütfen..."

"Sabrımı zorluyorsun Cari. Dediğim gibi, bu sabırlı halim ama her an fikrimi değiştirebilirim."

"Joe..."

"Lanet olsun, hiç anlamayacaksın değil mi! Tamam, istediğin gibi olsun." Stevens koridora başını uzatıp memurlara sesleniyor. "Alın şunu, merkeze götürün. Bir sorgu odasına tıkın ve..."

"Hoşça kal!" diyor Schroder.

Stevens susuyor. Schroder'e bakıyor. Yüzü ifadesiz. Bir karar vermeye çalışıyor. Schroder susup bekliyor. Sonunda başkomiser bir karara varmış gibi yere bakıyor. Yüzünü kaldırdığında göz göze geliyorlar.

Adamlara, "Anons iptal," dedikten sonra koridora geri dönmelerini emrediyor. "Tek kelime daha etmeyeceksin!" diyerek Schroder'in arkasına eğilip kelepçelerini açıyor. Şimdi irkilme sırası Schroder'de. Kırık kolunu arkadan öne alırken acıyla kasılıyor ama sessizliğini koruyor. Stevens'a başıyla teşekkür ediyor ve o da aynı şekilde karşılık veriyor.

Schroder o riski alması gerektiğini biliyor. Bir şey daha isterse tutuklanacağının farkında ama almalı.

"Şırıngayı geri alabilir miyim?"

"Hayır."

"En azından bir bardak su içsem?"

"Uzatma, çabuk ol."

Lavaboya doğru yürüyor. Bir bardak su doldurup kafasına dikiyor. Arkası Stevens'a dönük. Elini siliyormuş gibi yaparak üzerindeki mutfak havlusunu kaldırmaksızın silahı alıyor. Arkası hâlâ Stevens'a dönük. Silahı havlunun arasından omuz askısının içine kaydırıyor. Bunu yaptığı görülürse kendini hücrede bulur. Neyse ki Stevens başka taraflara bakıyor. Schroder mutfaktan koridora doğru yürüyüp dışarı çıkıyor. Sağlık görevlileri hâlâ Sally'yle ilgileniyorlar. Hutton başka bir dedektifle konuşuyor. Schroder'e sert bir bakış atıyor. Schroder özür dilercesine gülümsüyor. Özrü kabul edilmedi belli ki.

Sally'yle ilgilenen sağlık görevlisi işini bitirdiğinde polisler kadına eve kadar eşlik ediyorlar. Ambulansta kalan görevli, "Koluna bir bakalım," diyor ama Schroder'in bakışını gördükten sonra, "Atla, hastaneye gidelim hemen," diye ekliyor.

Schroder ambulansa biniyor. Kapılar kapamyor. Camdan Sally'nin evine bakıyor ancak evi değil, Joe ile Melissa'yı görüyor. Sally'nin bahsettiği parayı düşünüyor. Akima Joe'nun, Jonas Jones sayesinde kazandığı elli bin dolar geliyor.

Ambulans henüz yola çıkmadı. Sürücü dışarıda birileriyle konuşuyor.

Schroder cebine uzanıyor. Kevin Wellington'in kartvizitini çıkarıp cep telefonundan numarayı tuşluyor.

Telefonu Wellington açıyor.

"Ben Carl Schroder. Yardımına ihtiyacım var."

"Haberleri gördüm. Bundan sonra benden isteyeceğin her şey avukat müvekkil gizliliği içinde olacak."

"Lanet olsun..."

"Dinle, Middleton şu anda kaçak durumunda ve ben kötü insanlara yardım etmek için avukat olmadım. Aksine kötü olayları engellemek için çalışıyorum. Dolayısıyla sana yardım edeceğim. Sorularım cevaplayacağım ama kaynağının ben olduğumu kimseye

söylemeyeceksin. Şartlar doğrultusunda oldukça iyi bir anlaşma olacak, ne dersin?"

"Tamamdır. Nereye gidebileceğini biliyor musun? Herhangi bir ipucu verdi mi?"

"Hayır."

"Elli bin dolar havale edildi mi?"

"Dün gece edildi."

"Joe hangi bankayla çalışıyor?"

"Para ona gitmedi. Annesinin hesabına yatırıldı."

"Annesinin mi?"

"Evet. Garip bir kadın, benden duymuş olma da..."

Schroder kadınla tanıştı ve avukatla hemfikir. Bu durumda bütün para kadında. Joe annesine gidecektir. Hutton daha evvel polisin kadının evine uğradığını ama kimseyi bulamadığım söylemişti. Muhtemelen Joe, kadınla daha önce iletişim kurmuştur ve şimdiye bankadalardır.

"Hangi bankaya yatırıldı? Hangi şube?" Ambulansın sürücü kapısı açılıp kapanıyor. Motor çalışıyor.

"Parayı çoktan çekmiştir. Telefonda paranın onun için düğün hediyesi olacağını, sabah ilk iş gidip nakit olarak tamamını çekeceğini söylemişti."

"Nasıl yani, kadın evleniyor mu?" Ambulans harekete geçiyor. Sally'nin evinin yerini polis arabaları ve muhabirler alıyor. Basın minibüsleri ve meraklı kalabalık görünüyor. Hutton'm arabası kapıları hâlâ açık halde, bıraktıkları yerde duruyor. Mucizevi bir pazartesi olmalı, zira araba çalınmamış.

"Evleniyor," diyor Wellington. "Tören de bugün üstelik."

"Bugün mü?"

"Evet, bu öğleden sonra."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam kahkahayı basıyor. "Saçma ama evet. Beni arayıp telefonuma mesaj bırakmış; düğüne davet etmiş. Bir saniye kapat, dinleyip seni tekrar arayayım."

Schroder telefonu kapatıyor, pencereden Hutton'ın giderek küçülen arabasını seyre dalıyor. Sonra birden Hutton'ın arabasının çalmmadığı mucizevi pazartesiyi sonlandırmaya karar veriyor. Sürücüden ambulansı durdurmasını istiyor.

79

Tam bir kilise insanı sayılmam. Evet, bazı ihtiyaçları giderdikleri kesin. Ancak yanıp kül olsalar ve yanarken de evsizleri ısıtsalar yine bir ihtiyacı gideriyor olurlardı; dolayısıyla yanmalarına da kesinlikle engel olmazdım. Annem ve babam ben doğmadan önce bir kilisede evlenmişler. Babamın cenaze töreni de bir kilisede oldu, sonra onu yaktılar. Bir kilise kapısından içeri girdiğim tek gün de o gündü.

Yağmur bulutları ufukta denize doğru ilerliyorlar ama tam olarak yönlerini kestiremiyorum. Arabadan çıkıyoruz. Hava sıcaklığı birkaç derece birden düştü ve rüzgâr çıktı, günün bundan sonrasından hoşlanacağımdan emin değilim. Christchurch'ün güneşli başlayıp bambaşka biten günlerinden biri daha... Otoparkta beş araba var, bizimkiyle birlikte altı.

Kilise taş bloklardan inşa edilmiş ve en az yüz yıllık görünüyor; içerinin dışarıya göre daha soğuk olacağını hissediyorum. Arka tarafta mezarlığın girişini görebiliyorum. Yeni ve eski mezar taşları bir arada manzarayı dolduruyor.

Melissa silahı cebinde saklıyor. Cebine sığmadığı için susturucuyu sökmüş. Kilisenin merdivenlerinden çıkıp kapının sağ kanadını açıyor, içeri giriyoruz. İlk bakışta bina bomboş ancak sonradan yalnızca en ön iki sırayı dolduran bir kalabalık göze çarpıyor. Annem önde, VValt'la birlikte. VValt'ın üzerinde kahverengi bir takım elbise ve yine kahverengi, geniş bir kravat var. Kırk yıl önce ölmüş olması gereken bir sigorta satıcısının kıyafetlerini ödünç almış sanki. Annem ise beyaz dökümlü, saten veya ipekten

yapılma bir elbise içinde. Son dönemde YValt'ın sarıldığı yerleri sarıp ön plana çıkaran ancak çekici görünmekten çok şişman gösteren bir elbise. Yüzleri birbirlerine dönük. Arkalarında bir rahip var; gelişimizi fark eden tek kişi de o. Rahip konuşmaya devam ediyor, o arada kafaları sayıyorum. Tam sekiz kişi.

Arkalara oturuyoruz. Daha doğrusu arkalara oturmak zorundayız çünkü önlere gitsek annem ve Walt bizi fark edip sohbet etmek isteyecek, sonra rahip bizim kim olduğumuzu anlayıp polisi aramaya kalkacak ve Melissa da adamı vurmak zorunda kalacak. Önceden konuşmamış olsak da rahip öldürmek konusunda aym fikre sahip olduğumuzu hissediyorum; bu kötü şans getirir. Gerçi bir yıl önce aynı kiliseyi yöneten rahip, kafatası çekiçle ezilerek öldürüldü. Tekrar düşününce, kötü şansın biraz erken geldiği açık.

Rahip konuşmaya devam ediyor; buraya gelmemiz bir risk teşkil etmese dahi bir yerlerde sabit durmak pek de akıllıca bir davranış değil. Sürekli hareket halinde olmalıyız. Melissa da bunu fark etmiş olmalıydı ki bacaklarını sallayıp duruyor.

"Daha ne kadar sürecek?" diye fısıldıyor. Kimsenin bizi duyamayacağı kadar arkalardayız.

"Bilmiyorum, daha önce hiç düğüne katılmadım ki!"

"Bu iş hoşuma gitmedi. Sanırım buraya gelmemiz doğru değildi."

"Beş dakika daha bekleyelim."

"Üç dakika," diyor ve pazarlık onun isteğiyle sonlanıyor.

Annem mutlu görünüyor. Walt da... Bense kendimi gergin hissediyorum. Rahip bu evliliğe itirazı olanların şimdi konuşması, yoksa sonsuza kadar susması gerektiğini söylüyor. Kafamdan birkaç itiraz noktası sayabilirim. Annemin ve Walt'm gözleri ilk iki sırayı tarıyor. Kimse bir şey söylemiyor. Sonra rahip anneme, Walt'ı kocalığa kabul etmesiyle ilgili birkaç soru soruyor. Üç da-

kika geçti. Üç dakika daha kalmaya karar veriyoruz. Sonra aynı sorular VValt için tekrarlanıyor.

Ve öpüşüyorlar.

Midem yine kasılmaya başlıyor. Bu sabahki fırtına geri dönüyor galiba. Rahip ile VValt el sıkışıyorlar. Sonra herkes ayağa kalkıyor; sarılanlar, öpüşenler oluyor. Annem ile VValt bir masaya yaklaşıp bir şeyler imzalıyorlar. Biri kalabalığın içinden çıkıp fotoğraf çekmeye başlıyor. Sonra mutlu çift kilisenin kapılarına doğru koridordan yürümeye koyuluyor, yanımızdan geçerken farkımıza varmıyorlar bile. Rahip onlar için kapıyı açıyor ve düğün kalabalığı dışarı çıkıyor. Birdenbire kilisede rahiple baş başa kalıyoruz.

Ayağa kalkıyorum. Melissa da beni izliyor.

"Sen oğlu olmalısın."

"Hayır."

"Ne düşünerek buraya geldiğini bilmiyorum ama bu kilise sığınak değil. Polis dışarıda olduğu gibi sizi burada da tutuklayabilir."

"Sığınmak için burada değilim."

"Niçin buradasın peki?"

Cevap vermiyorum. Yanından yürüyüp gidiyorum. Melissa arkamdan silahı adama doğrultuyor ve adam gıkını çıkarmıyor. Sonra Melissa yüzünde kocaman bir gülümsemeyle rahibin kafasına, tam da Sally'nin kafasına vurduğu yerden vuruyor. Adam, Sally'ye çok benzer bir şekilde yere yığılıyor. Tek fark, bu seferki *yığın* geçen seferki kadar büyük değil.

Kısa bir süre sonra, biz daha çıkamadan annem kiliseden içeri giriyor. Kapı arkasından kapanıyor. Bizden önce yerde yatan rahibi görüp bir şaşkınlık nidası atıyor. Sonra yerde yatan adamın üzerinden atlayarak boynuma sarılıyor. "Ah Joe, gelmene öyle sevindim ki! Ama geç kaldın." Beni geri itip yanağıma hafif bir

tokat patlatıyor. Kızgın değil ama hayal kırıklığına uğradığı açık. "Peki, bu kim?"

"Kız arkadaşım."

"Hayır, kız arkadaşınla tanışmıştım. Bu hanım kız arkadaşın değil, neler oluyor Joe?"

"Joe, dün gece kendisine gönderilen parayı almak için geldi." Melissa'nın sesi *benimle uğraşma* dercesine soğuk çıktı ancak annem bunu fark edebilecek bir insan değil.

Annem bir kahkaha atıp başını sallıyor. "Ne harika! Ve bize böylesi bir hediye vermen..."

"Hediye derken?" Sorumun cevabını çoktan biliyorum.

"Para elbette. Ah Joe, öyle tatlısın ki! Hayatımda hiç birinci sınıfta uçacağımı düşünmezdim, aklımın köşesine bile gelmezdi. Üstelik Paris'e gitmek... Paris!" Başını sallamaya devam ediyor. "Hepsi senin sayende... Harika bir balayı olacak!" diyor. Ben ise annem ayrı bir ceset torbasında, Walt ayrı bir ceset torbasında yatarken Paris'te harika bir balayım nasıl geçireceklerini düşünüyorum.

"Hepsini harcadın mı?"

"Yo, hayır, daha neler!" diyor ve sonra yerde yatan rahibe dönüp ekliyor: "Ah, bu çocuk!"

Melissa, "Rahip yorulmuş,"

Annem devam ediyor. "Evet, yorgun görünüyor. Paraya gelince, tabii ki birkaç bin dolarını alışveriş için sakladık."

"Yani çoğunu harcadınız, öyle mi?"

"Çoğunu, evet. Ah benim cömert yavrum! Bizi uğurlamaya havalimanına da gelecek misin yoksa hapishaneye geri mi dönmen gerekiyor?"

"Demek çoğunu harcadınız..." Söylediklerimi tekrar ettiğimin bilincindeyim ama bir kez daha söyleme ihtiyacı duyuyorum. "Yani şimdi siz... çoğunu harcadınız mı?"

"Ne oluyor Joe? Bozuk plak gibi aynı şeyi tekrarlıyorsun. Birkaç bin doları sakladık diyorum."

"Gitmemiz gerek." Melissa kapıya yöneliyor.

"Sen kimdin canım? Tanışmış mıydık?"

Melissa kolumdan çekiştirmeye başladı. "Haydi Joe! Buraya hiç gelmemeliydik."

Yerdeki rahip yığınının yarımdan geçiyoruz, annem sanki bütün paramı harcamak onu sinirlendirmiş gibi gözlerini kısmış bize bakıyor. "Hoşça kal anne."

Bunun onu son görüşüm olduğunu biliyorum. Kendimi rahatlamış hissetmeliyim belki ama tam tersi haldeyim. Ne olursa olsun annemi özleyeceğim.

Dışarı çıkıyoruz. Walt kendi yaşında bir çiftle konuşuyor, bizi görünce koşar adım yanıma geliyor. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Merdivenlere yöneliyoruz. Henüz yolun yarısmdayken Dedektif Schroder otoparka giriyor.

80

Kırık koluyla araba kullanması pek de kolay değil, ne var ki arabanın otomatik vites olması imdadına yetişti. Hutton telefonuna cevap vermiyor; her defasında birkaç kere çalıp telesekretere düşüyor. Acaba gerçekten meşgul mü? Aslında Schroder meşgul olmadığından emin.

Hutton'ın numarasını ezbere biliyor ama diğerlerinin numarası hafızasında olmadığı gibi, telefonunun ekranı kırıldığı için bakamıyor da. Aslında merkezi arayıp Stevens'ı isteyebilir ancak Stevens onun söyleyeceklerini dinlemeden azarlamaya başlar, sonra da telefonu suratına kapatır. Schroder, Joe'yu bulacağından pek de umutlu olmaksızın arabayı kiliseye doğru sürüyor, yine de telefonda lll'i aramaya hazır. Bu ipucundan bir sonuç elde edemezse hastaneye dönecek.

Otoparka girdiği sırada Joe'nun merdivenlerden inmesini beklemediği kesin. Nitekim o olduğunu anlaması için ikinci defa bakması gerekiyor. Ancak arkasından inen kadın hapishanedeki kadın; Jack'i vuran, Raphael'i havaya uçuran ve kendisini de neredeyse öldürecek olan kadın.

Zaman kaybedemez. Arabayı durduruyor, motoru çalışır vaziyette bırakıp omuz askısının içindeki silaha uzanıyor. Sonra silahı dizine koyup kapıyı açıyor. Kapı açıkken silahı tekrar eline alıp herhangi bir uyarıya gerek duymaksızın Joe'ya doğrultuyor. Tetiği çekemiyor, ihtiyarın teki araya giriyor.

Bir saniye sonra Melissa ihtiyarı siper alıp Joe'nun arkasından Schroder'e ateş ediyor. Schroder arabanın kapısının ardına

saklanıyor, kapıya kurşunlar yağıyor. Birden kırık koluna bir darbe alıyor, eğilip baktığında bir çeyrektik boyutundaki deliği ve mürekkep lekesi gibi yayılan kanı görüyor.

Melissa duruyor. İnsanlar sağa sola kaçışıyorlar.

Schroder kapının yanından baktığında Joe ile Melissa'nm kiliseye girip gözden kaybolduklarını görüyor. Joe'nun önündeki yaşlı adam hâlâ ne yapacağını bilmez halde merdivenlerde. Schroder adamın neler hissettiğini anlayabiliyor.

Silahı koltuk altına sıkıştırıp telefonunu eline alıyor ve 1-1-l'i tuşluyor. "Ben Carl Schroder. Şu anda iki şüpheli tarafından açılan ateş altındayım, Joe Middleton ile Melissa X. Acil destek gönderin." Kilisenin adını verdikten sonra telefonu kapıyor.

Telefonu cebine sokuyor. Karısını hâlâ aramadı. Aramayı neden ertelediğini bilmiyor. Polisiye bir dizide olsalar kansını arayamadan vurulup öleceği anlamına gelirdi bu. Televizyon böyle bir şeydir, ailesi olan bir polisi resmediyorlarsa bir sonraki sahnede adam yerde kendi kanından bir gölün içinde yatıyor olur. Schroder silahını kilisenin kapısına doğrultarak dikkatlice merdivenlere doğru ilerliyor. Evet, yerine getirmesi gereken bir söz var.

81

Melissa hata yaptığının farkında. Buraya gelmeyi asla kabul etmemeliydi. Lanet olsun, aslında belki de Joe'ya yardım bile etmemesi gerekirdi. Abigail'le baş başa herhangi bir yere kaçabilirlerdi. Geriye sadece on iki kurşunu kaldı.

"Ön tarafa gidelim."

Joe ayak diriyor. "Bizi vurur."

"Hayır, bizi vurmaya *çalışır.*"

Joe'nun annesi, "Neler oluyor?" diye araya girince Melissa on iki kurşunundan birini ona hediye etmeyi düşünüyor. Vakti geldiğinde bir değil belki de iki ya da üç kurşun gerekecek. Kafasına bir tane, sonra kafasına bir tane daha, sonra iş olsun diye yine kafasına bir tane daha sıkacak.

"Bizi vurmaya çalışmaktan ötesini de yapabilir," diyor Joe.

"Destek ekipleri gelecektir. Çabuk olmamız lazım. Kilisenin önüne çıkıp onu vuracağız, sonra da yolumuza gideceğiz. Birkaç blok gittikten sonra arabayı değiştirip başka bir araba daha çalarız veya direkt otoparktakilerden birini alabiliriz. Lanet olsun Joe, şimdiye kadar eve varmıştık. Senin gerizekâlı annen parayı harcama..."

"Sen kime gerizekâlı diyorsun!" Joe'nun annesi ayaklanıyor. Melissa silahı kadına doğrultuyor.

Joe atılıyor. "Yapma!"

"Neden?"

Joe ağzını açıyor ama sonra bir cevap bulamadığı için kapatıyor. Daha sonra, "Onu kalkan olarak kullanabiliriz," diyor.

Melissa adamı kendine çekip dudaklarına kısa ama sert bir öpücük kondurduktan sonra geri itiyor. "Harika bir baba olacaksın sen."

Sonra kadını kollarından tutup sürüklemeye çalışıyor. Kadın bir süre debeleniyor, neyse ki Joe yardıma geliyor. Kadının arkasına sığınıp kilisenin kapılarına doğru ilerliyorlar. Melissa silahı kadının kafasına dayamış; Joe kapıyı açıyor ve üçü birlikte dışarı çıkıyorlar.

Schroder merdivenlere ancak vardı. Kolu kırılmış veya yaralanmış olmalı, zira omuz askısı takıyor. Silahını Joe ile Melissa'ya doğrultmuş ama tam olarak nişan alması mümkün değil. En önde Joe'nun annesi, arkasında Melissa, en arkada da Joe, tek sıra halinde ilerliyorlar.

Schroder, "Kadını bırakın gitsin!" diye bağırıyor.

Melissa karşı hamleyle, "At silahını!" der demez Joe'nun annesi tökezliyor, öne doğru savrularak merdivenlerden Schroder'e doğru paldır küldür yuvarlanmaya başlıyor. Joe yandan uzanıp kadını tutmaya çalışıyor ama çok geç.

Bir an için ikisi de ortada öylece kalıveriyor.

Hemen sonra iki şey oluyor. Walt silahın önüne atlayıp Joe'nun annesini tutmaya çalışıyor ve Melissa ile Schroder de aynı anda ateş açıyor.

82

"Ne olu..." Walt sözünü tamamlayamadan Melissa'mn mermisi kafatasma giriveriyor. Bir saniyeliğine suratında vurulmaktan pek de memnun olmadığını gösteren bir ifadeyle durduktan sonra annemin az önce yuvarlandığı tarafa devriliyor.

Schroder'in ilk mermisi bayağı bir farkla ıskalıyor, hemen sonra bana nişan alıyor. İkinci atışım yapamadan Melissa'yı önüme çektim; hem onun atışını boşa çıkarıyorum hem de Schroder'in atışından kurtuluyorum. Adam benim yerime Melissa'yı vurdu; kurşunun girişini ben bile hissettim.

Geri geri kiliseye gidiyorum. Schroder üçüncü atışım yapıyor. Kurşun yine Melissa'ya isabet ediyor. Onu sürükleyerek kiliseden içeri sokuyorum. Kapılar ardımızdan kapanıyor. Melissa'yı rahibin yanma, yere yatırıyorum.

"Senin ananı..."

"Üzgünüm," diyorum. Gerçekten de üzgünüm. "Her şey çok hızlı oldu."

Melissa'mn göğsünde hızla büyüyen iki kızıl leke var. Tabancasını bana doğru kaldırıyor ama tetiği çekemeden uzamp elinden alıyorum. "İstersen süreci hızlandırabilirim."

Kafasını sallayıp gülüyor. "Bana... bunu yaptığına... inanamıyorum."

"İsteyerek olmadı," diyorum ki bu doğru.

"Abigail..." diye fısıldıyor.

"Onunla ilgileneceğim. Kızımız için her şeyi yapacağım. Onu nereye bıraktın?"

"Güvende."

"Onu Eıem annesiz hem de babasız bırakamayız." Bebeği sakladığı o güvenli yeri bulup ben de saklanmalıyım.

"Haydi oradan, kendini güvenceye almak istiyorsun."

"Yemin ederim ki öyle düşünmedim."

Tekrar gülüyor. "Söyleyeceğim, başka seçeneğim yok," diyerek elime bir anahtar tutuşturuyor.

Tam olarak ne demek istediğini anlamıyorum ama sonra evin adresini verince jeton düşüyor.

"Silahı bana bırak," diyor.

"Hayır."

"Schroder'in icabına bakarım. Sen arkadan dolaş, mezarlığın içinden geç. Diğer sokağa sapıp bir araba çal. Haydi, çok vakit yok."

Tam eğilip onu öpmek üzereyken öksüre öksüre kan tükürüyor.

"Seni seviyorum."

"Sevdiğini gösterme şeklin pek garipmiş."

Silahı Melissa'ya bırakıyorum. Sebebini bilmiyorum ama ona güveniyorum. Kilisenin arkasına koşuyorum. Son bir kez bakmak için arkamı döndüğümde Melissa'nın artık bana değil kapıya doğru baktığını ve silahını doğrultarak kendi kendine konuştuğunu görüyorum. Sözleri çok anlaşılmıyor, bir tek Pasaklı Melly'yi anlayabildim. Hayatımda hiç kimse için suçluluk duymadım, genel anlamda suça dair tutumum budur. Ama o an üzücüydü.

Kapıdan geçip koridora çıkıyorum. Arka tarafa açılan bir kapı var. O arada iki farklı silah sesi duyuyorum, devamı gelmiyor. Kapıdan çıktığımda tam karşımda bir araba duruyor. Muhtemelen rahibin arabası. Vakit geçirmeden arabaya atlıyorum. Üzerinde anahtar yok ama anahtarların yokluğu hiçbir zaman sorun teşkil etmemiştir. Arabayı çalıştırıp kilisenin önüne sürüyorum, etrafta polis yok, yalnızca sağda solda siper almış düğün eşrafı. Oyalanmayı bırakıp yan sokağa sapıyorum.

Arabayı sürmeye devam ediyorum.

Birkaç blok sonra yaklaşan sirenleri duyuluyor.

Kontağı kapatıp bekliyorum. Aynı yolda karşı karşıya gelmemeliyiz.

Kaçışın ilk birkaç dakikasında kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sonra biraz sakinleştim. Şimdi ise kendimi çok iyi hissediyorum. Geçtiğimiz birkaç saati çok iyi atlattığımı söyleyebilirim.

Melissa'yı şimdiden özlüyorum.

Bana verdiği adresi ararken yirmi dakika geçiriyorum. Diğer evlerden uzakta, pek ortada görünmeyen bir ev. Çakıl taşlı bir girişi var ve etrafta pek başka arazi yok. Ne modern ne de eski sayılabilecek bir mimarisi var ve konforlu bir yere benziyor. Önümüzdeki birkaç ay ne yapacağıma karar verene kadar burada kalabilirim.

Aracı evin arkasına park edip arka kapıdan içeri giriyorum. Bir bebek ağlıyor. *Benim bebeğim*. Kalp atışlarım yine hızlanmaya başlıyor. Sese doğru yürüyorum. Yatak odasında. Kapıyı açıyorum. İçeride bir kadın var. Yirmilerinde, saçları birbirine karışmış, yüzünde makyaj yok. Haftalardır yıkanmamış gibi ve ayak bileğinden radyatöre zincirlenmiş. Bebeği sakinleştirip beslemeye çalışıyor. Melissa'nm *başka seçeneğim yok* demesinin anlamını o an çözüyorum. Kadın kafasını kaldırıp bana bakıyor.

"Ah, Tanrı'ya şükür, çok şükür!" diyor. Bebeği beslemeye çalıştığı biberonu düşürüyor. Abigail yüzünde boş bir ifadeyle, olmayan bir şeye uzanmaya çalışıyor. Bana bakıyor, gülümsemiyor, kafasını çevirmiyor; beni görüp görmediğinden de emin değilim. Tatlı bir bebek. Yani bebekler ne kadar tatlı olursa o kadar. Çok tatlı işte.

"Burada neler oluyor? Sen kimsin?"

"O manyak kadın bizi kaçırdı."

"Biz mi? Yani seni ve bebeği mi?"

"Hayır, ben ve kız kardeşim. Bebek o kadının bebeği. Eğer bebeğe bir şey olursa ikimizi de öldüreceğini söyledi, o yüzden bütün dediklerini yaptım. Ne olur, ne olur yardım et!"

"Kız kardeşin senden büyük mü?"

"Evet, birkaç yaş. Niye? Ne önemi var?"

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum da..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm ama bugün şanslı gününde değilsin," diyerek kapıyı arkamdan kapatıp ona günümün nasıl geçtiğini anlatmaya başlıyorum. Sonra da neden onu ve kız kardeşini bu zor günün sonunda elde ettiğim ödül olarak gördüğümü...

SON

Arabayı evin girişine çekiyorum. Bir süre oturuyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum.

Radyo açık. Kaçışımdan sonraki üç ay boyunca bol bol haber dinledim. Dünyada neler olup bittiğini öğrenmek güzel. Başlarda haberler hep benim hakkımdaydı. Bazıları, VValt'ın kilisede ölmüş olması gibi iyi haberlerdi, bazıları ise Melissa'nın kilisede ölmüş olması gibi üzücüydü. Onu çok özlüyorum.

Kontağı kapatıp çantamı aldıktan sonra arabadan çıkıyorum. Evin ön kapısının kilidiyle biraz uğraştıktan sonra içeri giriyorum.

İçeriden duş sesi geliyor. Mutfağa uğruyorum, buzdolabını açıp bir bira alıyorum kendime; son biramın üzerinden on beş aydan fazla geçti. Bira elimde yatak odasına yürüyorum, altından buharların geldiği banyo kapısının birkaç adım ötesindeki yatağa oturuyorum. Çantamı açıp yatağın üzerine koyuyorum. İçindeki gazeteyi çıkarıyorum. İlk sayfa tamamen Cari Schroder hakkında. Üç ay önce kafasından vuruldu ama kurtuldu. Komaya girdi. Gazetelerin olayı bu kadar büyütmesinin sebebi, Schroder'in hastane odasını komadaki başka bir polisle paylaşması. Medya onlara *Koma Polisleri* adını verdi. Böyle cafcaflı lafları severler. Öteki herif, adı Tate mi neydi, iki hafta önce uyandı. Cari Schroder ise dün...

Kaçıştan beri ilk defa evden çıkıyorum, şimdiden kızımı özledim. Şu anda onunla ev arkadaşım Elizabeth ilgileniyor. Elizabeth'in bir de Kate adında kız kardeşi var ama ben gittiğimde evde de-

ğildi. Hiç olmamıştı. Kate diye biri elbette vardı ama Melissa, istediklerini yaptırabilmek için Elizabeth'e Kate'in evde olduğu yalanını söylemişti. Ben de aynı taktiği devam ettiriyorum ve işe yarıyor.

Mektuplar eve geliyor. Çoğunlukla elektrik faturaları. Üzerlerinde otomatik hesaptan ödendikleri yazıyor, Melissa veya başka biri önceden ayarlamış olmalı, bilmiyorum. Bir defter buldum, hesap defteri gibi bir şey. Melissa bir senelik kirayı peşin yatırmış. Birkaç haftada bir çimleri biçmeye bir adam geliyor, onun da parası önceden ödenmiş.

Dolapları bebek maması, bebek kıyafetleri ve bebek malzemeleriyle doldurmak dışında Melissa bir çanta dolusu da para bırakmış. Bu parayı eve öteberi almakta kullanıyorum. Faturaları otomatik ödeyen kredi kartı, markette de kayıtlı. Bir iki haftada bir bilgisayardan siparişleri veriyorum, ücret otomatik ödeniyor, sipariş kapıma kadar getiriliyor. Kısacası çantadaki para neredeyse dokunulmadan duruyor. Neredeyse otuz bin dolar var. Gideceğimiz zaman işimize yarayacak.

Evimi seviyorum ama hiçbir yere çıkmadığım için kendimi hapishanede gibi hissetmeye başladım. Eminim Elizabeth de aynı fikirdedir.

Saçlarımı uzattım. Korkunç görünüyorum ama insan alışıyor. Sarıya boyadım. Melissa benim için bu rengi seçmiş ve birkaç kutu boya bırakmış.

Abigail büyüyor. Doğum gününü bilmiyordum ama herhangi bir gün seçebilirim. Bana sık sık gülümsüyor. Bazen de kontrolsüzce kahkahalar atıyor. Bu dünyadaki en güzel sesin bebek kahkahası olduğunu düşünüyorum. En kötü ses de herhalde bir bebeğin çıkarabileceği diğer sesler. Bebek, Elizabeth'e de gülüyor, o ikisi birbirine epey ısınmış. Elizabeth bana da ısınmaya başladı. Belki aramızda bir şeyler olur. Veya belki yalnızca onu bırakmamı istiyordur.

Ancak dediğim gibi, ev iyice hapishaneye dönmüştü ve dışarı çıkmak iyi geldi. Elizabeth'in karşılayamayacağı ihtiyaçlarım var. Gece boyu beni en az Abigail kadar uyanık tutan başka ihtiyaçlar... İyi bir çocuk oldum, bebek bakıcısına dokunmadım. Dokunmayı seviyorum aslında ama Abigail'i uyutabilen tek insanı yanlışlıkla öldürmem hiç iyi olmaz.

İyi şeyler olacak.

Duş sesi kesildi, musluk kapandı. Sırasıyla ayak sesleri, askıdan çekilen havlunun sesi ve açılıp kapanan muhtelif banyo çekmecelerinin sesini dinliyorum. Havalandırma çalışıyor. Gazeteyi katlayıp tekrar çantama koyuyorum.

En büyük bıçağımı çıkarıp yatağa yerleştiriyorum. Yeni evimde bulduğum silahı da yanma koyuyorum.

Sonra yanımda getirdiğim sandviçi çıkarıyorum.

Gardiyan Adam banyodan çıkıp yatak odasına giriyor.

"Sen de kimsin lanet olası?" diyor. Saçlarım ve aldığım kilolar yüzünden beni tanıyamadı.

Sevgili bıçağımı ona doğrultup sandviçi uzatıyorum.

"Ben... İyimser Joe."

"Yeni Stephen King."
NDR, Almanya

"Cleave, sizi soluksuz okumaya ve sona geldiğinizde kendinizi dışarı atıp derhal başka bir kitabını bulmaya zorluyor."
New Zealand Lawyer Magazine

"İş polisiyeye gelince, Cleave okuyucuya nasıl kanca takacağını biliyor."
Sunday Herald

"Cleave bir boksörün ince ayar yumrukları gibi yazıyor.. Karın boşluğunuza gelecek yumruklar sizi inletecek. Akıcılığı ve heyecanı nefesinizi kesecek ve romanı çarçabuk bitirmenize neden olacak."
Courier Mail

“ Yeni Stephen King."
Ndr. Almanya

PAUL CLEAVE

PEGRSUS-

“Yeni Stephen King.”
NDR, Almanya

“Paul Cleave’in kitaplar, sıradan gerilim romanlarında olmayan bir enerjiye sahip.”
Listener

“*Mezarcı,* bazı yönleriyle Edgar Allan Poe ve Stephen King başyapıtların, oldukça andırıyor.”
The Australian

" Acıması?, Bmçelçi bir Benim!"
Tм« *Gtrrtt—n*

PAUL CLEAVE

PEGASUS

"Cleave'in sürprizler yapma konusunda muhteşem bir becerisi var. Onun cinayet hikâyeleri bağımlılık yapıyor."
Sunday Telegraph

"Söz konusu olan gerilim romanları olduğunda Cleave okuyucuyu nasıl ağma düşüreceğini çok iyi biliyor."
Sunday Herald

"Cleave'in merak uyandıran, karanlık ve mükemmel tempolu psikolojik gerilim romanları, son sayfasına kadar sonu gelmeyen bir sihirle, hepimizin içine gizlenmiş kötülüğü gözler önüne seriyor."
Booklist

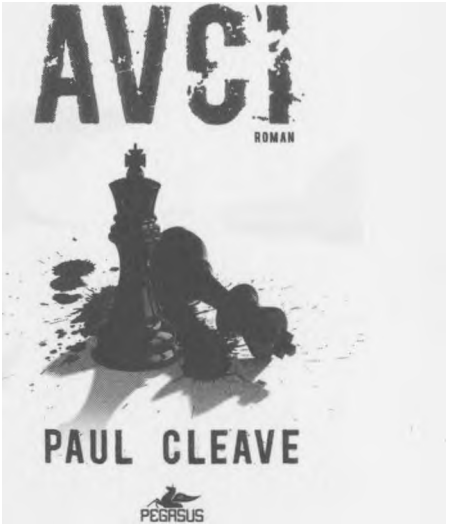
PEGRSUS

"Kalbinizi sıkıştıracak bir seri katil romanı. Şiddetin kulak tırmalayan senfonisini duyacaksınız!"
Publishers Weekly

"Vurucu, karanlık ve bir çırpıda okunan *Koleksiyoncu* herkesin içindeki o şeytani dürtüyü sorgulamasına neden oluyor ve son sayfaya kadar okuyucuyu hipnoz altında tutuyor."
Booklist

'Gerilimin ustası Paul Cleave korkuyu iliklerinize kadar hissettirecek. Işığı açık bırakmadan uyuyamayacaksımz!"
Kirkus Reviews

"4m kartallara güre bir titap değil."
Nelson Mail

"*Avcı* korkaklara göre bir kitap değil. "
Nelson Mail

"Bir seri katilin oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu iliklerinize kadar hissedeceksiniz."
Booklist

"Sakin ve huzurlu bir hafta sonu geçirmek istiyorsanız Avcıyı okumayın. Gerilim ve aksiyon dolu bu kitabı okurken koltuğunuza yapışıp kalacaksınız."
Euro Crime

"Cleave'in romanlarının temposuna yetişmek mümkün değil."
Melbourne Age

"Korkunun buz gibi parmaklarını üzerinizde hissedeceksiniz."
Christchurch Press

MUHTEŞEM BİR YALANIN BÜYÜSÜNÜ HİÇBİR HAKİKAT BOZAMAZ.

Seri katil Joe. Onu kimsenin suçlu bulamayacağını düşünüyor çünkü işlediği cinayetlerin hiçbirini hatırlamıyor. Kendisine soracak olursanız o bir katil değil, tam tersine bir kurban. Ve yaklaşan mahkemesi için hazırlanırken psikiyatrının da desteğini bekliyor.

Melissa. İşlediği cinayetlerden birinde Joe'nun ortağı olan Melissa, Joe mahkemeye çıkıp konuşmadan önce onu öldürmenin planlarını yapıyor. İşin kötüsü bu sıradışı, korkunç kadını durdurmanın hiçbir yolu yok.

Eski dedektif Cari Schroder ise meslekten uzaklaştırılsa da bu işin peşini bırakmamaya kararlı. Joe'yu bir süre önce tutuklayan Schroder, onu parmaklıklar ardında tutup işini geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır...

"Tam da Dexter ve Hannibal Lecter hayranlarına göre bir kitap. Kana doymaya hazır olun."

Kirkus Review

"Zekice, şaşırtıcı ve kesinlikle kalbi zayıf olanlara göre değil... Joe Middleton polisiye roman tarihindeki en masum seri katillerden."

Michael Robotham

"Bir seri katile sempati duyma ve sonrasında da kendinize şaşırma ihtimaliniz çok yüksek."

Suspense Magazine

"Paul Cleave etkileyici, sizi sarsacak karakterleri ve anlatım gücünü bir araya getiriyor, dahası o karanlık mizah duygusuyla kimi zaman vahşeti bir komediye dönüştürebiliyor."

Publishers Weekly